

Nghề Làm Phi – Tập 1

Contents

Nghề Làm Phi – Tập 1	1
1. Cấp Bậc Phi Tần	1
2. Chương 01	2
3. Chương 02	17
4. Chương 03	27
5. Chương 04	40
6. Chương 05	52
7. Chương 06	62
8. Chương 08	74
9. Chương 09	86
10. Chương 10	96
11. Chương 11	106
12. Chương 12	117
13. Chương 13	130
14. Chương 14	142
15. Chương 15 – Hết Tập 1	158

Nghề Làm Phi – Tập 1

Giới thiệu

Xuyên không thành một phi tần nho nhỏ đã mất thánh sủng, Trang Lạc Yên tâm tâm niệm niệm sẽ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghe-lam-phi-tap-1>

1. Cấp Bậc Phi Tần

Cấp bậc phi tần phân chia như sau:

(Copy từ bản edit của s://hacgia149.wordpress để mọi người tiện theo dõi, không có trong sách xuất bản)

Chính nhất phẩm: Hoàng quý phi

Tòng nhất phẩm: Quý phi

Sườn nhất phẩm: Phi

Chính nhị phẩm: Chiêu nghi, Chiêu dung

Tòng nhị phẩm: Thục nghi, Thục Viện, Thục dung

Sườn nhị phẩm: Hiền nghi, Hiền viện, Hiền dung

Chính tam phẩm: Tu nghi, Tu viện, Tu dung

Tòng tam phẩm: Sung nghi, Sung viên, Sung dung

Sườn tam phẩm: Quý tần (bốn người)

Chính tứ phẩm: Thục tần, Đức tần, Hiền tần

Tòng tứ phẩm: Tần

Sườn tứ phẩm: Tiệp dư

Chính ngũ phẩm: Dung hoa

Tòng ngũ phẩm: Uyển nghi, Phương nghi, Phân nghi, Đức nghi, Thuận nghi

Sườn ngũ phẩm: Quý cơ, Thục cơ, Đức cơ, Hiền cơ

Chính lục phẩm: Lương nghi, Lương viện, Lương đệ

Tòng lục phẩm: Tiểu nghi, Tiểu viện, Tiểu đệ

Sườn lục phẩm: Tường cơ, Huệ cơ, Tĩnh cơ, Liên cơ, Lệ cơ, Nhu cơ, An cơ, Trang cơ, Dung cơ, Trữ cơ, Thần cơ, Nghi cơ

Chính thất phẩm: Quý nhân

Tòng thất phẩm: Tài tử, mỹ nhân

Sườn thất phẩm: Thường tại

Chính bát phẩm: Tuyền thị

Tòng bát phẩm: Ngự nữ, Thải nữ, Thục nữ, Đại nữ

Sườn bát phẩm: Tiểu chủ, Tú nữ

Cửu phẩm: Canh y

2. Chương 01

Chương 1

Có người từng nói, nếu chẳng may ai đó bị buộc du hành vượt thời gian ngoài ý muốn, trở thành phi tần trong hậu cung chỉ vì tổ tông mười tám đời nhà mình làm quá nhiều chuyện thất đức thì nàng ta chỉ có hai con đường, hoặc là chủ động đến huấn luyện con tim Hoàng đế, hoặc là cứ bị động ngồi ỳ để Hoàng đế và hậu cung của hắn nuốt chửng.

Trang Lạc Yên từng nhạo báng người này đầu óc có vấn đề, song rất nhanh sau đó nàng lập tức hiểu được một đạo lý, trên thế giới này không có chuyện gì không thể xảy ra, chỉ là ta không thể ngờ tới nguyên nhân của nó mà thôi.

Tháng Ba, hoa đào rực rỡ, nhưng trong hậu cung này, người người đẹp hơn hoa.

Bên ngoài cung điện của Hoàng hậu, phi tần mỗi người mỗi vẻ, người xinh đẹp, người yêu kiều, người quyền rũ đang dẫn thị nữ thong thả bước đi, khi ánh mắt đảo qua nữ tử đang quỳ gối ngoài cửa cung đều mang theo đôi chút hả hê.

“Chủ tử...” Tà Vũ dời mắt khỏi bóng người đang quỳ nọ, hơi sợ hãi hạ giọng, cẩn thận quan sát nét mặt của chủ tử mình.

Trang tiếp dư lạnh lùng liếc nhìn nàng cung nữ: “Sợ hãi như vậy còn ra bộ dáng gì nữa!” Thấy Tà Vũ đứng thẳng dậy, nàng ta mới lộ vẻ mặt khinh khinh nhìn về phía người đang quỳ, “Muội muội của ta tâm cao khí ngạo, hôm nay mất thể diện như vậy, có lẽ đã học được chút gì đó có ích.”

Tà Vũ nhìn ý cười trong mắt Trang tiếp dư, chợt cảm thấy lạnh cả lưng, nói gì thì nói, Trang uyển nghi cũng là muội muội của chủ tử, dù không cùng một mẹ nhưng vẫn là người nhà họ Trang, vậy mà hôm nay chủ tử chẳng thêm nề tình chút nào...

Trước đó Trang uyển nghi cũng được sủng ái mấy ngày, vì thế mà đắc ý lên mặt, sau đã thất sủng lại còn thất nghi trước phượng giá(*) nên rơi vào kết cục kia, nghe nói hôm qua mới ốm nặng một trận, hôm nay lại bị phạt quỳ trước cửa cung Hoàng hậu, chỉ sợ sau này không còn địa vị gì trong cung nữa rồi.

(*) Phượng giá: Xe hay kiệu của Hoàng Hậu.

Đau đớn từ đầu gối truyền đến khiến Trang Lạc Yên hiểu ra, không phải nàng đang nằm mơ về một hậu cung hoang đường, hơn nữa còn vì một nguyên nhân nào đó nàng đã thành một phi tần thất sủng ở đây.

Chưa nói đến thất sủng hay không, chỉ nguyên chuyện nàng mới là một uyển nghi nho nhỏ thuộc hàng ngũ phẩm, trong hậu cung dĩ nhân nhiều hơn hoa này, bất kì người nào phân vị cao hơn đều có thể nghiền chết nàng rồi. Nghĩ đến kết cục của một cô gái vừa không có địa vị vừa không có thánh sủng trong cung đình, Trang Lạc Yên thở dài đánh thượt.

Len lén xoa đầu gối dưới tay áo rộng thùng thình, Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn tám biển trên cao, cung Cảnh Ương, nơi tất cả nữ tử trong hậu cung đều muốn chuyển vào ở.

Trong tâm trí chongchắt những kí ức không thuộc về mình, Trang Lạc Yên cảm thấy đau cả đầu, vội cúi xuống che giấu cái cau mày. Sống thêm một đời, không thể cứ uất ức bị người ta bắt nạt như thế này được.

Nhưng mà, tổ tông mười tám đời nhà nàng rốt cuộc đã làm chuyện gì thất đức đến nỗi khiến nàng bỗng dưng phải trở thành một thành viên trong tập đoàn người đẹp chuyên tấn công đại boss có tên “Hoàng đế” này, không những thế còn là một thành viên mà cả điểm công kích và phòng ngự đều siêu thấp?

“Ta còn tưởng vị nương nương nào đang quỳ, thì ra là Trang uyển nghi, trông gương mặt xinh xắn đã trắng bệch cả ra khiến ta cũng thấy đau lòng.”

Trang Lạc Yên hơi ngẩng đầu, khóe mắt quét qua một vạt váy màu xanh da trời của người đang nói chuyện, giọng nàng ta còn cố ý nâng cao, hiển nhiên là một người có quan hệ không tốt với chủ nhân cũ của thân thể này, hơn nữa còn rất vui vẻ khi thấy nàng không may, có thể thấy rằng đây không phải một người thông minh. Chỉ cần là một phi tần có tí đầu óc sẽ không trắng trợn bày ra vẻ kiêu ngạo như thế ở ngay cửa cung Hoàng hậu.

“Nô tì xin thỉnh an Mã tiếp dư.” Một cung nữ quỳ bên cạnh Trang Lạc Yên vội vàng dập đầu như thể sợ chạm một chút sẽ khiến Mã tiếp dư bất mãn, người còn lại rất đúng mực, quỳ củ dập đầu, sau đó lại thẳng lưng như cũ.

“Xin ra mắt Mã tiếp dư.” Trang Lạc Yên nhanh chóng nhớ ra, nữ tử thông minh phải biết co biết duỗi, nàng nghĩ, lúc này lựa chọn cúi đầu thì thông minh hơn so với quay đầu đi.

Trong trí nhớ, vị Mã tiếp dư này vào cung đã mấy năm, mới đầu cũng từng được thánh sủng, song trước đó vài ngày nàng ta từng bị chủ nhân thân thể này chơi xỏ vài lần, nay “Trang Lạc Yên” đã mất thánh tâm nên nàng ta mới hể hê như vậy.

Nếu nói hành vi lần này của Mã tiếp dư rất thiếu suy nghĩ thì những hành vi trong quá khứ của “Trang Lạc Yên” được xếp vào hàng “không có đầu óc”, mới được Hoàng đế chú ý chút xíu đã vội ra oai càn rỡ, rơi vào kết cục cũng không tính oan uổng.

Kiếp trước đã xem không ít phim ảnh về chuyện đấu đá ở hậu cung, những nữ tử chốn cung đình có thể coi là đại diện cho hình ảnh nữ tử tài hoa, dung mạo tài trí vẹn toàn, không thể coi thường bất cứ ai, ấy vậy mà vị Trang uyển nghi này vốn từ một quý cơ tấn phong thành uyển nghi liền quên mất mình là ai rồi. Nàng ta ốm nặng một phen rồi buông tay về Tây thiên, để lại cục diện rối tinh rối mù này cho nàng.

Công việc kiếp trước của nàng cần bản lĩnh nói chuyện như hát hay, diễn xuất ngang ngửa minh tinh màn bạc, đời này xem ra vẫn phải dùng đến “tài năng” ấy để sống. Nhưng đã đến nước này, không đi “chăn dắt” Hoàng đế thì sẽ bị Hoàng đế “huấn luyện”, hai con đường đó, đường nào khổ hơn đây?

Tê dại nơi đầu gối khiến nàng sâu sắc cảm nhận được, chị em ta sống phải sống sao cho vui vẻ nhất, chết cũng phải chết thật oanh liệt, dù là “phục kích” Hoàng đế không thành công cũng còn hơn bị hậu cung này hãm hại đến chết.

Xét từ khía cạnh kinh tế mà nói, “hưởng dụng” Hoàng đế không cần mất phí, ngược lại, đối phương còn phải đảm bảo cho nhu cầu ăn mặc, ngủ nghỉ, chơi bời của mình. Nàng không cần vừa lái xe vừa lo giá xăng tăng, không cần lo gặp phải khách hàng đáng ghét lúc đi làm, thậm chí không cần đi sớm về tối, làm một lượng công việc vô biên và nhận một mức tiền lương hạn định.

Hay là, tính xem nên “dạy dỗ” Hoàng đế này thế nào?! Dù xác suất thành công không cao, chí ít vẫn có một mục tiêu sống ở cái nơi này. Làm người không sợ tình cảnh quá xấu, chỉ sợ không có mục tiêu phấn đấu, phải không nào?

Mã tiếp dư thấy mình khiêu khích hồi lâu, Trang Lạc Yên vẫn không hề phản ứng lại, sáng khoáy trong lòng dần hóa thành bất mãn: “Trang uyển nghi, thế nào, một tiếp dư như ta đây không đáng để người đáp lời?!”

“Mã tiếp dư thứ tội, muội muội không dám to gan như thế, có điều Hoàng hậu nương nương lệnh ta quỳ ở đây, ta không dám sơ sễ nửa phần, xin Mã tiếp dư hiểu cho.” Trang Lạc Yên cúi đầu thấp hơn, không nhìn sắc mặt Mã tiếp dư, chỉ là một quân tốt thí mà thôi, lực sát thương còn không bằng một phần của các phóng viên nhà báo trước đây nàng gặp đâu.

Nhớ hồi đó, sản phẩm sữa của công ty nàng có vấn đề, đối mặt với những câu hỏi của giới truyền thông, nàng vẫn có thể xử lý ổn thỏa, mà miệng lưỡi những phóng viên đó mới gọi là bén nhọn.

Phải rồi, nguyên nhân nàng “bị đày” đến đây... Chẳng lẽ vụ chất lượng sản phẩm của công ty có vấn đề, thân là trưởng phòng PR(*), nàng phải ra mặt trước truyền thông và đối diện với oán khí của khách hàng, vậy nên mới chết thê chết thảm, lại còn bị đá đến loại địa phương “khủng bố” này? Vậy là, chuyện xuyên không khổ khổ này không liên quan gì tới tổ tiên mười tám đời nhà nàng mà đều do nàng gây ra?

(*) PR: public relations (quan hệ công chúng).

Thực tế đã nói cho toàn thể giới một sự thật, những công ty, cửa hàng sản xuất và bán hàng giả nhất định sẽ phải nhận quả báo!

Nhưng mà... liệu nàng có oan uổng quá không? Nàng chỉ là một trưởng phòng PR vô tội mà thôi. Trưởng phòng PR như nàng đã thê thảm thế này, không biết sắp nàng kiếp sau phải đầu thai thành thứ gì mới có thể đẹp được oán khí?

Nhân quả tuần hoàn, cuối cùng sẽ có báo ứng... Quả nhiên là chân lí!

“Cô...” Mã tiếp dư thấy Trang uyển nghi này không coi mình ra gì, nháy mắt mặt đã sầm xuống.

“Tốt, bốn cung vốn nghĩ ngươi là người không biết điểm dừng, song hôm nay thấy ngươi cũng coi như hiểu quy củ, vậy miễn phạt quỳ đi.” Hoàng hậu không biết từ bao giờ đã xuất hiện phía sau hai người, toàn thân tỏa ra quý khí.

“Tần thiếp vì ngôn hành không chỉnh, may được Hoàng hậu nương nương dạy bảo mới hiểu ra thiếu sót, người nhân từ chỉ phạt tần thiếp quỳ, tần thiếp thực sự xấu hổ.” Trang Lạc Yên nói xong, hành đại lễ rồi chậm rãi đứng dậy, thẳng người mới phát hiện đầu gối tê rần, gần như mất cả cảm giác, trên mặt lại vẫn không hề lộ chút đau đớn nào. Có điều học kiểu nói hoa văn này thật ngượng miệng quá.

Chỉ là, người ta muốn sống tốt thì phải học cách thích ứng với hoàn cảnh, câu “vạn vật cạnh tranh trời lựa chọn, kẻ thích nghi thì sinh tồn” không phải là lời suông trong sách giáo khoa tiểu học.

Hoàng hậu thấy Trang uyển nghi tỏ vẻ biết điều như vậy, nét mặt liền dễ chịu hơn một chút. Dù sao cũng chỉ là một uyển nghi đã mất thánh sủng, nể mặt gia tộc họ Trang trong triều cũng có địa vị, cần gì làm mất thể diện của họ, bỏ qua nàng ta lại được tiếng rộng lượng, tội gì không làm.

Một nữ tử chẳng có quá nhiều nãi như Trang uyển nghi, Hoàng thượng chỉ tò mò mới mẻ chốc lát rồi sẽ nhanh chóng quẳng ra sau đầu thôi, nàng không cần đuổi tận giết tuyệt, hậu cung thêm hay thiếu một người như vậy cũng không có gì bất đồng.

Nghĩ vậy, Hoàng hậu lạnh lùng liếc nhìn Mã tiếp dư một cái, thấy nàng ta run lên sợ hãi rồi mới vươn tay để cung nữ đỡ mình quay vào.

Cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng Hoàng hậu nữa, Mã tiếp dư mới dám lau mồ hôi lạnh trên trán mình, đảo mắt nhìn sang Trang uyển nghi, phát hiện trên mặt đối phương vui giận không rõ, cũng không có nửa phần chật vật, chẳng cam lòng hừ nhẹ một tiếng, mang theo cung nữ thái giám của mình lảo đảo đi mất.

“Chủ tử,” Cung nữ đứng cạnh Trang Lạc Yên thấy Mã tiếp dư bỏ đi, vội vã đỡ nàng dậy, lo âu trong mắt không phải giả bộ.

Trang Lạc Yên liếc nhìn, nếu trí nhớ không có gì nhầm lẫn thì cung nữ này tên là Vân Tịch, do chủ cũ của thân thể này mang theo từ phủ đệ tới đây. Trang phủ đã chuẩn bị rất chu đáo để Trang Lạc Yên tiến cung, chỉ sợ rằng điều duy nhất họ không ngờ tới là tâm cơ Trang Lạc Yên chẳng thích hợp tồn tại trong cung cấm, vậy nên mới rơi vào kết cục như ngày hôm nay.

“Về thôi.” Nhìn thái độ vừa rồi của Hoàng hậu, chắc hẳn tạm thời sẽ không gây khó dễ ỉnh nữa, việc hiện tại nàng cần làm là nghỉ ngơi thật tốt để hồi phục và lên kế hoạch chu đáo.

Đã xem quá nhiều bi kịch của hậu cung trong lịch sử, Trang Lạc Yên hiểu rất rõ ràng, nữ tử với Hoàng đế mà nói chỉ là một công cụ, thích thì nâng niu quý trọng, khi không còn thích nữa thì cũng chỉ như chổi cùn rề rách vứt bỏ mà thôi. Nhưng trong hậu cung này, không có nửa phần thánh sủng thì còn chẳng bằng cung nữ thái giám, nói gì đến thanh thoi qua ngày?

Nay có cơ hội sống lại, sao không sống cho tự tại? Nếu có thể lưu lại trong lịch sử một cái danh sủng phi gian phi gì đó cũng không uổng công đến đây chuyển này.

Nếu nói hiện tại chuyện gì khiến nàng hối hận nhất thì đó phải là chuyện vì sợ khó tìm việc mới nên không dám bỏ việc ở công ty sản xuất các sản phẩm từ sữa dê nọ, báo hại giờ đây bản thân rơi vào kết cục bị buộc chơi trò cung đấu với những nữ tử này.

Vì Trang thị có địa vị khá cao trong triều đình nên Thượng Xá cục(*) thu xếp cho Trang Lạc Yên ở Đào Ngọc các, một vị trí khá đẹp, bên ngoài còn có vườn đào, nay đang đầu tháng Ba, hoa đào sắp nở rộ. Không biết đợi đến khi hoa nở, nơi đây sẽ đẹp đến nhường nào.

(*) Thượng Xá cục: là một trong sáu cục (bộ phận) chăm lo đến sinh hoạt hàng ngày của Hoàng đế và hậu cung, các bộ phận này được gắn kèm chữ Thượng như Thượng Y cục (quản vấn đề y phục), Thượng Thực cục (quản vấn đề ẩm thực)...

Trang Lạc Yên về đến Đào Ngọc các liền buông mình xuống ghế mềm, mệt mỏi dựa mình để Vân Tịch xoa bóp đầu gối cho. Tay nghề của Vân Tịch rất tốt, Trang Lạc Yên chậm rãi nhắm mắt lại.

Ước chừng thời gian đã qua nửa nén hương, Trang Lạc Yên từ từ mở mắt, thoáng liếc nhìn khắp phòng: “Vân Tịch, Lục Y đâu?”

Vân Tịch cẩn thận quan sát vẻ mặt không giận không vui của chủ tử nhà mình, lòng khẽ run lên: “Nô tì không biết ạ.”

“Mà thôi, nay ta cũng chỉ là một uyển nghi thất sủng, đợi nàng ta trở về, em phái nàng ta đến Thượng Y cục làm tì nữ giặt đồ đi, Đào Ngọc các quá nhỏ, không lưu được nàng ta.” Nói xong, Trang Lạc Yên lại im lặng, không muốn nói thêm nữa.

Vân Tịch ngập ngừng: “Chủ tử, vào lúc này nếu đuổi Lục Y, chủ nhân các cung khác...”

Trang Lạc Yên hừ một tiếng, cười giễu: “Dù sao cũng chẳng tệ hơn được nữa, bên cạnh ta tuyệt đối không thể có một nô tì như vậy.”

Cả kinh, Vân Tịch thoáng giật giật đuôi mày, vội cúi đầu, không dám nhiều lời nữa, lòng lại hơi run rẩy. Trải qua chìm nổi nơi hậu cung, chủ tử đã không còn như xưa nữa.

Đôi khi, chỉ có tàn nhẫn mới mong sống sót được ở nơi này. Kể quá mức hiền lành ở trong hậu cung, cho dù sống, chẳng qua cũng chỉ là sống không bằng chết. Mà nàng, người làm công tác đối ngoại nhiều năm như vậy, đương nhiên rất hiểu làm thế nào mới có lợi ích nhất, nàng đã sớm không còn là cô bé ngây thơ hiền lành nữa rồi.

Đến bữa trưa, qua chính Ngọ mới có người từ Thượng Thực cục đưa đồ ăn tới, thức ăn không được tốt lắm, thậm chí đã chẳng còn hơi nóng. Trang Lạc Yên thờ ơ nhìn đồ ăn trên bàn, đám nô tì nhìn không ra là tức giận hay đau buồn.

Thức ăn dọn lên bàn xong, Trang Lạc Yên thấy tổng cộng chỉ có bốn món, một bát canh, một đĩa điểm tâm. Canh đã nguội, điểm tâm nhìn cũng không phải đồ mới ra lò. Nàng rửa tay, ăn một miếng măng tây xanh thái sợi, tuy không tươi non nhưng mùi vị cũng khá. Kiếp trước quá bận rộn vì công việc, thường xuyên phải ăn đồ ăn nhanh và mì ăn liền trừ bữa, vậy nên đối với nàng, loại đồ ăn này hoàn toàn có thể nuốt được.

Thấy chủ tử không nổi giận vì đồ ăn do Thượng Thực cục đưa tới, cung nữ thái giám trong phòng thở phào một hơi.

Trang Lạc Yên dùng bữa trưa xong, Lục Y cuối cùng cũng về tới Đào Ngọc các. Nàng bưng tách trà, không hề nhìn tới Lục Y đang quỳ trước mặt mình, cho đến nửa nén hương sau mới thở dài một tiếng: “Xưa nay ta không phải là loại người thích làm người khác khó xử, hôm nay Lục Y ngươi tùy tiện rời vị trí làm việc riêng, nhưng nể tình chúng ta từng là chủ tớ một thời gian, cho người tới Thượng Y cục, còn về phần đi làm gì sẽ do Vân Tịch nói chuyện với người của bên ấy, không lo chẳng có việc gì để làm đâu.”

“Chủ tử!” Lục Y không ngờ Trang uyển nghi đã rơi vào tình trạng thê thảm thế này còn dám làm ra loại chuyện như vậy, nghĩ nàng đang quá tức giận nên nói liều bèn dập đầu liên tục xin tha: “Cầu chủ tử khai ân, cầu chủ tử khai ân, sau này nô tì không dám nữa...”

“Phúc Bảo, chặn miệng nàng ta lại, hôm nay ta mệt rồi, không muốn nghe những lời này nữa” Trang Lạc Yên đứng lên, quyết định hưởng thụ quyền lợi mỗi ngày của các cung phi – ngủ trưa.

Nếu nhìn vào những phúc lợi như ăn ngon ngủ đầy mà xét thì, làm cung phi có vẻ tốt hơn nhiều so với trưởng phòng trước đây của nàng.

Đây có coi là phúc lợi bồi thường cho thân phận xui xẻo khi xuyên không không nhỉ?

Trong xã hội “đối xử với nữ tử như đàn ông, đối xử với đàn ông như súc vật” của kiếp trước, ngủ trưa chỉ có trong chuyện cổ tích, có người hầu hạ ăn ngủ lại càng là mơ mộng hảo huyền.

Vậy nên, Trang Lạc Yên cảm thấy rất thỏa mãn, bởi vì nàng tin rằng, sắp nàng kiếp sau nhất định sẽ phải sống những ngày không bằng heo chó, dù sao đó mới là đầu sỏ mọi tội lỗi, có so sánh mới thấy chênh lệch, có chênh lệch mới có thể cân bằng tâm lý. Huống chi, cha mẹ nàng đã mất từ lâu, nay nàng ra đi sẽ không có ai đau lòng thương tiếc, điều này cũng có thể coi như vận mệnh bồi thường, cho nên nàng nhận mệnh.

Đương nhiên, thỉnh thoảng Hoàng đế đến một lần, giải quyết nhu cầu nào đó của bản thân, tiện thể thăng chức inh, thì tốt hơn.

Mùa xuân tuyệt vời như vậy, không ngủ trưa không được.

“Em nói hiện tại được sủng ái nhất là Thục quý phi, Nhu phi và Yên quý tần?” Sau khi ăn no bụng ngủ đầy giấc, Trang Lạc Yên gọi những người hầu hạ bên mình lại, thăm dò tình hình hậu cung xong, rốt cuộc cảm thấy mình hẳn là nên hăng hái phấn đấu hướng về phía trước.

“Bẩm chủ tử, đúng là như vậy. Thứ nhì là ba người Ninh phi, Từ chiêu dung, Diệp thực nghi, ba vị nương nương ấy cũng rất có địa vị trước mặt Hoàng thượng, còn Hiền phi và Viện phi là người đã hầu hạ Hoàng thượng khi ngài còn là Thái tử, địa vị khác người thường. Gần đây Hoàng thượng cũng từng sủng ái Trang tiếp dư... cùng với Bạch dung hoa và Kim lương nghi.” Vân Tịch thấy Trang uyển nghi nghe đến Trang tiếp dư thì không hề có nửa điểm khác thường, trong lòng thầm hiểu chủ tử nay đã biết kiềm chế tính tình hơn xưa, bèn yên lòng, như vậy Đào Ngọc bọn họ sau này cũng có thể có chút hi vọng.

Kỳ thực, bàn về nhan sắc, chủ tử nhà mình ở hậu cung này có thể coi như nổi bật, da trắng mịn màng, tóc đen như mực, nét mày như núi mùa xuân, nếu không phải vậy, bằng vào tính tình trước đây của chủ tử, làm sao có thể khiến Hoàng thượng yêu thương một bạn, chỉ tiếc tính tình đó đã làm lãng phí dung mạo bậc này.

Thục quý phi và Yên quý tần vừa xinh đẹp vừa có vũ đạo đẹp mắt, Nhu phi hát hay, Ninh phi vẽ đẹp, Từ chiêu dung giỏi thơ từ, Diệp thực nghi khí chất hơn người, ngay cả Bạch dung hoa và Kim lương nghi cũng là người dịu dàng như nước khiến người ta yêu thương, có thể thấy năng lực của các phi tần trong hậu cung đều không tầm thường. Nếu ở kiếp trước, người nào cũng sẽ thuộc dạng có hàng đàn vệ tinh cao cấp xung quanh, chỉ tiếc sinh nhầm nơi mất rồi.

Ngay cả Trang tiếp dư, tỉ tỉ khác mẹ với thân thể này cũng là một nữ tử có nhan sắc hơn người, gần đây nhận được đôi lần thánh sủng, chẳng trách chủ nhân thân thể này chỉ được sủng hạnh vài lần đã bị Đế vương ném ra sau đầu.

Đối với một vị Đế vương mà nói, chỉ sở hữu một nhan sắc hơn người thì không đủ để giữ được lòng vua, bởi vì trong hậu cung, thứ nhiều nhất chính là những gương mặt xinh đẹp,

Về phần hai người được sủng ái nhất là Thục quý phi và Yên quý tần đều giỏi múa, Trang Lạc Yên gian xảo nghĩ thầm, những người có sở trường về múa phần lớn đều có thân thể dẻo dai, thắt lưng mềm mại, đại khái có thể thỏa mãn phương diện nào đó của Đế vương. Bởi vì, dù các điều kiện bên ngoài tốt đến đâu đi nữa, đối với Đế vương, cái phương diện kia mới là quan trọng nhất.

Trang Lạc Yên lúc này chẳng qua chỉ là một uyển nghi thuộc ngũ phẩm, vậy nên chỉ có ba cung nữ, ba thái giám phục vụ cạnh bên, loại bỏ mấy người thiếu trung thành, hiện chỉ còn cung nữ Vân Tịch, Thính Trúc, thái giám Phúc Bảo, may mà Đào Ngọc các không có chuyện gì quan trọng cần làm, nay ít người lại được cái thanh tịnh.

“Hiện nay bên cạnh ta chỉ có ba người các ngươi, đã dùng người thì không nghi ngờ, đã nghi ngờ sẽ không dùng người, ngày sau chúng ta có vinh cùng hưởng, có họa cùng chịu, nếu ta cưới mây cao nhất định không để các ngươi hãm trong bùn lầy.” Trang Lạc Yên đương nhiên không tin thứ trung thành vĩnh viễn, nhưng chỉ cần vào lúc này, những người đó trung với nàng là đủ, nàng không tiếc những lời có cánh với bọn họ.

“Nô tài sẽ chết theo chủ tử.” Ba người quỳ xuống trước mặt Trang Lạc Yên, tất cả bọn họ đều ngóng trông Đào Ngọc các có một tương lai tốt đẹp. Chủ tử được sủng ái, làm nô tài ở hậu cung này cũng đứng được thẳng lưng, bọn họ chẳng phải chỉ trông mong điều đó sao?

Người ta muốn sống tốt thì phải học thích ứng với hoàn cảnh, cho nên dù là quỳ gối trước người khác hay người khác quỳ gối với mình, Trang Lạc Yên cũng có thể bình tĩnh thừa nhận, nữ tử thông minh phải biết co biết duỗi, hôm nay quỳ trước người khác, chờ ngày mai người ta sẽ quỳ gối trước mình.

Có nhan sắc không có nghĩa sẽ được ân sủng nhưng không có nhan sắc mà muốn tranh lấy ân sủng thì càng thêm khó khăn. Trong hậu cung, nhan sắc không phải điều kiện đủ nhưng vẫn là điều kiện cần.

Đàn ông đều háo sắc, bất luận là Đế vương hay kẻ phạm phu tục tử, cũng chẳng liên quan đến chuyện hẳn là minh quân hay hôn quân.

Trang Lạc Yên cảm thấy may mắn vì mình có một “cái vỏ” đủ xuất sắc, kiếp trước nàng vẫn tự nhận mình có vài phần xinh đẹp nhưng so với thân thể này thì vẫn kém xa lắm.

Song, một cô gái xinh đẹp, ngoại trừ vẻ ngoài mỹ lệ còn cần có làn da mềm mại, dáng vẻ uyển chuyển khiến đàn ông động lòng nhưng lại không được quá điệu dàng, thừa sẽ khiến người ta thấy kiểu cách gượng gạo, thiếu lại thành ra chẳng đủ phong tư. Chủ nhân cũ của thân thể này ngoài một dung mạo đẹp ra còn thiếu vài thứ nữa, vì vậy nàng ấy đã thất sủng rất nhanh.

Hậu cung chưa bao giờ thiếu người được sủng ái, cũng chưa từng thiếu người không được lòng vua, cho nên mới nửa tháng sau, phi tần trong cung đã mất hứng chế nhạo Trang uyển nghi, thậm chí quen việc nàng không còn xuất hiện ở những nơi náo nhiệt. Dần dần, danh hiệu Trang uyển nghi chậm chậm biến mất khỏi cửa miệng các phi tần.

“Chủ tử, ngoài kia hoa đào đang độ nở rộ, người có muốn ra ngoài ngắm một lát không ạ?” Mặc dù đã giữa xuân nhưng tháng Ba năm nay vẫn se lạnh như tiết xuân hàn, Thính Trúc lấy chiếc áo choàng hơi cũ phủ lên vai Trang Lạc Yên.

Trang Lạc Yên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, kéo kéo áo choàng sát người, đưa tay cho Thính Trúc: “Cũng hay, dù sao mấy ngày này cứ ở mãi trong phòng quả có hơi buồn chán.”

Bên trái cửa chính Đào Ngọc các là một vườn đào nhỏ, vì Trang uyển nghi thất sủng nên hiếm khi có phi tần tới đây. Trang Lạc Yên bước vào một mảnh không gian hồng nhạt thơ mộng, tính học đòi văn vẻ ngâm đôi câu thơ từ rồi lại hối hận mình không chịu đọc “Ba trăm bài thơ từ thời Đường Tống”, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nhớ được một câu:

“Má phấn giờ đâu, đâu vắng tá,

Hoa đào còn bốn gió xuân đây.”(*)

(*) Trích trong bài “Thơ đề ở ấp phía Nam Đô Thành” của Thôi Hộ – bản dịch thơ của Tần Đà.

Có điều lúc này nàng đang vui vẻ ngắm hoa, lại ngâm một câu thơ buồn bã da diết như vậy thật sự không thích hợp, cuối cùng đành lắc đầu bỏ cuộc, tiện tay hái một nhành hoa cài lên tóc. Kiếp trước không dám làm loại chuyện kiểu cách này, hôm nay cuối cùng cũng có dịp hoàn thành giấc mộng công chúa thời thiếu nữ của mình.

“Chủ tử, bông hoa này được người cài lên tóc càng khiến hoa trông mềm mại xinh đẹp hơn.” Thính Trúc thấy Trang Lạc Yên hào hứng liền tiến đến nói mấy câu vui vẻ.

“Không cần an ủi ta như vậy, hoa đào rực rỡ thế này, một người như ta sao dám so sánh, chẳng qua được nhờ cái đẹp của hoa mà thêm chút nhan sắc thôi.” Nàng nhìn vườn đào nở rộ, chợt nhớ một người chị từng nói, làm con gái đừng giống như hoa đào, tuy nở rực rỡ ít ai bằng nhưng khi héo rũ thì chẳng còn nửa phần khiến người tiếc thương.

Chị ấy là một người lãng mạn văn vẻ nên mới có cách ví von ấy, còn nói theo cách của Trang Lạc Yên, nữ tử chỉ cần đừng đem toàn bộ hi vọng đời mình treo vào thứ gọi là “tình yêu của một người đàn ông”, làm hoa gì cũng thế, sẽ luôn được thanh thản chẳng bị ai ràng buộc.

“Nếu nói đến điểm tốt nhất của hoa đào thì đó chính là trái đào kết giữa mùa hè nóng bức mà hương vị lại ngọt ngào thanh mát ngon miệng. Nói đến đây, Trang Lạc kỳ vọng nhìn những cây đào, loại hoa quả không dính một chút hóa chất độc hại nào như vậy đều rất đáng quý.”

“Nếu chủ tử thích, đợi đến khi đào chín, chúng ta hái nhiều một chút làm đào khô nhé?” Thính Trúc cẩn thận đỡ Trang Lạc Yên, tránh để nàng vấp ngã.

“Không cần đâu, ta thích ăn đào chẳng qua là yêu cái tươi mới của nó, nếu làm đào khô thì còn gì hay nữa.” Trang Lạc Yên lắc đầu, nhắc vẩy vượn tay nâng một cành hoa.

Hôm nay nàng mặc chiếc váy dài màu trắng tuyết điểm thêu hoa đào, tuy trông rất hợp với cảnh vật lúc này nhưng cử động khá bất tiện, vừa rồi hoa đào còn rơi vào cổ áo khiến nàng cảm thấy hơi ngứa ngáy khó chịu.

Cung trang của nữ tử cổ đại trong mắt người hiện đại đều là tinh phẩm, chỉ có một điểm duy nhất không ổn, đó là khó sử dụng, nhưng nữ tử thường vì cái đẹp mà vượt qua tất cả khó khăn khổ cực, Trang Lạc Yên cũng đang cố gắng phấn đấu hướng về mục tiêu này.

Chủ tớ hai người vất vả lắm mới tìm được bàn đá trong vườn đào, chưa kịp ngồi xuống, một trận gió thổi tới, cánh hoa đào trút xuống như mưa, nếu ai đó tình cờ nhìn thấy có thể sẽ tán thưởng một câu “hoa đẹp người còn đẹp hơn hoa”. Về phần Trang Lạc Yên, lúc này nàng đang che mắt, thiếu chút nữa thì dụi đỏ cả lên. Trong phim “mỹ nhân đứng dưới màn mưa hoa, mỉm cười nhẹ nhàng” là một cảnh mới đẹp làm sao, thế nào đến lượt nàng lại thành bụi rơi vào mắt thảm hại như vậy chứ.

“Thính Trúc, đỡ ta quay về.” Dụi nhẹ vài cái, cảm thấy càng dụi càng khó chịu, cuối cùng nàng quyết định quay về lấy khăn ướt để lau.

Vươn tay cả buổi không thấy ai đỡ, nàng nhú mày một cái: “Thính Trúc?” Không nghe được tiếng trả lời của Thính Trúc, Trang Lạc Yên cố mở bên mắt chưa bị bụi bay vào, vừa nhìn một cái liền quỵ ngay xuống.

“Tần thiếp bái kiến Hoàng thượng.” Cái gì mà ngoảnh đầu nhìn lại kinh diễm người xem, cái gì mà một bài thơ đoạt được trái tim Hoàng đế, toàn bộ đều trôi sông trôi biển hết rồi. Hiện giờ chỉ còn một gương mặt nhẵn như quả táo héo, có thể đẹp được đến đâu, có thể quyến rũ động lòng người đến mức nào?

“Miễn lễ.” Thành Tuyên đế tuổi chưa tới ba mươi, từ trong ra ngoài đều phù hợp với yêu cầu dành cho nam nhân vật chính trong tiểu thuyết tình cảm, thứ thiếu duy nhất chắc là nam nhân vật chính có thể si tình đến chết đi sống lại vì nữ nhân vật chính.

“Khanh là...” Ước chừng người đẹp yêu kiều bên Hoàng đế nhiều quá, hoặc là Trang Lạc Yên “đổi tim” thành một người khác làm Hoàng đế không nhận ra ngay, dù là nguyên nhân gì, trong lòng nàng đã hiểu được một điều, vị Trang uyển nghi từng được sủng ái mấy lần này đã sớm bị Thành Tuyên đế quăng ra khỏi đầu.

Nếu nàng nhớ không lầm, vị Thành Tuyên đế này có cái tên rất phù hợp với vai nam chính trong tiểu thuyết tình cảm, Phong Cẩn.

Phần cứng phần mềm đều trang bị đầy đủ như vậy, chẳng trách khiến ọi nữ tử trong cung đều tranh giành quyết liệt. Chưa nói đến sự tôn sùng đối với địa vị Đế vương ở thời đại này, chỉ nói đến chuyện những cô gái ngây thơ từ nhỏ lớn lên trong khuê phòng lại gặp một thanh niên tài mạo vẹn toàn như vậy, sao có thể không rung động?

Tranh giành tình nhân cũng vậy, tranh quyền lực cũng thế, có thể cười đến cuối cùng chẳng có mấy người, mà Đế vương lại có thể sống vẻ vang thoải mái suốt đời, còn có vô số mỹ nữ làm bạn. Vậy nên, dù người đàn ông đó đẹp như Phan An(*), tài trí hơn người, cũng không đáng để trao cả tấm chân tình.

(*) Phan An: Tên khác là Phan Nhạc, người Hà Nam, sống vào thời Tây Tấn, được xem như một kỳ nhân của lịch sử Trung Hoa, được xếp đứng đầu “tứ đại mỹ nam Trung Hoa cổ đại”.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, tần thiếp là uyển nghi Trang thị của Đào Ngọc các.” Trang Lạc Yên định mỉm cười một cái nhưng mắt cay quá, nước mắt cứ trào ra khiến nàng trông càng chật vật khó tả.

Thành Tuyên đế lúc này mới nhớ ra cô gái trước mặt là ai, thì ra là muội muội của Trang tiếp dư, lúc đầu nhìn vốn nghĩ là một người ưu tú, chỉ tiếc lâm hạnh vài lần lại cảm giác nhạt nhẽo vô vị, liền không tới nữa, hôm nay nhìn lại, dường như cũng không tệ nhạt như đã nghĩ.

“Đỡ chủ tử nhà ngươi trở về, hầu hạ cẩn thận.” Thành Tuyên đế tự tay lau vệt nước mắt trên mặt Trang Lạc Yên, giọng nói bình thản, không lộ ý chán ghét.

Trang Lạc Yên thở ra một hơi, nàng cũng không muốn hùng tâm tráng chí của mình còn chưa bắt đầu lên đường đã mắc cạn chết khô trên bãi cát.

Nhưng mà đại não của vị Hoàng đế này thật không có vấn đề gì chứ, tốt xấu gì cũng là người mới được lâm hạnh cách đây một tháng, sao đã quên mất người ta nhanh như vậy?

Trưa hôm đó, giữa lúc Trang Lạc Yên đang dùng một bàn đồ ăn đã nguội quá nửa thì ban thưởng từ cung Kiển Chính lại truyền xuống.

Vật phẩm ban thưởng không nhiều, chỉ là đôi trâm cài tóc hoa đào bằng ngọc lưu ly và vài mảnh lụa cống điểm thêu hoa đào.

Ngắm nghía cây trâm bằng ngọc lưu ly, chế tác rất tinh tế, ở thời này có thể được coi là một món đồ rất đẹp để quý giá, nhưng trong mắt một người đã nhìn quen pha lê thạch anh như Trang Lạc Yên lại không hề khiến nàng có hứng thú, chỉ hơi nghi hoặc, lẽ nào bộ dáng chặt vật phẩm hại sáng nay của mình đã khiến Hoàng đế nhìn bằng con mắt khác?

Xem ra khẩu vị của anh chàng Hoàng đế này hơi có vấn đề đây.

Hậu cung không một ai tin Trang Lạc Yên có thể đứng lên một lần nữa, tuy nàng ta có vài phần nhan sắc nhưng tính tình lại kém cỏi, có thể được sủng ái bao lâu. Vậy mà nay lại truyền ra tin Hoàng thượng ban thưởng nàng ta, điều này khiến tâm tình những người khác có hơi phức tạp.

“Hoàng thượng ban đôi trâm lưu ly đó cho Trang uyển nghi?” Hoàng hậu vân vê phật châu trong tay, vẻ mặt thản nhiên nói, “Xem ra Trang uyển nghi này cũng có chút ít thủ đoạn, bốn cung đã coi thường ban thưởng nàng ta rồi. Mà thôi, Hòa Ngọc, đi lấy mảnh gốm thắng trước bốn cung nhận được đưa sang Đào Ngọc các.”

“Thưa vâng.” Hòa Ngọc cẩn thận lui ra ngoài, đến tận lúc quay người vẫn không thấy nét mặt Hoàng hậu có nửa điểm biến hóa.

Đào Ngọc các lúc này náo nhiệt hơn mấy ngày trước rất nhiều, người của Thượng Cung cục lũ lượt đem những thứ đồ dùng cần thiết tới, như thể hoàn toàn chẳng nhớ ra những chuyện đã làm ngày trước. Trang Lạc Yên cũng coi như không nhớ, chỉ để bọn họ bỏ các thứ lại rồi về, không hề tỏ vẻ kiêu ngạo hách dịch, nhưng thái độ này của nàng lại càng khiến bọn thái giám thêm bất an.

Nếu bị mắng một trận, chuyện cũ coi như cho qua, nhưng hôm nay vị Trang uyển nghi lần thứ hai lọt vào mắt xanh của Hoàng thượng này lại chẳng có một chút phản ứng gì, có thể thấy tâm kế của nàng ta không giống ngày xưa. Nhưng ở trong hậu cung, một vị chủ nhân như vậy càng không thể làm mất lòng, bởi vì đôi khi, người nữ tử thoát nhìn càng dịu dàng thì thủ đoạn lại càng độc ác.

“Bẩm chủ tử, cung nữ Hòa Ngọc từ cung Hoàng hậu nương nương tới báo là Hoàng hậu nương nương nghe nói sức khỏe của người đã bình phục nên thưởng vài thức gấm,” Vân Tịch đến bên cạnh Trang Lạc Yên, “Còn có Thục quý phi, Ninh phi, Từ chiêu dung, Yên quý tần cũng cho người đưa vài thứ tới đây.”

“Đều thu cả đi, cảm tạ người ta thế nào các em đều biết rồi đấy.” Trang Lạc Yên hiểu, những người này làm thế không phải vì muốn lôi kéo mình mà chủ yếu là thị uy, muốn nhắc nhở nàng chẳng qua chỉ được Hoàng đế ban thưởng. Trong mắt bọn họ, mình chỉ là một uyển nghi nho nhỏ gọi đến thì đến, sai đi phải đi mà thôi, dù là ai tặng đồ ình cũng có thể dùng hai chữ “ban thưởng”.

“Vâng.” Vân Tịch lui ra, nháy mắt với Phúc Bảo đang đứng bên cạnh, hai người đem toàn bộ đồ ban thưởng ghi lại rồi nhập kho, không mang lên trình cho Trang Lạc Yên xem xét.

Cung Kiền Chính, Phong Cẩn dùng xong bữa trưa liền xem tấu chương, thái giám nội thị(*) bưng khay đựng thẻ bài của phi tần đến, thẻ bài có cái làm bằng bạc, bằng đồng hay bằng gỗ, thế mới biết, khi thân phận chênh lệch thì ngay cả thẻ tên cũng bị phân biệt đối xử thế nào.

(*) Nội thị: Thái giám chăm sóc đến sinh hoạt hằng ngày của Hoàng đế.

Vốn không có ý định lật thẻ bài, Phong Cẩn vừa định nói “lui ra”, đột nhiên nhớ tới, trưa nay sau khi hạ triều đi ngang qua vườn đào, vô tình bắt gặp vẻ bối rối thảm hại Trang Lạc Yên, vậy mà lại khiến hắn cảm nhận được nét tự nhiên và ngây thơ. Cái nhìn tình cờ ấy cũng làm tâm trạng của hắn thoải mái hơn cả gặp một nụ cười nghiêng thành nghiêng nước.

Nhắc một thẻ bài bằng gỗ nhìn thoáng qua cái tên trên đó, hắn chậm chậm nắm lấy: “Đêm nay Đào Ngọc các thấp đèn.”

“Bẩm vâng.” Thái giám nội thị liếc nhìn thẻ bài, thấy trên đó có khắc “Đào Ngọc các Trang thị uyển nghi Lạc Yên”, thầm nghĩ, sợ là Đào Ngọc các lại có dịp nở mày nở mặt vài ngày đây.

Trang Lạc Yên nhận được lệnh truyền thấp đèn từ thái giám nội thị, có hơi ngạc nhiên nhưng cũng không cảm thấy ghét bỏ chuyện Hoàng đế đến lần giường mình. Thấy đám cung nữ thái giám đều lộ vẻ mừng rỡ, luống cuống phân công nhau chuẩn bị thứ nọ thứ kia, nàng thở dài một tiếng, có thể thấy, thất sủng đối với một cung phi mà nói là chuyện đáng sợ đến nhường nào.

Tắm rửa, thay quần áo, đốt hương, đến khi Thính Trúc và Vân Tịch định trang điểm cho nàng thì, Trang Lạc Yên cuối cùng lên tiếng: “Các em cứ để đó cho ta.”

Nam giới đang vào lúc kích động mà đột nhiên ném phải mùi son phấn nồng nặc thì hầu hết đều giảm hứng thú. Huống chi, loại mỹ phẩm chế tác thủ công thời này có hàm lượng chì rất cao, tuy có thể khiến da thịt trắng nõn nổi bật nhưng bôi suốt một đêm sẽ làm da tổn thương mạnh, làn da của cơ thể này rất đẹp, chỉ cần thoa một lớp phấn mỏng là được rồi.

Dưới ánh nến mờ ảo, đôi mày lá liễu như thêm phần mềm mại thanh thoát, càng dễ gợi lên tâm tình tiếc ngọc thương hương của phái mạnh, giữa trán lại tô điểm một đóa hoa đào hồng nhạt, mơ hồ gợi lại ý cảnh sáng nay, chắc chắn sẽ khiến vị Hoàng đế này âm thầm thích thú một phen.

Người ta thường nói, vẻ ngoài của nữ tử như một khúc gỗ, nhan sắc có ba phần dựa vào mái tóc đẹp, ba phần do quần áo, bốn phần nhờ trang điểm, quần áo mặc quá diễm lệ thì mị hoặc quyến rũ, mặc quá lộ liễu thì thô tục tầm thường, chỉ ít phải biết mặc thế nào để Hoàng đế vừa nhìn sẽ không cảm thấy bạn đang khấn cấp muốn bò lên giường. Một mỹ nhân mặc bộ váy dài chiết eo cùng chiếc áo cánh màu trắng non đứng trong bóng đêm sẽ có đôi nét thanh thoát xuất trần.

Đặt mình vào vị trí Đế vương mà xem xét, không khéo càng cảm thấy xa vời lại càng kích thích khát vọng chinh phục, chẳng phải gã nào mang trong mình tâm nguyện chinh phục thế giới đều ít nhiều mắc cái tật này sao?

Vậy lui Thính Trúc và Vân Tịch đang tính biến đầu mình thành bàn cắm châu ngọc và thân thành giá đeo trang sức, Trang Lạc Yên vuốt ve mái tóc đen óng ả, bảo Thính Trúc búi tóc kiểu phi tiên, cài lên cây trâm ngọc lưu ly mà Thành Tuyên để mới ban tặng, trông hợp đến bất ngờ.

Thính Trúc và Vân Tịch chứng kiến những thay đổi của chủ tử nhà mình, vừa sợ hãi vì sự tính toán đến từng chi tiết của nàng vừa mừng vì nàng có được thủ đoạn bậc này, nhìn thái dương dần hạ phía chân trời, hai người thấp thỏm chờ bóng đêm buông xuống.

Hành cung chốn cũ tiêu điều,

Chỉ hoa kia vẫn nở đều thắm tươi(*)

(*) Trích trong bài thơ “Hành cung” của Nguyên Chấn, nhà thơ thời Trung Đường, Nguyễn Văn Chử dịch.

Ngự giá đi qua, mang theo bao hi vọng của những cô gái chốn thâm cung, lại có bao nhiêu giai nhân âm thầm chịu cảnh “tóc vẫn xanh mà tình vội bạc” trong một đêm này.

Nhưng dù vậy, liệu có bao nhiêu người thực sự thờ ơ trước phần hoa rực rỡ của hậu cung? Ở nơi này, ai nấy đều mong mình là kẻ chiến thắng cuối cùng, lại không hay rằng, vận mệnh như lục bình lập lờ mặt nước, phận lênh đênh chẳng thể níu lại bến bờ.

Thành Tuyên để là một minh quân nên dù có thoáng choáng ngợp trước nhan sắc của Trang uyển nghi thì điều đó cũng chưa đủ khiến hắn bỏ lại chính sự, sớm tối Đào Ngọc các. Đến khi chính sự xong xuôi, hắn đứng dậy đi tới Đào Ngọc các thì đã qua giờ tuất(*).

(*) Giờ Tuất: Tầm 19 – 21 giờ.

Thái giám nâng ngự liễn bước trên con đường lát đá, mỗi bước hầu như không phát ra một âm thanh nhỏ nào. Khi Phong Cẩn ngửi thấy mùi hương hoa đào thoảng trong không khí thì Đào Ngọc các đã ngay trước mặt. Vén bức màn che, phía trước chỉ thấy đèn lồng treo trước một tòa lầu nhỏ. Trong bóng đêm, người con gái mặc áo cánh váy dài chiết eo màu trắng non, tay cầm đèn lồng lục giác bằng lưu ly lặng lẽ đứng trước cửa, dưới ánh đèn mờ ảo, cây trâm bằng ngọc lưu ly trên tóc lấp lánh như ánh mắt hạnh phúc. Cảnh tượng ấy khiến người xem vừa liếc nhìn liền lo lắng, liệu gió đêm có làm nàng bị lạnh hay không, rồi sẽ không nhịn được kéo người ấy vào lòng mà bảo hộ.

Đuôi mày Phong Cẩn thoáng động, ngự liền dừng lại, hẩn nhìn người con gái ấy dịu dàng cúi đầu, bước ra khỏi kiệu, nắm lấy đôi tay mềm mại: “Ái phi không cần đa lễ.” Sau đó vươn tay bao bọc người đó vào trong áo choàng của mình như muốn che chở.

Bàn tay của Đế vương được giữ gìn rất tốt, lòng bàn tay có một lớp chai mỏng, có lẽ do quá trình tập cưỡi ngựa bắn cung để lại. Trang Lạc Yên rũ mắt, để mặc Hoàng đế ôm mình vào phòng, đèn lưu ly trên tay nhẹ nhàng lay động theo từng bước chân Đế vương, chiếc bóng sau lưng cũng khẽ lung lay.

Treo đèn lên giá gỗ khắc hoa, nhìn Hoàng đế đang xem bức tranh bé heo mập đáng yêu mà mình vẽ lúc nhàn rỗi ban chiều, Trang Lạc Yên bưng một tách trà lài nóng đến: “Hoàng thượng, ban đêm lạnh, uống một tách trà nóng cho ấm người.”

“Bức tranh này của ái phi...” Thành Tuyên để muốn nói “trông chẳng ra sao”, đúng là so với kỹ thuật của Ninh phi thì thực sự kém xa lắm, nhưng liếc mắt tới vòng eo nhỏ mềm như nước, hẩn chỉ khẽ cười, nói, “Đúng là có vài phần khác biệt.”

“Hoàng thượng nói thật à? Thiếp đã luyện rất lâu đấy, hôm nay bọn họ còn khen tranh của thiếp có tiến bộ. Nói xong, nét vui mừng trên mặt đã lộ ra, không chút giấu giếm.

Phong Cẩn tiếp nhận tách trà, nhìn vẻ cao hứng trên mặt Trang Lạc Yên, lại nhớ tới đây chỉ là một cô gái mới vào cung chưa lâu, từng cái nhăn mày, từng nét cười trên khóe môi đều còn vương nét thơ ngây, tuy nhiên phong thái cũng quyền rũ khác thường, có lẽ hôm nay sẽ được một phen vui vẻ.

Buông tách trà, nắm lấy đôi tay hơi lạnh lạnh bởi sương đêm, hẩn nói: “Đã muộn rồi, cũng nên nghỉ ngơi.” Vừa cúi đầu lại thấy gương mặt mới rồi còn cười đến ngây thơ nay đã giăng một rặng mây hồng, kiều diễm lạ thường, khiến người ta vừa nhìn đã muốn ăn ngay vào bụng.

Tháo trâm cài áo màn hương ấm, uyên ương quần quýt tiếc đêm tàn. Đối với đàn ông, nữ tử có xinh đẹp đến đâu đi nữa mà trên giường cứ dờ dẩn như con cá chết thì hứng thú cũng chẳng còn bao nhiêu.

Trang Lạc Yên căn cứ suy tính phải vui vẻ hưởng thụ, cùng Hoàng đế hăng hái một hồi, hai người đều rất thỏa mãn đối với lần vận động này.

Phong Cẩn kéo người nằm bên cạnh vào lòng mình, da thịt dưới tay non mịn khác thường khiến hẩn nhin không được, tay lại di chuyển. Mùi vị của Trang uyển nghi này quả nhiên không tầm thường, lúc hành sự khiến hẩn gần như không kiềm chế được mà xong xuôi, thật sự tuyệt không thể tả, đêm nay khẩu vị của hẩn lại được dịp tăng lên.

Nghĩ vậy, bàn tay hẩn chậm chậm lần xuống, muốn ném lại tư vị ngon miệng kia một phen.

“Hoàng thượng, thiếp... thực sự không còn chút sức lực nào rồi.” Âm thanh then thùng yếu ớt không thể khiến Phong Cẩn dừng động tác trên tay, ngược lại khiến hẩn càng thêm thú tính, một màn điên cuồng lại bắt đầu.

Trang Lạc Yên ôm cổ hẩn, hưởng thụ sự hầu hạ từ bậc Đế vương, híp mắt vui vẻ nghĩ, quả nhiên, đàn ông đều thích nữ tử khen mình dũng mãnh, kỹ thuật của anh chàng Hoàng đế này cũng không tệ, làm nàng rất hài lòng.

Ngoài phòng, cung nữ thái giám vùi đầu im lặng, tựa như không nghe được động tĩnh bên trong. Cao Đức Trung là thái giám tổng quản của Hoàng đế ra hiệu cho tiểu thái giám đi chuẩn bị vật dụng tắm rửa, ngăn đầu nhìn lâu các vắng vẻ, thăm nhủ, nếu không có gì bất ngờ, Đào Ngọc các này sẽ được náo nhiệt vài ngày đây.

Phong Cẩn liếc nhìn cô gái đã ngủ mê man trong lòng mình, tâm tình vui vẻ ôm người ta ra gian ngoài, bước vào bồn tắm đã chuẩn bị sẵn, nhìn những vết hồng trên làn da trắng ngần, khóe miệng thoáng nhếch lên.

“Hoàng thượng, thất lưng thiếp đau quá!” Người trong thùng tắm lười biếng giật giật thân, kéo bàn tay dày rộng xuống hông mình, bộ dáng mơ mơ màng màng hiển nhiên không hề ý thức được, hành vi của mình đã là vô lễ trước mặt Hoàng đế.

Phong Cẩn hơi sững sốt, lập tức độ cong của khoe môi càng thêm rõ ràng, bị nữ nhân yêu cầu xoa bóp eo cũng coi như một trải nghiệm mới lạ nhỉ.

Kỹ thuật mát xa của Hoàng đế kỳ thực không tốt lắm, song được cái thoải mái ở tinh thần, khiến Hoàng đế hầu hạ xoa bóp, quá là thỏa mãn hư vinh của nữ tử rồi, lòng hư vinh của Trang Lạc Yên được một phen thăng tận mây xanh.

Nước vừa đủ độ ấm, lại vừa vận động mạnh một trận, Trang Lạc Yên ngáp một cái, mơ màng ngủ mất.

Gần tới giờ mảo, Cao Đức Trung hầu Phong Cẩn thay y phục, đây vốn là công việc của phi tần thị tẩm, nhưng hôm nay ông ta thấy Trang uyển nghi ngủ rất say, hoàn toàn không có khả năng tỉnh ngay, nhìn Hoàng thượng rón rén đi ra như thể không định đánh thức Trang uyển nghi, ông liền cẩn thận bước tới hầu thánh thượng thay đồ.

Đi ra cửa phòng, Phong Cẩn phát hiện chỉ có hai cung nữ và một thái giám ở bên ngoài, không khỏi nhướn mày hỏi: “Các người đều là người hầu hạ Trang uyển nghi, vậy những nô tài khác đâu?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, hầu hạ thân cận bên Trang uyển nghi chỉ có ba người bọn nô tài thôi ạ.” Phúc Bảo quỳ trên mặt đất thận trọng trả lời.

Nghe vậy, lông mày Phong Cẩn càng nhướn cao hơn, quay sang Cao Đức Trung: “Người đi nói với điện Trung Tỉnh bố trí mấy nô tài được việc đến Đào Ngọc các, đường đường một chủ tử lại chỉ có ba nô tài hầu hạ là sao?”

“Vâng, thưa Hoàng thượng.” Cao Đức Trung cúi đầu nhìn chằm chằm đôi giày lụa dưới chân, như thể đã quen với việc phi tần nào được sủng ái thì người đó được ưu tiên rồi.

Đợi thánh giá đi xa, Trang Lạc Yên vốn đang ngủ say trên giường bỗng mở mắt, khoe môi mềm mại đáng yêu thoáng cong lên.

Đàn ông nào cũng chỉ như vậy mà thôi, cho dù giỏi giang đến đâu thì trong xương tủy vẫn có khuynh hướng M(*)!

(*) M: Viết tắt của từ Masochist, xu hướng thích bị hành hạ.

Dựa theo quy củ trong cung, mỗi phi tần được Hoàng đế sủng hạnh, sáng sớm hôm sau phải tới thỉnh an Hoàng hậu, đôi khi Hoàng đế thương tiếc mỹ nhân cũng sẽ miễn người đó thỉnh an. Tối qua, lúc mơ màng màng, Trang Lạc Yên nghe được Thành Tuyên để nói sáng hôm sau nàng không cần đi thỉnh an, nhưng nàng không phải là Trang Lạc Yên xưa, biết rằng tại hậu cung này cây có sủng ái của Hoàng đế mà kiêu ngạo cuối cùng sẽ không có kết cục đẹp gì. Không có bản lĩnh mê hoặc lòng người của Đát Kỷ thì đừng có học thói hành xử của Đát Kỷ mới phải, huống chi yêu phi lừng lẫy ấy sau cùng cũng chẳng được chết già.

Cẩn thận trang điểm và ăn mặc dựa theo phục trang uyển nghi, không quá diễm lệ cũng không thể quá nhạt nhòa giản đơn, bởi vì ở nơi này, cố tình khiến bản thân giản dị quá mức lại thành một kiểu cố ý nổi bật, sẽ khiến người khác chú ý.

Hoàng hậu ở cung Cảnh Ương, đây cũng là nơi ở của Hoàng hậu các đời từ khi lập triều đến nay. Hoàng hậu hơn Hoàng đế một tuổi, tuy không được sủng ái nhưng Hoàng đế rất tôn trọng Hoàng hậu, vậy nên địa vị của nàng trong cung khá vững chắc, tiếc rằng Hoàng hậu chỉ sinh được một công chúa, lại mới hai tuổi đã không còn, vì vậy mấy phi tần được sủng ái mới có cơ hội làm mưa làm gió trong cung.

Trong hậu cung, thất sủng thì dễ, phục sủng mới khó, cho nên khi các phi tần thấy Trang uyển nghi tới thỉnh an Hoàng hậu, trong lòng đều cảm thấy hơi khó chịu. Rõ ràng chỉ là một người đàn bà nhan sắc chẳng có bao nhiêu, thủ đoạn gì để lấy lại được sự chú ý của Hoàng thượng?

“Tần thiếp bái kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.” Trang uyển nghi tới không sớm không muộn, coi như đúng quy củ. Hành lễ xong, đại cung nữ thân cận Hoàng hậu liền bước tới nâng nàng dậy, như thể hoàn toàn quên mất thái độ lạnh nhạt mấy ngày trước.

“Vừa rồi tiểu thái giám hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng còn tới nói cho bốn cung, Hoàng thượng mới miễn muội thỉnh an sáng nay thì muội đã tới rồi, mau ngồi xuống đi.” Về ngoài cửa Hoàng hậu tuy không thuộc hàng xuất sắc so với các phi tần nhưng khí chất lại đủ để biểu lộ uy nghi của Đế Hậu, một tiếng cười cũng thể hiện được hiền dung độ lượng.

“Được Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nường săn sóc là vinh hạnh của tần thiếp, chỉ là mấy ngày nay tần thiếp chưa có dịp tới thỉnh an Hoàng hậu nương nường, trong lòng hổ thẹn vô cùng, nên hôm nay mới tới quấy rầy, xin Hoàng hậu nương nường đừng chê trách.” Trang Lạc Yên cười lạnh trong lòng, gì mà không cần thỉnh an cơ chứ, lời này sao không nói trước khi nàng hành lễ ấy, chẳng qua chỉ muốn thu được cái hiền đức rộng lượng mà thôi, vị Hoàng hậu này làm trò nhặt nhèo quá rồi.

“Muội có thể nghĩ như vậy khiến bốn cung rất yên lòng,” Dứt lời, Hoàng hậu lại ban thưởng vài thứ cho Trang Lạc Yên làm mấy vị phi tần ước ao đồ kị không ngớt.

Mấy người nữ tử cùng nói chuyện rôm rả với nhau một lát, chợt nghe tiếng truyền báo của thái giám: “Thục quý phi tới, Tô tu nghi tới.”

Trang Lạc Yên đứng lên, nhìn hai nữ tử uyển chuyển đi vào. Phía trước là một mỹ nhân tuyệt đẹp mặc chiếc váy dài màu hồng nhạt, tuổi chừng hơn hai mươi, mặc dù dáng người mềm mại như liễu nhưng mặt mày vẫn lộ nét ngạo nghễ quý phái, không khó nhận ra đây là một phi tần được sủng ái.

Phía sau nàng ta là một nữ tử cũng có dung mạo hơn người, nhưng phong thái còn kém một chút, mặt mũi hai người có đôi nét giống nhau, nhìn nàng này dường như có điểm kính sợ người đi phía trước.

“Thần thiếp bái kiến Hoàng hậu nương nường.” Thục quý phi dịu dàng cúi đầu, chỉ là một động tác đơn giản nhưng cũng có thể làm thành tao nhã vô cùng khiến Trang Lạc Yên thầm than trong bụng, chẳng trách nàng ấy được Hoàng đế sủng ái, nếu nàng là đàn ông cũng sẽ không kìm lòng nổi mà phải đi cưng chiều báu vật này hơn một chút.

Mấy người hành lễ với nhau xong, thái giám bên ngoài lại báo, Yên quý tần tới rồi.

Từ chiều nghi trở xuống, hầu như các phi tần không hô phong hào mà lấy họ để xưng cùng phẩm vị, chỉ có Yên quý tần Tiết Trân Dao này được ban phong hào “Yên(*)”, có người nói ngày ấy Hoàng thượng tình cờ gặp nàng ta tại rừng mai, một nụ cười thoáng qua khiến người kinh diễm, sau đó không lâu liền từ một mỹ nhân nho nhỏ thăng làm dung hoa, lại chẳng bao lâu sau, từ dung hoa trực tiếp sắc phong quý tần, có thể thấy được Hoàng đế sủng ái nàng ấy thế nào.

(*) Yên: Nghĩa là tươi đẹp.

Cô gái mới bước vào có nhan sắc cũng xấp xỉ Thục quý phi, từng cử chỉ đều lộ vẻ yếu điệu thanh thoát, việc đầu tiên khi nàng ta bước vào phòng là liếc nhìn các phi tần một lượt, sau đó mới tiến lên thỉnh an Hoàng hậu.

Thái độ của Hoàng hậu đối với nàng ta không giống như với Thục quý phi. Khiến Trang Lạc Yên nhìn không ra suy nghĩ của Hoàng hậu với những sủng phi này, song nàng đoán, nếu không phải xuất thân của Yên quý tần hơi thấp một chút, e rằng hiện tại nàng ta không chỉ là một trắc tam phẩm quý tần nữa.

“Hôm nay ở chỗ Hoàng hậu nương nường thật náo nhiệt, hay là do có Trang muội muội đã mấy ngày không gặp này?” Đôi mắt Yên quý tần rất đẹp, khi đường nhìn rơi xuống người Trang Lạc Yên thì đáng cười dịu dàng đáng yêu khác thường lại khiến Trang Lạc Yên thấy lạnh lạnh.

“Thưa tử tử, chính là tần thiếp.” Trang Lạc Yên đứng dậy hành lễ, treo một nụ cười tươi trên môi.

“Hôm kia nghe nói muội bị bệnh, ta lại không có thời gian rảnh tới thăm, hiện tại đã khỏe rồi nhỉ?” Yên quý tần tùm tùm yêu kiều nhìn về phía Thục quý phi, “Quý phi tử tử nhìn một cái xem, gương mặt xinh xắn của uyển nghi muội muội đúng là gây rất nhiều rồi.”

“Uyển nghi muội muội đúng là có hơi gầy đi, tuy nói đã bình phục nhưng vẫn nên điều dưỡng cho tốt mới phải.” Thục quý phi tử tử nhìn Trang Lạc Yên, lộ ý cười dịu dàng trên mặt, giọng nói cũng êm dịu như gió xuân, “Nếu thiếu cái gì thì cứ tới chỗ Hoàng hậu nương nường hoặc mấy tử tử ở đây nói một tiếng, đừng khiến bản thân chịu khổ nhé.”

“Tần thiếp cảm ơn các tử tử, chỗ thiếp không thiếu thứ gì, khiến các tử tử lo lắng rồi.” Trang Lạc Yên ngồi lại ghế, trầm nghĩ, mấy người này nếu thật coi mình như muội muội thì làm sao cứ phải nhấn mạnh một câu “uỷe nghi muội muội” như thế, chẳng qua chỉ muốn nhắc nhở mình địa vị thấp hơn các nàng, đừng có vì được sủng mà lên mặt càn rỡ thôi.

“Các muội hòa thuận như vậy, bốn cung cũng yên tâm. Vừa rồi cung Khang An đã truyền chỉ, miễn thỉnh an hôm nay, các vị muội muội nếu không có việc gì thì quay về đi,” Hoàng hậu nhìn một phòng đầy những mỹ nữ kiều diễm khoát khoát tay.

Hoàng hậu đã nói như vậy, không có vị phi tần nào dám mặt dày ở lại, nhất tề rời khỏi cung Cảnh Ương, ra đến bên ngoài mới lộ ra một ít bản tính thật của mình.

Những phi tần thành thật lại không hi vọng được sủng ái rời khỏi cung Cảnh Ương liền lặng lẽ ra về, chỉ còn mấy người có tư tâm thì ở lại đối mặt với nhau.

“Trang uỷe nghi phục sủng, người cao hứng nhất hẳn là Trang tiếp dư rồi, ta nói có đúng không?” Giọng Mã tiếp dư không cao không thấp nhưng cũng đủ để mấy người ở đây nghe rõ mồn một. Ai chẳng biết Trang tiếp dư vào cung sớm hơn Trang uỷe nghi hai năm, mà Trang uỷe nghi là con chính thất, Trang tiếp dư chỉ là con gái thị thiếp. Từ khi Trang uỷe nghi tiến cung chưa từng tỏ ra kính trọng người chị gái này, hôm nay Mã tiếp dư cố ý nói vậy chẳng qua chỉ muốn cả hai chị em cùng khó chịu mà thôi.

Trang tiếp dư thật không ngờ muội muội này của mình lại có ngày đứng lên được, tuy nàng ta mong rằng Trang uỷe nghi bị đập xuống vũng bùn cả đời không đứng dậy nổi nhưng đây là chuyện của hai tử muội nàng, không đến lượt cô ả con gái một tri huyện tép riu như Mã tiếp dư xen vào. Nàng ta cười nhạt nhìn về phía đối thủ: “Muội muội có thể hầu hạ Hoàng thượng hài lòng, chẳng lẽ Mã tiếp dư không vui?”

Sắc mặt Mã tiếp dư lập tức thay đổi, cười lạnh một tiếng, nói: “Các nàng quả là tử muội thân thiết.”

“Tử muội thân thiết” mà dùng để hình dung tình cảm hai chị em Trang thị thì quả là châm chọc, Trang Lạc Yên biết Trang tiếp dư không thích mình. Đương nhiên, dù là ai, phải đối mặt với một muội muội con vợ cả ngoại trừ khuôn mặt thì chẳng có gì, tính tình điêu ngoa bốc đồng còn suốt ngày đối đầu với mình, thì cũng chẳng thân thiết nổi.

Sắc mặt Trang tiếp dư trở nên khó chịu, không thèm tiếp lời Mã tiếp dư.

Trang Lạc Yên quay đầu nhìn Mã tiếp dư, như cười như không: “Mã tử tử vào cung nhiều năm, đối với ai trong số mấy người chúng ta mà chẳng có tình tử muội thân thiết, phải không?”

“Người!” Mã tiếp dư trầm mặt xuống, nàng ta nay đã không còn trẻ trung, thời gian vào cung cũng sớm, nhưng hiện giờ mới chỉ là một trắc tử phẩm tiếp dư, mà dung nhan đã chẳng còn tươi non được như những cô gái kiều diễm tựa hoa này nữa.

“Lúc chúng ta nói chuyện, nào có phần ột uỷe nghi nho nhỏ như người chen vào,” Mã tiếp dư lạnh lùng nhìn nàng, “Người đâu, vả miệng cho ta!”

“Chủ tử...” Cung nữ đứng cạnh Mã tiếp dư bối rối, run rẩy không dám ra tay.

“Muội muội thất nghi, mong tử tử thứ tội, nguyên tưởng tử tử nói chúng ta là tử muội thân thiết nên ta mới dám tiếp lời, đâu biết tử tử không có ý này.” Trang Lạc Yên dịu dàng cúi đầu, nhìn sắc mặt Mã tiếp dư càng lúc càng lúng túng, ý cười trên khóe miệng không dưng không nhạt.

“Mới vài ngày không gặp mà miệng lưỡi Trang uỷe nghi này lợi hại lên nhiều đấy.” Tương hiền tần nhìn tuông kịch phía xa xa, hạ giọng nói với Ônng tần bên cạnh, “Không biết thủ đoạn có tiến bộ chút nào chẳng?”

Ônng tần nhìn sắc mặt khó chịu của Mã tiếp dư: “Thủ đoạn của Trang uỷe nghi có tiến bộ không thì ta không biết nhưng Mã tiếp dư này, thời gian vào cung càng dài đầu óc lại càng ngẩn đi.”

Ba người bọn họ vào cung cùng ngày, Tương hiền tần đã là một chính tứ phẩm, Ônng tần cũng là tòng tứ phẩm, chỉ có Mã tiếp dư này vẫn là trắc tử phẩm, ngấm lại vẻ kiêu ngạo của nàng ta ba năm trước khi còn được sủng ái, khóe miệng Ônng tần lộ một ét cười trào phúng.

Mã tiếp dư đương nhiên không thể để nô tài của mình vả miệng Trang Lạc Yên, đừng nói đây vẫn là trước cửa cung Canh Ương, dù đang ở nơi khác, một tiếp dư sai nô tài vả miệng một uyển nghi mới nhận ơn vua, đó là đồ kị vô đức, tự chuốc lấy phiền toái vào thân mà thôi.

Mã tiếp dư tuy có hơi ngu dốt nhưng không đến mức hoàn toàn không biết suy nghĩ, nàng ta rất nhanh đã thanh tỉnh trở lại, âm độc lườm Trang Lạc Yên một cái, quay người dẫn cung nữ bỏ đi.

Những phi tần đang muốn xem kịch thấy vậy cũng tốp năm tốp ba rời bước, trong chốc lát, chỉ còn trơ lại Trang tiếp dư với Trang Lạc Yên.

“Lúc muội muội sinh bệnh đã rất nhớ nhưng tỉ tỉ đây.” Ý cười của Trang Lạc Yên chỉ dừng ở môi mà chẳng thể vào đến mắt, ngày ấy chủ nhân thân thể này hành xử khiến Hoàng hậu bất mãn, sợ là Trang tiếp dư cũng góp một phần công lao.

Trang tiếp dư nhìn thẳng vào mắt Trang Lạc Yên, đôi mắt này rất đẹp, đẹp đến mức khiến nàng ta thấy chướng mắt, bèn cười khẩy một tiếng, vịn tay cung nữ Tà Vũ, lạnh lùng nói: “Muội muội cần gì phải như vậy.” Nàng ta vào cung sớm hơn muội muội hai năm, chỉ vì là con thị thiếp mà cố gắng bấy lâu vẫn chỉ dừng lại ở vị trí một tiếp dư nho nhỏ, mà muội muội kiêu căng này, chẳng qua nhờ thân phận con chính thất, tiến cung liền được phong tước ngũ phẩm quý cơ, được sủng hạnh một đêm lại tấn phong tòng ngũ phẩm uyển nghi, chẳng kém nàng bao nhiêu.

Nói là không cam lòng cũng đúng, là hận cũng phải, Trang Uyển Thanh thật sự mong muốn vị muội muội này thất sủng bị đẩy vào lãnh cung, thậm chí mong nàng ta cứ thế lẳng lặng biến mất khỏi hậu cung này. Nhưng Trang Lạc Yên rõ ràng đã thất sủng, rõ ràng đã làm Hoàng hậu không ưa, vì sao chỉ sau một đêm lại được sủng ái, ngay cả thái độ của Hoàng hậu với nàng ta cũng thay đổi?

Bởi vì nàng ta có vài phần xinh đẹp hơn mình? Hay bởi vì nàng ta là con chính thất?!

Trang Lạc Yên nhìn ra hận thù trong mắt Trang tiếp dư bèn rũ mắt xuống, vươn tay cho Vân Tịch đỡ: “Hôm nay muội muội hơi mệt, xin phép đi trước một bước.”

Nhìn đoàn người Trang Lạc Yên đi xa, Trang tiếp dư mới âm trầm hỏi: “Bên Đào Ngọc các có tin gì không?”

“Chủ tử, nghe nói...” Tà Vũ nhỏ giọng, “Sáng nay thái giám tổng quản Cao Đức Trung tự mình đến điện Trung Tĩnh chọn sáu nô tài được việc đưa tới Đào Ngọc các, nghe nói là do Hoàng thượng lo lắng nô tài ở Đào Ngọc các quá ít, khiến Trang uyển nghi chịu thiệt thòi ạ.”

“Thiệt thòi?!” Trang tiếp dư cười nhạt, “Uyển nghi nào mà chẳng có ngần ấy nô tài, tới nàng ta lại thành thiệt thòi? Lời vừa ra khỏi miệng, Trang tiếp dư cũng cảm thấy không ổn, gắng gượng đè nén nỗi khó chịu trong lòng, quay về nơi ở của mình.

“Chủ tử, tiểu thư nàng ấy...”

“Vân Tịch, nàng ấy không phải tiểu thư của nhà họ Trang, em chớ quên.” Trang Lạc Yên cười khê, trong hậu cung này có thể có thứ gọi là “tình chị em” sao?

“Hoàng thượng, hôm nay có lật thẻ bài không ạ?” Cao Đức Trung dẫn thái giám của nội thị giám vào, thấy Hoàng đế đang vui đùa phê tấu chương liền vội hạ giọng hỏi

Tay cầm ngự bút thấm mực đỏ của Phong Cẩn thoáng dừng lại, nhìn lướt qua thẻ bài trên khay, bàn tay vươn về phía một thẻ bài bằng ngọc, trên đó khắc: “Cung An Thanh Thực quý phi Tô thị Nhụy Tử”, đầu ngón tay vừa chạm đến chất ngọc lạnh lẽo, đột nhiên ngừng lại, chuyển hướng lật một thẻ bài bằng gỗ.

Cao Đức Trung nhìn thẻ bài, thấy Hoàng đế lại cúi xuống xem tấu chương bèn dẫn thái giám nội thị ra ngoài.

“Truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, tối nay Đào Ngọc các thắp đèn.”

3. Chương 02

Chương 2

Chuyện Hoàng đế lần thứ hai lật thẻ bài của mình không khiến Trang Lạc Yên bất ngờ, dù sao nàng cũng đã dốc sức một phen, nếu vị Hoàng đế này chơi cùng mình một đêm rồi ném ra khỏi đầu thì có nghĩa là từ nay về sau mình đừng hi vọng có thể ngẩng mặt ở nơi này.

Tối nay Thành Tuyên đế tới sớm hơn hôm qua gần một canh giờ, mặc chiếc áo bào lụa mềm thêu rồng bằng tơ vàng, tóc được buộc trong kim quan(*) chạm song long phun châu, nhìn cũng ra dáng lắm.

(*) Kim quan: Một trong bốn loại vật trang sức đội đầu của nam giới thời cổ đại (thường gọi là “Đầu y”), là loại mũ dùng để búi tóc của giới quý tộc.

Trang Lạc Yên không mặc loại váy bó eo như tối qua mà diện một chiếc váy lụa mỏng rộng, làn váy dài mềm mại chấm đất khiến nàng trông tha thướt xuất trần.

“Nghe nói hôm nay nàng vẫn tới cung Cảnh Ương thỉnh an?” Phong Cẩn ngồi trên ghế có đệm mềm, trong tay là một tách trà nóng bốc hơi nghi ngút.

“Hoàng thượng yêu thương thiếp, thiếp rất vui, chỉ là từ trước đến nay Hoàng hậu nương nương đối đãi nhân hậu với các tử muội, thiếp sao có thể không đến thỉnh an.” Trang Lạc Yên nói đến đó, áy náy cười, “Thời gian đầu mới tiến cung không hiểu chuyện, cũng từng thất nghi trước Hoàng hậu nương nương, may mà người không trách tội, có điều giờ ngẫm lại, trong lòng thiếp vẫn thấy thẹn.”

“Nàng có thể biết sai, không kiêu ngạo là rất đáng quý.” Phong Cẩn ngẩng đầu nhìn Trang Lạc Yên một chút, thấy nàng tóc đen phủ vai mềm, thật sự rất hấp dẫn, bèn vươn tay ôm đặt lên đầu gối, vuốt nhẹ mái tóc nàng, cảm giác mềm mượt trên tay khiến hắn thư thái vô cùng, “Ái phi tuổi còn nhỏ đã hiểu những điều ấy, trầm rất yên lòng.”

“Hoàng thượng thích là tần thiếp vui rồi.” Người con gái ngồi trên đầu gối Đế vương không hề cảm thấy bất an, ngược lại còn giống như những nữ tử bình thường ý lại phu quân mà ôm lấy cổ Phong Cẩn, ngẩng đầu mở to cặp mắt đẹp, niềm hân hoan trong mắt hiện ra rõ ràng, “Sau này tần thiếp sẽ chú ý hơn nữa.”

Phong Cẩn nhìn vào đôi mắt ấy, trái tim thoáng xao xuyến một chút, nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc lỗi nhịp mà thôi, hắn lại mỉm cười vuốt ve làn da non mềm trên má nàng, “Nàng là ái phi của trẫm, trẫm chiều chuộng nàng một chút cũng không sao.”

Khi còn cung chiêu thì nàng chính là vàng trắng vàng vạc trên trời, mà khi đã chán ghét nàng thì, chỉ sợ ngay cả thềm đá trước cửa cung Kiền Chính, nàng cũng không bằng. Trang Lạc Yên cười cười, nép vào lòng Thành Tuyên đế, giấu đi sự nhạo báng trong mắt, những kẻ làm Hoàng đế cứ luôn nói mình “nhất ngôn cửu đỉnh”, nhưng những nữ nhân trong hậu cung có ai không bị quân vương “nhất ngôn cửu đỉnh” ấy lừa.

Ôm người trong lòng đi tới giường, lại một phen thể nghiệm hương vị mây mưa giao hòa, lên núi ngắm tiên.

Hậu cung có rất nhiều nữ tử, Phong Cẩn cũng từng “ném” rất nhiều nữ tử đặc biệt, nhưng nàng Trang uyển nghi này thực sự xứng với hai chữ “mỹ vị”. Phong Cẩn vươn hai tay cho cung nữ thái giám quỳ trước mặt mình chỉnh lại triều phục. Người trên giường vẫn đang ngủ say, chẳng có chút xú cảm giác đối với những động tĩnh trong phòng, khóe miệng còn mang theo nụ cười hạnh phúc.

Khi triều phục đã sửa sang xong, Phong Cẩn đột nhiên nhắc chân bước tới bên giường, cúi đầu nhìn gương mặt say ngủ trong bình yên của mỹ nhân, tâm tình vui vẻ nói: “Đào Ngọc các Trang thị từ khi tiến cung dịu dàng đoan trang, phẩm tính thanh cao, rất vừa ý trẫm, nay đặc biệt tấn phong lên tần, phong hào... Chiêu.”

Cao Đức Trung đứng phía sau giật mình cả kinh, Trang uyển nghi nhanh chóng tấn phong thành “tần” như thế đã khiến ông vừa nghi hoặc vừa kinh ngạc, huống chi lại thêm phong hào này...

“Cao Đức Trung, đưa ý chỉ này thông báo các cung, năm ngày sau là ngày lành, bảo điện Trung Tĩnh chuẩn bị lễ sắc phong.” Phong Cẩn hôn nhẹ lên giữa hai hàng lông mày của Trang Lạc Yên rồi quay người bước ra ngoài.

“Bẩm vâng.” Cao Đức Trung không dám nhìn người trên giường, trong lòng đã khiếp sợ vô cùng, chỉ mới hai đêm thôi, Hoàng thượng quả thực sủng ái Trang uyển nghi... à không, Chiêu tần, đến như vậy, thực sự khiến ông bất ngờ, cũng thấy được Chiêu tần này rất có tâm kế.

“Thuyết văn(*) có nói, chiêu, nghĩa là ánh sáng mặt trời. Từ này có ý tươi sáng, đẹp dễ, người bình thường không được dùng đến, nay Hoàng thượng dùng từ này làm phong hào...” Hoàng hậu lần phạt châu trong tay, động tác dường như nhanh hơn ngày thường một chút, “quả thực là có lòng với Trang thị.”

(*) Thuyết văn: Chính là thuyết văn giải tự. Cuốn tự điển nguyên chữ Hán, cũng là cuốn tự điển đầu tiên xếp chữ theo các bộ thủ do Hứa Thận thời Đông Hán biên soạn.

Trong lòng Hoàng hậu lúc này thực sự rất kinh hãi, Trang thị chẳng qua mới chỉ được thánh sủng hai ngày đã từ “uyển nghi” thăng lên “tần”, tuy chỉ là một tòng tứ phẩm nhưng lại có phong hào “Chiêu”, các phi tần cùng bậc gặp nàng ta cũng phải kiêng dè vài phân. Huống chi, bên dưới “phi”, còn có ai ngoài Yên quý tần có phong hào?

Trang Lạc Yên này tấn chức quả giống với Yên quý tần trước đây, thật khiến nàng không ngờ đến, nếu biết trước có ngày này, hồi đó nàng nên...

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, nô tì nghe nói nô tài ở cung Kiển Chính mang rất nhiều đồ chơi quý giá tới chỗ Trang... Chiêu tần rồi ạ.” Hòa Ngọc từ ngoài cửa bước vào nói khẽ bên tai Hoàng hậu.

Hoàng hậu nghe vậy liền sửng sốt, sau đó lập tức nở nụ cười: “Đã như vậy, cung Cảnh Ương của chúng ta cũng nên chuẩn bị lễ vật đưa tới mới phải.”

Hòa Ngọc nghe Hoàng hậu nói, cúi đầu lui ra ngoài.

Hoàng hậu vui vẻ trong lòng, tay lần phạt châu, bụng nghĩ, vốn tưởng Hoàng thượng chẳng nhiều thì ít có thích Chiêu tần này, nhưng xem ra cũng chỉ coi là món đồ chơi mà thôi, hôm nay sủng ái, ngày mai chẳng biết đã quẳng đến góc nào rồi.

Thân là Đế vương, nếu thực lòng thích một người, sao nỡ để người ấy chỉ đứng ở một phân vị “tần” nhỏ nhỏ mà lại phải gánh sự ghen ghét của bao người khác, như vậy có thể thấy, Hoàng thượng chưa thực lòng yêu thích, chẳng qua thấy có điểm thú vị thì muốn đùa vui vài ngày mà thôi.

Điều duy nhất khiến nàng bất mãn, đó là phong hào kia. Phong hào ấy cho thấy, Hoàng thượng tuy không có bao nhiêu chân tình với Chiêu tần nhưng cũng có đôi phần yêu thích, hiện giờ nàng nên rộng lượng với nàng ta thì hơn.

Đủ loại đồ chân quý và tơ lụa đổ vào Đào Ngọc các như triều lên, phi tử cung này, tiếp dư cung kia, bất kể được sủng ái hay không, lúc này đều phải người tặng lễ, tỏ ý chúc mừng Trang Lạc Yên tấn phong, mặc dù trong lòng những người này đều ghen ghét đến nỗi muốn lột da nàng.

Trang Lạc Yên nhìn các loại đồ vật quý giá khắp phòng, ngắm nghía một viên Đông châu lớn có chất lượng cực tốt, nghe Phúc Bảo đọc từng danh mục quà tặng, ngáp một cái: “Phòng trong thay mấy món đồ Hoàng thượng mới ban, còn những thứ khác thì ghi vào danh sách rồi nhập kho đi.” Nói xong, liếc nhìn Phúc Bảo, “Phân loại cẩn thận nhé, đừng để xảy ra sự cố gì.”

Phúc Bảo hiểu ý, hành lễ rồi lui xuống.

“Chủ tử, hôm nay trời khá đẹp, người có muốn ra ngoài đi dạo một lát không ạ?” Thính Trúc bóp chân cho Trang Lạc Yên, cẩn thận hỏi.

“Lúc này ta mà ra ngoài chẳng phải muốn khiến cho chủ tử các cung ghen tị hay sao?” Trang Lạc Yên lười biếng tựa vào lưng ghế, “Các em nói cho những người khác, nếu có ai ý vào ta mà làm chuyện kiêu căng phách lối ở bên ngoài thì phạt ba mươi trượng rồi đuổi khỏi Đào Ngọc các, chỗ này của ta không thu lưu những kẻ tính khí hơn người.”

“Nô tì biết ạ.” Thính Trúc cẩn thận đáp lại một câu, thấy Trang Lạc Yên đã nhắm mắt dưỡng thần bèn không lên tiếng nữa.

Lúc này, trong cung không biết có bao nhiêu người nghiêng rằng, đập đồ. Nhưng dù vậy, đợi đến khi gặp mặt, nhất định vẫn nói cười vui vẻ, thêm một bức tranh tình tử muội thân thiết.

Trong cung Cảnh Ương, các phi tần lớn nhỏ ngồi với nhau, ai nấy đều nói cười tươi tắn, chỉ có điều, trong cười đẹp như hoa ấy là những cây kim sắc lạnh.

Nếu hỏi trở thành “tần” có gì bất đồng so với trước thì câu trả lời của Trang Lạc Yên là, thời gian phải hành lễ ở trong cung ít đi. Trang Lạc Yên phát hiện tuy hậu cung không ít “nhân viên” nhưng số “nhân viên cao cấp” lại không nhiều. Thành Tuyên đề kế vị rất sớm, từ năm mười tám tuổi đăng cơ đến nay đã gần mười năm, hậu cung cũng chỉ có ngần ấy nữ tử từng được lâm hạnh, nghiêm túc mà nói, không tính là nhiều.

Nàng nhớ đến Lưu Tử Nghiệp trong chính sử, mới làm Hoàng đế có hai năm ngắn ngủi, hậu cung đã có đến vạn phi tần. So với ông vua “nổi danh” ấy, Thành Tuyên đề thật giống như một nhà sư khổ hạnh hay Liễu Hạ Huệ(*) vậy.

(*) Liễu Hạ Huệ: Tên thật là Triển Cầm, người đất Liễu Hạ thuộc nước Lỗ thời Xuân Thu, nổi tiếng là một quân tử không ham sắc dục.

Song, trong hậu cung của Thành Tuyên đề, tuy so lượng mỹ nhân không nhiều nhưng chất lượng đều thuộc hàng thượng phẩm, từ dung nhan đến phong thái đều nổi bật, chẳng trách kiếp trước các đồng nghiệp nam đều ao ước làm Hoàng đế. Nói gì nam giới, một nữ tử như nàng nhìn những mỹ nhân mềm mại kiêu diễm này cùng thấy đẹp trong mắt, vui trong lòng.

Bên trong phòng, dựa theo phân vị xếp chỗ thì Trang Lạc Yên ngồi ở phía trên Ưông tần, tuy hai người đều là tần, Ưông tần lại thăng tần sớm hơn nàng nhưng Trang Lạc Yên được ban phong hào nên vẫn có vị trí cao hơn các “tần” khác một chút.

Ưông tần là một nữ tử kiệm lời, mặc dù ngồi bên dưới Trang Lạc Yên nhưng nàng không hề tỏ ý bất mãn, rất nghiêm chỉnh, khiến cho ánh mắt người ta thường lướt qua nàng mà không hề ẩn tượng.

Người ngồi phía trên Trang Lạc Yên là Tương hiền tần, tính tình lại sinh động hơn một chút, thỉnh thoảng cũng tiếp lời những “đồng nghiệp” khác, khá nhanh nhẹn. Đó là một nữ tử nhìn qua thì như không có tâm cơ, tuy vậy, một nữ tử nhìn đơn giản, có thể khi làm việc lại mạnh tay, tàn nhẫn hơn so với người khác gấp nhiều lần. Trang Lạc Yên đã từng ném trái đắng từ tay những người như vậy hỏi đi làm nên khi đến đây, nàng đã học được thói quen không dám coi thường bất cứ ai.

“Từ đầu đến giờ, bốn cung còn chưa có dịp nói lời nào với Chiêu tần muội muội, các vị tử muội uống trà có vừa lòng?” Hoàng hậu nâng tách trà, “Hôm qua các nô tài ở điện Trung Tĩnh có nói, đây là trà mới đầu xuân này, nếu các vị vừa lòng thì bảo nô tài tới lĩnh về dùng.”

Đây là muốn cảnh cáo mình, mặc dù mình tạm thời được sủng ái nhưng chủ nhân hậu cung vẫn là nàng ấy, bất cứ cái gì cũng đều phải qua tay Hoàng hậu nàng sao? Nói chuyện vòng vo thật là một môn nghệ thuật hại não, Trang Lạc Yên cười đáp: “Không ngờ hôm nay tới chỗ Hoàng hậu nương nương lại được nếm thử trà mới, tần thiếp gặp may rồi.” Nàng sẽ không thiếu đầu óc đến mức đi khiêu chiến uy quyền của Hoàng hậu, chưa nói hiện nay trong mắt Thành Tuyên đề, nàng chỉ là một hậu phi bình thường có thể khiến hân tã vui vẻ một chút, cho dù Thành Tuyên đề có đôi chút thật tâm thích nàng thì nàng cũng không muốn xông lên làm chim đầu đàn.

“Xem muội nói ngọt chưa kia, nếu đã thích thì sai nô tài trong cung tới lấy, dù sao thì thứ như trà này phải lấy ra dùng mới là đúng lý, chứ để đó không dùng lại thành trà cũ thì cũng uống.” Hoàng hậu nghe Trang Lạc Yên nói thế, trên mặt liền lộ ý cười.

“Hoàng hậu nương nương có thể cho Chiêu tần muội muội, vậy không thể bỏ qua tần thiếp đây, hôm nay tần thiếp cũng muốn mặt dày đòi hỏi.” Yên quý tần cười rạng rỡ như hoa, bản thân nàng xuất thân thấp kém nên mặc dù được thánh sủng nhưng cũng chỉ là một trắc tam phẩm quý tần, mà Trang Lạc Yên này nhờ có cha làm quan to trong triều, mới được sủng ái mấy ngày đã bò lên phân vị tần rồi.

Vốn nàng chỉ nghĩ đó là một con bé ngu ngốc, không ngờ nay lại thành mối đe dọa ình.

Thục quý phi là người có thân phận tôn quý chỉ sau Hoàng hậu, nàng nâng tách trà trên bàn tay trắng nõn mịn màng, nhẹ nhàng thổi làn hơi trên mặt nước, nhưng chỉ khẽ nhấp một ngụm rồi đặt xuống, lấy khăn tay lau khóe miệng, nét mặt điềm tĩnh như cười như không: “Vẫn là chỗ Hoàng hậu nương nương mới có thứ tốt nhất, còn chỗ thần thiếp hiện giờ chỉ có trà Thanh Loa năm ngoái thôi.”

Trang Lạc Yên không có ấn tượng gì lắm với trà Thanh Loa nhưng nhìn vẻ đồ kị của những người khác khi nghe đến ba chữ này liền hiểu, đây hẳn là một loại trà rất quý. Thục quý phi này nói nghe như băng quơ tùy ý, thực ra cũng là đang khoe khoang bản thân mà thôi. Nàng vui vẻ xem những người này đấu trí so đũa, như vậy vẫn hơn tự bản thân phải lên sân khấu diễn trò.

Trong lúc Hoàng hậu, Thục quý phi và Yên quý tần đấu ngầm, Diệp thực dung vốn đang ngồi bên dưới Ninh phi đột nhiên té xỉu, khiến một phòng mi nhân giật mình sợ hãi.

Gọi ngự y tới bắt mạch, sắc mặt những người này càng khó coi hơn, bởi vì Diệp thực dung đã có thai hai tháng.

Nếu là một phi tần phân vị thấp mang thai, đám người Hoàng hậu sẽ không khó chịu đến thế, bởi những người đó dù sinh được hoàng tử cũng không có tư cách nuôi dưỡng.

Nhưng Diệp thực dung lại khác, nàng là một phi tử tông nhị phẩm, sinh con là có tư cách tự mình nuôi dạy, hiện nay trong cung chỉ có ba hoàng tử và bốn công chúa, mà mẫu phi của tất cả các hoàng tử công chúa này đều có phân vị không cao. Nếu Diệp thực dung sinh được một hoàng tử thì đó sẽ là hoàng tử có thân phận cao nhất, Hoàng thượng khó tránh sẽ coi trọng vài phần, nếu...

“Thái y viện các người làm việc kiểu gì thế, Diệp thực dung mang thai rỗng là chuyện lớn như vậy, các người hai ngày thỉnh mạch một lần mà chuyện trọng yếu vậy lại không phát hiện?” Lúc này Hoàng hậu đang khó chịu trong lòng, bèn lấy thái y ra xả giận.

Mọi người đều hiểu rõ, nếu hôm nay Diệp thực dung không ngắt đi ở đây thì e rằng chuyện này còn bị giấu một thời gian nữa. Cũng may sức khỏe của Diệp thực dung không tốt, nếu không thì làm sao lại ngắt ở cung của Hoàng hậu để rồi bị phát hiện?

Hai thái y tới thỉnh mạch nghe Hoàng hậu chất vấn, sợ hãi quỳ sụp xuống, bọn họ sao không rõ những tranh đấu trong hoàng cung này, hôm nay vô tội bị liên lụy tới, đến một cơ hội biện bạch cho bản thân cũng chẳng có.

Hoàng hậu cũng không phải thật tâm muốn trừng trị Thái y, lòng nàng hiểu rõ, đây là do Diệp thực dung muốn giấu giếm, cuối cùng chỉ phạt Thái y hai tháng bổng lộc coi như cảnh cáo liền cho qua chuyện này, sau đó sai người thông báo cho Hoàng đế.

Phong Cẩn vừa hạ triều về cung liền nghe được tin Diệp thực dung có thai. Nghe thái giám báo lại, nét mặt hẩn lộ ra vài phần vui mừng nhưng không tính là quá đổi hân hoan, chỉ phân phó ban thưởng xuống mà không tới thăm Diệp thực dung.

Cao Đức Trung nhìn biểu hiện của Hoàng đế như vậy, hiểu rằng Hoàng đế không để tâm lắm đến Diệp thực dung này, ông lặng lẽ đi phía sau, không hề nhắc thêm một chữ nào tới chuyện đó.

Phong Cẩn xem xong vài tấu chương, đột nhiên ngừng đầu nói: “Cao Đức Trung, đem bình ngọc cao cổ màu xanh tới cho Hoàng hậu, nói trăm niệm công lao vất vả cai quản hậu cung, đặc biệt ban thưởng để Hoàng hậu thưởng thức.”

“Nô tài lĩnh chỉ.” Cao Đức Trung không biết tâm tư của Hoàng đế đến cùng là thế nào, chỉ tận tụy đi làm theo ý chỉ của Hoàng đế, những chuyện khác không phải thứ mà một nô tài như ông nên biết.

Cao Đức Trung lui ra rồi, Phong Cẩn dừng phê tấu chương, trên mặt đâu còn nữa điểm vui mừng.

Từ khi Diệp Văn Ca vào cung, hẩn cũng sung hạnh đôi lần, nhưng chỉ tận lực không quá lạnh nhạt mà thôi, bởi vì hoàng cung không thể lại có thêm một hoàng tử mang huyết mạch nhà họ Diệp, không ngờ, Diệp thị lại mang bầu.

Viết thêm chữ “duyet” lên tấu chương thỉnh an, Phong Cẩn cất cao giọng: “Truyền ý chỉ của trăm, tối nay Lâm Nguyệt hiền thấp đèn.”

Theo quy chế, tối nay Hoàng đế hẳn là nên tới chỗ Diệp thực dung, nhưng hẳn lại quyết định tới chỗ Yên quý tần, điều này như một cái tát đánh lên mặt Diệp thực dung, đương nhiên cũng càng khiến phi tần trong hậu cung thêm ghen ghét Yên quý tần.

Ngoài điện, Cao Đức Trung thậm chí đang suy nghĩ, không hiểu Hoàng thượng có thực sự sủng ái Yên quý tần không đây?

Nếu nói không sủng, một nữ tử con quan lại nhỏ sao có thể trong một hai năm leo lên vị trí trắc tam phẩm quý tần?

Nếu nói sủng ái, vì sao phải cho nàng ấy sự sủng ái phô trương đến thế, đợi đến lúc má thắm nhạt phai, thánh ân chẳng còn bên mình, Yên quý tần biết làm thế nào?

Cảm thấy mình suy nghĩ nhiều quá rồi, Cao Đức Trung thoáng giật mình, lẳng lặng lui xuống.

“Hoàng thượng đêm nay tới chỗ Yên quý tần?” Trang Lạc Yên nghe Phúc Bảo báo tin, mắt hơi nheo lại, lập tức cười nói: “Ta biết rồi, người lui ra đi.”

Màn kịch do hậu cung “sản xuất” quả là đặc sắc.

Tin Diệp thực dung có thai vừa truyền ra chưa được vài ngày, cung An Thanh lại báo tin, Thục quý phi bị bệnh, thái y tới thỉnh mạch chỉ nói ban đêm nhiễm lạnh, cần điều dưỡng, không thích hợp ra gió.

Hoàng hậu nghe nói, tỏ vẻ rộng lượng miễn Thục quý phi thỉnh an hằng ngày, phi tần các cung kéo tới cung An Thanh thăm hỏi, đều bị Thục quý phi lấy lý do thân mình còn yếu, không tiện gặp khách để từ chối.

Trang Lạc Yên mang theo Thính Trúc và Vân Tịch tới cung An Thanh cũng bị ngăn cản, nàng không hề cảm thấy khó chịu, dù sao mình cũng chỉ đi lấy lệ, gặp hay không gặp là chuyện của Thục quý phi, nhưng nàng có tới hay không lại là vấn đề lớn của nàng.

Các cung nữ thái giám qua lại nhìn thấy Trang Lạc Yên đều cúi thấp đầu tỏ ý tôn kính, vô tình gặp được các phi tần phân vị thấp hơn, ai nấy ngoan ngoãn hành lễ thỉnh an, may mắn không gặp người nào có địa vị cao hay được sủng ái đến khiêu khích mình.

Trang Lạc Yên chưa từng quan sát tỉ mỉ xem ngự hoa viên trông như thế nào, hôm nay có dịp chậm rãi đi, chậm rãi nhìn, mới thấy những bồn hoa hoa cỏ cỏ này được cắt tỉa rất đẹp mắt. Nàng là một tục nhân, chẳng nhìn ra những hoa cỏ này bị cắt tỉa mất đi linh khí hay gì đó tương tự, chỉ cảm thấy hoa nở rất đẹp, không có lấy một mảnh lá khô, chăm sóc rất chu đáo.

Âm thầm thở dài một tiếng, nàng tự thấy bản thân mình là loại người tục khí, lại nhặt được một cái mệnh nhỏ sống trong hậu cung này, chứ nếu là một vị có tâm hồn tinh tế mỏng manh như em Lâm(*), e là sẽ bị thương đau buồn một phen, sau đó thống khổ giãy giụa tàn héo ở chốn này.

(*) Em Lâm: Tức Lâm Đại Ngọc, nhân vật nữ chính trong Hồng lâu mộng.

Ý thức được tư tưởng của mình đang hớn hờ chạy theo hướng tiểu thuyết tình cảm lâm li bi đát, Trang Lạc Yên nỗ lực kéo suy nghĩ quay lại, vịn tay Vân Tịch đi chưa được bao xa, đã thấy một nữ tử xinh đẹp rạng rỡ mang theo một đám người thông thả bước đến.

“Xin bái kiến Yên quý tần tỉ tỉ.” Trang Lạc Yên thấy rõ là vị Yên quý tần gần đây đang nổi bật nhất trong cung bèn khụy gối cúi người, cẩn thận quan sát đối phương, thấy nàng ta mặc váy lụa màu cánh đào có thêu hoa trắng, tóc được chải tỉ mỉ thành kiểu tùy vân, mép tóc bên phải cài một bộ diêu(*) gắn con bướm bằng tơ vàng khảm ngọc, đôi cánh bướm hơi hơi rung động theo từng bước đi của Yên quý tần, dải tua bên dưới cũng thoáng phiêu du, đẹp không sao nói hết.

(*) Bộ diêu: Một loại trâm cài của nữ tử, phía đầu có những dải đính ngọc dài, khi bước đi sẽ lay động phát ra âm thanh.

“Chiêu tần muội muội không cần đa lễ, hai ta đều là tỉ muội hầu hạ Hoàng thượng, sao lại khách khí xa lạ như vậy?” Yên quý tần vươn tay như đỡ Trang Lạc Yên dậy, theo mỗi động tác của nàng ta, con bướm bên tóc mai một lần nữa động cánh, tựa như muốn bay lên.

“Bộ diều này của Yên quý tần tí tí thật là đẹp, khiến muội muội không rời mắt được nữa đó.” Mắt Trang Lạc Yên đầy hân mộ nhìn bộ diều hình con bướm, thật sự rất đẹp, mặc dù đã từng nhìn thấy nhiều sản phẩm tinh xảo của công nghệ hiện đại, nàng vẫn không khỏi tấm tắc một phen, có thể thấy tay nghề của cổ nhân đã tính tể đến mức tột đỉnh.

Yên quý tần hiển nhiên rất hài lòng với phản ứng của Trang Lạc Yên, nụ cười trên mặt nàng ta lộ ra vài nét e thẹn cùng với đặc ý: “Muội muội yêu thích, ta vốn nên tặng muội, có điều bộ diều này là Hoàng thượng ban thưởng, không dám đem tặng người khác.”

“Đó là do Hoàng thượng yêu mến tí tí, muội muội sao dám đoạt bảo vật của người khác, huống chi bộ diều đeo trên tóc tí tí mới là xứng đôi, uội muội sẽ thành ra lãng phí vật tốt mà thôi.” Trang Lạc Yên vẫn biểu hiện thoải mái như cũ, giọng nói mang theo một phần hân mộ lại không khiến người ta cho là ghen ghét.

Yên quý tần vừa lòng với phản ứng của Trang Lạc Yên rồi vui vẻ dẫn người đi, Trang Lạc Yên nhìn theo bóng lưng nàng ta, ý cười trên mặt cũng không giảm. Quả nhiên, nữ tử ở thời đại nào cũng thế, khi nàng ta muốn khoe khoang bản thân, mình chỉ cần thuận theo ý nàng ta, nàng ta liền có thể đắc chí thỏa mãn, liệu đây có phải là mặt đáng yêu cũng là đáng trách của một nữ tử thích hư vinh?

Ở bất kỳ thời đại nào, nữ tử đều dễ thỏa mãn hơn nam giới. Dù là ở kiếp trước, trong xã hội hiện đại, rất nhiều nữ tử chỉ mong muốn có một gia đình êm ấm, một người chồng kiên định, ổn trọng, biết gánh trách nhiệm mà thôi. Nhưng ở thời đại nào cũng thế, những thứ đàn ông muốn bao giờ cũng rất nhiều so với nữ tử: quyền thế, danh lợi, tiền tài, người đẹp.

Nữ tử cổ đại suốt đời bị ràng buộc trong tam tòng tứ đức, còn nữ tử hiện đại, mới hơi mạnh mẽ một chút liền bị xếp vào loại người thứ ba, yếu đuối một ít, họ lại kêu là áp lực quá nhiều, nữ tử chỉ lo hưởng thụ, không biết kiếm tiền nuôi gia đình.

Đàn ông luôn luôn lải nhải mình vất vả thế nào, nhưng có mấy ai thấy người bên mình đã từ một cô gái ngây thơ thành một người phụ nữ luống tuổi khô cằn, mái tóc sinh ra và nuôi nấng bản thân bao năm nay lại thành “nhà ngoại”, chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau, đứa con lại không mang họ mình. Phụ nữ hiểu thảo với cha mẹ chồng là chuyện đương nhiên, đàn ông hơi chút tử tế với nhà vợ liền được khen là đàn ông tốt; sau khi kết hôn, đàn ông thay lòng đổi dạ chỉ bị mắng một câu lăng nhăng, mà phụ nữ chỉ cần hơi thân thiết với một người đàn ông khác sẽ bị mắng là lăng loàn vô liêm sỉ.

Kỳ thực, ở thời đại nào cũng thế, bất luận là phong kiến hay hiện đại, xã hội đều đối xử không công bằng với nữ tử. Vì vậy, khi Trang Lạc Yên tới nơi này, nàng chưa từng cảm thấy khó chịu. Ở hiện đại, mấy anh chàng có điều kiện tốt chẳng phải đều khiến nhiều cô nàng dùng hết khả năng giành giật đó sao? Chỉ có một điểm khác biệt là những tranh đoạt âm thầm nay được đưa lên mặt nước mà thôi, nào thấy tay ai sạch sẽ hơn ai.

Nữ tử muốn sống tốt thì phải có khả năng tự nhận thức. Cuộc sống vốn có thể dùng tâm thế vui vẻ để trải nghiệm, hà cố phải dằn vặt mình vì những chuyện không đâu, cuối cùng hỏng cả một đời. Đến sau cùng, liệu có ai cảm thông, kết cục chỉ nhận được một chữ “ngốc” mà thôi.

Vân Tịch và Thính Trúc thấy vẻ mặt chủ tử thờ ơ, ánh mắt có điểm mông lung, liền biết suy nghĩ của nàng lại lan man đến nơi khác rồi. Hai người không dám quấy rầy, chỉ đành cẩn thận đỡ nàng đi chậm chậm để tránh vấp ngã.

“Chủ tử, xem kìa, bông mẫu đơn kia nở đẹp quá.” Vân Tịch thấy một khóm mẫu đơn rực rỡ, nhìn không được khen ngợi một câu.

Trang Lạc Yên hồi thần, nhìn bông mẫu đơn tím ngắt, bên cạnh còn mấy đoá thược dược, chợt nhớ tới một bài thơ đời Đường miêu tả hoa mẫu đơn:

“Ngoài sân thược dược đẹp riêng mình

Sen trước ao tranh một chút tình

Duy chỉ mẫu đơn là quốc sắc

Nở hoa chính lúc rộn kinh thành.”(*)

(*) Bài “Thưởng mẫu đơn” của Lưu Vũ Tích – một nhà thơ thời Trung Đường, bản dịch của Diệp Luyến Hoa đăng tại Thivien.net.

“Loại mẫu đơn này có một tên riêng, gọi là Cát Càn Tử,” Một giọng nói thánh thót êm ái vang lên, bởi vì giọng nói này quá tuyệt vời nên Trang Lạc Yên nhớ rất kỹ, nàng quỳ gối hành lễ, “Xin ra mắt Nhu phi nương nương.”

“Không cần đa lễ.” Mỗi thanh âm của Nhu phi nhẹ nhàng lại ngọt ngào vô cùng, nàng nhìn mấy đóa Cát Càn Tử đang nở rộ rồi một chút rồi nói, “Loại mẫu đơn này không được coi là danh phẩm, nói về tươi đẹp thì phải là Đại Ngụy Tử, nói về thanh thoát duyên dáng thì phải là Dạ Quang Bạch. Loại Cát Càn Tử này, đẹp thì có đẹp nhưng chưa đủ diễm lệ lại thiếu phần thanh tú, ở trong ngự hoa viên chưa được tính là nổi bật, không ngờ lại lọt vào mắt Chiêu tần muội muội.”

“Tần thiếp là một tục nhân, thấy hoa đẹp liền vui, lại không biết mẫu đơn còn có loại tuyệt sắc như vậy.” Lạc Yên cười đáp, “Chỉ là hoa đẹp trong mắt từng người mà thôi.”

Nhu phi cũng cười tủm tỉm: “Có được lời ấy của Chiêu tần muội muội, Cát Càn Tử này tuy không nổi bật nhưng nó cũng đẹp hơn đôi chút.”

Đợi khi Nhu phi đi xa, Trang Lạc Yên mới cười khẽ một tiếng. Nhu phi này đâu phải đến đàm luận mẫu đơn với mình, chẳng qua mượn Cát Càn Tử để ra oai phủ đầu mà thôi, ý muốn ám chỉ dung mạo mình chẳng phải đẹp nhất, phong thái lại không phải xuất trần nhất hậu cung, đừng nghĩ đoạt được sự ưu ái của Hoàng thượng mà si tâm vọng tưởng.

Phong hào “Nhu” này quả là hợp, đây chẳng phải trong mềm mại có giấu kim sao, một giọng nói đẹp để lại nói ra những lời này, thật là... đáng tiếc.

“Chủ tử...” Vân Tịch và Thính Trúc cũng không phải đầu gối, đương nhiên hiểu được ẩn ý trong lời nói của Nhu phi, không khỏi lo lắng nhìn Trang Lạc Yên.

“Đi bảo nô tài của điện Trung Tĩnh, đồ đưa tới Đào Ngọc các mấy ngày sau thêm vài cành Cát Càn Tử, ta đột nhiên cảm thấy thích hoa này.”

“Thưa vâng.” Vân Tịch và Thính Trúc liếc nhìn nhau, coi như không hiểu mấy câu ám chỉ của Nhu phi lúc trước.

Từ khi Diệp thực dung có thai, Hoàng đế có một đôi lần lật thể bài của Yên quý tần, Nhu phi và Thục quý phi, hôm nay Thục quý phi bị bệnh, mọi người đều cho rằng Hoàng thượng sẽ lật thể bài của Yên quý tần hay Nhu phi thì Hoàng thượng lại muốn tới Đào Ngọc các.

Gần đây chủ nhân Đào Ngọc các cũng được coi là một người được sủng ái, nhưng so với mấy người Nhu phi thì kém xa, vậy nên khi Hoàng đế lật thể bài cũng không tạo nên nhiều sóng gió trong cung như Yên quý tần vào ngày Diệp thực dung được chẩn đoán có thai.

Khi Thành Tuyên đế bước vào Đào Ngọc các, thấy một bình sứ trắng mảnh cảm vài cành Cát Càn Tử, thuận miệng nói: “Ái phi thích mẫu đơn thì ngày mai bảo điện Trung Tĩnh đưa tới vài bồn hoa.”

“Hoàng thượng đừng nên lãng phí danh phẩm như vậy, thiếp chẳng qua thấy hoa nở đẹp mắt nên bảo người mang đến vài cành ngắm chơi, nếu đưa cả bồn hoa lại đây, sợ mấy ngày sau Hoàng thượng nhìn đến chỉ còn cây khô thôi.”

Thành Tuyên đế hơi sững lại, không ngờ Chiêu tần lại thẳng thừng cự tuyệt như vậy, nếu là những người khác, dù nhận được hân thưởng cái gì cũng sẽ vui vẻ tạ ơn.

“Ái phi không thích những danh phẩm này?” Thành Tuyên đế thấy Trang Lạc Yên như vậy liền nổi hứng thú hỏi cặn kẽ.

“Hoàng thượng nói vậy là trêu chọc thiếp rồi.” Giai nhân liếc mắt một cái, liền mang hơi hướm quyến rũ lạ thường. Động tác này của Trang Lạc Yên rất tự nhiên, trông đẹp mắt hơn so với những cử chỉ vờ e thẹn của những người khác nhiều, “Thiếp vốn là kẻ tầm thường, có gì muốn đi chà đạp hoa xinh?”

“Ái phi cũng thành thật quá,” Phong Cẩn bị một cái liếc mắt khiến cho trong lòng ngứa ngáy khó tả, hôn nhanh lên khoe môi nàng một cái, “Nhưng trong mắt trẫm, ái phi còn kiều diễm hơn hoa kia vài phần, không bằng để trẫm thưởng thức một chút?”

Tuyệt đối không thể tin lời Hoàng đế, một khi tin tưởng chắc chắn liền thảm rồi.

Đặc biệt trong trường hợp đang nói nàng đây đẹp hơn hoa mà tay chân lại như tên đói bụng mấy tháng, cho nên trong lời này của Hoàng đế, “thưởng thức” là thật, còn về phần đẹp hơn mẫu đơn gì gì đó – nửa đêm nằm mơ không phải chuyện tốt đâu.

Yêu tinh đánh nhau là một hoạt động rất tốn năng lượng, nhất là khi hành vi của đối phương còn hung hãn hơn cả sói đói.

Sáng hôm sau, khi Trang Lạc Yên tỉnh lại, Thanh Tuyên đế đã khoác long bào, đang đứng dang tay cho cung nữ quỳ trên mặt đất chỉnh vạt áo. Thấy nàng tỉnh lại, Thành Tuyên đế ôn hòa nói: “Ái phi ngủ say thật.”

“Đây đâu phải hoàn toàn là lỗi của thiếp.” Trang Lạc Yên nói một câu như oán như hờn, khiến khoe miệng Thành Tuyên đế lại lộ ra ý cười.

Trang Lạc Yên nhìn nụ cười của Thành Tuyên đế, lười biếng dụi mình vào chăn, đàn ông chính là như thế, nữ tử khen ngọt thì không thích nghe, chỉ thích nghe người ta oán trách.

Sao mà hợp với chữ “ti tiện” đến thế!

“Bẩm Hoàng thượng, bồn hoa này...” Cao Đức Trung nhìn mấy bồn hoa Cát Cấn Tử trước mặt, hoa này đẹp thì có đẹp nhưng không coi là tinh quý, sao Hoàng thượng lại đột nhiên thích loại hoa ấy nhỉ?

“Trẫm thấy Cát Cấn Tử này cũng có cái hay riêng.” Thành Tuyên đế vuốt nhẹ lên một cánh hoa tím ngát, cảm thấy chút lạnh lạnh xen lẫn chút mịn màng truyền đến từ đầu ngón tay, làm cho người ta thấy thư thái dễ chịu, “Đưa mấy bồn hoa này tới Đào Ngọc các.”

Cao Đức Trung cúi đầu, ánh mắt thoáng liếc tới mấy bồn Cát Cấn Tử đang nở rực rỡ, nếu ông nhớ không lầm, vị quý chủ nhân ở Đào Ngọc các kia chỉ là một vị tần nho nhỏ, Hoàng thượng ban thưởng Cát Cấn Tử này, chẳng phải đã nâng cao địa vị của Chiêu tần trong cung sao?

Nếu là ban thưởng một loài hoa khác thì không có vấn đề gì, nhưng mẫu đơn không phải loài hoa tầm thường, đây là loài hoa tượng trưng cho sự cao quý, mà phạm là dính vào chữ “quý” thì đâu còn bình thường?

Xưa nay, thái độ của Hoàng thượng đối với hậu cung là chỉ chiều mà không yêu, chẳng những thế, dù là được cưng chiều cũng chỉ vừa phải. Chiêu tần này là ai, Hoàng thượng không nhớ rõ nhưng ông vẫn ghi nhớ, mới tiến cung được một thời gian ngắn đã gây thù chuốc oán với vài vị chủ nhân khác trong cung, tuy vẻ ngoài có điểm nổi bật nhưng tính tình và cách cư xử không tốt lắm, vậy nên Hoàng thượng chỉ lật thế bài vài lần rồi quên luôn. Trước đó vài ngày, khi Chiêu tần vẫn là một uyển nghi đã từng bị không ít người trong cung giày vò một trận, lần lật chuyển tình thế này quả có ngoài dự đoán của ông, hay biểu hiện lộ mãng kém thông minh ngày xưa của vị tiểu chủ tử họ Trang này chỉ là giả bộ?

Nhưng giả ngu ngốc đến mức khiến Hoàng thượng ghét bỏ thì đâu có lợi gì cho nàng ta? Mà nếu không phải giả ngốc, một người làm sao có thể thay đổi nhiều đến như vậy chỉ trong mấy ngày?

“Người đang nghĩ vì sao trẫm lại ban thưởng mẫu đơn cho Chiêu tần?” Thanh Tuyên đế thoáng đưa mắt về phía Cao Đức Trung, trên khoe miệng còn mang theo đôi phần đùa cợt, có thể thấy tâm trạng của hắn lúc này khá tốt.

“Nô tài không dám.” Nháy mắt, Cao Đức Trung toát mồ hôi lạnh ròng ròng, dò xét tâm tư Đế vương là tội mất đầu, ông nào dám nhận cơ chứ?

“Thôi được rồi.” Thành Tuyên đế thấy bộ dáng sợ sệt của ông liền xua xua tay, “Nhanh đi chuyển mấy bồn hoa này tới Đào Ngọc các.”

“Bẩm nương nương, nô tì nghe nói Hoàng thượng thưởng vài bồn Cát Càn Tử cho Đào Ngọc các.” Thì Vũ, cung nữ thân cận của Nhu phi đi tới bên cạnh, nói xong câu đó liền thấy Nhu phi lập tức sầm mặt xuống.

“Người thấy chính xác là Cát Càn Tử?” Ánh mắt Nhu phi nhìn Thì Vũ đã đầy lạnh lẽo âm u, ngay cả giọng nói tuyệt vời cũng thêm vài phần cay độc, Thì Vũ vui đầu sâu hơn, “Đúng ạ, thưa chủ tử.”

“Được, được lắm, Chiêu tần.” Nhu phi cười lạnh, “Bồn cung phủ đầu nàng ta một đôn cảnh cáo, nàng ta liền trả lại bồn cung một cái tát, lại có thể dụ dỗ Hoàng thượng ban thưởng Cát Càn Tử ư?” Nàng dùng Cát Càn Tử châm chọc Chiêu tần là muốn nói cho nàng ta, một Chiêu tần nhỏ nhỏ trong cung này chẳng là gì cả, không ngờ Chiêu tần dám dùng loại thủ đoạn này khiêu khích lại nàng.

Từ nhỏ nàng đã có một ngón đàn tuyệt diệu, nhạc công xuất sắc nhất trong cung cũng không thể so bì, lại thêm giọng nói và dung mạo hơn người, vào cung đã mấy năm luôn được Hoàng thượng yêu thích, không thể ngờ lại có lúc bị một kẻ còn đứng ở tần vị nhỏ nhỏ làm ất mặt.

“Có lẽ Chiêu tần yêu thích mẫu đơn” Nhu phi chậm chậm lên tiếng, “Lấy thất gấm thêu mẫu đơn trong kho của bồn cung đưa tặng Đào Ngọc các, phải nhớ, lấy thất thêu nghìn lớp hoa Ngụy Tử ấy, đừng lấy nhầm cái khác.”

“Thưa vâng.” Thì Vũ run rẩy lui đến cửa mới thở ra một hơi yếu ớt.

Trang Lạc Yên chống cằm nhìn nô tài thận trọng sắp xếp bày mấy bồn Cát Càn Tử, lưỡi biếng tựa trên tháp mềm(*), để Thính Trúc bóp chân ỉnh, thoải mái nheo mắt lại.

(*) Tháp mềm: Kiểu giường nhỏ và dài.

“Bẩm chủ tử, người ở cung Hòa Nhạc của Nhu phi nương nương đưa tới một thất gấm thêu nghìn lớp Ngụy Tử ạ.” Vân Tịch từ phòng ngoài bước vào, thấy Lạc Yên đang nhắm mắt nghỉ ngơi bèn hạ thấp giọng.

“Nghìn lớp hoa Ngụy Tử?” Trang Lạc Yên mở mắt nhìn mảnh gấm trong tay Vân Tịch, khoe miệng nhếch lên, “Mảnh gấm này là đồ tốt đấy, cho nhập kho đi.”

“Bẩm chủ tử, nô tì thấy Nhu phi nương nương bên kia...” Vân Tịch cau mày, lộ vẻ hơi khó xử, nhưng làm nô tì, chủ tử không nói, nàng lại không thể mở miệng.

“Cứ mặc đó đi, Ngụy Tử hay Cát Càn Tử thì đã sao, chẳng qua chỉ là vài đóa hoa mà thôi.” Nàng là một nữ tử bình thường, việc gì phải ví mình với hoa lá gì đó, kiểu thị uy này chẳng hề khiến nàng khó chịu chút nào, chỉ là một người đàn ông tặng nàng vài bồn hoa thôi, có gì đáng nói.

Vân Tịch cảm thấy gần đây càng lúc càng không hiểu ý nghĩ của chủ tử, đối mặt với khiêu khích quá đáng của Nhu phi, chủ tử vẫn không hề lộ một chút cáu giận, ngay cả việc Hoàng thượng ban thưởng xuống mấy bồn Cát Càn Tử này, nàng thấy chủ tử cũng không hề biểu lộ vui mừng hơn ngày thường.

Vân Tịch lui ra rồi, Trang Lạc Yên mới ngồi lên, vươn tay để Thính Trúc đỡ mình đứng dậy, quay đầu nhìn lá xanh hoa thắm ngoài cửa sổ, “Hôm nay nàng ấy tặng ta, ta phải nhớ kỹ để ngày sau hoàn lễ.”

Thính Trúc cảm thấy lưng lạnh toát, nàng sinh hoạt trong hậu cung này đã khá lâu, từng gặp không ít thủ đoạn, nhưng kiểu nhẹ nhàng băng quơ nói một câu như của Chiêu tần, nàng gặp không nhiều.

Trước đây, cung nữ lớn tuổi dạy dỗ nàng từng nói, trong hậu cung, những người nói năng càng dịu dàng thì càng đáng sợ. Nàng nhìn nét cười nhẹ nhàng trên mặt Chiêu tần, chậm chậm cúi đầu thật thấp.

Cung nữ dạy dỗ nàng còn nói, ở trong hậu cung, thà rằng đi theo một chủ tử tàn nhẫn chứ không thể theo một chủ tử thiện lương nhân từ. Ở loại địa phương này, chủ tử không đủ tàn nhẫn, nô tài đi theo cũng sẽ phải cùng chịu khổ mà thôi.

Ở nơi đây, nô tài trung thành không hầu hai chủ, mà chẳng trung thành sẽ không được chết già. Khoe miệng Thính Trúc thoáng nhếch lên, hoàng cung là một sông bạc lớn, phải dùng cả tính mạng để chơi, đã xuống tay thì không thể hối hận, tiền đặt cho cuộc chơi này nàng đã hạ rồi,

Sau bữa trưa, Phong Cẩn nhìn những tấu chương thỉnh an hay bẩm báo điềm lành ở đầu đó trên ngự án, sau cùng quyết định đặt bút xuống, đứng dậy vung vạt áo bào: “Người đâu, hầu trăm thay y phục.”

Hầu hạ Hoàng đế thay y phục để ra ngoài, Cao Đức Trung thấy vẻ mặt hân hờ hững liền nói: “Bẩm Hoàng thượng, nô tài nghe nói, bên phủ Vũ Nhạc mới ra một vũ mới, hay là cho gọi tới thưởng thức thử xem thế nào?”

“Chẳng qua chỉ là mấy trò cũ làm lại mà thôi.” Vẻ Hoàng đế vẫn lạnh lùng, “Chẳng bằng đi dạo trong vườn một chút.”

Tháng Tư là mùa của nhiều loài hoa nở, khắp vườn muôn sắc ngàn hương, bướm ong bay lượn rất lộng lẫy, chỉ tiếc Thành Tuyên để nhìn cảnh vật trong cung ã quen mắt rồi, điều này trong mắt hắn, chẳng khác nào cục đá ven đường.

Đi qua vạt vườn lê, tới một hồ sen sâu, mới đầu tháng Tư, lá sen còn chưa nhú gai, tuy lá khô đã được tĩa hết nhưng nhìn vẫn khiến người ta cảm thấy đìu hiu. Phong Cẩn chấp tay sau lưng, lẳng lặng nhìn hồ sen, không nói gì.

“Thưa chủ tử, không đi tiếp nữa sao, phía trước là một hồ sen, lúc này sen còn chưa đâm chồi đâu.”

“Vậy thì thôi, nhìn vạt hoa lê này nở cũng khá đẹp đấy.”

“Chỗ này là vườn lê lớn nhất trong cung, giờ đang là mùa hoa nở, gió thổi qua sẽ rụng như tuyết bay vậy.”

Cao Đức Trung nghe loáng thoáng có tiếng trò chuyện trong vườn lê, vừa định phái người bảo họ tránh đi, đột nhiên Hoàng đế ngăn lại, trông bộ dáng Hoàng thượng dường như muốn... nghe lén?

Phong Cẩn ngăn Cao Đức Trung vì nghe ra được giọng nói kia là của Chiêu tần ở Đào Ngọc các, người trong cung đều không thích hoa lê vì chữ “lê” đọc gần giống chữ “ly” của “chia ly”, loài hoa mang ý nghĩa xui xẻo này không có mấy người thích đến gần, Chiêu tần vì sao tới đây?

“Một đêm gió xuân về, vạt lê hoa nở(*).” Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn cảnh lê trắng muốt hoa, “Ở đây thanh tịnh, vừa hợp.”

(*) Nguyên văn: “Hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ lê hoa khai.” – dịch nghĩa là “Như thể một đêm gió xuân về, ngàn cây vạn gốc lê nở hoa.” Trích trong “Bài ca tuyết trắng tiền phán quan họ Vũ về kinh” của Sầm Tham thời Thịnh Đường.

“Thưa chủ tử, chỗ này không thể ở lâu, hoa lê...” Thính Trúc tính nói hoa lê ngụ ý không tốt nhưng lại chưa biết nên biểu đạt thế nào.

Trang Lạc Yên muốn bảo, trái tim của đàn ông đâu có liên quan gì đến hoa, nhưng nàng còn chưa thiếu não đến trình độ này, bèn nói: “Thế nhân đều vui thì tụ, buồn lại tan, ta là một kẻ phàm tục, đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nhưng ở đời này, có gặp gỡ sẽ có chia ly, e ngại chuyện hợp tan, chẳng bằng hãy cố trân trọng những khoảnh khắc khi còn kề cận, đợi đến lúc thật sự xa rời, thì cũng còn những hồi ức hạnh phúc ấy kể vai bầu bạn, ta không muốn đợi hoa tàn người xa rời, hồi tưởng quá khứ chỉ đầy những bất an.”

“Chủ tử...” Thính Trúc nghĩ những lời này của chủ tử sao nghe xót xa quá, lại chạnh lòng nhớ đến những chuyện đã phát sinh từ khi chủ tử vào cung: “Nhưng mà, nếu có thể bên nhau dài lâu, chẳng phải vẫn tốt hơn sao?”

Trang Lạc Yên vừa mới thử nhập vai ủy mị chút lại nghe được lời của Thính Trúc, thật muốn nói với cô bé, trong hậu cung có cả đống gái đẹp thế kia, Hoàng đế lại chỉ có một, nào cái gì có thể dài lâu. Con đường đúng đắn mà thoải mái nhất chính là gắng kiếm được một phân vị cao cao, an phận hưởng thụ, song thấy vẻ mặt Thính Trúc vừa trịnh trọng vừa thương cảm, nàng nghĩ mình cần tiếp tục giả ủy mị thêm chút nữa: “Chỉ là chút ý niệm si ngốc của ta mà thôi, đặt người ở trong lòng, người ở ta vui, người đi ta khổ, nhưng nếu lúc người muốn rời xa, ta gắng níu giữ lại chỉ khiến lòng thêm đau đớn, chẳng bằng không nhìn không nghe, có hồi ức tốt đẹp cũng đủ rồi.”

Trong hậu cung có hai loại nữ tử, một loại vì lợi mà tranh, một loại vì tình mà đấu. Loại thứ hai đáng thương đáng buồn, loại thứ nhất đáng thương đáng trách. Thính Trúc cẩn thận phủi những cánh hoa lê trên vai Trang Lạc Yên: “Chủ tử, nổi gió rồi, chúng ta về thôi.”

Trang Lạc Yên cảm thấy mình sắp không vờ vịt nổi nữa, nói những lời này khiến bản thân cũng cảm thấy đau cả dạ dày, làm khó Thính Trúc rồi, vì vậy liền gật đầu nói: “Về thôi.”

Người sống trong xã hội phồn hoa, nói yêu không nhất định là yêu. Nhưng đối với nữ tử thời cổ đại này mà nói, phu quân chính là toàn bộ thế giới của nàng ấy, nói trân trọng chính là yêu rồi. Trang Lạc Yên chỉ bằng quơ vài câu như vậy, Thính Trúc nghe vào tai, lại ghi tạc trong lòng.

Lúc quay đầu, trong biển hoa dường như thấp thoáng một vật màu vàng sáng, Trang Lạc Yên rũ mắt, vịn tay Thanh Trúc nói: “Thính Trúc, mấy lời vừa rồi chẳng qua là chút vọng tưởng của ta, cũng là giấc mộng của em, chỉ nghe rồi thôi. Giả như em đã quên, ta cũng sẽ coi đó là một giấc mộng, tình không tới đành vờ không biết, đã không biết thì sẽ không đau.”

“Thưa vâng.”

Một người đàn ông luôn có vài phần thương xót đối với một người con gái đặt hấn trong lòng. Đối với một vị Đế vương đã quen nhìn những tranh đấu trong hậu cung, chân tình của nữ tử thật khó mà có được, vì vậy, dù hấn không thương cũng sẽ trân trọng đôi phần, bởi vì trong lòng ấy náy.

Có đôi khi, bên cạnh những thỏa mãn từ nhục thể còn cần thêm cả thỏa mãn từ tinh thần.

Ra khỏi vườn, Trang Lạc Yên quay đầu nhìn mảnh vườn trắng hoa, ai nói hoa lê là chia lìa, cuộc gặp ngoài ý muốn hôm nay chẳng phải sẽ mang đến may mắn không dự đoán được sao?

“Chủ tử, xin đừng nhìn nữa.” Thính Trúc cho rằng Trang Lạc Yên đang vương vấn buồn đau, nhện không được bèn nói một câu khuyên bảo vượt ngoài quy củ.

“Không sao, ta chỉ nhìn một lát.” Trang Lạc Yên thu ánh mắt lại, thoáng sửa sang cây trâm ngọc lưu ly hình hoa đào trên mái tóc, chậm rãi bước đi.

Cạnh ao sen cạn, Cao Đức Trung cùng toàn bộ nô tài đang quỳ trên mặt đất, Chiều tần này tuy chỉ là một vị tần nho nhỏ nhưng vẫn là một chủ tử trong cung, nô tài như bọn họ không nên nghe những điều này.

Phong Cẩn trầm ngâm một lát mới lạnh nhạt mở miệng: “Đứng lên đi.”

Tình không tới đành vờ không biết, đã không biết thì sẽ không đau?

4. Chương 03

Chương 3

Mặt đất phủ hoa trắng lạnh, mà khắp không gian nhuộm đậm ánh chiều tà. Cao Đức Trung im lặng cúi đầu, nhìn chiếc bóng của Hoàng đế càng lúc càng dài dưới ánh tịch dương. Bầu trời dần tối lại, càng thêm vẻ tiêu điều.

“Bẩm Hoàng thượng, trời đã tối rồi.” Ông tiến lên, nhẹ giọng nhắc nhở.

Phong Cẩn quay đầu liếc nhìn ông, thấy ông chỉ vùi đầu rũ mi, chợt nói: “Trẫm còn nhớ năm ấy Vi quý phi được sủng ái nhất hậu cung, trẫm tuy là đích tử nhưng cũng phải nhường nhị hoàng huynh vài phần, chỉ vì huynh ấy là con đẻ của Vi quý phi.”

Cao Đức Trung nghe thế, đầu cúi càng sâu, ông được tới hầu hạ đương kim thánh thượng từ rất sớm, cũng có đôi chút hiểu biết những chuyện ngầm xấu xa của hậu cung. Trước đây Vi quý phi nhận mọi sủng ái từ tiên đế thì kiêu ngạo về vang thế nào, ông cũng từng chứng kiến, chỉ tiếc...

Phong Cẩn nghiêng đầu nhìn về phía hồ sen cạn khô, năm đó hấn từng bị nhị hoàng huynh đẩy vào hồ này, bệnh nặng một trận, mà nhị hoàng huynh chỉ bị phạt chép kinh thư mười lần. Chỉ tiếc Vi quý phi quá ham mê quyền thế cuối cùng rơi vào kết cục nhận ba thước lụa trắng, khiến cho nhị hoàng huynh cũng bị phụ hoàng chán ghét rồi vứt bỏ.

Lúc hấp hối, phụ hoàng từng nói, nữ tử nơi hậu cung này chẳng thể có chân tình, hấn lại thấy buồn cười, bản thân không hiểu rõ người khác thì sao có thể hi vọng nhận tấm chân tình của người ta. Hấn từng cho

rằng, mẫu hậu thật sự có tình cảm với phụ hoàng, nhưng đến khi phụ hoàng đi rồi, mẫu hậu ngồi lên ngôi Thái hậu tôn quý nhất hậu cung, hẳn lại chưa từng nhìn thấy một nét đau thương trên mặt người.

Hắn chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện có thể giành được chân tình của nữ tử nào chốn hậu cung, cũng không cảm thấy thứ gọi là “chân tình” ấy có gì đáng quý. Dầu sao, hậu cung nữ nhân vô số, đơn giản là ai hầu hạ tốt thì cưng chiều người đó thêm vài phần mà thôi.

Hôm nay chợt nghe mấy lời nọ, trong lòng hắn hơi kinh ngạc, cùng với đó là vài phần hoảng hốt.

Thừa thiếu thời, mẫu hậu từng lạnh lùng dạy hắn rằng, nữ tử trong hậu cung tranh qua đoạt lại, tranh không phải là trái tim Hoàng đế mà là quyền thế phía sau sự sủng ái của Đế vương. Chỉ những cô gái ngốc nghếch mới có thể dâng cả tim mình cho Hoàng đế, mà những kẻ ngốc nghếch như vậy, không thể sinh tồn ở nơi này.

Dáng vẻ Chiêu tần khi mới vào cung ra sao, hắn sớm không nhớ nổi, nào ngờ đó lại là một cô gái ngốc nghếch.

“Tối nay Đào Ngọc các thấp đèn.” Bể một cành hoa lê, Phong Cẩn điềm tĩnh lên tiếng, mắt vẫn ngắm nhanh cây trên tay, mặc cho từng cánh hoa buông mình rơi xuống

“Bẩm Chiêu tần chủ tử, Hoàng thượng có khẩu dụ, tối nay Đào Ngọc các thấp đèn.” Thái giám nội thị đi vào Đào Ngọc các, quy củ hành lễ với Trang Lạc Yên, mặt mày tươi tỉnh.

“Làm phiền công công vất vả một chuyến.” Vân Tịch nhét túi tiền vào tay thái giám nội thị, nói mấy cảm tạ.

Thái giám nội thị cũng nhận ra Hoàng thượng có đôi phần sủng ái vị Chiêu tần mới tấn phong này, bèn cười đáp lại mấy câu rồi mới lui ra. Đến bên ngoài Đào Ngọc các, phát hiện tà dương đã dần ảm đạm, hắn quay đầu liếc nhìn bảng hiệu lầu các phía sau thềm nhủ, ai có thể ngờ vị chủ nhân này còn có cơ hội trở mình như vậy chứ?

“Chủ tử,” Thính Trúc bưng tách trà bước vào, thấy Trang Lạc Yên đang ngồi trước gương bèn đặt trà xuống bàn, tiến lại gần nói: “Hiện giờ không còn sớm, để nô tì hầu người tắm rửa thay y phục chứ ạ?”

Trang Lạc Yên vén lọn tóc mai bên trán, nhìn khuôn mặt xinh đẹp trong gương: “Em chuẩn bị đi.”

Thính Trúc lo lắng nhìn Trang Lạc Yên một cái, thấy sắc mặt nàng bình tĩnh như thường mới yên lặng lui ra, phân phó người bên ngoài đi chuẩn bị.

“Phảng phất tựa mây che bóng nguyệt

Phiêu diêu như gió thoảng tuyết bay.”(*)

(*) Trích trong bài “Lạc thần phú” của Tào Thục.

Khi ngự giá dừng lại phía trước Đào Ngọc các, một giai nhân như thế đã tiến vào tầm mắt Phong Cẩn.

Dưới ánh đèn lập lòe, mỹ nhân mặc chiếc váy màu trắng non và chiếc áo choàng mỏng, mái tóc đen óng ả đổ trên vai, dáng mềm mại như cành liễu trong gió, đèn lồng trong tay thoáng lay động khi gió lạnh lùa qua, khoảnh khắc này khiến Phong Cẩn nhớ đến câu thơ trữ danh ấy.

Gió đêm nổi lên, tay áo cùng làn váy vờn lượn, mái tóc cũng chấp chới tung bay, Phong Cẩn bước xuống kiệu, nắm lấy bàn tay Trang Lạc Yên: “Lông mày thanh tú, mắt sáng như sao, thần thái sinh động, mảnh mai nhã nhặn, cơ hồ thoát tục(*), mấy lời ấy cũng không đủ để miêu tả ái phi.”

(*) Nguyên văn “tuần mi tu nhĩ, cổ phán thần phi, văn thải tinh hoa kiến chi vong tục”, là một câu được dùng để mô tả vẻ đẹp của tam tiểu thư nhà họ Giả – Giả Thám Xuân trong Hồng lâu mộng (hồi thứ 3).

Trang Lạc Yên nghe vậy, hơi cúi đầu, khóe miệng cong cong nở nụ cười, gò má ửng hồng: “Hoàng thượng đang nói thật lòng hay đang trêu tần thiếp?”

“Đương nhiên là lời thật lòng của trẫm rồi,” Phong Cẩn đón đèn lồng từ Trang Lạc Yên, không để cung nhân cầm giúp, một tay nắm tay nàng, một tay cầm đèn chậm rãi bước vào. Bàn tay mỹ nhân mềm mại

nuột nà khiến hấn thư thái vô cùng, chợt nhớ lại những lời nàng ấy vừa nói lúc chiều, giọng lại thêm phần dịu dàng, “Đêm lạnh, sao ái phi lại đứng ở cửa?”

“Hoàng thượng là phu quân của thiếp, thiếp không muốn khi Hoàng thượng tới Đào Ngọc các chỉ thấy mấy ngọn đèn cam lạng,” nói đến đây, giọng Trang Lạc Yên lại nhỏ dần xuống, “Thiếp cũng muốn chờ Hoàng thượng trở về.”

Đang đi phía sau hai người, Cao Đức Trung chợt nghe được câu này, bước chân chậm dần lại. Lời này của Chiêu tần đã vượt quy củ, tính đến phân vị, Chiêu tần chẳng qua chỉ là một thiếp thất nhỏ bé, nào có tư cách dùng hai chữ “trở về”, nhưng Hoàng thượng không nói gì, kẻ nô tài như ông lúc này cũng nên đóng vai người điếc.

Cố ý bước chậm lại, Cao Đức Trung bắt chợt ngẩng đầu nhìn bóng hai người sóng vai phía trước, thấy Hoàng thượng đỡ Chiêu tần bước qua bậc cửa, Chiêu tần nghiêng đầu cười nhẹ với người.

Nếu nói nụ cười của Yên quý tần nghiêng nước nghiêng thành thì nụ cười này của Chiêu tần là chân tình vô hạn, Cao Đức Trung nhớ lại những lời không nên nghe chiều nay, đột nhiên thấy thương cảm vị Chiêu tần này.

Sống trong hậu cung, có gì đáng thương hơn là thật lòng yêu ai đó?

Bước tới bên bậc, Cao Đức Trung dừng lại, khép cửa rồi nhẹ nhàng lùi xuống vài bước, đứng im lặng trên thềm đá, ngược nhìn những ngọn đèn lồng hồng rực treo trên hành lang, hôm nay đèn treo trong các này, ngày mai nên đổ thấp nơi nao?

Trang Lạc Yên theo chân Hoàng đế đến bên giường, ngồi xuống, thấy sắc mặt Hoàng đế ôn hòa dịu dàng, biết hấn không khó chịu khi mình coi hấn như một người chồng bình thường thì âm thầm thở phào trong lòng. Nước cờ hiểm này nàng không đi nhầm, nếu có thể quay về, nàng nhất định sẽ viết được một cuốn best-seller có tên là “Bảy mươi hai kế công tâm”, chỉ tiếc xuyên không là tấm vé một chiều, có mấy người còn quay về được, nhất là khi nàng còn từng làm ột công ty sửa thiếu đạo đức như vậy.

“Sao thế, vừa mới nói chờ trăm trở về, giờ lại không nói gì rồi?” Phong Cẩn thấy Trang Lạc Yên im lặng, bèn nhẹ nhàng lên tiếng, “Trăm đến đâu phải để nhìn nàng trăm mặc như vậy.”

“Hoàng thượng sao hiểu được suy nghĩ của thiếp,” Trang Lạc Yên lộ vẻ hơi kích động, nín tay áo Phong Cẩn, “Thấy Hoàng thượng tới đây, thiếp vui mừng lắm, có điều vừa rồi lời nói không đúng bốn phận, trong lòng bất an.”

Phong Cẩn nghe vậy, hơi sững lại, sau đó lập tức nở nụ cười: “Trăm chính là phu quân của nàng, nàng chờ trăm về, có gì không đúng bốn phận?”

Bàn tay đang nín áo bào thoáng run lên, cái run rẩy tựa như lan vào tận đáy lòng Phong Cẩn, trái tim bỗng chốc hồi nhịp. Hấn nhìn niềm vui sướng và kích động cố che giấu trong đôi mắt Chiêu tần, tay bèn vuốt nhẹ lên tóc nàng.

Tình không tới đành vờ không biết, đã không biết thì sẽ không đau ư? Đây chẳng qua chỉ là một nữ tử ngốc nghếch đã trót đánh mất trái tim lại muốn tự lừa mình mà thôi, cho nàng ấy thêm đôi phần sủng ái, coi như báo đáp tấm chân tình.

Có lẽ bởi đã biết tình cảm của người con gái trong lòng này ối với mình, hoặc là bởi thân thể người ấy mềm mại đến mất hồn, một đêm này Phong Cẩn tận hưởng hưởng thụ. Nữ tử bé nhỏ đã ngủ mê man trong vòng tay hấn, bàn tay vẫn vô thức bấm lên ngực hấn.

Theo quy củ trong cung, phi tần sau khi được ân sủng có thể cùng hấn nghỉ trên một giường cả đêm nhưng chỉ có thể nằm ngoan ngoãn đúng vị trí, Chiêu tần lại quần lên người hấn mà ngủ, thật ra đã vượt lễ nghi.

Nhưng... Phong Cẩn nhếch miệng, những loại quy củ này, người khác không thể thấy, hấn lại chẳng thèm để ý những chuyện nhỏ nhặt, may mà những nữ tử khác trong cung không giống như vậy, thôi thì cứ tùy nàng ấy đi.

Ai bảo Hoàng đế là “gậy sắt bị mài thành kim khâu” cơ chứ, Trang Lạc Yên nghĩ vị Hoàng đế này đang rất dư thừa tình lực. Sáng hôm ấy tỉnh dậy, thấy Thành Tuyên đã mặc áo bào, nàng nheo mắt quan sát

người đàn ông này, được cái bộ dáng khá đẹp, nếu không chắc sẽ giảm hứng thú lắm đây.

Phong Cẩn đột ngột quay đầu nhìn về phía giường, bất gặp ánh mắt si mê ngây ngô nhìn mình của Trang Lạc Yên, liền bước tới bên giường, ngồi xuống: “Ái phi tỉnh rồi?”

“Hoàng thượng” Trang Lạc Yên động dậy vờ như muốn ngồi dậy rồi lại yếu ớt đổ xuống giường, không ngoài ý nàng, Phong Cẩn lập tức ngăn lại: “Đêm qua ái phi đã mệt mỏi rồi, không cần dậy hầu hạ bẩm.” Nói thêm mấy câu an ủi nữa, hắn mới đứng dậy định đi.

Vừa đứng lên, long bào liền bị một bàn tay trắng nõn nịu lại, hắn quay đầu, thấy Chiêu tần trông mong nhìn mình, bèn hỏi: “Ái phi không được khỏe chỗ nào sao?”

Sau đó, Chiêu tần lấy ra một túi thơm đặt vào tay hắn: “Hoàng thượng ban thưởng thiếp nhiều đồ như vậy, mọi thứ của thiếp đều là của Hoàng thượng ban tặng, chỉ có túi thơm này là thiếp cầu ở trong chùa trước khi vào cung. Trụ trì nói túi này mang bình an may mắn đến cho người ta, thiếp muốn tặng Hoàng thượng.”

Trên túi thơm thêu một chữ “Phúc”, chất vải tuy tốt nhưng không thể sánh bằng vải vóc trong cung, nhỏ lại được may rất tinh xảo, Phong Cẩn bỏ túi thơm vào tay áo: “Tấm lòng của ái phi trăm hiểu, trăm vào triều, nàng nghỉ ngơi thêm một chút đi.”

Ra Đào Ngọc các, Phong Cẩn ngồi trong ngự giá, lấy túi thơm trong tay áo ra ngửi một lát rồi lại bỏ vào tay áo, không thất bên hông.

Trang Lạc Yên tựa người vào thành bồn tắm, để cung nữ xoa bóp eo lưng rồi thay quần áo sạch, sau đó dẫn theo Thính Trúc và Vân Tịch đến cung Cảnh Ương thỉnh an Hoàng hậu.

Hoàng hậu là con gái dòng chính nhà họ Triệu, có thể làm Hoàng hậu đương nhiên không phải dựa vào sự yêu thích của Hoàng đế mà do quyền thế của Triệu gia, may mà Triệu gia mặc dù nắm trọng quyền nhưng không hề cuồng vọng, vì vậy, mấy năm nay Hoàng đế tuy không sủng ái Hoàng hậu nhưng cũng không hề đối xử lạnh nhạt với nàng, Hoàng hậu cũng đã quản lý hậu cung này rất tốt.

Song Trang Lạc Yên vẫn nghĩ, dù Triệu gia có khiêm tốn quy củ đến đâu, người làm quân vương đều muốn tập trung quyền lực trong tay mình, cho nên nhất định Thành Tuyên đế đã có tính toán đối với Triệu gia, chuyện ra tay chỉ còn là vấn đề thời gian.

Sau khi thái giám truyền báo, Trang Lạc Yên mới bước vào sảnh chính, bên trong đã có vài phi tần, nàng ngoan ngoãn tiến tới thỉnh an Hoàng hậu, Hoàng hậu cũng không cố ý khó xử nàng, để nàng hành lễ xong liền ban chỗ ngồi.

“Chiêu tần muội muội hôm nay tới hơi muộn nhỉ” Giọng Nhu phi vẫn mềm mại tuyệt vời như trước.

“Tần thiếp có tội, xin Hoàng hậu nương nương trách phạt.” Trang Lạc Yên thuận thế đứng lên, nhưng cũng chỉ hướng về phía Hoàng hậu thỉnh tội.

Nhu phi hơi biến sắc, thấy nét mặt Hoàng hậu không hề lộ ý tức giận bèn liếc xéo Trang Lạc Yên một cái.

Hoàng hậu cười đoan trang: “Chiêu tần không cần thỉnh tội như vậy, nàng hầu hạ Hoàng thượng vất vả còn nhớ đến thỉnh an bổn cung, thật là một người trọng lễ nghĩa.”

Yên quý tần vẫn giữ ý cười dịu dàng trên mặt, trong lòng lại cười nhạt, trước mặt Hoàng hậu làm gì có phần cho Nhu phi nói, lần này Chiêu tần đứng thật là đã tát thẳng vào mặt Nhu phi.

“Hoàng hậu nương nương nhân từ, không trách cứ tần thiếp, tần thiếp hổ thẹn vô cùng.” Trang Lạc Yên lại quay sang phía Nhu phi, hơi nhún gối cúi người, “Tiện đây, tần thiếp cũng cảm ơn Nhu phi nương nương đã ban tặng gấm đẹp, nghìn lớp Ngụy Tử thêu trên gấm quả thật trông vô cùng sống động.”

Nghìn lớp hoa Ngụy Tử, danh phẩm trong các loài hoa, mang hàm ý tôn quý, các phi tần bình thường không được dùng trừ khi được Hoàng đế hay Hoàng hậu ban cho. Nay Nhu phi ban tặng gấm thêu nghìn lớp Ngụy Tử cho Chiêu tần đúng là đã vượt quy củ, làm như vậy khác nào không coi Hoàng hậu ra gì?

Nhu phi vừa nghe Trang Lạc Yên nhắc lại chuyện đó liền hiểu được việc làm lúc trước của mình không ổn, sợ sẽ khiến Hoàng hậu nảy sinh bất mãn.

“Hoàng thượng ban thưởng gấm quý cho Nhu phi, Nhu phi hào phóng rộng rãi tặng lại uội, muội cứ yên tâm nhận đi.” Hoàng hậu tươi cười nhìn Nhu phi, “Tất cả đều là tỉ muội cùng hầu hạ Hoàng thượng, muội dùng cũng không sao.”

Nhu phi tái mặt, vội vàng quỳ xuống: “Tần thiếp thất lễ, xin Hoàng hậu nương nương trách phạt.”

“Tỉ muội chúng ta tình cảm sâu nặng, thất lễ gì chứ, Nhu phi muội cẩn thận quá rồi,” Hoàng hậu lấy khăn tay che miệng, cười nói, “Hai người mau ngồi xuống đi.”

Nhu phi trắng nhợt cả mặt, ngồi xuống ghế, không dám nói thêm.

Trang Lạc Yên rũ mí mắt nhìn nền đá bóng lộn có thể soi rõ như gương, thủ đoạn của Hoàng hậu quả thật đáng gờm, bên ngoài nói không trách tội nhưng lại ngầm ý để Nhu phi biết: Dù nàng ta có được sủng ái đến đâu thì trước mặt Hoàng hậu là nàng đây, cũng chẳng có gì hơn những phi tần bình thường khác, bởi vì nàng là chính cung Hoàng hậu, không ai có thể vượt qua vị trí của nàng.

Quả là một nhát thâm hiểm, đâm không chết người nhưng lại khiến người ta sống không bằng chết.

Liếc nhìn Nhu phi đang tái mặt ngồi im, lại kín đáo nhìn sang những phi tần vẫn tươi cười như cũ, Trang Lạc Yên lặng lẽ thu hồi ánh mắt, thầm nhủ, nữ tử sống trong hậu cung đều là ngọa hổ tàng long.

Có lẽ hôm nay tinh thần của Hoàng hậu khá tốt, các vị phi tần ở cung Cảnh Ương nói chuyện gần một canh giờ mới ra về, khi đến cửa cung, mặt trời bên ngoài đã khá chói chang.

Mã tiếp dư và Trang Lạc Yên không hợp nhau, vừa ra khỏi cửa liền ai đi đường nấy, khiến Trang Lạc Yên hơi bất ngờ là Trang Uyển Thanh – Trang tiếp dư vẫn đứng đợi trên đường về Đào Ngọc các, vừa nhìn thấy nàng sắc mặt liền hơi thay đổi.

Vững vàng bước về phía Trang Uyển Thanh, khi Trang Lạc Yên cho rằng vị tỉ tỉ này sẽ không lên tiếng thì nàng ta mấp máy môi, mở miệng không phải ôn chuyện cũng chẳng phải muốn nhắc tình cảm chị em.

“Hôm nay trời đẹp thật, ta còn nhớ, hôm ngươi vào cung là một ngày mưa,” giọng Trang Uyển Thanh rất bình thản nhưng Trang Lạc Yên vẫn nghe ra nỗi chán ghét không thể che giấu, “Ngươi mới vào cung, nhờ thân phận cao nên được phong ngay làm trắc nữ phẩm quý cơ, được sủng ái vài ngày đã tấn phong uyển nghi, ngay khi ta nghĩ ngươi đã thất sủng, ngươi lại được thăng thành Chiêu tần, thật là luôn luôn may mắn hơn người khác.”

Trang Lạc Yên dừng lại, quay sang nhìn Trang Uyển Thanh: “Sao hôm nay tỉ tỉ lại nói đến những chuyện này?”

Trang Uyển Thanh nghe vậy, chợt ngẩng phắt đầu, trừng trừng nhìn Trang Lạc Yên, viên mắt đã hơi hồng lên, giọng lại sắc nhọn khó tả: “Trang Lạc Yên, ta nhất định sẽ đợi được đến ngày nhìn ngươi khóc thảm!” Nói xong, nàng ta quay ngoắt người, rảo bước về một phía khác.

Thù hận mãnh liệt như vậy khiến Trang Lạc Yên nhú mày ngạc nhiên, mặc dù chủ cũ của thân thể này từng làm nhiều chuyện hơi quá đáng nhưng cũng không đến mức khiến Trang Uyển Thanh nói ra những lời thiếu suy nghĩ đến thế ở ngay đây, chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra mà nàng chưa biết?

“Bẩm chủ tử, ngoài cung truyền tin vào nói, nhị di thái đệ qua đi rồi.” Vân Tịch cúi người nài khê vào tai Trang Lạc Yên, “Có lẽ tiểu thư đã biết tin này rồi ạ!”

Trang Lạc Yên hơi sững người, liếc nhìn về phía Trang Uyển Thanh bỏ đi, nếu ngày xưa nàng ta còn có điều bận tâm thì nay đã không còn vướng bận gì rồi, xem ra, cuộc sống trong cung sau này lại thêm nhiều điều phiền phức đây.

“Chủ tử,” Vân Tịch biết Trang Lạc Yên từ nhỏ đến lớn luôn không thích nhị di thái và tiểu thư, nhưng sao hôm nay nghe tin nhị di thái đi mà chủ tử lại tỏ ra lo lắng chứ không phải vui vẻ như nàng nghĩ?

“Tin tức ngoài cung ta không hề biết, em cũng chưa từng nghe đến, hiểu không?” Trang Lạc Yên thở dài, làm một thành của hậu cung mà lui tới với bên ngoài quá nhiều, kết cục sẽ chết rất nhanh đấy.

Vân Tịch sững sốt, lập tức cúi đầu im lặng.

Thính Trúc nhìn Vân Tịch một cái, đỡ tay Trang Lạc Yên, nhẹ giọng nhắc nhở: “Chủ tử, Diệp thực nghi và Diệp thực dung đang tới ạ.”

Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên bắt gặp hai chị em họ Diệp đang bước tới. Không phải suy nghĩ của nàng xấu xa mà tại việc làm của anh chàng Hoàng đế này khiến người ta không nhìn được lại muốn lan man nghĩ bậy. Trong hậu cung có đến mấy đôi chị em, Thực quý phi và Tô tu nghi là chị em họ, Diệp thực nghi và Diệp thực dung là hai chị em cùng cha cùng mẹ, mình và Trang Uyển Thanh là chị em cùng cha khác mẹ, còn một nàng Tôn huệ cơ nào đó nữa lại là bà con xa với Hoàng hậu, thảo nào mấy người này thích nói đến “tình chị em thân thiết”, chẳng phải đúng quá hay sao?

Trang Lạc Yên cảm khái, khẩu vị của Hoàng đế quá là đặc biệt, chỉ tiếc cho những mỹ nhân như hoa như ngọc này phải chôn vùi xuân sắc ở đây.

Diệp thực nghi và Diệp thực dung là chị em ruột, phẩm cấp đều là tòng nhị phẩm, nhưng Hoàng đế lại có vẻ thích Diệp thực nghi hơn, đến cung của nàng ta khá nhiều lần, vậy mà người mang bầu lại là Diệp thực dung, không biết cảm giác của Diệp thực nghi thế nào?

“Tần thiếp xin bái kiến Diệp thực dung, Diệp thực nghi.” Trang Lạc Yên quỳ gối, đường nhìn hơi hạ xuống, bắt gặp bàn tay trắng nõn mềm mại của Diệp thực nghi đang thận trọng đỡ cổ tay Diệp thực dung, dường như rất cẩn thận.

“Chiêu tần?” Diệp thực nghi chưa bao giờ coi trọng Chiêu tần, bất kể quá khứ hay hiện tại. Về gia thế, Trang gia kém xa Diệp gia, về thánh sủng, hai chị em họ Trang cộng lại cũng không bằng mình nàng, hiện tại Chiêu tần này đột nhiên xuất hiện trước mắt, nàng chợt nảy ý muốn quan sát tỉ mỉ một chút, nhan sắc quả là có hơn Trang tiếp dư, thảo nào được lọt vào mắt Hoàng thượng.

“Chiêu tần muội muội không cần đa lễ.” Diệp thực dung nói, trên mặt vẫn mang ý cười dịu dàng, khiến người ta thoát nhìn đã cảm thấy nàng thân thiện dễ gần, đồng thời làm nổi bật vẻ kiêu ngạo khe khắt của Diệp thực nghi bên cạnh.

“Tạ ơn Diệp thực dung, tạ ơn Diệp thực nghi.” Trang Lạc Yên đứng thẳng dậy, ánh mắt lơ đãng lướt qua bụng Diệp thực dung, vị thực dung này trông không phải thuộc tạng người yếu ớt, vì sao mang thai mới hai tháng lại đột ngột ngất xỉu trước mặt Hoàn hậu.

Tuy nàng chưa từng có con nhưng cũng biết nữ tử có thai trong ba tháng đầu phải rất cẩn thận, Diệp thực dung sẽ không ngốc đến mức cố ý lộ ra chuyện mang thai khiến cho người khác nhòm ngó, không hiểu lần ngất xỉu ấy là trùng hợp hay có người cố tình gây ra?

“Bổn cung cùng tỉ tỉ định đi dạo trong vườn một lát, hay là Chiêu tần muội muội cũng cùng đi một đoạn?” Diệp thực nghi nhìn về mặt tươi cười hòa nhã của Diệp thực dung, thoáng nhú mày.

“Được thực nghi nương nương để mắt, tần thiếp vốn không nên chối từ, tiếc là hôm nay tần thiếp có một số việc cần làm, xin hai vị nương nương tha lỗi.” Trang Lạc Yên nào dám lại gần thai phụ, nếu có chuyện gì, nàng thực sự xong đời.

“Xi,” Diệp thực nghi cười khinh thường một tiếng, như đã đoán ra suy nghĩ của Trang Lạc Yên, biếng nhác liếc nhìn nàng một cái, “Thôi được, nếu Chiêu tần đã có việc, vậy chúng ta đi trước.”

Trang Lạc Yên bị ánh mắt xinh đẹp kia liếc một cái hoảng hồn, đợi hai chị em họ Diệp đi xa mới dẫn Thính Trúc và Vân Tịch quay về Đào Ngọc các. Xem ra, thực dung là người mang thai nhưng trong hai chị em này, Diệp thực nghi vẫn chiếm vị thế cao hơn cô chị.

Vân Tịch thấy Trang Lạc Yên cúi đầu trầm tư, tưởng rằng nàng đang tức giận trước thái độ ngạo mạn của Diệp thực nghi, vừa định mở miệng an ủi bỗng nghe Trang Lạc Yên nói: “Diệp thực nghi quả là một mỹ nhân.”

Vân Tịch yên lặng cúi đầu.

Về đến Đào Ngọc các, Trang Lạc Yên lười biếng nằm dài trên tháp mềm, đánh giá những món trang trí bên trong phòng, những thứ này đã tốt hơn nhiều so với khi nàng mới tới đây, đồ ăn Thượng Thực cục dâng lên

cũng là thứ tốt nhất, có thể thấy được, trong hậu cung, một phi tần không được thánh sủng lại không có địa vị cao thì cái gì cũng không có.

Vừa dùng xong bữa trưa, Phúc Bảo vội vã đi vào, trên mặt vẫn đầm đìa mồ hôi: “Bẩm chủ tử, đứa nhỏ trong bụng Diệp thực dung nương nương không còn.”

“Không còn?” Trang Lạc Yên đang định chợp nghe thấy vậy bèn chậm rãi ngược nhìn cậu ta, “Có chuyện gì à?”

Phúc Bảo lau mồ hôi trên mặt, trả lời: “Nô tài nghe người trong cung nói, Diệp thực dung đang cùng Diệp thực nghi đi dạo trong vườn, đi tới một thềm đá, Diệp thực nghi trượt chân, đụng ngã cả Diệp thực dung, cái thai... cũng mất, lúc này Hoàng hậu cùng với quý chủ nhân các cung đều đã đến chỗ ở của Diệp thực dung rồi.”

Trang Lạc Yên đứng lên nói: “Chúng ta cũng đi nhìn xem thế nào.”

“Bẩm chủ tử, thay y phục chứ ạ...” Vân Tịch thấy Trang Lạc Yên chỉ mặc chiếc váy dài thắt eo thêu đàn bướm, tóc búi cao, không cài nhiều trang sức, trông khá đơn giản, muốn nhắc nhở nàng trang điểm lại trước khi đi.

Thính Trúc ngăn Vân Tịch lại, cười khanh khách: “Vân Tịch, đi thôi.”

Vân Tịch hơi sững người, rồi trầm mặc đi theo.

Trang Lạc Yên rất hài lòng với thái độ của Thính Trúc và Vân Tịch, có đôi khi, không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo. Nô tài dù trung thành đến đâu nhưng đầu óc không nhạy bén và cái miệng không đủ kín cũng sẽ hại chết chủ tử, như Thính Trúc và Vân Tịch thế này là hay nhất.

Nơi ở của Diệp thực dung hơi xa Đào Ngọc các, Trang Lạc Yên đi một lúc lâu mới tới, đến nơi, bên trong đã có nhiều phi tần khác tới rồi. Vừa vào cửa, nàng đã thấy Diệp thực nghi quỳ trên mặt đất, gò má tái nhợt như sáp, Hoàng hậu ngồi ở ghế trên, mặt trầm như nước.

Trang Lạc Yên quy củ hành lễ, Hoàng hậu phất phất tay ra hiệu, nàng tự giác lùi sang một bên, đứng cùng chỗ với Uông tần và Tương hiền tần. Nàng đã sớm đoán được kết cục của cái thai trong bụng Diệp thực dung, chỉ không ngờ lại rút nhanh như vậy, chẳng những thế còn liên quan đến Diệp thực nghi, thật kì lạ.

Diệp thực nghi trượt chân do không cẩn thận hay cố ý? Nhưng hành động này thật thiếu thông minh, không chỉ khó lòng biện giải mà còn có thể phải gánh lấy bất mãn của Diệp gia. Diệp thực nghi tuy đẹp nhưng cũng không phải không có đầu óc, sao lại làm ra loại chuyện này?

“Hoàng thượng giá lâm.”

Chắc, ngay cả Hoàng đế cũng phải đến rồi, vở kịch này xem ra rất ồn ào đây. Có điều, từ ngày nàng vào cung đến nay chưa thấy Thái hậu xuất hiện, ngay cả đứa nhỏ của Diệp thực dung mất cũng không thấy bà ta mở miệng, bà lão này quả là kiên nhẫn.

Hoàng đế vừa bước vào, đàn mỹ nhân liền đồng loạt hành lễ, ngay cả Hoàng hậu đang ngồi đoan chính cũng đứng lên chào, nhường chỗ của mình cho Hoàng đế rồi ngồi xuống vị trí bên dưới.

Phong Cẩn bình tĩnh nhìn Diệp thực nghi quỳ trên mặt đất: “Diệp thực nghi vì ngoài ý muốn làm hại hoàng tôn, niệm tình nàng vô tâm lại từng hầu hạ trăm chu đáo, nay giáng từ tòng nhị phẩm thực nghi xuống thành chính ngũ phẩm dung hoa.”

Trang Lạc Yên nhìn Diệp thực nghi nghe xong lời Hoàng đế liền mềm người ngã trên đất, không kìm được bèn len lén quan sát sắc mặt Hoàng đế, thấy nét mặt hẩn không có bất kì biểu lộ gì, ngay cả ánh mắt cũng không có một tia xao động.

Trong mắt Hoàng đế, những nữ tử trong hậu cung chỉ có hai công năng, làm ấm giường và sinh con, nếu Hoàng đế không muốn cho công cụ nào có con đồng thời lại mất hứng với công cụ ấy, vậy thì cuộc sống trong hậu cung sau này của nàng ta đã không còn hi vọng gì.

Hoàng hậu hơi ngạt ngừng lên tiếng: “Bẩm Hoàng thượng, Diệp thực dung nay đã mất đứa con, Diệp thực nghi có lẽ cũng là không cố ý, nghiêm phạt như vậy có phải...”

“Hoàng hậu không cần cầu xin thay nàng ta nữa,” Phong Cẩn không buồn liếc nhìn nữ tử đã ngã trên đất kia, “Nàng cũng không nên gọi là Diệp thực nghi nữa, Diệp dung hoa thỉnh an đi.”

“Thiếp... tạ ân điển của Hoàng thượng.” Diệp dung hoa mặt mày nhợt nhạt, loạng choạng đứng lên, gương mặt xinh đẹp vương đầy nước mắt, nàng dường như có thể cảm nhận được ánh mắt hả hê nhạo báng từ những người xung quanh, nhưng nàng không cam lòng, không thể cam lòng như vậy.

Quay đầu nhìn về phía buồng trong nơi Diệp thực dung nằm, Diệp dung hoa thẳng lưng, quỳ gối: “Tần thiếp xin cáo lui.”

Trang Lạc Yên nhìn theo bóng Diệp dung hoa đi xa dần, cảm khái, dù hình dáng mỹ nhân rời đi có muôn vàn xinh đẹp nhưng thật không may, nàng ấy lại gặp phải một Hoàng đế không biết thương hương tiếc ngọc là gì.

Phong Cẩn lại hạ lệnh ban vài thứ cho Diệp thực dung rồi đứng dậy định ra về, ánh mắt lướt qua những nữ tử đang đứng trong phòng, đột nhiên chỉ vào một nàng ăn mặc rất diêm dúa, nói: “Lục phẩm Kim lương nghi vô lễ trước mặt trẫm, hạ xuống làm mạt đẳng(*) canh y.”

(*) Mạt đẳng: Cấp thấp nhất

Nói xong, hần lạnh lùng nhìn Kim canh y quỳ trên mặt đất: “Hoàng tử của trẫm không còn, nàng lại có tâm tư trang điểm lộng lẫy, thật là một kẻ lạnh lùng vô tình, trong mắt trẫm sao có thể dung thứ một kẻ như vậy. Nói xong bèn phất tay áo bỏ đi, không hề nhìn lại một đàn mỹ nữ lần nữa.

“Tần thiếp cung tiễn Hoàng thượng.” Các phi tần đồng loạt kính cẩn hành lễ.

Trang Lạc Yên nhìn theo hình bóng khôi ngô của Hoàng đế, trầm tư một lúc thật lâu, rốt cuộc tìm được từ để hình dung bóng dáng cao lớn mà ngạo mạn của hần.

Chỉ có một từ thôi, đó chính là... cặn bã!

Chuyện Kim lương nghi bị Hoàng đế giáng xuống thành mạt đẳng canh y đối với những người trong cung thực ra chỉ là chuyện nhỏ, tuy Kim lương nghi xuất thân thấp hèn, từ một cung nữ leo lên vị trí lương nghi phải là người có thủ đoạn khá cao nhưng trong hậu cung, vinh hiển đều do Hoàng đế ban cho, nay ngài muốn thu hồi lại thì cũng chỉ cần một câu nói mà thôi.

“Nương nương, Kim lương nghi...” Thì Vũ nhìn áo váy hoa mỹ trên người chủ tử nhà mình, thận trọng liếc quanh bốn phía, dường như không muốn để ai tới.

“Đứa nhỏ của Hoàng thượng mất đi, ngài khó chịu trong lòng, Kim lương nghi bị giáng xuống làm mạt đẳng canh y thì có gì kì quái?” Nhu phi vịn tay Thì Vũ, lấy khăn vờ lau khóe miệng, “Ta nghe nói huynh đệ nhà Kim lương nghi để người hầu trong nhà hành hung người khác, đánh chết người còn kêu gào khắp nơi rằng muối muối mình là sủng phi của Hoàng thượng.” Nói đến đây, Nhu phi trào phúng cười, “Chẳng qua chỉ là một nô tì từ cung nữ bò lên chức ngũ phẩm, chẳng trách đến nhà mẹ đẻ cũng không ra gì.”

Thì Vũ chợt hiểu, ra là như thế. Nàng đã nghĩ Kim lương nghi này tuy không phải người được sủng ái nhất nhưng mấy tháng nay Hoàng thượng cũng đến chỗ nàng ta khá nhiều lần, sao lại chỉ chọn mình nàng ta trong số các phi tần để trút giận cơ chứ, thì ra đều có nguyên nhân cả.

Nhu phi nhìn vẻ mặt “ngộ đạo” của Thì Vũ, hơi mất kiên nhẫn nhíu mày: “Thường ngày cũng phải chú ý, nhanh nhẹn một chút, đừng để việc gì cũng cần bốn cung nhắc người.”

“Vâng ạ.” Thì Vũ gục đầu xuống, ánh mắt Phất Tự đứng bên kia Nhu phi lại thoáng qua một tia nhạo báng, lúc cúi đầu lại cẩn thận hầu hạ Nhu phi, như thế nàng ta chưa từng nghe thấy mấy lời trách cứ của chủ tử, cũng không hề nhìn thấy sự bối rối của Thì Vũ.

“Nương nương, người nhìn xem đằng kia là Chiêu tần với Viện phi thì phải?” Phất Tự nhìn người phía trước, thấp giọng nói, “Sắc mặt Viện phi hình như không được tốt.”

Bước chân Nhu phi thoáng dừng lại, cẩn thận nhìn vài lần, nhướn mày: “Vị Viện phi này mấy năm nay không phải được sủng ái lắm, lúc này sao lại bất hòa với Chiêu tần thế nhỉ?” Nàng không thích Chiêu tần

nhưng cũng không quá ưa Viện phi, năm ấy nàng mới vào cung, Viện phi không ít lần gây khó dễ, nay hai người này đối đầu nhau, nàng cũng rất hứng thú muốn xem kịch.

“Nương nương, nô tì có nghe được một ít tin tức,” Thì Vũ hợp thời lên tiếng, “Nô tì từng nghe những nô tài khác nói, quan hệ của Lâm gia và Trang gia trên triều không được tốt lắm, có lẽ vì chuyện này mà Viện phi đến gây chuyện với Chiêu tần chăng?”

Nhu phi cười như có như không, vươn tay cho Thì Vũ đỡ, nói: “Thì ra là thế, chúng ta lại được xem một vở diễn hay đây.”

Trang Lạc Yên cảm thấy mình rất vô tội, từ nơi ở của Diệp thực dung đi ra, nàng đã ngoan ngoãn đi đường của mình, vậy mà vẫn bị người ta chạy tới gây chuyện, không những thế, vị này còn không thèm chơi chiêu giấu kim trong bông như Nhu phi mà ra đòn trực tiếp luôn.

Chủ cũ của thân thể này không có ký ức gì về nàng Viện phi đây, Trang Lạc Yên cũng không hiểu vị này lắm, chỉ biết nàng ta phục vụ Hoàng đế từ khi hắn còn là Thái tử, nay tuy đã gần ba mươi nhưng nhan sắc vẫn mặn mà rực rỡ, tiếc là người mới liên tiếp đến, người cũ đành lùi lại sau, vẻ đẹp nhường này cũng đành chôn vùi trong thâm cung mà thôi.

“Ta đã sớm được nghe Chiêu tần của Đào Ngọc các bởi được Hoàng thượng sủng ái nên tính tình kiêu căng vô lễ, vốn tưởng chỉ là lời nhảm của bọn người hầu lúc rảnh rỗi, hôm nay gặp mới biết trăm nghe không bằng một thấy, quả nhiên là kẻ không biết quy củ.” Viện phi nhếch cao chân mày, giọng nói bén nhọn, lấy ngón trở nâng cằm Trang Lạc Yên, từ trên cao nhìn xuống nữ tử đang quỳ trước mặt. Nàng ta tuổi còn trẻ nhan sắc hơn người, làn da cũng mềm mướt sáng bóng, đầu như mình, nay thanh xuân không còn, trái tim Đế vương cũng chẳng ở?

Tay dùng sức ấn mạnh, trên cằm nữ tử hiện một vết hồng, Viện phi mới chậm rãi thu tay về, lấy khăn lau ngón tay thật cẩn thận rồi nói: “Nhan sắc mới được mức này đã tính là hơn ai, nàng dựa vào đâu mà kiêu ngạo ở trong cung?”

Trang Lạc Yên vui dầu thật thấp, âm thầm kêu khổ trong lòng. Vị Viện phi này tuy không được sủng ái nhưng đã nhiều năm hầu hạ Hoàng đế, nàng chỉ là một Chiêu tần nho nhỏ, dù chịu đôi chút thiệt thòi trong tay vị này cũng sẽ không ai nói gì. Người có thể cứu nàng lúc này may ra chỉ có tên Hoàng đế cận bã kia hoặc là một vị phi tần có địa vị à không vừa mắt với Viện phi. Song, lại nhớ đến một đồng giai nhân trong cung cùng với thái độ của Hoàng đế đối với phi tần, nàng xoa xoa cằm, mình không có mệnh làm nhân vật nữ chính của tiểu thuyết ngôn tình thì đừng có mắc tội xấu của nữ chính làm gì, nhanh chóng nghĩ cách thoát thân mới là phải đạo.

“Viện phi nương nương minh giám, tần thiếp thực sự không dám thế.” Trang Lạc Yên thở dài trong lòng, nàng Viện phi này rõ ràng muốn nhằm vào mình mà thôi, đâu phải bởi vì lý do gì khác, quan hệ trong hậu cung thật là phức tạp quá.

“Ồ, Viện phi tỉ tỉ đây mà, có chuyện gì thế này?” Nhu phi mang theo một đoàn cung nữ thái giám đứng đỉnh bước tới, nở nụ cười dịu dàng nhìn Trang Lạc Yên đang quỳ trên mặt đất, “Đây chẳng phải là Chiêu tần muội muội sao, gần đây muội ấy hầu hạ Hoàng thượng vất vả, sau này sợ là còn phải bận bịu lắm đấy, thế nào lại khiến tỉ tỉ không hài lòng rồi?”

Viện phi lạnh nhạt liếc nhìn Nhu phi, miễn cưỡng cười nói: “Nhu phi muội muội hầu hạ Hoàng thượng lại không cực khổ sao?”

Nhu phi đến gần, từng bước đi uyển chuyển tao nhã động lòng người: “Hầu hạ Hoàng thượng là phúc khí của bọn muội, sao lại nói cực khổ chứ, ngày xưa tỉ tỉ hầu hạ Hoàng thượng cũng đâu có kêu khổ, phải không nào?”

Viện phi nghe đến đây, nụ cười trên môi không giữ nổi nữa, lạnh lùng nhìn Nhu phi rồi dời mắt xuống người Trang Lạc Yên vẫn đang quỳ, lát sau mới chậm rãi mở miệng: “Hôm nay nể mặt Nhu phi ở đây, bổn cung tạm tha tội vô lễ của nàng, nếu còn có lần sau, bổn cung sẽ không nhẹ tay.”

Nhu phi mỉm cười nhìn theo bóng Viện phi đi xa dần, một lát mới nhìn vào người đang quỳ gối, vô cùng dịu dàng nói: “Nhớ lấy, hôm nay bổn cung có thể cho người đứng lên thì ngày mai cũng có thể bắt người

quỳ xuống, trong hậu cung này, người có khả năng nghiền chết người nhiều lắm.”

Nói xong, nàng ta cười cười, vịn tay cung nữ đi mất, đoàn người hộ tống đại biểu cho phân vị “phi” đi qua bên cạnh Trang Lạc Yên như thể cười nhạo lại như thể coi thường.

Đội đoàn người khuất bóng, Trang Lạc Yên mới tự đứng dậy, phủ đất bần bảm trên đầu gối, mặt không hề có chút muộn phiền: “Thính Trúc, Vân Tịch, lát nữa về phải xoa bóp đầu gối cho ta, quỳ trên nền cứng đúng là khó chịu ghê.”

“Thưa vâng.” Thính Trúc và Vân Tịch cẩn thận dìu Trang Lạc Yên về Đào Ngọc các, Vân Tịch thở dài, “Không ngờ Viện phi lại gây khó dễ cho chủ tử như vậy, năm xưa lão gia và Lâm đại nhân không hợp nhau, nào ngờ còn liên lụy đến tận đây, nhưng vì sao Nhu phi lại giúp chủ tử?”

“Vị ấy đâu phải muốn giúp chủ tử đâu, chẳng qua là muốn xem một vở kịch hay, tiện thể làm cho cả chủ tử và Viện phi khó chịu mà thôi,” Thính Trúc thấp giọng, “Năm xưa khi Nhu phi mới vào cung, Viện phi luôn gây chuyện với nàng ấy. Nay hai người đều cùng ở phân vị ‘phi’, Nhu phi lại được lòng Hoàng thượng hơn Viện phi, làm như thế chỉ là muốn Viện phi càng thêm khó chịu mà thôi.”

Trang Lạc Yên thật muốn nói rằng, đây chính là điều thất bại cũng là điều vĩ đại của những nữ tử nơi hậu cung, vĩ đại ở chỗ có thể nhẫn nhịn được, mà thất bại ở chỗ khi leo lên cao rồi thì trong mắt chỉ còn cảnh đẹp trên đỉnh núi mà lại quên mất những bụi gai trải rộng dưới chân núi mà mình từng giẫm qua.

“Nàng ấy giúp ta chẳng qua chỉ muốn nói cho ta biết, nàng có thể để ta sống cũng có thể bắt ta chết mà thôi.” Trang Lạc Yên cười nhạt, “Nàng ấy muốn trả lại nỗi nhục nhà Cát Căn Tử kia ấy mà.” Tiếc rằng Trang Lạc Yên không có lòng tự trọng, cử chỉ hôm nay của Nhu phi có làm cho nàng hơi khó chịu thật nhưng còn khá hơn hình phạt về thể xác của Viện phi. Nàng nghĩ “chịu nhục” như vậy rất có lời, hoàn toàn không hề bị đè nén trong lòng.

Vào một thời điểm nào đó, thế giới tinh thần của một nữ tử không biết ngượng không biết tự trọng quả là to lớn vĩ đại.

Viện phi về đến cung mình, giận dữ ném vỡ vài tách trà, Chiêu tần thì đương nhiên đáng ghét nhưng Nhu phi mới là cái gai trong mắt trong tim nàng, đứa con gái đáng chết năm xưa còn phải ở trong thiên điện cung này, nay ả được ngồi ngang hàng mình, lại còn lấy thánh sủng ra oai với mình, thật là đáng ghét!

“Lâm Thanh Âm, Nhu phi nương nương à, mi giỏi lắm!” Viện phi bẻ gãy một cành hoa, cười lạnh.

Diệp thực dung sẩy thai, Hoàng đế đau buồn trong lòng, đã vài ngày không hề tới hậu cung, mà trước vết xe đổ là Kim lương nghi, mọi người trong hậu cung không ai dám gây ra chuyện gì khiến người khác chú ý, ai nấy ngoan ngoãn ở yên trong cung của mình, ngay cả mỗi dịp đến thỉnh an Hoàng hậu cũng không có ai cố ý châm biếm hay gây phiền toái cho người khác.

Những ngày rảnh rỗi, Trang Lạc Yên bắt đầu học tập một kỹ năng cơ bản của nữ tử thời đại này, đó chính là khâu khâu. Chủ cũ thân thể này tuy tính tình bốc đồng tùy hứng nhưng khâu khâu rất khá, giúp Trang Lạc Yên được hưởng lợi không vừa, khâu mấy thứ nhỏ nhỏ như khăn tay trông cũng tạm tạm.

Cuộc sống trong hậu cung, mỗi ngày chỉ cần không bị người khác gây khó dễ thì về cơ bản là rất nhàn nhã. Thỉnh thoảng Trang Lạc Yên còn luyện tập viết chữ bằng bút lông, chữ tuy không phải xuất sắc nhưng cũng không đến nỗi như gà bới.

“Bẩm chủ tử, hôm nay các cung đều được phân phát một nhóm hương liệu mới, người có muốn dùng thử không ạ?” Vân Tịch cẩn thận bưng một hộp gỗ nhỏ sơn bên ngoài tiến vào.

“Hương liệu à?” Trang Lạc Yên nhíu mày, “Đem tới đây cho ta xem.”

Hương liệu trong hộp được chế tác rất tỉ mỉ, mùi hương chỉ nhàn nhạt, dùng xông quần áo hay phòng ở vào thời tiết này rất hợp.

Trang Lạc Yên ngẩng nhìn một lát, nói: “Hôm nay thời tiết dễ chịu lắm, không cần đốt hương đuổi muỗi đâu, mà ta xưa nay không thích xông hương cho quần áo, em thu lấy rồi cất đi đi.”

Trong các bộ phim về cung đình, hương liệu chính là một trong những vật dụng dùng để hạ độc hàng đầu, nàng không nhận ra hương liệu này có vấn đề gì nhưng phải nghĩ mấy thứ này trong thời gian dài sẽ gây hại cho đường hô hấp, không cần thiết thì bỏ qua cũng được.

Vân Tịch thu dọn hương liệu cất vào kho rồi, ngắm nghĩ một lát cũng đoán ra được lo ngại trong lòng Trang Lạc Yên.

“Chủ tử đang lo lắng ạ?” Thính Trúc nhẹ nhàng bóp vai cho Trang Lạc Yên, khe khẽ giải thích, “Những thứ này đều phải qua điện Trung Tĩnh rồi mới phân chia đi các nơi, khả năng có vấn đề không lớn đâu ạ. Nếu không, mỗi thứ chúng ta dùng hằng ngày đều có thể bị lợi dụng rồi.”

Trang Lạc Yên lười biếng tựa lưng vào ghế, cười nói: “Nhưng mọi việc trong hoàng cung này đều nằm trong tay Hoàng thượng, Thái hậu và Hoàng hậu nương nương đấy.”

Thính Trúc nghe vậy, cả kinh, nàng chưa từng nghĩ tới điều này, chỉ mới cân nhắc tới thủ đoạn của các phi tần khác, nàng đã quên mất một điều: Chuyện triều chính cũng có quan hệ với hậu cung.

“Lả nô tì nông cạn,” Thính Trúc nói, “Chủ tử là người cẩn thận sáng suốt, nô tì không so được.”

“Không phải do em nông cạn mà là bởi ta đã suy nghĩ quá nhiều, chuyện này cũng không chắc lắm, không cần quá căng thẳng.” Trang Lạc Yên xua xua tay, ngáp một cái, “Mà thôi, ta hơi buồn ngủ, đi nghỉ một lát vậy.”

Thính Trúc nghĩ rằng chủ tử của mình không muốn tiếp tục nghĩ xấu về Hoàng thượng, vội vàng hầu hạ nàng đi nghỉ trưa, đương nhiên, nàng không biết vị này không phải đang cố khổ sở lẫn tránh sự thật mà đơn giản chỉ là buồn ngủ quá mà thôi.

Đã gần mười ngày Hoàng đế không đến hậu cung khiến các nữ tử nơi đây không còn kiên nhẫn tiếp tục ngoan ngoãn nữa, có điều Hoàng hậu là chính thất của Hoàng đế, không tiện can gián ngài trong việc này, còn Thái hậu lại đang lễ Phật, đương nhiên sẽ không quan tâm đến, vì vậy mọi người đều cùng chờ đợi trong lo lắng.

“Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương cầu kiến ạ.” Cao Đức Trung đi đến bên cạnh Phong Cẩn, thấy hần đang phê tấu chương bèn hạ thấp giọng xuống.

“Hoàng hậu?” Phong Cẩn khẽ nhíu mày, giọng nói hơi lãnh đạm, lại vùi đầu tiếp tục xem tấu chương, “Mời Hoàng hậu vào đi.”

Hoàng hậu vào trong điện, quy củ hành lễ với Hoàng đế, thấy hần vẫn bình thản bèn dịu dàng nói: “Gần đây quốc sự khiến Hoàng thượng bận rộn nên lại không chú ý đến sức khỏe của bản thân.”

“Khiến Hoàng hậu lo lắng rồi, dạo này trên triều có nhiều việc quan trọng cần trầm giải quyết, việc của hậu cung đành nhờ nàng vất vả vậy.” Phong Cẩn đứng lên, bước tới bên cạnh Hoàng hậu, nắm tay nàng ngồi xuống nói, “Nếu trong cung có kẻ nào không an phận nàng theo quy củ xử phạt là được, không cần báo lại cho trẫm. Chúng ta làm vợ chồng đã nhiều năm, không cần cố kị nhiều điều như vậy.”

“Được Hoàng thượng yêu thương là phúc của thiếp,” Nét cười trên mặt Hoàng hậu đã tươi tắn hơn vài phần, “Chỉ là thiếp thấy nhiều ngày Hoàng thượng không ghé tới chỗ các tử muội trong cung mới nghĩ, có lẽ ngài không được khỏe nên tới hỏi thăm, chẳng ngờ lại làm chậm trễ quốc sự của ngài.”

“Sao Thái Phù lại nói thế,” Phong Cẩn nghe vậy bèn cười, “Trẫm và nàng làm vợ chồng đã hơn mười năm nay, nàng không cần cẩn thận quá, có điều gần đây chính sự bận rộn, lại thêm chuyện đứa nhỏ của Diệp thực dung...”

“Xin Hoàng thượng đừng quá đau lòng, đứa nhỏ rồi sẽ lại có,” Hoàng hậu thấy Hoàng đế lộ vẻ đau buồn, vội vã khuyên giải, “Bọn thần thiếp nhất định sẽ sinh cho Hoàng thượng thật nhiều đứa con xinh đẹp khác.”

“Mà thôi, trẫm khiến Hoàng hậu lo lắng rồi,” Phong Cẩn miễn cưỡng cười, “Mấy ngày này nàng phải vất vả nhiều, cứ về nghỉ sớm đi, trẫm biết nên làm thế nào.”

Thấy Hoàng đế như vậy, Hoàng hậu cũng không tiện nói gì thêm, đành lo lắng quay về.

Đợi Hoàng hậu đi khỏi, Phong Cẩn mới thu lại nụ cười trên mặt, trầm giọng: “Cao Đức Trung.”

“Có nô tài.” Cao Đức Trung bước vào, thấy sắc mặt Hoàng đế lạnh lùng, tim thót lên một cái, vội cúi đầu xuống.

“Gọi thái giám nội thị vào đây.”

Thái giám nội thị nâng khay đựng thẻ bài của phi tần đi vào, từng hàng từng hàng, có chừng hai, ba chục thẻ, trong đó có mấy cái tên Phong Cẩn không hề có chút ấn tượng gì.

Những thẻ bài này được sắp xếp theo phân vị của phi tần, Phong Cẩn nhìn lướt qua, tay tùy tiện lật một cái: “Cái này đi.”

Thái giám nội thị cẩn thận cầm thẻ bài nhìn lại rồi xin lui.

“Truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, tối nay cung Hòa Nhạc thấp đèn.”

Cao Đức Trung hạ mắt cúi đầu, cung Hòa Nhạc à? Xem ra ngày mai Nhu phi lại trở thành đối tượng để các phi tần ghen ghét đây.

“Cao Đức Trung.”

Nghe Hoàng đế gọi, Cao Đức Trung vội vàng thưa: “Có nô tài.”

“Đem tơ lụa Giang Nam mới dâng lên chia cho Hoàng hậu và mấy vị phi trong cung,” Phong Cẩn dừng một chút, “Cả chỗ Yên quý tần và Chiêu tần cũng phân một ít.”

“Bẩm vâng.”

Yên quý tần và Chiêu tần? Xem ra hai vị này gần đây vẫn duy trì được thánh sủng không suy đâu.

Hoàng thượng đã bắt đầu quay lại hậu cung, các phi tần trong cung vừa vui vẻ vừa đổ kị, bởi vì ngày đầu tiên, Hoàng thượng lật thẻ bài của Nhu phi.

Hôm sau, khi Trang Lạc Yên tới cung Cảnh Ương thỉnh an Hoàng hậu, thấy các phi tần đang hợp sức châm chích Nhu phi, Hoàng hậu vẫn bình thản như thường ngày, chỉ tiếc là đối thủ ngang sức với Nhu phi là Thục quý phi lại đang bị bệnh không tới, nếu không vở kịch sẽ càng thêm náo nhiệt.

Sau khi thỉnh an, Trang Lạc Yên lười đấu khẩu với những nữ tử đáng thương này bèn cùng Thính Trúc và Vân Tịch quay về Đào Ngọc các, nửa đường chợt thấy mấy tên thái giám vội vã đi qua, vẻ mặt rất nghiêm nghị nhưng vẫn lộ nét kinh hoàng.

“Bẩm chủ tử...” Thính Trúc nghi ngờ liếc nhìn mấy thái giám kia, “Người có muốn hỏi bọn họ xem có chuyện gì không ạ?”

“Không cần, về thôi.” Trang Lạc Yên không hề đổi sắc mặt, “Chuyện trong cung đã có Hoàng hậu nương nương quản lý, chúng ta không cần quá tò mò làm gì.”

Tò mò không chỉ hại chết mèo mà có khi còn hại chết cả người nữa, nàng thà không biết chuyện gì xảy ra còn hơn tự chuốc phiền toái vào thân.

Thính Trúc gật đầu thưa phải, trong lòng cũng hiểu, hậu cung có rất nhiều chuyện mờ ám, biết quá nhiều không phải tốt, nếu là việc lớn, sớm muộn gì mọi người trong cung đều sẽ được biết cả.

Xế chiều hôm đó, khắp nơi trong cung đều biết một tin, đã phát hiện thi thể hai cung nữ trong giếng cạn bên cạnh lãnh cung, Hoàng hậu tức giận vô cùng, muốn tra rõ những chuyện bất chính này.

Trang Lạc Yên nghe xong, cảm thấy buồn cười, hậu cung chẳng phải là như vậy sao, người chết oan đâu chỉ có hai cung nữ này, chẳng qua Hoàng hậu muốn nhân cơ hội cảnh cáo mấy vị phi tần không biết an phận mà thôi.

Chạng vạng, một đám thái giám của điện Trung Tĩnh tới Đào Ngọc các, nói là phụng mệnh đi các cung kiểm tra. Trang Lạc Yên không nói gì thêm, cứ để mặc bọn họ xem xét một lượt, may mà những thái giám này rất khách khí, chỉ kiểm tra sơ lược một lát rồi lễ phép xin lui, ngay cả những vật trang trí trong phòng cũng được sắp xếp lại như cũ.

Trang Lạc Yên hiểu, nếu không phải gần đây nàng được Hoàng đế chú ý, e là tình thế đã khác, có điều mệnh lệnh tra xét hậu cung của Hoàng hậu lần này dường như hơi mạo hiểm, chưa nói chuyện mờ ám ngấm ngầm của hậu cung rất nhiều, chỉ nói thể lực các cung liên quan chẳng chịt không rõ, làm như vậy nếu khiến ọi người thấp thỏm lo âu sẽ phiền toái hơn nhiều.

Loại người như Hoàng hậu vốn không thích tranh đua với người khác trong cung, nhưng nếu nàng ấy mạnh tay lên thì những sủng phi nổi bật nhất cũng phải cụp đuôi mà sống. Nhìn tình cảnh bây giờ mà xem, Thục quý phi, Nhu phi, Yên quý tần được sủng ái như vậy nhưng trước mặt Hoàng hậu vẫn phải quy củ lễ phép, có thể thấy được thủ đoạn của nàng ta không đơn giản.

Đương nhiên, sự tôn trọng của Hoàng đế với Hoàng hậu cũng là một trong những nguyên nhân, một vị vua sáng suốt xưa nay luôn sủng ái vợ bé nhưng không xem nhẹ vợ cả, trong toàn bộ hậu cung này, e rằng người có tâm kế sâu nhất chính là vị Hoàng đế kia.

Hành động của Hoàng hậu hôm nay chỉ sợ đã được Hoàng đế đồng ý, mục đích chính là nhắc nhở hậu cung, chớ quên bổn phận của mình.

Nheo mắt nâng tách trà nhấp một ngụm, Trang Lạc Yên gọi: “Thính Trúc, mài mực đi.”

Trải một tờ giấy Tuyên Thành loại tốt nhất, viết lên đó một chữ “Phật” thật to, Trang Lạc Yên lại đặt bút viết một chữ “phật” nhỏ nhỏ bên cạnh, sau đó ném bút sang bên cạnh, đôi khi, học Phật tính đôi chút cũng khá hay.

Nàng tuy là một người không cần thể diện, không biết xấu hổ nhưng vẫn là một nữ tử, vì vậy thù dai chấp nhặt là thuộc tính bẩm sinh, bị người vả một cái nhất định sẽ gior chân đá trả bằng được.

Thính Trúc và Vân Tịch tiến lên dọn dẹp bút nghiên, nhìn thấy chữ “Phật” đầy uy nghiêm khí thế lại thấy có vài phần sát khí trong ấy.

Nâng tách trà lên, nhẹ nhàng nghiêng tay khiến nước trà đổ lên mặt giấy, làm cho chữ “Phật” lấm lem, Trang Lạc Yên nhắc tờ giấy lên khỏi mặt bàn: “Đốt đi.”

Trong chậu than, chữ “Phật” đã ướt một nửa đang cháy rất chậm, Vân Tịch ngẩng đầu, qua làn khói xanh lượn lờ, nhìn về mặt lạnh như băng của chủ tử, lòng thoáng chấn động, vội cúi đầu lại thấy mảnh giấy Tuyên Thành lấm lem trà và mực đã biến thành tro tàn.

Phong Cẩm vốn tới chỗ Yên quý tần, nhưng lại thấy mùi hương ở đó không hợp ý mình, ra khỏi Lâm Nguyệt hiên liền quay về cung Kiến Chính. Lúc cung nữ thay áo cho hần, không cẩn thận làm rơi một túi thơm.

Nhìn cung nữ quỳ trước mặt mình run lấy bầy, Phong Cẩm cau mày liếc túi thơm trên mặt đất, đây là túi thơm Thục quý phi thêu cho hần, hoa văn tường vân trên đó trông sống động tựa như trong tiên cảnh, hần vẫn đeo bên hông. Nay thấy túi thơm rơi xuống đất, hần lại nhớ tới một người con gái khác.

“Xin Hoàng thượng tha mạng, nô tì biết tội, xin Hoàng thượng tha mạng.” Cung nữ kia thấy Hoàng đế không nói không rằng, sợ hãi tốt độ, vội vàng dập đầu không ngừng, chỉ mong giữ được mạng nhỏ này.

Phong Cẩm nhíu mày: “Mang túi thơm này lui ra đi, Cao Đức Trung, bãi giá Đào Ngọc các.”

Khi ngự giá tới Đào Ngọc các, Phong Cẩm chỉ thấy đèn lồng treo ngoài cửa chấp chờn ánh nến mờ ảo, thiếu một bóng hình xinh đẹp cầm đèn đứng đợi.

Ngăn lại thái giám gác đêm trước các đang muốn vào truyền báo, Phong Cẩm đi thẳng vào cửa chính.

Đào Ngọc các được xây dựng rất tinh tế và xinh đẹp nhưng không quá lớn, Phong Cẩm chỉ đi một lát đã tới gian ngoài phòng của Trang Lạc Yên. Phất tay cho cung nữ thái giám lui ra ngoài, chỉ giữ lại Cao Đức Trung đi cùng, hần bước vào bên trong.

Cao Đức Trung nghe thấy có tiếng nói chuyện khê vọng ra, để tránh nghe phải điều không nên nghe, ông cúi đầu thấp hơn, im lặng đứng sau lưng Hoàng đế.

“Chủ tử, đầu gối người bầm một mảng lớn thế này, hay để nô tì bảo người gọi thái y tới.” Vân Tịch vén ống quần của Trang Lạc Yên lên mới nhìn thấy, trên đầu gối trắng nõn mịn màng đã có một khối máu ứ đọng, nhìn rất đáng sợ.”

“Không cần đâu,” Trang Lạc Yên không phải một cô gái yếu ớt, nhìn vết bầm trên đầu gối mình, bình thản nói, “Trông thì ghê mắt thế thôi, thực ra không đau lắm, em đừng khẩn trương như vậy, nếu bây giờ truyền thái y, để người ta biết được sẽ phiền phức lắm đấy.”

Vân Tịch nhú mày, biết chủ tử nói đúng, vết thương này là do Viện phi cố tình gây khó dễ cho chủ tử mà có, nếu tin Đào Ngọc các gọi Thái y tới tại Viện phi, sợ là sau này nàng ta sẽ lại gây chuyện với chủ tử nữa, “Nhưng thưa chủ tử, nhờ mấy ngày tới Hoàng thượng lật thẻ bài của người, nhìn thấy vết thương thì biết làm sao?”

Trang Lạc Yên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa chợt thấy ánh đèn ngoài đó lập lòe lúc sáng lúc tối, sắc mặt hơi đổi, nói khẽ: “Tảng đá bên ngoài Đào Ngọc các đã mọc rêu, em có thấy không?”

“Vâng...” Vân Tịch buồn bã thừa, nhúng khăn vào nước nóng rồi vắt kiệt, đắp nhẹ lên vết bầm trên đầu gối chủ tử, nghe thấy nàng xuyết xoa một tiếng.

“Chủ tử...”

“Không sao đâu,” Trang Lạc Yên nói nửa đùa nửa thật, “Mấy ngày trước chủ tử nhà em đâu ít bị phạt, nào có yếu đuối như vậy, đắp khăn nóng là đỡ thôi, xong rồi thì em cứ đi nghỉ đi, đừng lo.”

“Người như vậy, nô tì làm sao ngủ được ạ.” Vân Tịch cũng phát hiện ánh đèn bất thường ngoài cửa sổ, trước đây chủ tử có dặn dò, nếu ban đêm Hoàng thượng đột nhiên tới đây thì hãy lay đèn lồng vài cái để báo cho người biết mà chuẩn bị, biện pháp phòng ngừa này của chủ tử quả là chu đáo.

“Dạo trước, khi Hoàng thượng không đến Đào Ngọc các nữa thì ai thấy người cũng có thể quát nạt vài câu, ngay cả Mã tiếp dư kia cũng vậy, phẩm cấp chẳng cao hơn người bao nhiêu cũng có thể phạt người quỳ mấy canh giờ, vất vả lắm mới được như ngày hôm nay, vậy mà người lại để đầu gối bị thương thế, nô tì nhìn đau lòng lắm.” Vân Tịch cẩn thận chườm khăn lên, “Sẽ hơi đau một chút, chủ tử người phải cố nhịn nhé, tan máu bầm sẽ đỡ hơn.”

Gian ngoài, Cao Đức Trung lẳng lẳng nghe tiếng nói chuyện khe khẽ bên trong, dù không nhìn thấy sắc mặt Hoàng thượng lúc này, ông cũng biết, tâm trạng vạn tuế gia không được tốt lắm. Thấy Hoàng thượng đang định nhấc chân bước vào, Cao Đức Trung vội vàng hô lớn: “Hoàng thượng giá lâm.”

Khi Phong Cẩn cùng Cao Đức Trung vào bên trong liền thấy Chiêu tần khoác một chiếc áo choàng ngoài rộng thình quỳ trên mặt đất, mái tóc đen nhánh xõa dài, không hề mang món trang sức nào, hần chợt nhớ đến một câu: Vừa thấy đã thương.

5. Chương 04

Chương 4

Phong Cẩn cúi nhìn người con gái đang quỳ trước mặt, khom lưng đỡ nàng đứng dậy: “Ái phi đừng đa lễ.” Ánh nhìn thoáng đảo qua đầu gối bị áo choàng che khuất, hần quay sang nói với Cao Đức Trung: “Gọi người truyền thái y đến đây.”

“Bẩm vâng.” Cao Đức Trung nghe vậy bèn lui ra ngoài, Vân Tịch thấy thế cũng bưng bồn nước nóng lui ra, đi tới cửa, nàng lo lắng ngẩng đầu nhìn lên, thấy Hoàng thượng đang đỡ chủ tử ngồi xuống mới yên tâm bước ra ngoài.

“Vén lên cho trẫm xem nào.” Phong Cẩn nhìn đầu gối nàng bị che kín, bình thản lên tiếng, “Có chuyện gì mà trẫm không thể biết?”

Trang Lạc Yên do dự kéo ống quần lên, lộ ra vết bầm tím lớn trên đầu gối: “Trông qua thì có vẻ rất đáng sợ nhưng thực ra không nghiêm trọng lắm đâu...”

“Phụ thân nàng là một vị quan tốt.” Một vị Hoàng đế thường không thích nói đến việc trên triều với phi tần hậu cung, vậy nên Phong Cẩn chỉ nói một câu lấp lửng rồi chuyển đề tài, “Bản thân nàng đau ốm ở đâu thì phải biết tự chăm sóc mình một chút, không lẽ để người của Thái y viện cứ nhàn rỗi chẳng có việc gì hay sao?”

Hoàng đế không đề cập tới nguyên nhân vết thương của nàng, Trang Lạc Yên cũng sẽ không tự mình nói tới, chỉ cười cười: “Thiếp chỉ nghĩ rằng đã khuya, ồn ào gọi người tới không thích hợp lắm.”

“Nàng là người của trẫm, không cần bận khoản nhiều như vậy,” Phong Cẩn vỗ nhẹ lên mu bàn tay Trang Lạc Yên, giọng nói mang theo đôi phần dịu dàng, “Nàng không biết tự chăm sóc bản thân mình, sao trẫm an tâm được.”

“Hoàng thượng,” Trang Lạc Yên vờ cảm động liếc nhìn Hoàng đế rồi chậm rãi cúi đầu, tin tưởng miệng lưỡi của một Hoàng đế thì chẳng bằng tin tưởng ban ngày thấy ma đi.

Có người từng nói, cảnh một cô gái cúi đầu e thẹn sẽ thu hút người nhìn nhất, Phong Cẩn là một người đàn ông bình thường, vì vậy nhìn cảnh đẹp trước mắt, hắn cũng không tránh khỏi lan man suy nghĩ, có điều lại nghĩ đến đầu gối Chiêu tần chưa được bôi thuốc, hắn chỉ vươn tay vuốt ve mái tóc đen mượt của nàng, tay kia nắm lấy bàn tay mềm mại hơi lạnh.

Đào Ngọc các không xông hương, chỉ thoáng ngửi thấy mùi trái cây dịu dịu, có lẽ Chiêu tần đặt thêm hoa quả tươi vào bên trong màn gối và quần áo, mùi rất nhạt nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất sáng khoái.

Trang Lạc Yên không biết lúc này Hoàng đế nghĩ gì nên nàng không cố ý làm điều gì gây chú ý, chỉ trong lúc lơ đãng chậm rãi tiến dần vào lòng Hoàng đế, như thể đó là bản năng của cơ thể mà không phải cố tình làm bộ hay cầu dẫn đổi phương.

Thân thể ấm áp mềm mại trong lòng khiến Phong Cẩn không tự chủ được ôm lấy người đó. Hắn không nói gì, cũng không muốn nói điều gì vào thời khắc này, yên tĩnh và nhẹ nhõm hiếm thấy khiến khóe miệng hắn hơi nhếch lên dễ chịu.

Cao Đức Trung đang đứng ngoài cửa, nghe thấy phòng trong chợt tĩnh lặng, ông hơi kinh ngạc. Có cơ hội như vậy, sao Chiêu tần không lợi dụng mà tố cáo Viện phi, chẳng lẽ vị Chiêu tần này thực tâm yêu Hoàng thượng tha thiết đến mức thấy ngài liền quên sạch mọi thứ khác?

Đúng là thật không biết nên nói vị Chiêu tần này ngốc hay là vận may quá lớn nữa, nói không phải Hoàng thượng tình cờ nghe được câu chuyện chủ tớ nàng ấy nói với nhau thì âm ức này Chiêu tần phải nhận không rồi, e là ngày sau sẽ phải chịu thiệt không chừng.

Tuy rằng đối với phi tần trong hậu cung thì ân sủng của nhà vua rất quan trọng nhưng phân vị cũng trọng yếu như vậy, huống chi Hoàng thượng đâu phải kiểu người thích ai thì đều chiều theo ý người đó. Ở nơi đây, quy củ nhất định phải giữ.

“Công công, y nữ đến rồi ạ.” Phía sau tiểu thái giám là hai vị y nữ, nhìn trang phục có thể thấy được đều là người có chức vị khá cao.

Cao Đức Trung gật đầu, ông nghĩ vết thương của Chiêu tần ở đầu gối, mời thái y đến chữa trị e rằng không thích hợp lắm nên đã sai tiểu thái giám dưới quyền ời y nữ đến, có lẽ Hoàng thượng sẽ không trách ông tự ý quyết định chuyện này.

“Bẩm Hoàng thượng, y nữ của Thái y viện cầu kiến ạ.” Ngoài cửa, Cao Đức Trung hơi cất giọng đủ để hai vị chủ tử ở phòng trong nghe thấy.

“Tuyên.” Phong Cẩn buông Chiêu tần ra, cảm thấy hài lòng với cách bố trí thỏa đáng của Cao Đức Trung. Y nữ đi vào, hắn khoát khoát tay, “Không cần đa lễ, các người xem vết thương trên đầu gối cho Chiêu tần đi.”

Hai y nữ vẫn hành lễ quỳ gối rồi mới đứng lên bước lại gần giường, thấy rõ vết thương ở đầu gối Chiêu tần rồi, cả hai cùng nheo mắt. Hai bà đều là y nữ có thâm niên ở trong cung, vừa nhìn là nhận ra ngay vết bầm kia từ đâu mà đến, hôm nay xem thái độ của Hoàng thượng như vậy, e rằng vị chủ nhân gây chuyện với Chiêu tần sẽ gặp phiền toái đây.

Vị y nữ lớn tuổi hơn hành lễ rồi nói: “Bẩm Hoàng thượng, vết thương của Chiêu tần chủ tử vẫn chưa động đến gân cốt, bôi thuốc mấy ngày là sẽ khỏi, có điều cần xoa bóp cho tan máu bầm, Chiêu tần chủ tử sẽ phải chịu đau nhức một chút.”

“Không sao,” Trang Lạc Yên cười cười, “Các vị cứ bôi thuốc đi.”

“Vậy chúng thần đành đắc tội với Chiêu tần chủ tử.” Y nữ lớn tuổi hơn lấy thuốc mỡ ra, xoa xoa trong lòng bàn tay sau đó áp lên vết bầm, bắt đầu tăng dần lực tay để xoa bóp.

Trang Lạc Yên đau lắm, chớp mắt vài cái, lại vẫn nghiêng đầu nói với vị Hoàng đế đang nghiêm nghị ngồi bên: “Hoàng thượng, thiếp không sao đâu.”

Phong Cẩn nhìn vàng trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh cùng với khóe miệng đang cố gắng mỉm cười của nữ tử bé nhỏ bên cạnh, vươn tay cầm tay nàng: “Trầm biết.”

Cao Đức Trung vui đầu thấp hơn, ông vốn tưởng Chiêu tần đã thông minh hơn ngày xưa, nhìn tình cảnh hôm nay, e rằng vẫn chỉ là một kẻ ngốc nghếch mà thôi. Nếu lúc này nàng ta tỏ ra yếu đuối một chút có lẽ Hoàng thượng sẽ thương tiếc thêm vài phần, còn cứ tỏ ra cứng cỏi mà chịu đựng như bây giờ vì sợ Hoàng đế lo lắng thì chỉ là ngốc mà thôi.

Hoàng thượng ngài ấy... có bao giờ thực sự lo lắng ột người? Trên đời ai chẳng biết, Đế vương vô tình nhất.

Cao Đức Trung không phải một người đàn ông chân chính nên không thể hiểu được suy nghĩ và tâm tình của một người đàn ông. Đã thấy nhiều nữ tử yếu đuối dựa vào mình, nay nếu có một nữ tử vì mình mà vờ kiên cường mạnh mẽ, đôi khi sẽ làm cho người đàn ông thương tiếc hơn nhiều.

Rõ ràng ngay cả sợi tóc mềm mại cũng đã bết vào vàng trán đầm mồ hôi, lòng bàn tay bé nhỏ trong tay Phong Cẩn cũng ẩm ướt, nữ tử này vẫn cười rất dịu dàng với hắn, như thể nàng thực sự không hề đau đớn vậy. Trái tim hắn cứng rắn và vững vàng như vậy cũng đã mềm ra vài phần.

Bôi thuốc xong, trong phòng tràn ngập mùi thảo dược dịu dịu, mùi này khá dễ chịu, khiến cho người ta cảm thấy sáng khoái tinh thần.

Phong Cẩn lau mồ hôi trên trán Trang Lạc Yên, hỏi: “Còn phải thoa thuốc như vậy mấy lần nữa?”

“Bẩm Hoàng thượng, thuốc này chỉ cần thoa một lần hôm nay, sau này chỉ thoa nhẹ thuốc mỡ lên chỗ đau là được ạ.” Y nữ cũng ngạc nhiên khi thấy Chiêu tần không hề kêu lên một tiếng.

“Tốt lắm, các người lui ra đi.” Phong Cẩn kéo vạt áo choàng trên người Trang Lạc Yên, vẫy tay cho y nữ lui ra, “Người đâu, hầu hạ trầm thay áo.”

“Hoàng thượng...” Trang Lạc Yên mở to mắt ngạc nhiên, tựa hồ thật sự không ngờ Phong Cẩn sẽ ngủ lại.

Phong Cẩn nhìn nàng một cái, hơi nhướn mày: “Ái phi có chuyện gì sao?”

Trang Lạc Yên bối rối lắc đầu: “Không ạ...”

Cởi áo xong, Phong Cẩn cùng Trang Lạc Yên nằm lên giường, hắn vươn tay kéo nàng lại gần: “Ái phi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Trong bóng đêm, Trang Lạc Yên lộ ra sắc mặt khinh bỉ, lên giường với nhau nhiều lần như vậy mà chị đây bao nhiêu tuổi cũng không biết, nhưng lúc lên tiếng lại lộ ra vẻ vui sướng và ngượng ngùng: “Bẩm Hoàng thượng, qua Mười sáu tháng sau là thiếp tròn mười tám rồi.”

“Mười tám tuổi hoa đây.” Phong Cẩn tỉ mỉ cảm lên đỉnh đầu Trang Lạc Yên cọ nhẹ vài cái, “Năm trăm mười tám là đáng cơ, vậy chẳng phải năm ấy nàng mới tám tuổi?”

“Ngày ấy Hoàng thượng đáng cơ, thiếp vì là đích nữ nên cũng được đi cùng mẫu thân vào cung khi các mệnh phụ được đến yết kiến, thiếp từng vinh hạnh nhìn thấy tư thế oai hùng của người khi đó đấy,” nàng cọ cọ đầu vào lòng đối phương, “Thiếp vẫn nhớ rõ, ngày ấy trời rất trong xanh, thiếp còn nhỏ không hiểu quy củ, khi tất cả mọi người đều quỳ, thiếp len lén nhìn ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng. Lúc đó ngài đứng trên bậc thềm ngọc rất cao kia, trông vô cùng lóa mắt.”

Phong Cẩn vỗ nhẹ lên lưng Trang Lạc Yên, giọng nói đã mang theo ý cười: “Đúng là không biết quy củ.”

Phàm người bình thường thì đều thích nghe người khác tán dương mình, đồng thời đều thích người khác khắc ghi mình vào tâm khảm, dù người đó là Hoàng đế, dù Hoàng đế ấy là minh quân thì anh ta vẫn là một con người trước đã.

Trong bóng tối, Trang Lạc Yên tươi cười như hoa, nhưng trong nụ cười ấy, không có một chút tình yêu.

Đây là lần đầu tiên Hoàng đế đến Đào Ngọc các nhưng không diễn “yêu tinh đánh nhau”, không biết bởi vì Hoàng đế nghĩ đến vết thương trên đầu gối nàng mà đau lòng không nỡ hay vì “gậy sắt” bị sử dụng quá độ nên công năng không được đầy đủ? Cá nhân Trang Lạc Yên hơi nghiêng về giả thuyết sau, dù sao loại động vật mang tên “đàn ông” này vào một số thời điểm có thể còn cầm thú hơn cả cầm thú, vết thương bé tẹo trên đầu gối sao đủ khiến cầm thú hóa thân thành quân tử, đương nhiên, trên thế giới có một loại đàn ông có tên là “Liễu Hạ Huệ” nhưng hiển nhiên Hoàng đế không nằm trong phạm vi ấy.

Đêm qua, vết thương nhìn dưới ánh nến có vẻ rất ghê người nhưng hôm nay khi Trang Lạc Yên tỉnh dậy thì đã giảm đi rất nhiều, song trên làn da trắng muốt có một vết xanh lớn như vậy nhìn vẫn không đẹp mắt lắm.

Bản thân Trang Lạc Yên đã cảm thấy không được dễ coi, e là vị Hoàng đế tự mình kéo ống quần nàng lên nhìn sẽ càng thấy xấu xí. Nàng cẩn thận nhìn sắc mặt Hoàng đế, thấy trong mắt hắn không hề lộ vẻ ghét bỏ liền tùy ý hắn xem xét.

“Chỗ trẫm có loại thuốc mỡ xoa vết bầm rất tốt, trẫm bảo Cao Đức Trung mang đến cho nàng dùng.” Phong Cẩm buông ống quần nàng, đứng lên nói, “Không còn sớm nữa, trẫm phải vào triều rồi.”

“Thiếp cung tiễn Hoàng thượng.”

Phong Cẩm đi tới cửa, đột nhiên quay đầu lại, bắt gặp tình ý nồng nàn không kịp che giấu thoáng chốc vụt qua trong mắt Chiêu tần, đợi khi hắn nhìn kỹ lại, chỉ thấy Chiêu tần quy củ cúi đầu cung tiễn hắn. Sắc mặt Phong Cẩm thoáng dao động: “Mấy ngày nữa, trẫm sẽ tấn...” Nhớ tới ánh mắt vừa rồi, hắn dừng lại một chút, giọng bình thản, “Nhớ bôi thuốc đúng thời gian, nếu có gì không ổn thì báo điện Trung Tĩnh đến làm là được.”

Ra khỏi Đào Ngọc các, Phong Cẩm nhìn về phía Cao Đức Trung, giọng vẫn bình tĩnh: “Vết thương trên đầu gối Chiêu tần là do ai phạt?” Thái độ của hắn rất ung dung, như thể chắc chắn Cao Đức Trung phải biết điều này.

Làm thái giám tổng quản của cung Kiền Chính, những gì nên biết đều phải biết, nếu Hoàng đế hỏi đến, một nô tài của Hoàng đế đương nhiên sẽ mở miệng: “Bẩm Hoàng thượng, hôm trước nô tài nghe nói Viện phi nương nương và Chiêu tần chủ tử tình cờ gặp nhau trong vườn, không biết vì sao, Viện phi nương nương lại phạt Chiêu tần chủ tử quỳ một lúc lâu, sau đó gặp Nhu phi nương nương đến bèn cho Chiêu tần chủ tử về.”

“Chuyện xảy ra lúc nào?” Phong Cẩm ngồi lên ngự giá, để các thái giám lực lưỡng nâng kiệu, giọng vẫn không nhanh không chậm.

“Là chuyện mười ngày trước ạ.” Cao Đức Trung cẩn thận trả lời.

Phong Cẩm nghe vậy cười nhạt: “Mười ngày rồi mà đầu gối Chiêu tần chưa khỏi?”

Cao Đức Trung do dự một lúc mới nói: “Vốn cũng không có chuyện gì nữa, nhưng hai ngày trước Viện phi nương nương lại gặp Chiêu tần chủ tử một lần, sau đó xảy ra chuyện gì thì nô tài không biết ạ.”

Chuyện xảy ra trong cung Viện phi không phải là chuyện ông nên biết, chuyện ở ngự hoa viên ông phải biết nhưng chuyện trong cung các vị chủ nhân, ông dù biết cũng phải làm bộ mắt điếc tai ngơ.

Phong Cẩm nghe xong lại trầm ngâm, không hỏi tiếp, nhưng Cao Đức Trung cảm nhận rất rõ ràng, tâm trạng của Hoàng thượng không được tốt lắm.

Trang Lạc Yên nhìn theo bóng Phong Cẩm xa dần, nghiêng người trên giường nhìn mấy nô tài trong phòng: “Các người lui cả ra đi, để Vân Tịch và Thính Trúc hầu hạ ta là đủ.”

Ngày ấy ở ngự hoa viên, Viện phi bắt nàng quỳ, đầu gối không hề bị thương, song nàng không ngờ Viện phi lại to gan đến mức gọi nàng tới cung của nàng ta.

Lúc ấy Viện phi ném gãy một cây trâm ngọc, sau đó phạt nàng quỳ đủ hai canh giờ. Mỗi thù này nàng vẫn nén trong lòng, sớm muộn sẽ có ngày trả lại đầy đủ cho nàng ta.

Xuống giường, để mặc Vân Tịch và Thính Trúc rửa mặt lau tay ỉnh, sau đó nàng lấy ra một hộp son môi, phết một chút thoa lên môi mình, nhìn bóng người trong gương xinh đẹp đến xao lòng.

Khéo môi hơi nhếch lên, khép hộp son lại, Trang Lạc Yên lười biếng mở miệng: “Trang điếm đi. “

Quy củ tới cung Cảnh Ương thính an, Hoàng hậu vẫn khoan thai sang trọng như cũ, ánh mắt nhìn Trang Lạc Yên vẫn như thể tỉ muội tâm giao, chỉ có Yên quý tần nhìn nàng cười rất xán lạn.

Viện phi không thích Trang Lạc Yên nhưng nghĩ hôm qua Hoàng thượng vừa nghỉ ở Đào Ngọc các, nàng ta bắn khoả, không biết Hoàng thượng có nhìn thấy vết bầm trên đầu gối Chiêu tần không, nếu Hoàng thượng biết...

Mặc dù các cung đều bị điều tra vì cái chết bí ẩn của hai cung nữ nọ nhưng dường như những nữ tử đang ngồi đây không nhớ gì về việc đó nữa, chỉ tán gẫu vài chuyện vặt, không ai đề cập đến việc kia.

Hoàng hậu cũng là người kiên nhẫn, đến tận lúc mọi người đứng dậy chào ra về vẫn không hề chủ động nhắc tới, khiến những người ở đây không thể đoán được dụng ý của nàng ta.

Trang Lạc Yên vịn tay Thính Trúc, tươi tắn mỉm cười với nhóm Ưông tần và Tương hiền tần cùng ra khỏi cung Hoàng hậu, cách đó một đoạn là Viện phi, nhưng lần này Viện phi dường như không thấy nàng vậy, ra khỏi cung Cảnh Ương là ngồi lên kiệu về cung mình.

Trang Lạc Yên bình thần nhìn theo đoàn người hộ tống Viện phi, như thể chưa từng bị nàng ta gây khó dễ. Những người ở đây ai không biết Viện phi và Chiêu tần không hợp nhau, nhưng Viện phi có phân vị cao, Chiêu tần thì được sủng ái, nên ai nấy đều vờ như không biết mà thôi.

Nhưng mà, nhìn cách cư xử hôm nay của Viện phi có thể đoán được nàng ta tạm thời không dám gây sự với Chiêu tần nữa.

Trang Uyển Thanh lạnh lùng nhìn vẻ mặt bình thần của muội muội, môi lộ nụ cười châm biếm, quay người bỏ ra về.

Khi mọi người đều cho rằng Viện phi sẽ bị Hoàng thượng quở trách vì đã gây chuyện với Chiêu tần thì lại có tin truyền đến, Hoàng thượng lật thẻ bài của Viện phi, trong một chốc, tất cả đều chờ để cười nhạo Chiêu tần.

Trang Lạc Yên nghe tin này xong, vẻ mặt lại rất dỗi thờ ơ, chỉ có điều cây trâm ngọc nàng đang nắm trong tay, nếu người trong cung Viện phi nhìn thấy chắc sẽ kinh ngạc phát hiện, cây trâm ấy giống hệt cây Viện phi đã ném gãy.

Bóng đêm tràn ngập thâm cung, phủ lên khắp nơi một cảm giác tĩnh lặng đến đáng sợ và kì dị. Khi mọi người dần chìm vào cơn mơ, trong cung Viện phi đèn nền vẫn sáng rực, thái giám gác đêm mơ hồ nghe được có tiếng vật gì đó bị rơi vỡ từ bên trong vọng ra, không lâu sau liền thấy Hoàng thượng lạnh lùng bước khỏi cung.

Chuyện lớn như vậy, không cần đợi đến sáng hôm sau thì mọi người đều đã biết, đêm đó khi nghe tin, Trang Lạc Yên đang lười nhác tựa trên giường để Thính Trúc xoa bóp đầu gối ỉnh.

“Vị Viện phi nương nương này thực ra đã làm gì khiến bệ hạ nổi giận như vậy nhỉ?” Vân Tịch châm thêm một ngọn nến, bắn khoả không hiểu.

“Ta làm sao biết được, chắc là sai ở đâu đó rồi,” Trang Lạc Yên ngáp một cái, híp mắt ngái ngủ nói, “Khuya rồi, nên ngủ thôi, các em cũng lui xuống nghỉ ngơi đi. ” Nói xong liền nhắm mắt.

Vân Tịch và Thính Trúc nhìn nhau, bước lên buông màn cho Trang Lạc Yên, tắt nến lui ra ngoài, trong lòng thầm cảm thấy vừa hả giận vừa hơi ảm ức.

Ngày hôm sau, một đạo thánh chỉ truyền từ cung Kiền Chính đến khắp hậu cung.

“Viện phi Lâm thị nhiều năm không có con, tính tình trời sinh hẹp hòi, thật không có đức làm phi, trầm rất đau lòng, nay tước đoạt phân vị phi của Viện phi, nhưng ghi nhớ công nàng hầu hạ nhiều năm, phong làm tòng tứ phẩm Lâm tần.”

Một người ở phân vị phi bị Hoàng đế trách cứ là không có đức làm phi, e rằng cả đời này đều không có duyên với phân vị phi ấy nữa.

Khi thái giám tổng quản Cao Đức Trung tuyên đọc ý chỉ này thì, những vị phi tần có địa vị khá cao đều đang ở trong cung Hoàng hậu, nghe xong, Viện phi ngã sục xuống đất.

Sau khi Cao Đức Trung đi khỏi, các phi tần ai nấy đều nhìn Trang Lạc Yên bằng ánh mắt sâu xa.

Hậu cung là như thế, sóng gió vĩnh viễn không ngừng, chưa đến phút cuối thì còn chưa biết ai thắng ai thua. Mấy ngày trước Viện phi có thể tùy ý xử phạt Chiêu tần, hôm nay nàng ta chỉ có phân vị ngang Chiêu tần, nhưng Chiêu tần có phong hào, tính ra lại tôn quý hơn Lâm tần một chút.

Hoàng hậu nhìn Lâm tần ngồi thẫn thờ trên mặt đất, trong mắt không có lấy một tia cảm xúc. Hoàng thượng vốn đã có đôi chút bất mãn với Lâm gia, nay Viện phi lại trong tối ngoài sáng gây chuyện với Chiêu tần, chẳng phải vì phụ thân Chiêu tần dâng tấu tố giác phụ thân Lâm tần đó sao, nàng Lâm tần này đầu óc quá kém, rơi xuống nước ấy cũng chẳng oan.

Lâm tần từ một phi tử thuộc trác nhất phẩm rơi xuống tòng tứ phẩm, hạ liền mấy cấp, ngang hàng với Chiêu tần lại không được tôn quý bằng nàng ta, hành động này của Hoàng thượng quả là tàn nhẫn vô tình.

Hoàng hậu nhìn phi tần khắp phòng một lượt, lại liếc qua Chiêu tần đang bình tĩnh ngồi nhìn, nói: “Ý chỉ đã tuyên xong, bốn cung cũng mệt rồi, các vị muội muội về đi thôi.”

Các phi tần ngoan ngoãn lui ra ngoài, ngay cả Lâm tần đang tái nhợt mặt mày cũng chậm chậm lui về.

Ra đến bên ngoài cung Cảnh Ương, Lâm tần cảm nhận được ánh mắt giễu cợt từ bốn phía bắn lên mình, hơi ngẩng đầu lại thấy Chiêu tần cười dịu dàng với nàng ta, khi ánh mắt đảo qua mép tóc Chiêu tần, gương mặt nhợt nhạt của Lâm tần dường như xanh xao hơn.

Trên mái tóc Chiêu tần lúc này cắm một cây trâm ngọc, hoa văn trên đỉnh trâm chỉ là mấy áng tường vân đơn giản lại làm nổi bật dung nhan nhu mì của nàng.

Nụ cười dịu dàng ấy lọt vào trong mắt Lâm tần, lại khiến nàng ta lạnh đến tận xương.

Cây trâm ngọc màu xanh lục bích bị ném vào hộp trang sức, phát ra một âm hưởng đanh sắc, đuôi trâm còn lộ ra bên ngoài hộp, lóe lên vài tia sáng lạnh.

“Chủ tử,” Thính Trúc liếc nhìn cây trâm, lại nhìn nụ cười trên khóe miệng chủ tử, liền nói: “Bẩm chủ tử, cây trâm hôm nay người mang là...”

“Ta vẫn nhớ cây trâm này ta được ban thưởng khi thăng làm Chiêu tần,” Trang Lạc Yên thả tay để mái tóc đen đổ xuống vai, cầm cây trâm trong hộp lên, nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn tường vân khắc trên đó, “Cây trâm mà Lâm tần ném gãy khi đó rất giống cái này, chỉ có điều trâm của ta khắc ba cụm tường vân, của nàng ta đã có sáu.”

Thính Trúc cẩn thận quan sát lại, hai cây trâm đúng là có vài điểm khác biệt nho nhỏ, không nhìn kĩ thì khó lòng nhận ra, nhưng nàng vẫn chưa hiểu ý Trang Lạc Yên, đành bắn khoắn nhìn về phía chủ tử của mình, tựa như đang suy ngẫm.

“Ta muốn cho nàng ta hiểu rằng, số lượng đám mây trên ấy nhiều tuyệt đối không có nghĩa là cao quý hơn người. Ngày ấy nàng ta gây chuyện với ta nên ngẫm lại xem mình có thể cười đến cuối cùng hay không, ta đây chính là một kẻ lòng dạ hẹp hòi đấy.” Cầm một cây lược ngọc khảm mã não chậm chậm lùa nhẹ vào làn tóc, Trang Lạc Yên thản nhiên nói, “Đôi khi vênh váo một chút thì tốt hơn là lúc nào cũng bình tĩnh vững chân như núi.”

Nếu lúc nào nàng cũng thể hiện thận trọng chừng chặc, e rằng người đầu tiên không tha cho nàng chính là Hoàng hậu, thỉnh thoảng biểu lộ ngang ngược một chút để người ta thấy được khuyết điểm của mình sẽ khiến mọi người an tâm hơn.

Trong suy nghĩ của những nữ tử nơi đây, một cô nàng tính tình hơi ngông nghênh lỗ mãng thì không có gì đáng sợ, đáng sợ nhất là người lúc nào cũng khéo léo ôn hòa, vậy nên Trang Lạc Yên rất vui lòng sắm vai tiểu nhân đắc chí. Huống chi, cảm giác tiểu nhân đắc chí này rất là dễ chịu.

“Nhưng chủ tử làm như vậy, chẳng phải sẽ khiến các chủ tử nương nường khác bất mãn hay sao?” Vân Tịch bung hộp hình lá sen đựng thức ăn bước vào, nghe được mấy câu cuối bèn nói, “Nếu như vậy sẽ rất đáng ngại đấy ạ.”

“Năm rồi Viện phi làm mất lòng không ít phi tần, huống chi nhìn vẻ huênh hoang như vậy của ta, không biết có bao nhiêu người vui vẻ trong lòng đâu.” Trang Lạc Yên lười biếng cười cười, ai mà không mong đổi chủ của mình gốc gác một chút?

Vân Tịch hiểu ra, gật gù theo, sau đó mở hộp thức ăn, bên trong là vài món điểm tâm làm rất tinh tế, đẹp mắt, “Bẩm chủ tử, đây là mấy món điểm tâm kiểu mới mà Thượng Thực cục sai người đưa tới, mời chủ tử nếm thử, nếu có món nào chủ tử thích thì sau này họ sẽ tiếp tục mang tới ạ.”

Trang Lạc Yên nhìn mấy món điểm tâm trong hộp, gật đầu nói: “Thưởng cho họ đi.” Nhưng không nói thêm nàng có ăn hay không.

Vân Tịch ngầm hiểu ý, đẩy hộp đồ ăn lại, lấy một túi tiền đi ra cửa.

Thính Trúc liếc nhìn hộp điểm tâm bị bỏ lại chông chênh, cúi đầu sắp xếp đồ trang sức trên bàn gương.

Vài ngày sau, trong hậu cung lại truyền đến một tin, có hai cung nữ mãi chơi rồi trượt chân rơi vào hồ sen, không ai phát hiện kịp thời nên đã chết đuối, Hoàng hậu nhân từ, sai người đưa cho người nhà hai nữ tử đó một món tiền trợ cấp.

Lại một tháng sau, một chính nữ phẩm dung hoa chết đột ngột, lấy quy chế dành cho chính lục phẩm lương nghi để hạ táng. Chẳng một ai quan tâm đến nguyên nhân cái chết của nàng dung hoa này, lại càng không có người để ý đến tang lễ của nàng ta. Trong mắt họ, một dung hoa thực sự không đáng để ý đến, chết cũng chẳng ảnh hưởng tới ai, trong cung lại thiếu một người phân chia thánh sủng mà thôi.

Trang Lạc Yên mơ hồ đoán cái chết của nàng dung hoa này có liên quan đến hai cung nữ “trượt chân” kia, nhưng nhìn thái độ thờ ơ như đã quen với loại chuyện này của những người khác, nàng cũng coi như không biết, chỉ kín đáo nghe ngóng vài chuyện liên quan tới vị dung hoa ấy mà thôi. Nghe ra mới biết, hai cung nữ đúng là người hầu của nàng Bạch dung hoa ấy, hơn nữa, chỗ ở của Bạch dung hoa này khá gần nơi lần trước Diệp thực dung bị ngã dẫn đến sảy thai, không biết trong đó có gì mờ ám hay không.

Nàng dung hoa này chết đi, Diệp thực dung không hề lên tiếng, Hoàng hậu cũng không tra xét gì, vậy nên việc này bị bỏ qua một bên.

Sắp vào hè, điện Trung Tĩnh bắt đầu cung cấp băng mát cho cung điện của vài phi tần được sủng ái, số lượng ít nhiều không giống nhau.

Đào Ngọc các tuy không phải nơi được Đế vương chú ý nhất nhưng nô tài của điện Trung Tĩnh không dám cất xén thứ gì, băng cũng đưa đến đúng lúc, không hề chậm trễ.

Tay nghề chế tác đồ ăn từ băng của Vân Tịch rất tuyệt, đầu tiên nàng bảo mấy thái giám khỏe mạnh mài băng thật mịn, sau đó thêm các loại hoa quả vào trộn lên, ăn giải nhiệt rất tốt.

Trang Lạc Yên bưng bát băng mài trên tay, cảm thấy vô cùng xấu hổ vì đã từng coi thường người xưa, hỏi nàng còn đi học đã từng nói với bạn bè về chuyện xuyên không về thời cổ đại có thể làm đá bào để gây sự chú ý, đến nơi đây mới biết, đá bào mà so với bát băng mài này thì chỉ là cận bã.

Nằm trên ghế mềm ăn bát băng mài trộn hoa quả, hai cung nữ đứng hai bên quạt mát, một cung nữ bóp chân, một cung nữ bóp vai, cuộc sống liệu có thể sa đọa hơn nữa không? Đưa bát không cho Vân Tịch đứng bên cạnh, Trang Lạc Yên ngáp một cái: “Ta ngủ trưa một lát, nếu có vị chủ tử ở cung nào tới chơi thì đánh thức ta dậy nhé!”

“Vâng ạ.” Vân Tịch đưa tay đỡ Trang Lạc Yên, chủ tớ mới đi được mấy bước, đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng thái giám cao giọng nói.

“Truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, tối nay Đào Ngọc các thấp đèn.”

Người trong Đào Ngọc các đều hỉ hả mừng rỡ, từ khi thời tiết trở nên nóng bức, số lần Hoàng thượng lật thẻ bài liên giảm đi nhiều, hôm nay ngài tới Đào Ngọc các, đương nhiên là chuyện đáng mừng.

Thưởng một món tiền cho thái giám truyền tin, Trang Lạc Yên nghĩ, thời tiết nóng thế này mà tối nay còn phải ngủ chung, chắc chắn ngủ không ngon rồi. Vì vậy nàng quả quyết, trưa nay nhất định phải bù giấc đã.

Mùa hè là mùa khiến các nữ tử của hậu cung vừa yêu vừa ghét, yêu vì mùa này được mặc áo váy mỏng manh mềm mại tôn vóc người, ghét vì mùa hè ra nhiều mồ hôi, nếu ở cạnh Hoàng thượng mà trên người có mùi bất thường thì thật không hay. Vì vậy, một số người bèn xông hương cho quần áo rất đậm mùi, cả phòng ở cũng chọn xông mùi hương đậm một chút, hi vọng như vậy sẽ át đi mùi lạ, tránh cho Đế vương không vui.

Phong Cẩn là đàn ông, thực ra không thích những lúc thời tiết oi bức thế này còn phải vào một căn phòng sực nức mùi hương, có điều hậu cung xưa nay như vậy, hấn lại kiếm lời, chỉ là, mỗi khi vào hè, số lần tới hậu cung của hấn giảm đi một chút. Những người đã ở lâu trong cung đều biết đến mùa hè Hoàng đế không thường tới đây, dần dần cũng quen đi.

Ngủ thẳng đến chạng vạng, Trang Lạc Yên mới đến ngồi bên cửa sổ, nhìn lên trời chiều màu cam nóng rực, thầm nghĩ, nếu mình biến thành con gái nhà nông, lúc này đừng nói đến chuyện dùng băng làm mát phòng ở, e là giờ này còn phải nai lưng ra đồng kìa.

Ngay cả ở hiện đại, nông dân đều phải lao động rất vất vả, nói gì đến ở thời đại này công cụ lao động còn lạc hậu, việc đồng áng sẽ còn nhọc nhằn đến đâu? Nàng là người biết thỏa mãn, luôn cho rằng so với cuộc sống bôn ba vất vả ngoài kia, cuộc sống nơi đây có cái ăn cái mặc lại được “hưởng thụ” đàn ông miễn phí thích hợp với mình hơn.

“Bẩm chủ tử, đã chuẩn bị xong cả rồi, người nên đi tắm thôi ạ.” Vân Tịch khẽ lên tiếng nhắc nhở.

Trang Lạc Yên gật đầu, đứng dậy đi vào phòng bên tắm rửa, loại thời tiết này, không phi tần nào có can đảm ngênh đón Đế vương mà không tắm tấp.

Chọn một chiếc váy dài chấm đất màu xanh lục nhạt không chiết eo, váy đã được xông lá bạc hà, mùi rất nhạt nhưng lại khiến người ta cảm thấy mát mẻ dễ chịu, ở đây, bạc hà chẳng khác gì cỏ dại, không ai để ý đến, Trang Lạc Yên rất thích mùi của nó nên đã sai Vân Tịch và Thính Trúc lựa lúc không người thì hái một ít, hiệu quả xông hương cũng không tệ.

Thấy cung nữ hầu hạ đang định bôi dầu lên tóc mình, Trang Lạc Yên vội ra hiệu dừng lại, dùng dầu bôi tóc tuy sẽ giúp tóc trông bóng mượt nhưng mùa hè còn bôi mấy thứ này lên đầu sẽ khiến người ta cảm thấy ngột ngạt, cứ để tự nhiên lại tốt hơn.

Chải một kiểu tóc xuất vân đơn giản, chọn hai cây trâm cài đầu dùng trong mùa hè cắm vào búi tóc, không trang điểm gì thêm ngoại trừ tô chút son môi mang vị hoa quả, Trang Lạc Yên khoát tay: “Cứ thế là được.”

Thính Trúc nhìn chủ tử mình, tuy lúc này không phải là thời điểm xinh đẹp nhất của người nhưng lại khiến người đối diện cảm thấy thoải mái dễ chịu vô cùng, nhất là vào giữa mùa nóng bức, bộ dáng của chủ tử thật làm người ta cảm thấy khoan khoái.

Trang Lạc Yên vất vả chuẩn bị không hề uống phí, Hoàng đế vừa đến chỗ nàng, sắc mặt liền nhẹ nhõm đi nhiều, hiển nhiên trang phục của nàng và bài trí trong các khiến hấn thấy thư thái hơn.

Nói cho cùng, vị Hoàng đế này tuy khó nắm bắt nhưng vẫn còn dễ chiều hơn vị sếp cũ – một kẻ e rằng kiếp sau có đầu thai thành thứ gì thì vẫn khiến người ta cảm thấy Thượng đế thật nhân từ, Trang Lạc Yên nhận thấy áp lực của mình trong “công việc” này không quá lớn.

Đêm nay Phong Cẩn ngủ rất ngon, không phải ngủ vì mùi hương ngọt ngào, không phải chạm vào mái tóc bóng nhẫy dầu, lại thêm mùi nhàn nhạt mát mẻ trên người Chiêu tần khiến hấn rất thoải mái, ngủ một mạch tới tận lúc Cao Đức Trung quỳ gọi mời hấn dậy.

Một đêm say giấc, tâm trạng Phong Cẩn ốt hơn nhiều, ngửi thấy mùi hương man mát nhàn nhạt trong phòng, hắn liền mở miệng thưởng không ít đồ. Sau đó quyết định phân vị cho Chiêu tần này. Dù sao đây cũng là một nữ tử rất hợp ý hắn mà lại yêu hắn say đắm, không nên cứ để nàng đứng ở một phân vị “tần” tòng tứ phẩm mãi được.

“Bãi giá!”

Trang Lạc Yên nhìn Phong Cẩn đi mất, tay vuốt vuốt cần cổ trơn tru không dính chút mồ hôi, ngáp một cái, tên Hoàng đế này có phải đã khá lâu không tới hậu cung rồi không, tối qua tác chiến ác liệt như vậy?

“Bẩm chủ tử, đây là thuốc bổ Hoàng thượng ban thưởng.” Vân Tịch bưng một bát nước thuốc tới bên giường, phía sau còn có một thái giám nội thị đi theo.

Trang Lạc Yên nhận bát thuốc, ngửa đầu uống sạch. Thuốc bổ gì đâu, là bát thuốc tránh thai mà thôi, Hoàng đế không định để nàng có con lúc này, nàng cũng chẳng có ý đó. Không nói địa vị nàng lúc này không đủ để che chở một đứa bé, dù có thể làm được, nàng cũng không định sinh con bằng một thân thể mười tám tuổi, tuy tranh đoạt sủng ái rất quan trọng nhưng phải sống được thì mới hưởng thụ được những phú quý và vinh hoa sau sủng ái ấy chứ, sinh con ở thời đại này rất nguy hiểm, nàng không muốn đánh cược mạng mình.

Thái giám nội thị nhận lấy bát thuốc cạn sạch, nói vài câu may mắn rồi xin lui.

“Nếu mà có một đứa con...”

“Nếu có một đứa con thì cũng phải giao cho phi tần khác nuôi mà thôi” Trang Lạc Yên cười cười, không để tâm, “Em thấy trong cung có phi tần phân vị thấp nào được nuôi con mình không?”

Nét mặt Vân Tịch lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nàng hiểu những chuyện vòng vo trong cung, “Nô tì cũng chỉ nghĩ thế thôi.”

“Sớm muộn gì cũng sẽ có,” Trang Lạc Yên không muốn nói với Vân Tịch về chuyện này nữa, bèn qua loa một câu với nàng rồi ngáp một cái, “Gọi người vào hầu ta thay đồ đi.” Lại đến giờ đi thỉnh an Hoàng hậu rồi, việc này cũng giống như quẹt thẻ đi làm vậy, có điều cái trước cần tốn nơ-ron thần kinh một chút, cái sau chỉ cần quẹt thẻ hay vân tay là đủ.

Vừa thay đồ xong, người của cung Kiền Chính đã đem những thứ Hoàng đế ban thưởng cho nàng tới. Trang Lạc Yên nhìn mấy món trang sức ngọc ngà châu báu, khoe miệng liền cong lên, nàng là một kẻ tầm thường, mấy món đồ xinh xắn lóng lánh này rất hợp mắt nàng.

Vì chuyện nhận ban thưởng, Trang Lạc Yên tới cung Hoàng hậu trễ hơn mọi ngày, cũng may mà Hoàng hậu không hề tỏ ra khó chịu, ban thưởng chỗ ngồi rồi cũng nói chuyện đôi câu.

Những phi tần ngồi đây không hề gây chuyện với nàng, thứ nhất là vì Trang Lạc Yên đến chậm do bận tiếp nhận ban thưởng của Hoàng đế, thứ hai là vì gần đây tuy Trang Lạc Yên không phải là nhân vật được sủng ái nhất nhưng cũng được coi như hợp mắt Hoàng thượng, làm mất lòng lòng vị Chiêu tần này chẳng có gì hay.

Thời tiết oi bức, Hoàng hậu không muốn tán chuyện nhiều, thỉnh an xong liền cho các phi tần về. Lúc ra khỏi cửa, Thục quý phi dẫn đầu đi trước, phi tần khác không dám vượt qua nàng, đợi khi Thục quý phi lên kiệu đi rồi mới túm năm tụm ba tản đi.

Vẫn còn sớm, ánh mặt trời chưa quá gay gắt, Trang Lạc Yên muốn đi dạo ở nơi nào thanh vắng râm mát một chút để tăng cường sức khỏe, tránh cho sau này rơi vào tình trạng mảnh mai yếu đuối đến độ bước một bước phải đong đưa vài lượt.

Vậy mà, vừa tới một nơi tĩnh lặng hợp ý lại gặp một người ngoài dự đoán.

Trang Lạc Yên cố tình chọn chỗ yên tĩnh vì muốn tránh các phi tần khác, nào ngờ ở nơi vắng vẻ này không nhưng gặp phải một phi tần mà còn là người quen.

Từ khi Viện phi bị giáng xuống làm Lâm tần, nàng ta tự xin cấm túc một tháng, Trang Lạc Yên không ngờ lại gặp nàng ta ở đây. Lâm tần Lâm Chi Khê không còn quý khí như xưa, trên người mặc một chiếc váy lụa mỏng đơn giản, ngay cả ánh mắt cũng cần cỗi thần thờ, như thể lần giáng vị ấy đã rút sạch sinh khí của nàng ta vậy.

Trang Lạc Yên nghe nói năm ấy Nhu phi mới vào cung còn là một lương nghi nho nhỏ, Lâm Chi Khê đã là chính nhị phẩm chiêu nghi, chỉ vì Lâm Thanh Âm cùng họ với nàng ta lại được Hoàng đế sủng ái, Lâm Chi Khê không ít lần gây khó dễ cho Lâm Thanh Âm.

Hôm nay Lâm Chi Khê đã bị giáng vị, Lâm Thanh Âm lại là Nhu phi, chẳng phải tình cảnh năm đó đã bị đảo ngược?

“Lâm tần tí tí có được mạnh khỏe chăng?” Nụ cười của Trang Lạc Yên đặc biệt dịu dàng, vào mắt Lâm tần lúc này lại thành nụ cười báng nhạo.

“Nào được như Chiêu tần muội muội.” Lâm tần không đổi sắc mặt, nghiêng người chào nửa lễ, Trang Lạc Yên lễ phép lách người tránh, khéo miệng lại lộ nụ cười giấu cợt. Những nữ tử trong hậu cung này đều uyển chuyển khéo léo, lễ nghi đúng mực không hề có chút sơ suất, thế nhưng sau lưng, những hành vi của họ có cái nào tử tế không?

“Nghe nói Hoàng thượng yêu thương muội muội, sáng sớm đã ban cho không ít đồ, có thể nói là được sủng ái nổi bật khắp hậu cung đấy.” Lâm tần nói đến “được sủng ái nổi bật khắp hậu cung” thì nét cười châm chọc trên môi càng thêm rõ ràng. Năm ấy nàng ta cũng từng được sủng ái hơn người, hôm nay má hồng chưa phai mà ân tình đã đoạn, ngay cả phân vị cũng không giữ nổi, chẳng biết trong mắt người khác, bản thân mình đáng buồn ra sao.

“Mấy lời ‘sủng ái nổi bật khắp hậu cung’ này, muội muội không dám nhận.” Trang Lạc Yên không dám tự gắn mình với câu ấy, ai không biết người nào bị gắn mác này đều chẳng có kết cục tốt đẹp? Nàng thấy mình vẫn nên hưởng thụ cuộc sống thoải mái ở đây thêm vài năm, cụm từ kia thực sự không hợp với mình.

Lâm tần nhìn Trang Lạc Yên, không nói thêm gì, nàng thực sự không hề có nửa phần vui mừng với từ “sủng ái nổi bật” ấy, lòng càng thêm cảnh giác với tính nhẫn nại của đối phương. Loại người không hề bộc lộ một chút vui buồn nào thế này mới là loại đáng sợ nhất trong hậu cung, trước đây là ai nói với mình, Chiêu tần chỉ là kẻ không có đầu óc?

Hoàng hậu, Thục quý phi, Ninh phi, Hiền phi, hay là cô ả Diệp thực nghi đã bị giáng vị thành Diệp dung hoa kia? Lâm tần cười khổ, người ta thấy Lâm – Trang hai nhà trên triều chính kiến không hợp nhau, chỉ tới khích bác vài câu đã khiến mình đi gây chuyện với Chiêu tần, cuối cùng, ai mới là kẻ không có đầu óc?

“Sủng ái hơn người ư...” Lâm tần cười mệt mỏi, “Ai hơn ai, ai lại kém ai?” Trong hậu cung này, đâu ít kẻ từng về vang hơn người, lại có mấy ai giữ được về vang ấy đến cuối cùng?

Trang Lạc Yên phát hiện tâm tình của Lâm tần rất kém, không giống như oán hận, cũng không giống như không cam lòng, ngược lại dường như là đã nản lòng thoái chí, không khỏi nhìn người này thêm một chút. Lúc ấy nàng mới phát hiện Lâm Chi Khê này khi tháo bỏ trang sức rườm rà lại lộ ra gương mặt rất xinh đẹp, chỉ tiếc làn da không còn được non mịn được như thiếu nữ mà thôi.

“Hôm nay người cười người, ngày mai người cười người, người há biết được mình sẽ ra sao?” Ánh mắt hơi ử rử của Lâm tần chợt bắt lấy ánh mắt Trang Lạc Yên, “Ta thua ta không hối hận, nhưng người có thể cười được đến bao giờ?”

Trang Lạc Yên đứng đối diện với nàng ta, không nói không rằng.

Lâm tần khinh thường cười một tiếng, chỉ vào một bụi hoa, nói: “Một tháng trước, ta còn nhớ nơi đây thực được nở đẹp nhất, nay lại thay thế bằng phượng tiên, ai có thể nói hoa nào đẹp hơn?”

Nghiêng đầu nhìn một bụi phượng tiên, Trang Lạc Yên vẫn cười cười không nói.

“Ta sẽ dõi theo người,” Lâm tần đột nhiên ghé sát tai Trang Lạc Yên, giọng nói mệt mỏi còn mang theo tang thương lẫn điên cuồng, “Ta muốn nhìn thấy người từ chỗ được sủng ái hơn người rơi xuống nước này như ta, hoặc là... càng đáng thương hơn ta.” Nói xong, nàng ta cười nhẹ, vịn tay cung nữ đi mất.

Trang Lạc Yên quay đầu nhìn theo bóng lưng nàng ta, nhúu mày, nàng có nên nói cho Lâm tần biết, nàng chưa bao giờ tự so mình với hoa?

Dù con gái như hoa, hoa nở cũng là vì mình mà nở, cần gì phải quan tâm đến ánh mắt người khác? Cố gắng yêu bản thân mình hơn một chút, đợi đến lúc hoa tàn cũng ít đi vài phần tiếc nuối, chẳng phải sao?

Đúng lúc Trang Lạc Yên chuẩn bị ra về, chợt nghe phía sau có tiếng động khẽ, quay đầu lại, nàng bắt gặp một người hồi lâu chưa chạm mặt, Trang Uyển Thanh.

“Chào tử tử.” Trang Lạc Yên rũ mắt, đóng vai một muội muội ngoan ngoãn lễ phép.

“Chiêu tần,” Trang Uyển Thanh lạnh nhạt hành lễ, “Mới rồi thấy Lâm tần tử tử vui vẻ đi ra từ phía này, Chiêu tần muội muội trò chuyện với Lâm tần vui vẻ lắm?”

Trong cung ai không biết, quan hệ giữa Lâm Chi Khê và Trang Lạc Yên như nước lửa, lời này của Trang Uyển Thanh chỉ mang hơi hướm châm chọc.

“Muội muội nghe nói, tử tử và Lâm tần cũng có nhiều dịp trò chuyện vui vẻ với nhau.” Trang Lạc Yên thực ra cũng biết, khi còn là Viện phi, Lâm Chi Khê từng gây khó dễ cho Trang Uyển Thanh, bây giờ thấy Lâm Chi Khê như vậy, không biết trong lòng nàng ta nghĩ gì.

Trang Uyển Thanh không ngờ Trang Lạc Yên lại nói thế, nàng ta hơi sững sờ, sầm mặt lại: “Muội cần gì phải châm chọc ta như vậy?”

“Chẳng phải vừa rồi tử tử cũng mới nói thế sao?” Trang Lạc Yên mỉm cười, “Tử tử thật là nhanh quên.”

“Kỳ thực ta cũng không muốn đấu với muội,” Trang Uyển Thanh cười khổ một tiếng, “Từ nhỏ ta đã không được gia đình coi trọng, sau bị đưa vào cung, mẫu thân ta nhờ thế mới sống dễ chịu hơn một chút. Đúng, ta là con thị thiếp, nhan sắc không bằng muội, vì vậy từ sau khi muội vào cung, cuộc sống của mẫu thân ta trong phủ lại ngày càng khốn khổ.”

“Ta từng hận muội, hận muội bề ngoài đẹp đẽ mà tính tình lại xấu xa, cứ thích gây chuyện với ta khắp chốn,” sắc mặt Trang Uyển Thanh trở nên ưu thương, dường như đang nhớ lại những ngày đã qua, “Nhưng nay mẫu thân ta đã mất, ta cũng chẳng có gì tranh được với muội. Hai ta mặc dù tình cảm không tốt nhưng rốt cuộc vẫn đều là nữ tử nhà họ Trang, cuộc sống nơi hậu cung này thật quá khó khăn, ta không muốn tiếp tục một mình đối mặt với những đấu tranh và mưu tính ấy.”

Trang Lạc Yên nghe vậy ngẩng đầu cẩn thận quan sát Trang Uyển Thanh, thấy nàng ta tuy bị mình nhìn kỹ nhưng vẫn không hề mất tự nhiên, bèn cười nói: “Tử tử nói gì thế, hai chúng ta đương nhiên nên giúp đỡ lẫn nhau.”

“Muội muội nghĩ như vậy, ta yên lòng rồi,” Trên mặt Trang Uyển Thanh lộ một ý cười không rõ, ngay lập tức lại hạ giọng, nói, “Muội phải cẩn thận Thục quý phi và Ninh phi.” Nói xong, nàng ta liếc nhìn bốn phía, vội vội vàng vàng bỏ đi.

“Chủ tử, chuyện này...” Vân Tịch là nha hoàn Trang Lạc Yên mang theo từ phủ đệ, đương nhiên biết rõ tình cảm giữa hai vị tiểu thư nhà mình, hôm nay Trang tiếp dư làm như vậy, không biết là muốn lấy lòng hay có mục đích khác?

“Nàng ta chẳng qua chỉ nói một đồng lời đầu đầu mà rốt cuộc lại như chưa nói gì thôi.” Trang Lạc Yên thờ ơ cười, hiển nhiên nàng không tin Trang Uyển Thanh này thật sự muốn đến lấy lòng mình, nếu đúng là như vậy, nàng ta sẽ không giữ được bình tĩnh và tự nhiên đến thế. Mặt khác, trong hậu cung, người nào không phải đề phòng, huống chi là vị Thục quý phi được sủng ái nhất cùng với vị Ninh phi có tiếng là tri kỷ của Hoàng đế kia

Trang Uyển Thanh chỉ là một tiếp dư nho nhỏ, căn cơ trong hậu cung chẳng có bao nhiêu, dù đi theo vị phi tần địa vị cao nào đi nữa thì cũng chỉ là một quân cờ mà thôi, nay nàng ta đến lấy lòng nàng, không cần biết có dụng ý gì, nàng cũng không thể coi là thật.

“Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?” Vân Tịch hạ giọng hỏi.

“Làm gì là làm gì?” Trang Lạc Yên cúi người bấm một đóa phượng tiên, “Tỉ muội gặp nhau, nói vài câu thì có gì không ổn?”

Vân Tịch trợn to mắt, ý của chủ tử là coi như chuyện hôm nay không hề xảy ra, cũng tức là không thêm để ý đến thái độ lấy lòng của Trang tiếp dư?

“Về thôi, ta cũng mệt rồi.” Trang Lạc Yên không muốn bắt tay hợp tác với Trang Uyển Thanh làm gì, huống hồ, chẳng phải nàng chỉ là một phi tần không thông minh lắm lại còn yêu Hoàng đế say đắm hay sao?

Trên thế giới này, đồng đội như heo không phải điều đáng sợ nhất, mà đáng sợ nhất là đồng đội khoác da heo tay lúc nào cũng lăm lăm con dao đứng sau lưng mình. Trang Uyển Thanh không còn khả năng thành tâm hợp tác với nàng, mà nàng cũng chẳng tin trong hậu cung còn tồn tại thứ tình cảm hư vô có tên là “tình tỉ muội”, so với tình hữu nghị trên thương trường thì loại tình cảm này càng không đáng tin bằng.

“Bấm Hoàng thượng, thái giám nội thị cầu kiến ạ,” Cao Đức Trung thấy Hoàng thượng đang cúi đầu phê duyệt tấu chương bèn nhỏ giọng nhắc nhở, tuy rằng gần đây đa số lần ngài đều không gặp.

“Tuyên.” Phong Cẩn không ngẩng đầu, phê xong tấu chương trong tay mới ngược lên, thấy thái giám bưng khay cúi đầu tiến vào, ra vẻ thờ ơ liếc nhìn khay thếp vươn tay cầm thếp bài Đào Ngọc các, nói: “Chiêu tần đi.”

Thái giám nội thị lại lẳng lặng xin lui, Cao Đức Trung cũng cùng bước ra ngoài, sai một thái giám nhanh nhẹn bên mình tới Đào Ngọc các truyền chỉ. Tối hôm qua Hoàng thượng mới nghỉ ở Đào Ngọc các, hôm nay lại lật thếp bài của Chiêu tần, đúng là hiếm có.

“Bấm nương nương, hôm nay Hoàng thượng lại lật thếp bài,” Hòa Ngọc đi tới bên cạnh Hoàng hậu, “Nghe nói vẫn là đi Đào Ngọc các. “

“Hôm qua chẳng phải Hoàng thượng lật thếp bài của Yên quý tần, tới Lâm Nguyệt hiền?” Hoàng hậu thả kinh thư trong tay xuống, giọng bình thản, “Đào Ngọc các Chiêu tần đúng là một nữ tử đáng yêu, Hoàng thượng thỉnh thoảng tới đó đôi lần cũng là chuyện bình thường.” Huống chi vị này cũng không tính là được sủng ái nhất, chẳng đáng để nàng đứng ngồi không yên chỉ vì Hoàng thượng đến đó liên tục hai đêm mà làm ra chuyện gì khiến Hoàng thượng bất mãn.

Hòa Ngọc nhìn sắc mặt Hoàng hậu, biết người không thêm để ý đến việc này, bèn lẳng lặng lui ra.

Hoàng hậu tiếp tục cúi đầu đọc kinh Phật, khóe miệng còn lộ nụ cười mỉm, không rõ là do kinh Phật khai sáng cho nàng hay do một nguyên nhân nào khác.

Số lần Phong Cẩn đến Đào Ngọc các không tính là nhiều, mỗi lần tới lại nhận được một trải nghiệm khác lạ. Chiêu tần không lăm tài nghệ như các phi tần khác nhưng ở bên cạnh nàng ấy lại đặc biệt dễ chịu. Có đôi khi hần nghĩ, lẽ nào khi một người đặt người khác vào tim thì mọi chuyện sẽ đều lấy người ấy làm trọng tâm? Vì vậy bản thân hần tới Đào Ngọc các này mới cảm thấy thư thái dễ chịu như thế?

Kiểu dưng trước cửa Đào Ngọc các, Phong Cẩn vén rèm che, liền bắt gặp hình ảnh nữ tử áo trắng dịu dàng cúi người đón chào, mái tóc đen óng chỉ cài một cây trâm ngọc, trông biếng nhác mà phong tình.

“Ái phi mời đứng lên.” Đến gần, vẫn ngửi thấy mùi hương man mát nhàn nhạt, những bức bối trong người chợt như tan mất.

Hai người dắt tay cùng bước vào cửa, phòng trong có đặt chậu băng khiến không khí thoáng đãng hơn nhiều, Phong Cẩn ngồi xuống bên cửa sổ, ôm Trang Lạc Yên đặt lên đầu gối mình: “Trầm nhớ ái phi và Trang tiếp dư là hai chị em, có đúng không?”

“Hoàng thượng bận rộn việc triều chính mà vẫn còn nhớ rõ chút việc nhỏ của tỉ muội thiếp, thật khiến thiếp bất ngờ quá,” Trang Lạc Yên cố gắng ra vẻ muốn giấu sự tôn sùng của mình lại vừa có thể khiến Hoàng đế phát hiện, “Thiếp và tỉ ấy là tỉ muội khác mẹ, có điều hai tỉ muội thiếp không được lớn lên cùng nhau, thời gian ở chung với tỉ tỉ không nhiều. Hơn nữa, khi còn bé, tỉ tỉ ngoan ngoãn hơn thiếp, phụ thân thường lấy tỉ tỉ làm gương, nhưng khi ấy thiếp còn nhỏ không hiểu chuyện, từng có mâu thuẫn với tỉ tỉ, giờ ngẫm lại, thấy đúng là không nên.”

Phong Cẩn nghe vậy, chẳng lưu tâm nói: “Đích thứ khác biệt, nàng và tí tỉ tình cảm không sâu đậm cũng là bình thường mà thôi.”

Trang Lạc Yên cúi đầu xấu hổ cười cười, không nói gì thêm.

Nàng hiểu ý Hoàng đế, làm chủ nhân chân chính của hậu cung, đương nhiên hẳn không muốn những “nhân viên” trong đó kết bè kết đảng. Thêm vào đó, vị Hoàng đế này khi còn chưa lên ngôi vốn là con vợ cả, nhưng lúc đó hình như có một vị hoàng tử khác vì mẹ đẻ được sủng ái nên rất kiêu ngạo, ngang ngược, hiện giờ Phong Cẩn nói như vậy cũng không có gì kỳ cục. Đương nhiên, những lời này có ý tứ sâu xa gì hơn thì nàng không dám chắc. Chỉ có một điểm chắc chắn, đó là, nàng không thể thân mật hơn với Trang Uyển Thanh được. Sáng hôm nay Trang Uyển Thanh vừa tìm nàng nói chuyện, đến tối Hoàng đế đã nhắc tới việc này, không biết là trùng hợp hay là cảnh cáo đây?

Phong Cẩn thấy Trang Lạc Yên then thùng cúi đầu bèn phát tay cho người hầu trong phòng lui ra, sau đó bế nàng lên, bước về phía giường.

Người bên lò tựa nguyệt

Tay trắng như sương tuyết(*)

(*) Trích trong “Bồ tát man” của Vi Trang – nhà thơ thời Văn Đường.

Câu thơ tuyệt vời này vẫn không đủ để miêu tả nữ tử nằm dưới hắt lúc này. Phong Cẩn vuốt ve làn da trơn mịn dưới tay, thỏa mãn nằm xuống giường, ngửi hương thơm nhàn nhạt phảng phất trên thân người bên cạnh: “Ái phi quả đúng như bài thơ này:

Tay mềm như tranh non lên tươi

Tựa như mỡ động trắng mượt làn da

Cổ lại cao trắng nõn nà

Hột bầu tề chỉnh răng ngà ngà trong

Trán vuông cao, ngài cong nhỏ rúc

Miệng có duyên những lúc mỉm cười

Mắt xinh đen trắng sáng ngời.”(*)

(*) Bài phú “Người đẹp 2” trích trong Kinh thi – bản dịch thơ của Tạ Quang Phát.

Trang Lạc Yên làm bộ then thùng cúi đầu vào ngực Hoàng đế, trong lòng lại âm thầm cảm khái, quả nhiên bất kì loại đàn ông nào, khi lên giường đều biết nói ngọt.

Đường đường là một minh quân, giờ thơ từ chòng ghẹo nữ tử làm gì chứ? Xem ra Hoàng đế cũng mắc loại tật xấu ngấm của nam giới nói chung rồi.

6. Chương 05

Chương 5

Vào thời điểm không thích lật thẻ bài mà Hoàng thượng lại đến chỗ Chiêu tần hai lần liên tiếp – tuy buổi đầu tiên ngài vốn lật thẻ bài của Yên quý tần nhưng sau đó lại đến Đào Ngọc các – khiến mọi nữ tử trong cung đều chú ý.

Mỗi người đều có một suy nghĩ khác nhau, nhưng nếu nói đến ai khó chịu nhất thì dĩ nhiên là Yên quý tần. Trong hậu cung, trước giờ nàng ta luôn được sủng ái, nhưng thật không ngờ có ngày Hoàng thượng ra khỏi Lâm Nguyệt hiên của nàng rồi lại tới chỗ phi tần khác.

Trang Lạc Yên hiểu rằng chuyện vừa qua có thể khiến nàng lọt vào tầm ngắm của người khác, nhưng nếu so với Thục quý phi hay Yên quý tần, “thành tích” của nàng thực sự chưa có gì đáng nói, vì vậy nàng vẫn không sợ mình sẽ thành đích ngắm của mọi người. Song, khi một phi tần được sủng ái thì không ai ngờ đến mức tới gây sự, đợi đến khi nàng ta thất sủng thì lại là chuyện khác rồi.

Sáng nay thời tiết không quá nóng, chỉ có điều làm một vị Đế vương phải chú ý bề ngoài, dù long bào được dệt bằng loại tơ thượng hạng nhưng Trang Lạc Yên nhìn vào vẫn thấy thương cảm thay cho Hoàng đế. Trông hần kìa, quần áo tầng tầng chất lên người, bị hun nóng đến cỡ nào cơ chứ!

Phong Cẩn quay đầu lại, thấy được sự quan tâm lo lắng và yêu thương trong mắt Trang Lạc Yên, bèn cười nói: “Ái phi làm sao thế?”

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp chỉ lo lắng thời tiết hôm nay oi bức như thế, Hoàng thượng mặc bộ long bào này tuy nhìn rất oai phong uy vũ nhưng có lẽ hơi bí bức chẳng?” Lời vừa thốt ra, Trang Lạc Yên lập tức cảm thấy không ổn, lại không nói bộ long bào này do thợ dệt giỏi nhất Tô Hàng Tam Thục làm nên, cho dù long bào mặc lên thực sự không thoáng mát thì một phi tần ở hậu cung cũng không có tư cách phê phán nó tốt hay không tốt. Không chỉ nàng, e ngay cả Hoàng hậu cũng không có tư cách can thiệp chuyện này. Thật là, tuy nàng có ký ức của người xưa nhưng trong thâm tâm vẫn không có sự kính sợ trước uy nghiêm của hoàng gia như cổ nhân.

“Ái phi nói cũng có lý,” Phong Cẩn lại dường như không phát hiện được điều bất ổn trong lời nói của Trang Lạc Yên, giơ tay để cung nữ sửa đồ trang sức đeo bên hông “Nhưng một vị vua, không thể vì tham lam chút dễ chịu nhất thời mà quên mất đoàn chính. Huống chi một bộ long bào này, bao nhiêu người hai tay đầm máu cũng chưa chắc được mặc lên một lần.”

“Thiếp thiến cận rồi.” Trang Lạc Yên thở phào trong lòng, không cần biết Hoàng đế thật sự không phát hiện hay vờ như không phát hiện, hần nói vậy chỉ ít cho thấy sẽ không truy cứu lỗi lầm trong lời nói vừa rồi của nàng.

“Ái phi một lòng lo lắng cho trẫm, tấm lòng của nàng, trẫm hiểu,” Phong Cẩn chấp tay sau lưng, cười nhìn Trang Lạc Yên, “Trẫm phải đi đây, nàng không cần tiễn dẫu, hôm nay trời nóng, tranh thủ nghỉ một chút kéo lát nữa không ngủ được.”

Đối với ý tốt của Hoàng đế, phần lớn thời gian Trang Lạc Yên sẽ tiếp thu, thỉnh thoảng biểu thị một chút lưu luyến không muốn rời xa, xem ra Hoàng đế rất hài lòng với những biểu hiện này của nàng, hôm nay nàng không cần cố tình dẩy tiễn hần tới cửa cung nữa.

Trong một bộ phim truyền hình nào đó ở kiếp trước, Hoàng Thái Cực rất yêu thương chiều chuộng Thần phi, nguyên nhân là, trong số bao nhiêu nữ tử quanh ông, chỉ có Thần phi coi ông là một người chồng mà không phải một vị Hoàng đế. Trang Lạc Yên nhận thấy, loại người như Hoàng đế là loại đàn ông khó phục vụ nhất trên thế giới. Trần A Kiều thời Hán đối xử với Lưu Triệt bằng thái độ của một người vợ với chồng mình nhưng chẳng phải cuối cùng vẫn rơi vào kết cục lệ khóa thâm cung đó sao?

Loại sinh vật mang tên “Hoàng đế” này vừa mong muốn nữ tử coi mình là một người chồng bình thường lại vừa hi vọng nàng ấy có thể kính sợ mình mỗi khi cần kính sợ. Bởi vậy có thể thấy, trình độ thay đổi của đàn ông cao hơn phụ nữ nhiều, Trang Lạc Yên nghĩ, nếu có ai còn dám nói với nàng mấy lời kiểu như “lòng dạ đàn bà như kim đáy bể”, nàng nhất định thưởng kẻ đó một bạt tai ngay.

Lăn lộn trên giường một hồi, Trang Lạc Yên ngồi dậy, chuẩn bị đi thỉnh an Hoàng hậu. Hôm nay nàng tới sớm hơn mọi ngày, khi tới cung Cảnh Ương thì thấy mới có Hiền phi và hai vị phi tần khác tới. Về ngoài của Hiền phi không thuộc hàng xinh đẹp nổi bật nhưng trông rất dễ gần, khiến người ta vừa nhìn đã thấy chữ “Hiền” này rất hợp với nàng ta.

“Chiêu tần đêm qua hầu hạ Hoàng thượng mà sao sáng nay tới sớm thế?” Hoàng hậu sai Hòa Ngọc dâng trà cho Chiêu tần, cười nói, “Một nữ tử đáng yêu thế này, bốn cung nhìn cũng thấy thương yêu đấy.”

“Tần thiếp hôm nay không ngủ được nên định tới sớm trò chuyện cùng Hoàng hậu nương nương,” Trang Lạc Yên cười, “Có phải tần thiếp làm phiền Hoàng hậu nương nương rồi không ạ?”

“Nào có chuyện đó,” Hoàng hậu nói, “Dạo này thời tiết oi bức, bốn cung cũng dậy sớm hơn, nàng tới sớm, bốn cung lại có thêm một người trò chuyện giải buồn.

Giọng Hiền phi cũng giống như vẻ ngoài của nàng ta, dịu dàng điềm đạm, nàng cười nhìn Trang Lạc Yên: “Hoàng hậu nương nương, Chiêu tần muội muội cũng là người thông minh, hay là nói cho nàng ấy chuyện vừa rồi xem sao ạ.”

Bàn tay cầm tách trà của Trang Lạc Yên hơi chững lại, sau đó nàng liền cười nói: “Hiền phi nương nương lại trêu tần thiếp rồi, tần thiếp thân phận thấp, làm sao có chủ kiến gì đâu.” Đưa thân phận ra ngay từ đầu, tránh cho có chuyện gì bất thường xảy ra, nàng lại phải gánh cái tội thân phận thì thấp mà đầu óc không nhỏ.

“Cũng đâu có chuyện gì to tát, chỉ là mấy hôm nữa tới sinh nhật Thục quý phi, bốn cung đang nghĩ xem nên làm thế nào cho tốt,” Hoàng hậu cười dịu dàng, “Thục quý phi là một người nề nếp, cứ luôn nói không thích phô trương, không cần tổ chức to làm gì, muội nói xem phải thế nào đây?”

E là Hoàng hậu lần này có lo lắng riêng, sợ làm lớn thì lại bị trách xa xỉ, làm đơn giản quá lại mang tiếng chèn ép người khác, lúc này mang chuyện ra thương lượng với mọi người, chẳng qua là muốn cho người ta thấy nàng ấy cũng có lòng muốn tổ chức một sinh nhật lớn cho Thục quý phi mà thôi.

Thấy đôi mắt xinh đẹp của Hoàng hậu vẫn nhìn mình chăm chăm, Trang Lạc Yên đặt tách trà xuống, mặt lộ vẻ bối rối: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, tần thiếp mới vào cung được một thời gian ngắn, nhiều chuyện còn chưa rõ lắm.” Thấy nụ cười trên mặt Hoàng hậu nhạt đi vài phần, nàng lại nói thêm, “Thục quý phi nương nương hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm, có lẽ Hoàng thượng cũng nhớ chuyện này đây ạ.”

Nghe vậy, ý cười trên mặt Hoàng hậu lập tức tươi hơn: “Đúng rồi, chắc là Hoàng thượng cũng nhớ đến chuyện này đây.” Nói xong, nàng hài lòng nhìn Chiêu tần, “Hôm nay Thượng Thiện giám làm ra hai loại điểm tâm mới, sáng sớm đã mang tới đây, Hòa Ngọc, mau dâng lên cho Hiền phi và Chiêu tần dùng thử.”

“Nếu có món nào hợp khẩu vị, bốn cung sẽ bảo Thượng Thiện giám mang tới một ít cho các muội.” Hoàng hậu nhấp một ngụm trà, ngón tay trắng nõn trông còn mịn màng hơn cả lớp sứ Thanh Hoa cao cấp của tách trà trên tay.

“Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương cầu kiến ạ.”

Sau buổi trưa, Phong Cẩn đang dựa vào tháp mềm nghe từ khúc mới do phủ vũ nhạc soạn, nghe thái giám báo lại bèn lười biếng mở mắt: “Tuyên.”

Thấy Hoàng hậu tiến vào, Phong Cẩn miễn lễ rồi cười đỡ nàng ngồi xuống nghe khúc: “Đây là từ khúc mà bên phủ vũ nhạc mới soạn, Hoàng hậu nghe cùng trầm một chút.”

Ánh mắt Hoàng hậu đảo qua mấy người đang chơi nhạc, thoáng dừng lại trên người một nữ tử xinh đẹp, cười cười cùng ngồi nghe khúc với Phong Cẩn. Khi kết thúc từ khúc, nàng mới lên tiếng: “Hôm nay cùng Hiền phi và Chiêu tần nhắc đến sinh nhật của Thục quý phi, thần thiếp tính tổ chức thật long trọng cho nàng ấy. May có Chiêu tần nhắc nhở thiếp mới nhớ ra, chắc là dịp này Hoàng thượng cũng có ban thưởng Thục quý phi, thần thiếp thấy mình làm chủ toàn bộ thì không thích hợp lắm.”

“Nàng là Hoàng hậu, việc này nàng đương nhiên có thể làm chủ được.” Phong Cẩn phất tay ra hiệu cho các nhạc công, bọn họ liền lẳng lặng lui ra ngoài, hần nói tiếp, “Thục quý phi đã là quý phi, không thể gia phong thêm nữa, trăm sẽ thưởng nàng ấy vài thứ là được, nàng vẫn nhớ đến sinh nhật nàng ấy đúng là có tình, song không cần làm phô trương quá, chẳng qua chỉ là một phi tần mà thôi.”

“Vâng, thần thiếp hiểu.” Hoàng hậu mỉm cười, hiển nhiên ý tứ của Hoàng đế rất hợp ý nàng, mà nàng cũng vui mừng khi thấy Hoàng đế mặc dù sủng ái ai đi nữa cũng sẽ không khiến mình mất mặt.

“Phải rồi,” Phong Cẩn nhíu mày, “Nếu trăm nhớ không lầm, sinh nhật của Chiêu tần cũng trong tháng này, có điều phân vị của nàng ấy không cao, vậy nên chỉ cần thăng phân vị, làm một bàn rượu mừng là đủ, những thứ khác thì không cần chuẩn bị nữa.”

Hoàng hậu thưa vâng, nụ cười vẫn giữ trên môi, khi ra bên ngoài cung Kiền Chính, ý cười đã nhạt đi một chút. Câu nói kế tiếp của Hoàng thượng nghe qua thì tưởng ngài không coi trọng sinh nhật của Chiêu tần,

song nếu ngắm kỹ sẽ thấy, ngài để ý đến nó còn nhiều hơn sinh nhật Thục quý phi.

Chỉ thăng phân vị, mở tiệc rượu, không cho tổ chức thêm cái gì?

Đối với nữ tử trong hậu cung này, còn gì quan trọng hơn thăng phân vị? Chiêu tần, nàng ta chỉ là một “tần” nhỏ bé, sinh nhật có thể mở tiệc rượu đã là được nhận ân trạch lớn, thăng phân vị chính là ân trạch bằng trời rồi đi.

“Nương nương, phía trước đường trơn, người cẩn thận một chút.” Hòa Ngọc khẽ nhắc nhở.

Hoàng hậu ngẩng đầu nhìn con đường lát đá sạch sẽ trước mặt, cười nói: “Đúng là nên cẩn thận một chút.”

Hiện tại Hoàng thượng vẫn còn vài phần chú ý Chiêu tần, nàng vẫn không nên làm ngài khó chịu mới phải. Trước đây, Viện phi, Thục quý phi, Yên quý tần chẳng phải đều được sủng ái còn hơn cả Chiêu tần bây giờ, nhưng nào ai vượt nàng được đâu, chẳng qua là người mới thay người cũ mà thôi.

Có điều, Hoàng thượng nhớ sinh nhật Chiêu tần? Xem ra là Chiêu tần cố tình nhắc với ngài ấy rồi, tâm kế thế này quả là hơi cạn, giờ Hoàng thượng có thể nhớ tới, vậy sang năm, năm sau nữa thì sao?

Chỉ là chút vinh quang hiện tại đổi lấy cô đơn ngày sau mà thôi.

Hoàng thượng có thể là loại người chủ động hỏi đến sinh nhật một phi tần là ngày nào hay sao?

Hôm nay tất cả các phi tần đều bị Hoàng hậu mời ra ngự hoa viên, lấy danh nghĩa đi ngắm hoa hóng mát. Trang Lạc Yên nhìn quanh, chỉ thấy bốn phía cổ thụ tươi tốt cùng với mấy bồn bệng thật lớn đặt xung quanh, bên cúi người thỉnh an Hoàng hậu rồi ngồi xuống chỗ của mình.

Ngày mai là sinh nhật Thục quý phi, hôm nay Hoàng hậu lại mời phi tần ra ngắm hoa là có ý gì? Dựa vào lưng ghế, Thính Trúc và Vân Tịch đứng phía sau phe phẩy quạt cho Trang Lạc Yên, lúc này nàng thực sự thấy ở đây cũng khá mát mẻ.

“Thục quý phi tới, Tô tu nghi tới.”

Trang Lạc Yên nghiêng đầu nhìn lại, thấy Thục quý phi và Tô tu nghi cùng nhau tiến lại gần, khi có mặt Thục quý phi, trông Tô tu nghi luôn luôn có vẻ gò bó, ảm đạm hơn hẳn khi đứng một mình.

Mọi người lại hành lễ với nhau xong, đợi thêm một lát, người đã tới đông đủ, Trang Lạc Yên kiên nhẫn nhìn các thái giám bưng từng chậu hoa lên, chờ các phi tần thưởng thức một lát rồi lại hì hục bưng xuống. Mỗi chậu hoa một kiểu dáng khác nhau nhưng có một điểm chung là đều mang những cái tên có ý may mắn.

“Bồn mẫu đơn màu lục này đúng là hiếm có, bây giờ vẫn còn nở rực rỡ như vậy, Nhu phi thấy thế nào?” Hoàng hậu nhìn bồn mẫu đơn xanh vừa được dâng lên, cười cười, mở miệng hỏi.

Nhu phi đứng dậy cúi người: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, đương nhiên là rất đặc biệt ạ.”

Hoàng hậu cười cười, không nói thêm, vung tay ra hiệu dâng bồn hoa khác lên, đây là một bồn hoa hân nên nở vào mùa thu – hoa cúc.

Trang Lạc Yên kín đáo liếc nhìn Nhu phi, thấy nàng ta rịn mồ hôi đầy trán, cười cười cúi đầu, nâng một tách trà, hôm nay trời nóng ghê.

Thưởng hoa xong, Trang Lạc Yên cũng đã rót trà đầy bụng mình, Hoàng hậu chợt đặt tách xuống lên tiếng nhắc đến một chuyện không liên quan đến hoa.

“Ngày mai là sinh nhật Thục quý phi, tuy rằng người trong hậu cung không nên phô trương xa xỉ nhưng Thục quý phi đã hầu hạ Hoàng thượng một thời gian dài, Hoàng thượng và bốn cung đều thương yêu, muốn ngày mai tổ chức chúc mừng Thục quý phi. Mấy người chúng ta đây đều là tử muội tốt của nhau, ngày mai tất cả đều tới vui vẻ một phen.” Hoàng hậu nói xong, thấy các phi tần đều đứng dậy thưa vâng, lại nói thêm, “Hôm nay hoa cũng đã thưởng thức xong, tất cả giải tán đi.”

Trang Lạc Yên nghe đến câu này, lại đứng lên hành lễ lần thứ hai, sau đó cùng các phi tần khác nhìn Hoàng hậu rời đi.

Hoàng hậu vừa đi khỏi, mấy phi tần cùng phe với Thục quý phi liền bước tới chúc mừng, Trang Lạc Yên nhìn về mặt những phi tần khác, không thấy bất kì người nào tỏ vẻ khác lạ.

“Thục quý phi nương nương được Hoàng thượng thương yêu, sinh nhật đương nhiên nên tổ chức thật long trọng rồi.” Hiền phi cười nói với Thục quý phi, “Ngày mai nàng phải uống thêm vài chén với ta đây.”

“Hiền phi tử tử nói thế khiến muội xấu hổ quá,” Thục quý phi bước lên nắm tay Hiền phi, “Xưa nay tử tử rất tốt với muội, nói gì một chén, bảy tám chén muội cũng uống.”

Thục quý phi vừa nói đến đây, mấy phi tần phân vị cao cũng liền bước lại trêu ghẹo, nhìn màn kịch này, Trang Lạc Yên cảm khái, quả là một bức tranh “tình tử muội thân thiết”.

Không có hứng thú ở lại đây diễn kịch cho người khác xem, Trang Lạc Yên hành lễ với mấy phi tần có phân vị cao hơn rồi định ra về, nào ngờ Thục quý phi lại gọi nàng.

“Nghe nói sinh nhật Chiêu tần muội muội cũng trong mấy ngày tới?” Thục quý phi cười dịu dàng, “Đến sinh nhật nàng, chúng ta cũng muốn uống với nàng vài chén.”

Trang Lạc Yên khom người thưa: “Rượu mừng của các vị nương nương, tần thiếp có say cũng sẽ uống hết ạ.” Nàng Thục quý phi này giỏi thật, nhắc đến sinh nhật mình trước mặt mọi người, đến lúc đó ếu Hoàng đế hay Hoàng hậu có ban thưởng mình thì nàng ta cũng được tiếng chu đáo, mà nếu hai vị kia không đả động gì đến, nàng ta sẽ vui vẻ nhìn mình bị người khác chê cười.

Thục quý phi đạt được mục đích, không nói thêm nữa, để Trang Lạc Yên ra về. Trang Lạc Yên bình thần rời khỏi chỗ đó, đi được một đoạn, quay đầu nhìn mấy nữ tử còn đứng nói chuyện, tất cả đều là những người có phân vị cao trong cung.

“Bẩm chủ tử, phía trước hình như là Yên quý tần và Mã tiếp dư.” Mới đi được một lát, Thính Trúc chợt thấy phía sau một bụi cây có vài người đang đứng, đó là Yên quý tần và Mã tiếp dư.

Trang Lạc Yên nghe vậy, ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt hai người kia không giống chị em thân thiết đang đang ôm chuyện lắm, nàng định quay đi lại nghe được một tiếng “bốp”, nhìn lại, thấy đại cung nữ bên cạnh Yên quý tần vừa thu tay về còn mặt Mã tiếp dư đã sưng đỏ lên rồi.

Hơi nhú mày, Trang Lạc Yên không biết Yên quý tần và Mã tiếp dư có mâu thuẫn gì nhưng cử chỉ này của Yên quý tần hơi quá đáng rồi.

Trang Lạc Yên định tìm đường tránh xa màn kịch này lại thấy có một đoàn người đang đi về phía mình, lập tức nàng thay đổi sắc mặt, sửa sang lại đồ trang sức trên người, tiến lên vài bước “Thiếp bái kiến Hoàng thượng.”

Yên quý tần vừa thấy ngự giá thì lập tức biến sắc, không quan tâm đến Mã tiếp dư nữa, kéo tà váy quỳ xuống bên cạnh Trang Lạc Yên: “Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng.”

Mã tiếp dư cũng quỳ xuống trước mặt Hoàng đế, ánh mắt lướt qua Yên quý tần, lộ vẻ đắc ý: “Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng.”

Phong Cẩn vươn tay nâng Yên quý tần và Trang Lạc Yên: “Các ái phi đứng dậy cả đi.” Nói xong, đường nhìn thoáng lướt qua gò má sưng đỏ của Mã tiếp dư, khẽ nheo mắt lại, câu tiếp theo lại đề cập tới chuyện không liên quan, “Thời tiết nóng bức, sao các ái phi lại ụ hội ở đây?”

“Bẩm Hoàng thượng hôm nay Hoàng hậu nương nương mời chúng tần thiếp tới đây ngắm hoa, lúc này đang định quay về.” Yên quý tần dịu dàng đáp, “Không ngờ được gặp Hoàng thượng ở đây.”

“Hoàng hậu đúng là có tâm.” Phong Cẩn buông tay Yên quý tần, lại vỗ nhẹ lên mu bàn tay Trang Lạc Yên, “Vay các nàng cũng nên về sớm mà nghỉ ngơi đi.”

“Hoàng thượng...”

“Mã tiếp dư có ý kiến gì đối với lời của trẫm à?” Phong Cẩn thờ ơ quét mắt sang Mã tiếp dư một cái, dường như không thấy vết bàn tay đỏ ửng trên má nàng ta vậy.

“Thiếp... xin cáo lui.” Thoáng chốc, sắc mặt Mã tiếp dư xám tựa tro tàn, như thể đã đánh mất toàn bộ sức sống.

Trang Lạc Yên cúi đầu nhìn bàn tay bị Phong Cẩn nắm chặt, một cảm giác lạnh buốt chọt chảy vào xương, mới trước đây Mã tiếp dư cũng từng được vị Hoàng đế này chú ý, hôm nay cũng phải rơi vào kết cục thế này, có thể thấy được sự lạnh lùng vô tình của hắn đến đâu. Người đời thường nói “kỹ nữ vô tình, con hát vô nghĩa”, thật đúng là đã oan uổng những người đó, loại sinh vật được gọi là “Hoàng đế” này mới là đại biểu cho trường phái “máu lạnh”.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua đôi mắt đầy đắc ý của Yên quý tần, Trang Lạc Yên lại cụp mắt, tiếp tục cúi đầu, chăm chú dõi mắt vào bàn tay mạnh mẽ đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của mình.

Phong Cẩn thấy Chiêu tần cúi đầu, chỉ nghĩ nàng ấy hơi ngượng ngùng, bèn buông tay ra: “Ái phi hôm nay nghỉ sớm đi.”

“Vâng, thưa Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên nhún mình, “Thiếp xin cáo lui.”

“Thiếp xin cáo lui.” Yên quý tần cũng cúi người chào Hoàng đế.

Phong Cẩn gật đầu, đợi ba người đi xa, nụ cười trên mặt hắn đã không thấy tăm hơi.

“Hai năm tới không cần thăng phân vị cho Yên quý tần,” Phong Cẩn chấp tay sau lưng, quay người đi về hướng ngược lại, “Đưa một bồn hoa súng ở chỗ trẩm tới cho Chiêu tần.”

“Vâng, thưa Hoàng thượng.” Cao Đức Trung phát hiện Hoàng thượng không hề đề cập đến Mã tiếp dư, âm thầm hiểu ra, vị Mã tiếp dư này không có tương lai gì rồi.

Trang Lạc Yên mới về tới Đào Ngọc các được một lát, chợt nghe tổng quản cung Kiền Chính tới, bèn đứng dậy ra ngoài đón.

“Bái kiến Chiêu tần chủ tử,” Cao Đức Trung thấy Chiêu tần đi ra bèn đứng dậy hành lễ, “Hoàng thượng lệnh nô tài đưa chậu hoa súng này tới cho ngài thưởng thức, chủ tử xem nên để ở đâu thì thích hợp?”

Trang Lạc Yên tạ ơn xong, sai người bưng chậu hoa súng vào phòng mình, rót trà cho Cao Đức Trung, nói: “Làm phiền Cao công công vất vả đi một chuyến vào lúc trời nóng bức thế này.” Nói đoạn quay sang bảo Vân Tịch đưa tới một túi tiền.

Cao Đức Trung từ chối mấy câu mới dám nhận, uống một ngụm trà, cười nói: “Chiêu chủ tử quá lời, nô tài làm việc cho Hoàng thượng vốn là chuyện đương nhiên, ngài nói như vậy khiến nô tài sợ hãi.”

“Công công trung thành với Hoàng thượng, khó trách Hoàng thượng coi trọng hơn người khác,” Trang Lạc Yên cũng không tiếp tục khách sáo, cười cười, “Hoàng thượng có lòng nhớ thương, đây là may mắn của thiếp.”

Cao Đức Trung đối xử rất khách khí với Trang Lạc Yên, nói chuyện vài câu mới đứng dậy xin lui, Trang Lạc Yên không giữ, tự mình tiễn vài bước rồi quay về phòng trong.

Hoa súng trồng trong bồn sứ Thanh Hoa, nụ hoa mới hé mở trên lá xanh mướt khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy khoan khoái nhẹ nhàng. Trang Lạc Yên vuốt nhẹ lên cánh hoa, nhận cốc nước trên tay Thính Trúc, nhỏ vài giọt vào đó: “Bông hoa súng này đẹp thật.”

Vân Tịch liếc nhìn nhành hoa súng rồi lại vội vã cúi đầu.

“Chiêu tần có thích bồn hoa ấy không?” Hoàng đế thấy Cao Đức Trung về liền hỏi.

“Bẩm Hoàng thượng, Chiêu tần vừa thấy liền rất thích bồn hoa ấy, lập tức sai người đưa bồn hoa vào phòng mình.” Cao Đức Trung thành thật trả lời.

“Ừ” Phong Cẩn nghe vậy bèn gật đầu, vẫy tay cho ông lui ra.

Sinh nhật Thục quý phi, Hoàng hậu mở tiệc ở cung Cảnh Ương, Trang Lạc Yên đến không sớm không muộn, ngồi xuống cùng mấy vị phi tần cùng phân vị, mấy người liền bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau.

“Sắc mặt Chiêu tần muội muội hôm nay nhìn tốt lắm.” Tương hiền tần ở bên nói.

“Tỉ tỉ cũng vậy.” Trang Lạc Yên cười đáp, tuy không biết vị Tương hiền tần này chỉ khách sáo cho có chuyện hay còn có ý khác nhưng nàng cũng không muốn tìm hiểu làm gì.

Yên quý tần ngồi phía tay trái Trang Lạc Yên, nghe hai người nói chuyện bèn quay đầu nhìn nàng, cười nói: “Sắc mặt Chiêu tần muội muội đúng là rất tốt, chắc hẳn vì sắp tới sinh nhật mình nên vui vẻ hơn chăng?”

Quả nhiên, lại nữa rồi, mấy nụ cười giấu dao này thật sự khiến Trang Lạc Yên khó chống đỡ, nàng cười nhìn Yên quý tần: “Hôm nay là sinh nhật Thục quý phi nương nương, náo nhiệt vui vẻ thế này khiến một người nông cạn như muội muội vừa thấy đã vui vẻ thêm đôi chút, làm cho tỉ tỉ chê cười rồi.”

Yên quý tần cũng cười nhưng ý cười không lan được đến mắt: “Sinh nhật Thục quý phi nương nương, mọi người đương nhiên nên vui vẻ.” Nói xong, nàng ta nhìn đi chỗ khác, như thể không còn hứng thú trò chuyện cùng Trang Lạc Yên nữa. Bên kia, Tương hiền tần và Ôn tần liếc nhìn nhau, vờ như không thấy cuộc chiến ngắn ngủi của hai người.

“Hoàng hậu nương nương tới.”

Trang Lạc Yên đứng dậy, thấy Hoàng hậu xuất hiện trong bộ váy thêu phượng, góc váy lông lánh kiêu sa loáng lên rạng rỡ dưới ánh nến, cùng các phi tần khác thỉnh an Hoàng hậu xong, nhìn Hoàng hậu kéo Thục quý phi ngồi bên dưới mình, nàng rũ mắt, nhìn chằm chằm mặt đất dưới chân.

“Hôm nay là sinh nhật Thục quý phi, chúng ta đều là tỉ muội với nhau, không cần câu nệ quy củ nữa, cùng vui vẻ với nhau đi.” Hoàng hậu vịn tay Thục quý phi ngồi xuống, cho các phi tần ngồi về vị trí, đưa mắt ra hiệu cho Hòa Ngọc. Hòa Ngọc hiểu ý, vẫy tay để các nhạc công tiến vào chơi nhạc hát mừng.

Màn vũ đạo thứ nhất là “Ma Cô chúc thọ”(*), vũ cơ là một nữ tử có thân thể mềm dẻo, kỹ thuật rất đẹp mắt, khiến cho loại người không có một gram tế bào thưởng thức nghệ thuật như Trang Lạc Yên cũng thần phục.

(*) Ma Cô chúc thọ hay Ma Cô hiến thọ. Tương truyền Ma Cô là một thiếu nữ dân tộc thiểu số phương bắc. Nàng là người thiện lương, ngày đó do làm tốt nàng được thưởng một quả đào, nghĩ muốn mang về cho cha ăn nhưng trên đường về nàng gặp một bà lão đang hấp hối. Có người nói bà cụ đói quá gắt đi, nếu ăn chút gì sẽ tốt hơn. Trong tay Ma Cô chẳng có gì ngoài quả đào. Thời đó đào là vật quý nhưng nàng lại không ngần ngại đưa cho bà cụ ăn. Vì chuyện này mà Ma Cô bị cha mắng. Hôm sau bà lão gặp nàng nói rằng: “Con là đứa trẻ ngoan, quả đào kia ta ăn rồi mệnh cũng dài hơn.” Còn hạt đào kia Ma Cô đem trồng. Cây đào mọc lên tươi tốt, tháng Giêng nở hoa, tháng ba kết trái. Thời kỳ giáp hạt, nàng thường đem đào tặng người nghèo khó. Kỳ lạ thay ai ăn cũng khỏe mạnh, người có bệnh khỏi bệnh, bởi vậy mọi người đều gọi nàng là “Ma Cô hiến thọ”.

“Bổn cung thấy màn vũ đạo này cũng khá, vừa mang ý may mắn vừa rất uyển chuyển,” Tiết mục kết thúc, Hoàng hậu lên tiếng, “Hòa Ngọc, thưởng.”

“Nô tì tạ ơn Hoàng hậu nương nương ” Vũ cơ sắm vai Ma Cô quỳ xuống cảm tạ.

Thấy Hoàng hậu ban thưởng, các phi tần khác lục tục thưởng theo, Trang Lạc Yên xem vui vẻ nên cũng thưởng vài thứ, nhìn nàng vũ cơ này chỉ chừng mười lăm mười sáu, nhưng không hiểu vì sao, nàng luôn cảm thấy nụ cười trên mặt Thục quý phi có hơi cứng nhắc.

Bóc một quả nhãn bỏ vào miệng, vị ngọt mát khiến tâm trạng Trang Lạc Yên rất tốt. Sau màn “Ma Cô chúc thọ”, lại có mấy vũ cơ cầm tỷ bà đi lên.

“Năm ấy Thục quý phi muội muội chỉ bằng một điệu vũ tỷ bà mà khiến khắp hậu cung thần phục, những vũ cơ này tuy không bằng nàng nhưng có lẽ không đến mức quá khó coi.” Hoàng hậu nói xong liền vỗ tay cho các vũ cơ bắt đầu múa.

Không hổ là vũ cơ chuyên dụng của cung đình, vũ đạo của mấy nữ tử này rất lộng lẫy, mỹ miều, khiến người xem có cảm giác sắp bay lên. Trang Lạc Yên liếc nhìn Thục quý phi ăn mặc sang trọng ngồi kia, thầm nghĩ, không biết năm ấy vũ đạo của Thục quý phi đẹp đến mức nào?

Tiếng tỳ bà thánh thót như châu rơi trên mâm ngọc, Trang Lạc Yên đang thích thú thưởng thức, bỗng nghe bên ngoài truyền vào giọng sắc nhọn của thái giám.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Tiếng đàn ngừng bật, vũ cơ cũng không nhảy nữa, các phi tần dừng tán tụng nhau, Hoàng hậu cũng đứng dậy bước ra đón tiếp.

Phong Cẩn bước vào, nhìn một lượt các mỹ nhân rực rỡ muôn màu trong phòng, mỉm cười nói: “Các vị ái phi không cần đa lễ.” Nói xong liền đỡ tay Hoàng hậu cùng bước về vị trí cao nhất.

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Các phi tần cùng đứng dậy lùi qua một bên, đợi khi Đế Hậu ngồi xuống mới về chỗ mình, thái độ cũng cầu nệ hơn trước.

Trang Lạc Yên lấy khăn che miệng, nhở hạt nhãn ra, sau đó ngồi thẳng lưng, nàng không muốn ai chú ý đến mình lúc này.

“Hôm nay sinh nhật Thục quý phi, trẫm cũng muốn tới dự một lát.” Phong Cẩn cười cười với Thục quý phi, sau đó ban thưởng cho nàng ta rất nhiều thứ.

Các phi tần khác vừa đổ kị vừa ao ước, nhưng thấy ngay cả Hoàng hậu cũng không có ý bắt mần nên đều nói cười vui vẻ chúc mừng, có điều trong lòng nghĩ gì thì chỉ họ mới biết.

Hoàng hậu bưng chén rượu tới trước mặt Phong Cẩn, Phong Cẩn nhận lấy, uống một ngụm, nhìn mấy vũ cơ đang đứng im lặng một bên: “Vừa rồi đang múa đến đâu thì tiếp tục múa đi.”

“Bẩm vâng.” Đám vũ cơ nhún mình thi lễ, lần thứ hai vung tay lên múa, Phong Cẩn xem một lát, đặt chén rượu xuống, nói: “Điệu múa này còn kém xa điệu múa của Thục quý phi.”

Hoàng hậu nghe vậy, cười nói: “Vũ đạo của Thục quý phi thực sự hiếm có, những nữ tử này có thể được vài phần như Thục quý phi đã phải rất vất vả luyện tập rồi.”

“Cũng phải,” Phong Cẩn gật đầu, “Nếu nói về vũ đạo, Thục quý phi đứng đầu thì Yên quý tần thứ hai.” Nói xong lại thưởng Thục quý phi một chén rượu, không hề nhắc đến Yên quý tần.

Trang Lạc Yên nhìn Thục quý phi e lệ thẹn thùng nâng chén rượu uống cạn, không khỏi cảm khái, rượu của Hoàng đế ban cho, dù là người không biết uống cũng phải uống bằng hết.

Nghe ca múa thêm một lát, Phong Cẩn lại đảo mắt qua các phi tần đang ngồi dưới, lập tức chú ý tới Chiêu tần đang chăm chú bóc nhãn. Thấy bộ dáng nàng vừa ăn nhãn vừa vui vẻ nghe khúc, thật sự khiến người ta có cảm giác nhàn nhã thông dong, không hề biết đến lo lắng là gì, hẳn nhện không được bèn nhìn thêm vài lượt.

Đĩa nhãn trước mặt đã ăn hết, Trang Lạc Yên tiếc nuối lau tay, bắt đầu nghiêm túc nghe khúc, tuy nàng không hiểu hàm ý trong ca từ của những cổ khúc này lắm nhưng ngắm người đẹp và nghe giọng hát trong vắt của họ cũng có điểm thú vị.

“Nhãn này không tệ.” Phong Cẩn bóc một quả bỏ vào miệng, ăn xong, quay sang nói với Hoàng hậu: “Dem lên ổi người một đĩa nữa đi.”

Hoàng hậu thưa vâng, mỗi người đang ngồi ở đó lại được thêm một đĩa nhãn.

Thấy phần nhãn mới, Trang Lạc Yên mỉm cười, tiếp tục vừa bóc nhãn vừa nghe khúc, thuận tiện liếc nhìn về phía Hoàng đế một cái, thấy bề trên không có ai chú ý đến mình bèn gỡ thủ đoạn kiểm cơm ra, nhìn qua thì như ăn nhãn nha nhưng khi cần mau thì tuyệt đối không chậm.

Bởi uống thêm mấy chén rượu, Thục quý phi đã ngà ngà say, hai gò má ửng hồng, ánh mắt mơ màng nhìn nhạc công ca nữ đang đàn hát trước sân, nhớ đến năm xưa mình dùng một điệu vũ tỳ bà khiến Hoàng thượng ấn tượng khắc sâu, hôm nay từng lớp người mới xuất hiện trước mặt, liệu có một ngày Hoàng thượng quên nàng?

Yến tiệc kết thúc, Phong Cẩn mang theo Thục quý phi đã chuẩn choáng hơi men rời đi, những phi tần còn lại cũng ngoan ngoãn hành lễ ra về.

Hoàng hậu ngồi trên ghế phượng, nhìn cả điện vắng vẻ, ánh mắt đảo qua khay đựng hoa quả trước mặt Hoàng đế, thấy đĩa nhãn mà Hoàng đế khen ngon vẫn chưa suy chuyển bao nhiêu.

“Bốn cung mệt rồi, thu dọn đi.” Sắc mặt Hoàng hậu bình tĩnh như nước, vịn tay Hòa Ngọc đứng lên, lần thứ hai liếc nhìn đĩa nhãn, quay người bước đi.

“Bẩm chủ tử, Hoàng thượng thưởng người đĩa lê thơm, nói là giải nhiệt trừ hỏa.” Thính Trúc bưng một hộp hoa quả bước vào, bên trong hộp là bốn quả lê thơm bày ngay ngắn.

Trang Lạc Yên sững sốt, ngay sau đó lại vui vẻ, thời tiết nóng bức thế này, ăn mấy quả lê giải nhiệt cũng hay.

Thấy chủ tử thích, Vân Tịch liền chọn một quả lê, gọt vỏ, vừa gọt vừa nghĩ, tối nay chủ tử ăn nhiều long nhãn như vậy, dễ bị nóng trong, ăn thêm ít lê rất tốt cho thân thể.

Sinh nhật Thục quý phi được làm thật long trọng ở cung Cảnh Ương, lại được Hoàng đế ban thưởng không ít, ngay cả vị Thái hậu đang lễ Phật cũng ban thưởng vài thứ, vì vậy Thục quý phi vốn đã rất được chú ý trong hậu cung nay càng nổi bật hơn.

So với sự chú ý mà Thục quý phi nhận được, sinh nhật sắp tới của Trang Lạc Yên lại bị dự đoán thành trò cười.

Mặc váy áo, xỏ giày thêu, ngồi trước gương tô son thoa phấn trang điểm, Trang Lạc Yên cầm bút tô lại nét lông mày, sửa sang trâm ngọc trên đầu: “Đi thôi, đến giờ thỉnh an Hoàng hậu nương nương rồi.”

Vân Tịch cùng Thính Trúc liếc nhìn nhau, Thính Trúc bất an hỏi: “Chủ tử, hôm nay là sinh nhật người, nếu như...” Các nàng đều biết mọi người trong cung đang chờ xem chủ tử thành trò cười, giờ đến cung Cảnh Ương, không biết chủ tử các cung khác sẽ nói gì đây?

“Làm phi tần, chẳng phải nên đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương sao?” Trang Lạc Yên đứng lên, “Đi thôi.”

“Vâng.” Vân Tịch và Thính Trúc thưa, đỡ tay Trang Lạc Yên ra khỏi phòng ngủ, đi tới gian ngoài, Trang Lạc Yên liếc nhìn bồn hoa sừng, khi ban xuống đây mới hé nụ, vì ngày ngày được phơi nắng nên đã chậm rãi nở hoa, chỉ sót lại vài búp còn e ấp, khiến người nhìn cảm thấy vui mắt đẹp lòng, “Chăm sóc cẩn thận nhé.”

“Thưa vâng.” Mấy cung nữ thái giám trong phòng bèn vâng dạ, Trang Lạc Yên không cố nhấn mạnh thêm, bước ra Đào Ngọc các.

Sáng sớm, mặt trời vừa mọc lên, rải xuống những tia nắng đỏ cam, vốn sẽ làm người ta cảm thấy ấm áp nhưng vào mùa hạ lại chỉ gây ra cảm giác khô nóng khó chịu. Trang Lạc Yên phe phẩy cây quạt trong tay, ngẩng đầu nhìn mặt trời phía đông trông hệt một quả trứng ốp, đưa quạt cho Thính Trúc, bước qua cửa chính cung Cảnh Ương.

“Chiêu tần tới.” Khi Trang Lạc Yên vào sảnh chính thỉnh an Hoàng hậu, thái giám canh cửa cao giọng truyền báo, nàng ngẩng đầu nhìn mấy phi tần vừa nói chuyện phiếm với nhau vừa vờ như vô tình lướt mắt qua mình.

“Tần thiếp bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Trang Lạc Yên không chú ý tới ánh mắt của những người này, lễ phép tiến vào thỉnh an Hoàng hậu.

“Chiêu tần không cần đa lễ, Hòa Ngọc, đỡ Chiêu tần ngồi, dâng trà.” Hoàng hậu gật đầu cười, dịu dàng cười nói với Trang Lạc Yên, “Hôm nay là sinh nhật muội, vốn đã định miễn thỉnh an sớm nay nhưng bốn cung cũng có đôi chuyện muốn báo nên để muội lại đây một chuyện.”

“Đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương là bổn phận của tần thiếp, nào dám vì sinh nhật mà sao nhãng?” Trang Lạc Yên cười nói, “Hoàng hậu nương nương còn nhớ sinh nhật tần thiếp đã là vinh hạnh cho thiếp rồi.”

“Đều là tỉ muội với nhau, đâu cần nghiêm khắc như vậy.” Hoàng hậu vẫn cười ôn hòa như cũ, “Sinh nhật muội cũng cần tổ chức chúc mừng một chút, bổn cung đã sai Thượng Thiện giám chuẩn bị rượu và đồ ăn tối nay, các vị đang ngồi ở đây hãy đến chỗ bổn cung tụ hội chúc lát, để cùng mừng sinh nhật Chiêu tần.”

Hoàng hậu đã tỏ thái độ như vậy, những người đang ngồi ở đây đương nhiên sẽ không thờ ơ, ai nấy đều tỏ ra vui vẻ nói vài câu chúc mừng. Xem ý tứ của Hoàng hậu, dường như không định để Chiêu tần mất mặt, vậy là dự định nhìn Chiêu tần xấu hổ đã tan thành bọt biển.

“Ta nhớ sinh nhật của nàng là tháng Ba thì phải?” Mã tiếp dư ngồi bên cạnh Trang Uyển Thanh, nhìn Chiêu tần bị các phi tần vây xung quanh chúc mừng, nở nụ cười nhạt nhìn nàng ta, Hoàng hậu cũng đâu có nhớ làm một bàn tiệc mừng sinh nhật Trang tiếp dư này đâu.

Trang Uyển Thanh lạnh nhạt liếc nhìn Mã tiếp dư: “Vết sưng trên mặt tỉ tỉ hình như còn chưa tiêu nhỉ, chỗ muội có một ít thuốc mỡ giảm sưng, hay là tỉ tỉ lấy thử dùng xem sao?”

Mã tiếp dư lập tức sa sầm mặt, Trang Uyển Thanh thấy nàng ta như vậy, cười nhạt một tiếng, ánh mắt lại chuyển sang Trang Lạc Yên, sau đó bình thần rũ mắt nâng tách trà, nhẹ nhàng thổi lá trà trên mặt nước, có điều bàn tay cầm tách dường như chặt hơn một chút.

Hoàng hậu nhìn các phi tần riu rít, thầm cười lạnh trong lòng, tối nay hẳn sẽ náo nhiệt lắm đây.

Sau khi ra khỏi cung Cảnh Ương, Trang Lạc Yên lại phải tiếp lời mấy phi tần tiến tới bắt chuyện một lát mới oát thân được, hôm qua đâu thấy nhiều người tới chúc mừng sinh nhật nàng như vậy.

“Lễ vật của Thục quý phi nương nương cung An Thanh đưa tới.”

“Lễ vật của Nhu phi nương nương cung Hòa Nhạc đưa tới.”

“Lễ vật của Hiền phi nương nương cung Nguyễn Minh đưa tới.”

Mỗi một giấy mừng lại một đồng lễ vật chảy vào Đào Ngọc các như nước, Trang Lạc Yên nhìn những danh mục quà tặng này thì biết, dù không phải là thứ quý nhất nhưng giá trị tuyệt đối không nhẹ, nàng cười cười đặt tờ danh mục quà lên bàn: “Thu cả đi, cẩn thận chút”.

“Nương nương, Chiêu tần chỉ là một tần thôi, chúng ta cần gì...” Trong cung Nguyễn Minh, Thanh Lộ đang bóp vai cho Hiền phi, thắc mắc.

“Bây giờ nàng ta là một tần, sau đêm nay ai biết được sẽ thế nào. Tiểu Ngụy Tử vừa đi tặng quà đã nói rồi đấy, ngay cả cung Cảnh Ương cũng tặng quà tới đó,” Hiền phi khép kinh Phật trong tay lại, “Không tin người nhìn mà xem, Chiêu tần này là một nhân vật không thể coi thường đâu.”

Thanh Lộ gật đầu, nói theo: “Vậy chẳng phải nàng ta còn thắng nhanh hơn cả Yên quý tần?”

“Yên quý tần đã là gì,” Hiền phi cười khinh bỉ, “Xuất thân của nàng ta vốn không bằng Chiêu tần, hiện tại nhờ có sủng ái của Hoàng thượng mà kiêu ngạo thôi, nếu một ngày thất sủng, sợ là chẳng so được với ai đâu.”

Thanh Lộ không dám tiếp tục hỏi, chỉ cẩn thận nói: “Nương nương thật sáng suốt, là nô tì ngu độn quá rồi.”

Hiền phi chẳng nói gì thêm, chỉ nhếch khóe miệng cười, đã sống được trong hậu cung này, ai lại không sáng suốt?

Mặt trời ngả về tây, phía chân trời đã chuyển sang màu xám, Trang Lạc Yên tới cung Cảnh Ương tạ ơn Hoàng hậu rồi mới ngồi xuống, hôm nay là sinh nhật nàng nên được đặc cách ngồi cùng mấy người ở phân vị “phi”.

“Hôm trước đã nói, đến sinh nhật Chiêu tần muội muội thì nhất định phải uống với ta vài chén, muội muội chớ quên đó.” Thục quý phi ban đầu có hơi khó chịu nhưng sau lại thấy vật phẩm chuẩn bị sinh nhật Chiêu tần không được như mình, ngay cả nhạc công vũ cơ phục vụ cũng không như sinh nhật mình nên tâm trạng mới thoải mái hơn một chút.

“Tần thiếp không biết uống rượu nhưng ý tốt của nương nương, tần thiếp nhất định không chối từ.” Trang Lạc Yên bưng chén rượu lên kính các phi tần đang ngồi đó rồi ngửa đầu uống cạn.

Thấy Chiêu tần không làm bộ kiêu cách, Thục quý phi cũng không khó xử nàng, huống chi nàng cũng không muốn làm căng quá nên chỉ cười cho qua.

“Các muội muội hôm nay đừng có chúc rượu Chiêu tần nhiều quá đấy, không thì lát nữa chỗ bồn cung lại có một tên say khướt,” Hoàng hậu trước giờ luôn đóng vai rộng lượng, tối nay cũng không ngoại lệ, “Hòa Ngọc, đi lấy cho Chiêu tần bát canh ấm bụng trước đã, tránh cho nàng ấy say sớm.”

“Xem ra Hoàng hậu nương nương vẫn là thương yêu Chiêu tần muội muội nhất rồi,” Nhu phi nhẹ nhàng lên tiếng, “Nhưng đúng là giờ này đã say thì không hay lắm.”

Hoàng hậu liếc nhìn Nhu phi một cái: “Tất cả các muội bồn cung đều thương cả.”

Trang Lạc Yên lấy khăn tay lau khóe miệng, làm vợ cả nào có ai thật lòng thương yêu vợ bé của chồng mình, bản lĩnh trợn mắt nói dối của mấy người này, chỉ làm người nghe thôi, nàng cũng đã thấy vợ vắn.

“Thánh chỉ tới.”

Các phi tần đang ở đây nghe thấy thái giám truyền báo thì đều đứng dậy ra quỳ trước sảnh, khi nhìn thấy người đến tuyên đọc thánh chỉ là Cao Đức Trung, thái giám thân cận của Hoàng thượng thì đều giật mình suy tính.

“Đào Ngọc các Trang thị hiền lương thực đức, tướng mạo đoan trang, từ khi tiến cung tới nay khiến trăm rất hài lòng, xét thấy cử chỉ cùng phẩm hạnh đều xứng với hai chữ ‘mỹ nhân’, nay nhân dịp sinh nhật tấn phong thành tòng tam phẩm Chiêu sung nghi.”

“Tần thiếp tạ long ân của Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Trang Lạc Yên hành đại lễ tạ ơn, tiếp nhận thánh chỉ sắc phong từ tay Cao Đức Trung.

“Chiêu sung nghi xin hãy mau đứng dậy,” Cao Đức Trung đỡ Trang Lạc Yên lên, cười nói, “Các vị chủ nhân đang uống rượu ở đây, vậy nô tài xin phép quay về, mời các vị từ từ uống tiếp ạ.”

“Công công đi thông thả.” Trang Lạc Yên đứng lên, nắm chặt thánh chỉ thêu sợi vàng trong tay, hơi bất ngờ một chút. Nàng cũng nghĩ Hoàng đế sẽ thăng chức inh nhưng chỉ nghĩ nhiều nhất là lên quý tần, ai ngờ từ tòng tứ phẩm thăng lên thẳng tòng tam phẩm.

Hoàng hậu nghe xong thánh chỉ cũng hơi sửng sốt một chút, lúc này đã kịp trở lại bình thường: “Chiêu sung nghi tấn chức cũng là một chuyện vui.” Nói xong, lại thưởng Trang Lạc Yên một bộ trang sức.

Các phi tần trong sảnh lúc này, trên mặt tuy vẫn treo nụ cười nhưng chỉ e không có ai còn vui vẻ được nữa.

Khó chịu trong lòng không thể lấy ra bèn dùng rượu để rót, tiếp sau đó, Trang Lạc Yên bị các phi tần vây lấy không ngừng mời rượu, tuy bản lĩnh từ chối không nhỏ nhưng đối mặt với nhóm địch thủ mạnh như vậy, nàng vẫn bị ép uống vài chén, khi tiệc rượu kết thúc, nàng đã ngà ngà say.

Ngồi lắc lư theo từng nhịp chân thái giám khiêng kiệu, Trang Lạc Yên chống cằm, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, phát hiện trước mắt đã hơi mờ ảo, tuy đầu óc vẫn còn khá tỉnh táo nhưng vẫn choáng váng hoa mắt.

Đợi đến khi thu mắt nhìn lại, nàng chợt thấy một đội ngũ khiêng chiếc kiệu màu vàng sáng đang tới gần.

7. Chương 06

Chương 6

Trang Lạc Yên còn chưa kịp nhìn kỹ, kiệu của nàng đã hơi chao đảo hạ xuống, cung nữ, thái giám đều quỳ cả trên mặt đất.

Được gọi là mỹ nhân, không chỉ có dung nhan xinh đẹp mà cử chỉ phải thêm chút phong tình quyến rũ đúng lúc, thế mới coi là tuyệt diệu.

Phong Cẩn nhìn nữ tử ăn mặc lộng lẫy đang loạng choạng đứng lên khỏi ghế, mắt còn mang hơi nước loang loạng mơ hồ, nhìn ngây thơ khờ dại càng mang hương vị khác xưa.

“Thiếp bái kiến hoàng thượng.” Trang Lạc Yên hành lễ xong, ngây ngô ngẩng đầu nhìn Hoàng đế bước lại gần. Tay bị đối phương cầm, người nàng hơi lung lay nhưng không cố ý ngã vào lòng Hoàng đế mà chỉ lắc lư một lúc rồi đứng vững, có điều, bàn tay nắm tay đối phương lại như vô thức siết chặt hơn.

Thuận thể ngã vào lòng thì có vẻ giả tạo, hiện tại nàng lại khiến vị hoàng đế từng trải trên tình trường này tin tưởng nàng không cố ý ra vẻ. Lúc này, tâm tư Trang Lạc Yên đã tỉnh táo hơn cả đầu óc, “Hoàng thượng, thiếp đã thất nghi rồi.”

“Ái phi say.” Phong Cẩn mỉm cười, tay nắm lấy vai nàng, “Trẫm đương nhiên sẽ không truy cứu.”

Nữ tử trong lòng hấn lắc đầu, vươn ngón tay đâm đâm vào ngực hấn: “Thiếp không có tội, Hoàng thượng đừng lắc lư nữa, thiếp không thấy rõ ngài rồi.”

“Vậy thường ngày nàng nhìn trẫm chưa đủ sao?”

“Nhìn nhiều một chút vẫn tốt hơn mà,” nữ tử ấy lắc đầu, giọng nói mang theo ý hờn giận, “Đã mấy ngày nay thiếp chưa được nhìn kỹ Hoàng thượng rồi.”

Ồi chao, Chiêu sung nghi này quả là đã say đến mức thất lễ mất rồi, Cao Đức Trung đang đứng sau lưng Phong Cẩn thấy được thái độ vượt quy củ của Chiêu sung nghi liền vội vã quỳ sụp xuống, những người hầu xung quanh đồng loạt quỳ gối cúi đầu.

Xung quanh trở nên tĩnh mịch một cách kỳ lạ, Phong Cẩn đột nhiên cười khê, bệ bồng nữ tử đã mơ mơ màng màng, bước lên ngự giá: “Bãi giá Đào Ngọc các.”

Thính Trúc và Văn Tịch đã toát mồ hôi lạnh đầy lưng, nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng dậy đi theo.

Khi Hoàng đế vừa bệ mình lên, Trang Lạc Yên rút ra một kết luận, cảnh nam nhân vật chính bế nữ nhân vật chính trong các bộ phim thần tượng rất có cơ sở đấy, một người luôn sống an nhàn sung sướng như tên Hoàng đế này chẳng phải cũng có thể bế được nàng lên đấy thôi?

Cọ cọ nhẹ vạt áo thêu rồng bằng tơ vàng như thể lưu luyến không muốn rời xa, Trang Lạc Yên âm thầm cảm thán, bị nhiều nàng “xài” như thế mà vẫn có thể bảo trì được vóc người rắn chắc, tên Hoàng đế này thật là vất vả.

“Nương nương, nghe nói Chiêu sung nghi uống say giữa đường lại gặp được Hoàng thượng, Hoàng thượng giờ đang tới Đào Ngọc các.” Lăng Sa là cung nữ thân cận của Thục quý phi, vừa nghe đến chuyện này liền vội bẩm báo ngay cho nàng.

“Hôm nay là sinh nhật nàng ta, Hoàng thượng tới chỗ nàng ta cũng bình thường thôi.” Tô Nhụy Tử cầm một cây kéo, cắt tỉa bồn cây cảnh trước mặt “Tối nay người không ngủ được e là vị chủ nhân của Lâm Nguyệt hiên kia cơ.”

“Lâm Nguyệt hiên đã tính là gì đâu, xuất thân không tôn quý như nương nương, lại dám học phong cách của nương nương, tiếc là học không giống, thành ra trò cười.” Lăng Sa nhặt nhanh cành lá chủ nhân vừa tỉa xuống, “Nương nương là quý phi, nàng ta chỉ là một quý tần nho nhỏ, nay đến cả một Trang Lạc Yên vào cung chưa đầy năm cũng đã vượt qua nàng ta, xem nàng ta sau này còn còn rõ với ai.”

Tô Nhụy Tử sinh ra trong một gia tộc danh giá, lại có vũ đạo xuất sắc nên được thánh sủng, vì vậy không hề có cảm tình với một Yên quý tần xuất thân thấp kém lại có sở trường là múa, nhưng đồng thời cũng chẳng chút thiện cảm với một Trang Lạc Yên cũng xuất thân từ một gia đình có tiếng tăm. Nàng sửa sang lại bồn cây: “Chỉ e là Trang Lạc Yên cũng chẳng phải kẻ tầm thường.” Trước đó vài ngày, vị họ Lâm kia chẳng phải đã mất sạch tương lai vào tay nàng ta hay sao, đường đường là một Viện phi bị giáng thẳng xuống Lâm tần, nàng không tin Trang Lạc Yên không có tác động gì trong đó.

“Rắc”, cắt đứt một chạc cây dư thừa, đưa cây kéo cho Lăng Sa, “Sau này không cần cố gắng hỏi thăm chuyện của Đào Ngọc các.” Nàng liếc nhìn chạc cây vừa tĩa xuống, Hoàng thượng không thích những nữ tử tay chân quá dài, có một số việc gấp quá lại không hay.

Trong màn trướng của mỹ nhân ở Đào Ngọc các, Phong Cẩn tạm thời gác lại những suy tính về thủ đoạn của người khác. Là một người đàn ông, trong bản chất đều có một góc hoang dã điên cuồng, chỉ có điều, khi đứng trên ngôi vị Đế vương, có một số điều không được bộc lộ. Những nữ tử trong hậu cung của hắn, xuất thân thấp kém nhất cũng là con gái tri huyện, vì vậy trong chuyện phòng the, dù có hấp dẫn nhưng vẫn thiếu đôi phần cuồng dã.

Nhưng hôm nay trên người Chiêu sung nghi đang say rượu này, hắn cảm nhận được một hương vị tuyệt hảo và khác lạ. Thắt lưng mềm mại, làn da trơn mịn cùng với sự ỷ lại tuyệt đối và tình yêu đắm say, tất cả tựa như một cây đuốc đốt cháy lên toàn bộ nhiệt huyết của hắn. Cặp chân thon dài ôm lấy quanh hông như thể đã siết chặt linh hồn hắn.

Quần quýt triển miên, điên cuồng và hưng phấn khiến Phong Cẩn gần như đến cực hạn. Tận khi kết thúc, giai nhân vẫn ôm siết lấy hông hắn, giống như ôm lấy thế giới của riêng mình.

Đã lâu chưa từng có một đêm vui sướng như vậy, Phong Cẩn cẩn thận gỡ những lọn tóc bết mồ hôi trên trán Trang Lạc Yên, trong ánh mắt thêm vài tia ấm áp. Đối phương lúc này vẫn đờ đẫn hai mắt, mê say nhìn hắn, thân thể càng ra sức rúc vào ngực hắn, như thể không muốn có bất kỳ khoảng cách nào giữa hai người: “Hoàng thượng, Hoàng thượng...”

Ánh mắt Phong Cẩn chợt tối lại, tay vỗ nhẹ lên lưng giai nhân giống như đang dỗ dành trẻ con.

“Hoàng thượng, ta ...” Giọng nói thủ thi cũng đã chuyển choáng men nồng mang theo tất cả lệ thuộc và đắm say, lời nói mơ mơ hồ hồ khiến Phong Cẩn không nghe rõ nhưng ngọn lửa trong lòng lần thứ hai lại bùng lên, xoay người đè đối phương, lòng thầm nhủ, đôi khi phóng túng một lần thì đã sao. Mặc dù người con gái này dám xưng “ta” trước mặt hắn, mặc dù người ấy không phải đầy bụng tài hoa cũng không có nhan sắc khuynh đảo hậu cung, nhưng nữ tử này đã tặng cho hắn một thứ mà một phi tần không nên tặng đi nhất.

Sáng hôm sau, Phong Cẩn tỉnh lại, người trong ngực còn đang ngủ say, mặc hắn nhấc tay dời chân nàng, đối phương vẫn không hề phản ứng lại. Nhìn những vết tích trên da thịt trắng mịn, hắn mỉm cười kéo chăn bọc kín nàng lại, chỉ để đầu lộ ra ngoài.

Nghe thấy tiếng động ở phòng trong, Cao Đức Trung vội mang người nhẹ nhàng đi vào hầu hạ Hoàng đế thay y phục rửa mặt. Thấy Chiêu sung nghi còn đang ngủ, ông rất thức thời ra hiệu cho người phía sau nhẹ tay nhẹ chân, lặng lẽ hành lễ với Hoàng thượng rồi tiến lên hầu hạ.

Một người đàn ông vừa được thỏa mãn ở phương diện nào đó thì tâm trạng sẽ rất tốt, vì vậy kể cả khi nô tài chọn túi thơm mang mùi hương hắn không thích, thì Phong Cẩn cũng chỉ để bọn họ cầm túi thơm xuống, không hề lộ ý khó chịu.

Cao Đức Trung không dám nhìn mỹ nhân nằm sau bức màn, chỉ liếc nhìn túi thơm bị lấy xuống, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không biết hôm nay người nào trực mà lại phạm phải lỗi ngớ ngẩn thế này? Chẳng lẽ không biết Hoàng thượng mỗi khi vào hè, tâm trạng sẽ không được tốt lắm hay sao, may mà hôm nay Hoàng thượng đang vui vẻ nên không trách phạt.

Phong Cẩn ra phòng ngoài, nói với bọn Thính Trúc đang chờ ở đó, “Để chủ tử các người ngủ thêm một lát, nếu lát nữa chưa tỉnh thì miễn cho nàng ấy lễ thỉnh an Hoàng hậu sáng nay đi, đêm qua Chiêu sung nghi say rượu, Hoàng hậu cũng thông cảm.”

Thính Trúc và Vân Tịch cùng quỳ xuống thay chủ tử tạ ơn, sau khi Hoàng đế đi khỏi, cả hai đều vui mừng ra mặt.

Tối qua Trang Lạc Yên vừa đánh một trận thật sướng khoái, lúc Phong Cẩn đi nàng đã tỉnh, nhìn dấu vết của Hoàng đế để lại trên người mình, nàng cảm khái, một người đàn ông thoát nhìn tỉnh táo lí trí đến đâu thì vào thời điểm nào đó vẫn có thể cảm thú hơn cả cảm thú.

Gọi mọi người vào hầu hạ tắm rửa thay y phục, mặc một chiếc váy mới, nhìn người đẹp má phấn môi hồng trong gương, Trang Lạc Yên dán lên trán một đoá hoa nhỏ, lưỡi biếng ngáp một cái, liếc nhìn bát “canh

bổ dưỡng” mà thái giám nội thị đưa tới, cười cười uống cạn. Nhận khăn tay Thính Trúc đưa lên, nàng lau khóe miệng: “Đến giờ đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương rồi.”

“Bẩm chủ tử, vừa rồi người bên cung Cảnh Ương tới báo, Hoàng hậu nương nương nói đêm qua người say rượu nên hôm nay có thể không cần tới thỉnh an.” Vân Tịch đi vào phòng trong, nhỏ giọng nói với Trang Lạc Yên.

Trang Lạc Yên nghe vậy, cười cười, đưa tay cho nàng ta: “Đi thôi.”

Đến cung Cảnh Ương, Trang Lạc Yên như cũ quy củ, hành đại lễ với Hoàng hậu, Hoàng hậu lại ban thưởng vài thứ cho nàng, từ giá trị mấy món ban thưởng này cho thấy, chỉ ít Hoàng hậu hiện tại không có bất kỳ bất mãn gì với cách cư xử của Trang Lạc Yên.

“Bổn cung nghĩ hôm qua muội say nên miễn muội thỉnh an sáng nay, vậy mà muội vẫn tới, có chỗ nào không khỏe không?” Nét mặt Hoàng hậu vẫn tươi cười đoan trang như xưa.

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương quan tâm, tần thiếp vẫn ổn cả, đêm qua quá chén khiến Hoàng hậu nương nương lo lắng là lỗi của tần thiếp.” Trang Lạc Yên nhún mình thi lễ, “Hoàng hậu nương nương thương yêu tần thiếp là lòng tốt của nương nương, tần thiếp không thể ỷ lại vào sự yêu mến của nương nương mà quên mất quy củ.”

Hoàng hậu cười cười, tỏ vẻ hài lòng trước lời giải thích này của Trang Lạc Yên, vừa cho nàng ngồi lại nghe thái giám bên ngoài truyền báo, Thục quý phi, Tô tu nghi, Như phi tới.

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Chiêu sung nghi đang ngồi ngoan ngoãn một bên. Chiêu sung nghi này tối qua vừa hầu hạ Hoàng thượng mà nay còn tới trước, không biết là Chiêu sung nghi tới sớm hay ba người này tới muộn đây?

Nàng nhấp một ngụm trà, thoáng nhăn mặt, lần này hương vị Quân Sơn Ngân Châm mà điện Trung Tĩnh đưa tới hình như hơi kém một chút.

Tô tu nghi từ khi tiến vào hành lễ xong liền ngồi ngay ngắn và im lặng, chỉ có đôi khi Thục quý phi nói chuyện mới phụ họa vài câu, nhạt nhòa đến mức khiến người ta nghi ngờ việc nàng ta là chị em họ với Thục quý phi.

Trang Lạc Yên tỉ mỉ quan sát Thục quý phi, nữ tử này luôn gây cho người đối diện một cảm giác nàng ta vô hại lại khiến người ta phải thương yêu, nhưng kiểu người này trong nội tâm lại chia thành hai loại đối lập, một là loại người khiến người ta thật sự thương tiếc như Lâm Đại Ngọc, loại thứ hai là những người có thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn. Thục quý phi có thể chiếm đến vị trí à sừng cũng không ngoa như ngày hôm nay, chắc chắn không phải loại người thứ nhất.

Một nữ tử trông càng vô hại, khi ra tay hại người lại càng đáng sợ.

“Ta cho rằng Chiêu sung nghi muội muội hôm nay không tới cơ đấy,” Thục quý phi nhìn về phía Trang Lạc Yên cười, sau đó liếc nhìn Yên quý tần đầy thâm ý, “Nhớ năm ngoái sinh nhật Yên quý tần muội muội, muội muội vì không khỏe nên không tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương được.”

Nghe mấy lời này, Trang Lạc Yên nhận ra hình như Thục quý phi không ưa Yên quý tần, cũng phải thôi, có nữ tử nào thấy người sau học thủ đoạn của mình để bỏ lên mà vui vẻ nổi đâu. Trang Lạc Yên cười cười với Thục quý phi, không hề tiếp lời.

Các phi tần khác chỉ đảo mắt quan sát ba người, không ai mở miệng nói chuyện.

“Tỉ tỉ đã quên rồi sao, Yên quý tần muội muội xưa nay mảnh mai yếu ớt, Hoàng hậu nương nương thương yêu muội ấy nên miễn thỉnh an đó.” Tô tu nghi tiếp chuyện.

Mấy lời này không được hay lắm, ai không biết chuyện sẽ nghĩ Hoàng hậu “nhất bên trọng nhất bên khinh”, phân biệt đối xử giữa Trang Lạc Yên và Yên quý tần.

Trang Lạc Yên lúc này mới lên tiếng: “Tỉ tỉ tới muộn nên không biết, Hoàng hậu nương nương cũng đã miễn thỉnh an cho tần thiếp sáng nay, có điều tần thiếp xưa nay khỏe mạnh, nằm thêm cũng không ngủ được, tới đây trò chuyện cùng các tỉ muội cũng hay.”

“Biết muội là người hiểu quy củ lễ nghĩa,” Thục quý phi cũng nghe ra điều bất ổn trong lời nói của Tô tu nghi, vội lên tiếng chặn miệng nàng ta, lại bổ sung một câu tán dương Trang Lạc Yên, “Thảo nào được Hoàng hậu nương nương yêu thích.”

Trang Lạc Yên cười lạnh trong lòng, câu này của Thục quý phi quả là một mũi tên bắn trúng hai đích, vừa nói xấu Yên quý tần không biết lễ nghĩa, vừa làm hại nàng trở nên nổi bật trong mắt người khác, kéo Hoàng hậu ra sẽ khiến các phi tần khác khó chịu với mình.

“Nào chỉ có Chiêu sung nghi,” Hoàng hậu vờ như không thấy cuộc chiến âm thầm giữa các phi tần, điềm đạm mở miệng, “Chỉ cần biết quy củ, Hoàng thượng, Thái hậu và bốn cung đều thích, muội lại nói chỉ bốn cung thích Chiêu sung nghi, chẳng lẽ bốn cung đối với muội không đủ tốt hay sao?”

“Hoàng hậu nương nương đương nhiên là rất thương yêu muội muội, nhưng mà muội muội đây hẹp hòi, thấy ngài đối xử tốt với người khác liền không chịu nên muốn pha trò đôi câu, Chiêu muội muội đừng trách móc ta đây.” Thục quý phi không vì Hoàng hậu trách mà sợ hãi, ngược lại còn rất thân thiết nói ra mấy lời này.

“Nương nương thẳng tính, tần thiếp há lại là người hay để bụng.” Trang Lạc Yên vẫn cười cười như cũ.

Hoàng hậu nâng tách trà tiễn khách: “Được rồi, các muội chỉ thích trêu ghẹo nhau thôi, cũng không còn sớm nữa, đợi thêm một lát nắng sẽ gay gắt lắm, thôi, các muội đều về cả đi.”

Hoàng hậu đã nói vậy, dù ai còn muốn nói cũng không dám lên tiếng nữa, đều đứng dậy hành lễ ra về.

Ra đến ngoài cung Cảnh Ương, Trang Lạc Yên phát hiện sắc mặt Yên quý tần không được tốt, cung nữ đỡ tay nàng ta cũng vui vẻ thật thấp, nhìn không thấy vẻ uy phong lúc ra lệnh vả miệng Mã tiếp dư. Rất hiển nhiên, đối với Yên quý tần, Thục quý phi vẫn là một đối thủ đáng sợ.

“Chiêu sung nghi, không bằng đi cùng một đoạn?” Tương hiền tần đang đi phía sau nàng đột nhiên lên tiếng gọi.

“Tương tỉ tỉ,” Trang Lạc Yên quay đầu cười, thấy Tương hiền tần chủ động bắt chuyện liền dừng bước.

Tương hiền tần đi tới bên cạnh nàng, dừng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời không một gợn mây, thở dài: “Hôm nay lại nóng hơn rồi.”

“Sắp vào tháng Sáu, trời nóng lên cũng phải thôi,” Trang Lạc Yên nhận cây quạt tròn từ tay Vân Tịch, nhẹ nhàng phe phẩy, cùng sóng vai với Tương hiền tần, “Hôm nay sao không thấy Ôn tông tỉ tỉ ạ?”

“Nàng ấy hôm trước bắt đầu thấy không khỏe, mấy ngày này có Thái y tới xem nhưng vẫn không thấy khá hơn,” Giọng Tương hiền tần hơi trầm xuống, “Nay trời lại nóng lên thế này, không biết đến bao giờ mới bình phục được.”

“Ôn tông tỉ tỉ là người có phúc, tỉ tỉ không cần lo lắng quá đâu.” Trang Lạc Yên lúc này mới nhớ tới, đúng là mấy ngày nay không thấy Ôn tần. Có thể là vì Ôn tần không được sủng ái, thường ngày lại ít nói nên nàng không để ý lắm.

Tương hiền tần cười nhạt, chỗ ở của nàng cùng hướng với Đào Ngọc các, chỉ hơi xa hơn một chút. Từ lúc vào cung tới nay, nàng chưa từng được lọt vào mắt Đế vương, nhờ có xuất thân khá cao cùng với thâm niên theo hầu Hoàng đế mà lên được vị trí hôm nay. Nàng nhin không được nghiêng đầu liếc mắt sang Chiêu sung nghi đang được sủng ái đi bên cạnh, nữ tử này dùng cách gì mà leo lên nhanh như vậy?

Nhan sắc không phải bậc nhất, cầm kỳ thi họa cũng không xuất sắc nổi trội so với người khác trong cung, lại không có tài riêng như Thục quý phi giỏi múa hay Nhu phi hát hay, rốt cuộc nàng ta có gì khiến Hoàng thượng yêu thích đến thế?

“Cũng đành như vậy thôi.” Tương hiền tần dời mắt đi, người ta được sủng ái đương nhiên có thủ đoạn hơn người, nếu nàng có thể nhìn ra được thì đã không sống tầm thường vô vị trong cung suốt mấy năm nay.

Hai người đi được một đoạn, không ngờ lại gặp phải một người rất hiếm khi tới ngự hoa viên.

“Thiếp bái kiến Hoàng thượng.” Tương hiền tần không ngờ mình có thể gặp Hoàng đế ở ngự hoa viên, giây lát, đến giọng nói cũng run rẩy.

“Hai ái phi từ chỗ Hoàng hậu tới đây?” Ánh mắt Phong Cẩn đảo qua hai người rồi dừng lại ở Trang Lạc Yên, vươn tay nâng nàng dậy, nói, “Sao nàng cũng đi?” Nói xong, hắn thấy nữ tử trước mặt ửng hồng hai má, ngay cả mắt cũng không dám nhìn thẳng vào mình.

“Hoàng thượng đi rồi, thiếp liền tỉnh...” Lời còn chưa dứt, mặt đã đỏ hơn, “Hoàng hậu nương nương vất vả vì hậu cung, thiếp đến thỉnh an là chuyện nên làm.”

Tương hiền tần cúi đầu, tầm mắt bắt được cảnh bàn tay non mịn của Chiêu sung nghi bị Hoàng thượng nắm trong tay mình, thoáng chốc ngây cả người, ngay cả Trang Lạc Yên nói gì nàng cũng không nghe rõ.

Trong hậu cung này, còn có điều gì hư vô mờ mịt hơn tình yêu của Hoàng đế? Từ khi nàng tiến cung đã không được sủng ái, Hoàng thượng thỉnh thoảng sủng hạnh vài lần, đối mặt với vị Đế vương tuần tú oai phong, nàng cũng từng rung động. Vị Đế vương này là người đàn ông đầu tiên, cũng là người đàn ông duy nhất trong đời nàng, lại xuất sắc đến thế...

Thế nhưng thời gian qua đi, chứng kiến người ấy qua lại với các nữ tử khác, chứng kiến ánh mắt lạnh lùng của người ấy khi nhìn mình, tình yêu của nàng dần dần phai nhạt, an phận sống yên lặng trong góc nhỏ của bản thân, tuy không được tốt lắm nhưng cuộc sống cũng không đến mức gian nan như những người bị biếm vào lãnh cung. Dù sao họ Tương ở Giang Nam cũng là một gia tộc lớn, các phi tần khác trong cung chưa từng cố ý gây khó dễ cho nàng.

Hôm nay nhìn biểu hiện của Chiêu sung nghi trước mặt Hoàng thượng, ánh mắt muốn giấu cũng giấu không nổi tình yêu thâm lặng khiến nàng thoáng giật mình bừng tỉnh. Nàng vẫn cho là từ sau khi bị bỏ qua một lần, Chiêu sung nghi này đã thông minh hơn, vì vậy mới có thể liên tục tấn chức từ một uyển nghi lên tới sung nghi như ngày nay, nào ngờ thông minh không thấy, chỉ thấy nàng ta đã mang một tình cảm không nên có nhất khi vào nơi đây.

Nàng muốn cười nhạo nữ tử ngốc nghếch này nhưng lại chỉ thấy lòng mình sao chua xót quá, bất chợt cảm thấy thương hại cô bé còn đang tuổi ngây thơ ấy, ngấm lại bản thân chợt nhận ra, với địa vị của mình trong cung, nào có tư cách thương hại người khác. Dời mắt đi, không muốn nhìn bàn tay Đế vương đang bao bọc lấy bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại kia, bàn tay ấy hôm nay sưởi ấm tay Chiêu sung nghi, hôm qua từng nắm tay ai, ngày mai lại sẽ ôm người nào?

Đối với Tương hiền tần này, Phong Cẩn không có nhiều ấn tượng lắm, chỉ nhớ đó là một nữ tử tế nhị. Tương gia ở Giang Nam là thư hương thế gia, tiếc là Tương hiền tần không có được tài văn chương của một gia tộc thư hương như thế, ngược lại bị sách vở lây nhiễm thành ngây ngô vô vị. Cũng may, một người như thế trong cung sẽ bớt lo, chí ít là tay vẫn sạch sẽ.

“Nếu đã gặp hai ái phi ở đây, vậy cùng trầm đi dạo một lát,” Phong Cẩn buông tay Trang Lạc Yên, nhìn khắp hoa viên, “Đợi lát nữa chỉ sợ có muốn ngắm cảnh cũng không chịu nổi mặt trời gay gắt quá thôi.”

Trang Lạc Yên và Tương hiền tần hành lễ theo hầu hai bên, so với vẻ mộc mạc của Tương hiền tần, ánh mắt Trang Lạc Yên có thần nhiều hơn, tựa như một bức tranh rực rỡ vậy, cho nên dù là một người trầm tĩnh như Phong Cẩn, dọc đường đi cũng sẽ tán gẫu đôi câu.

“Người trong cung đều yêu thích các loài hoa sắc sỡ, trầm lại thấy mấy bụi tùng bách kia trông dạt dào sinh lực,” Phong Cẩn chỉ vào mấy cây tùng bách cách đó không xa, “Hai vị ái phi nghĩ sao?”

“Đường đường chính chính, gió mưa không ngã.” Tương hiền tần cung kính đáp, “Tùng bách bốn mùa xanh tươi, không thể tốt hơn, nhìn khắp thiên hạ, Hoàng thượng lại càng kiên cường, càng đường đường chính chính, càng gió mưa không sờn hơn tùng bách.”

Phong Cẩn nghe vậy gật đầu, lại không bình luận gì thêm, lập tức nhìn về phía Trang Lạc Yên, thấy nàng tỏ vẻ như đang suy nghĩ điều gì bèn hỏi: “Ái phi không đồng ý với lời Tương hiền tần?”

“Tương tử tử đương nhiên nói có lý, chỉ là thiếp không nghĩ được nhiều như vậy,” Trang Lạc Yên ngượng ngùng cười cười, chỉ vào bóng râm dưới cây tùng bách, “Mùa hè mà được đứng dưới bóng râm kia chắc là rất mát mẻ và thoải mái. Đối với thiếp, hoàng thượng là đại thụ, là trụ chống trời,” nói xong, lại chỉ vào một khóm hoa nhỏ tầm thường mọc dưới chân tùng bách, “Thiếp là đoá hoa sống dưới bóng mát của cây, có thể vĩnh viễn không biết được toàn bộ sự vĩ đại của tùng bách nhưng lại dựa vào tùng bách mà sinh tồn.”

Đối với một người đàn ông, còn điều gì thỏa mãn hơn, yên tâm hơn so với chuyện biết được một nữ tử hoàn toàn ỷ vào anh ta mà sống? Phong Cẩn nghe xong lời này, nhìn nét mặt mang theo ngượng ngùng của Chiêu sung nghi, tựa hồ xấu hổ vì những lời nông cạn của mình rồi lại không biết phải cứu vãn thế nào, cười nhẹ nói: “Đế vương phải như tùng bách, nhưng tùng bách lại chưa hẳn là toàn bộ Đế vương.”

“Thiếp nói lỡ, xin Hoàng thượng thứ tội.” Tương hiền tần nghe vậy, trắng nhợt cả mặt, vội quỳ phịch xuống.

Trang Lạc Yên thấy Tương hiền tần đột nhiên quỳ xuống cũng định quỳ theo, Phong Cẩn đã vươn tay ngăn lại: “Tương hiền tần không cần như vậy, khanh có tội gì đâu?” Hẳn dù bất mãn vì những lời của Tương hiền tần nhưng chung quy cũng cảm thấy hào hứng trước dáng vẻ quy củ chất phác của nàng ta, chỉ lạnh nhạt an ủi đôi câu rồi không lên tiếng nữa.

Tương hiền tần nghe Hoàng đế gọi mình là “Tương hiền tần” thì chỉ cần môi đứng dậy lui qua một bên, ánh nắng chiếu vào gương mặt khiến nàng thấy bỏng rát hai má.

Phong Cẩn chuyển giọng, nói với Trang Lạc Yên: “Ái phi lấy hoa so với mình, không bằng tới xem dưới cây kia là hoa gì?”

Câu này là chòng ghẹo trắng trợn, Trang Lạc Yên cười e thẹn, trong lòng khinh bỉ mãnh liệt thói xấu của đàn ông, ngoài miệng lại nói: “Hoàng thượng như vậy là cất câu lấy nghĩa, thiếp chỉ là tỉ dụ chứ đâu có tự so mình với hoa?”

Xưa nay có loài hoa nào tươi tắn được trăm ngày, cũng nào ai có thể thuận lợi mãi mãi. Mặc dù mỹ nhân như hoa, nhưng mỹ nhân chung quy cũng sẽ có một ngày tuổi già xế bóng, đầu óc nàng thuộc dạng bình thường, có bao giờ coi mình như hoa, huống chi lại là loài hoa bé xiu đáng thương như vậy?

Quan trọng hơn là, nếu hoa kia trông xấu xí đơn điệu, vậy thì nàng gặp phiền phức to rồi.

Lúc này, Trang Lạc Yên chỉ muốn vả ình vài cái, ai bảo mi nói không suy nghĩ, ai bảo mi quên đàn ông dù nghiêm túc đến đâu cũng sẽ có lúc không nghiêm túc!

Đoàn người đến gần bụi hoa tầm thường kia, Trang Lạc Yên thở phào nhẹ nhõm trong lòng, mấy bông hoa này tuy không thể so với các loài hoa Hoàng hậu vừa đưa ra thưởng thức hôm nào nhưng đoá hoa trắng nõn nở trên lá cây xanh biếc mang theo viền vàng nhàn nhạt trông cũng có đôi chút tao nhã xinh đẹp.

“Bẩm Hoàng thượng, đây là cây bạch tuyết mai(*) ạ,” Cao Đức Trung bước lên giải thích, “Ở dân gian có người trồng hoa này thành bồn cảnh, là loài rất kỵ gió lớn nắng gắt. Thầy thuốc thường gọi nó là bạch mã cốt, nô tài không hiểu y thuật lắm, chỉ nghe nói nó có tác dụng mát gan bổ huyết, khử nhiệt sơ phong, cũng là loại hoa có ích.”

(*) còn gọi là cây bông nẻ, mã thiên hương, hoa ngàn sao... thuộc họ cà phê, hoa trắng, lá có viền vàng.

“Ừ.” Phong Cẩn gật đầu, trầm ngâm nói, “Nếu là như vậy, hãy đánh bụi hoa này đem về cung trầm, hoa này tuy nhỏ nhưng nhìn rất tao nhã dễ thương.”

“Vâng.” Cao Đức Trung vội đáp, “Hôm nay nô tài sẽ bảo hoa tượng làm ngay.”

“Cẩn thận một chút, đừng làm dập cây.” Phong Cẩn nói xong, ngẩng đầu nhìn mặt trời đã lên cao, nói với Trang Lạc Yên và Tương hiền tần, “Nắng gắt rồi, các ái phi cũng về sớm đi thôi.”

“Thiếp xin cáo lui.” Trang Lạc Yên khom người, thoáng liếc nhìn bụi hoa nhỏ, từ từ lui lại vài bước rồi mới quay người ra về.

Đi được một quãng, Tương hiền tần đang đóng vai bên cạnh Trang Lạc Yên mới nói: “Bạch tuyết mai mặc dù thích chỗ râm mát, ghét ánh mặt trời nhưng mọc dưới tùng bách cũng khó sống, nếu tự tại hơn một chút thì càng dễ nở hoa.”

Trang Lạc Yên kinh ngạc nhìn Tương hiền tần, lời này của nàng ấy tuy hơi khó nghe song cẩn thận lắng kỹ lại thấy không có ác ý mà chỉ mang theo sự nhắc nhở kín đáo. Là vợ quan tâm hay thật tình khuyên bảo, Trang Lạc Yên không phân biệt được rõ nên chỉ trả lời: “Biết đâu bạch tuyết mai thích sống dưới tàng cây, tỉ và ta đều không phải bạch tuyết mai, đâu biết nó tự tại hay không?”

“Muội muội nói rất đúng,” Trong giọng Tương hiền tần có chút gì là lạ, nàng cẩn thận ngắm nhìn Trang Lạc Yên, đây là một nữ tử trẻ trung xinh đẹp, đôi mắt long lanh tràn đầy nhựa sống, nào giống như mình đây, đã sớm bị hậu cung này mài đến cạn khô, “Có thể tự tại vui vẻ suốt đời là hay nhất.” Là một nữ tử trong hậu cung chưa từng được sủng ái, nàng thật sự không hề ganh ghét hay có ác cảm với Chiêu sung nghi này, chỉ tiếc ột nữ tử hoạt bát trẻ trung như vậy, một tấm chân tình lại gửi nhầm nơi.

Hai người đi tới bên ngoài Đào Ngọc các, Trang Lạc Yên mời Tương hiền tần vào uống trà, Tương hiền tần từ chối, nàng cũng không cố mời. Vào phòng trong, ngồi xuống ghế mềm, Trang Lạc Yên nói mình hơi vắng đầu, sai Phúc Bảo đi gọi Thái y.

Thái y viện nghe nói Chiêu sung nghi được sủng ái kia cần xem mạch, nào dám chậm trễ, vội phái vị Đồng Thái y có tay nghề khá cao tới chỗ Chiêu sung nghi.

Đồng Thái y năm nay ngoài bốn mươi, bắt mạch cho Chiêu sung nghi qua một mảnh khăn tay, lập tức nhận ra nàng không hề có bệnh, nhưng miệng lại không thể nói như vậy, chỉ nói có thể do thời tiết nóng bức nên khó chịu trong người, khuyên nàng nên nghỉ ngơi nhiều hơn.

“Đồng Thái y nói như vậy, ta yên tâm rồi.” Trang Lạc Yên làm bộ lơ đãng hỏi, “Hôm nay nghe nói Ônng tần tỉ bị bệnh, sức khỏe của nàng ấy có vấn đề gì không?”

Đồng Thái y nào biết một Ônng tần nho nhỏ bị bệnh, nhưng nghe Trang Lạc Yên hỏi thì đành trả lời: “Ônng chủ tử không do hạ quan xem mạch, hạ quan không rõ lắm, mong Chiêu chủ tử thứ tội.”

“Đồng Thái y quá lời rồi, tất nhiên ta biết Thái y viện luôn bận rộn nhiều việc,” Trang Lạc Yên sai người đỡ Đồng Thái y đứng lên, ban cho ông ta vài thứ rồi nói, “Có điều chúng ta là chỗ tỉ muội với nhau, luôn cảm thấy hơi lo lắng, muốn nhờ Đồng Thái y tới đó xem mạch cho tỉ tỉ một chút, không biết có làm phiền thái y hay không?”

“Chăm sóc sức khỏe của các chủ tử là chức trách của hạ quan, đâu dám nhận hai chữ ‘làm phiền’ của chủ tử.” Đồng Thái ý lập tức hiểu ra, Chiêu sung nghi muốn Thái y viện cẩn thận trị liệu cho Ônng tần.

Sau khi Đồng thái y ra khỏi Đào Ngọc các tới Tĩnh Ngọc các của Tương hiền tần và Ônng tần, Thính Trúc bưng bát băng đi vào: “Mọi người trong cung đều như vậy cả, luôn nịnh bợ kẻ trên cao, giẫm đạp người dưới thấp.”

“Ai chẳng như vậy.” Trang Lạc Yên cười cười, bợ đỡ người trên giẫm đạp kẻ dưới mới là thái độ của người bình thường, hôm nay nàng giúp Ônng tần một phen chẳng qua chỉ là để cảm tạ ý tốt vừa rồi của Tương hiền tần mà thôi.

Con gái của gia đình thư hương tuy rất tốt nhưng lại không thích hợp sinh tồn trong cung đình, cũng may người Tương hiền tần chỉ bảo hôm nay là mình chứ không phải người khác.

Song, mọi việc đều có nhân quả, nếu là người khác, chưa chắc Tương hiền tần đã chỉ điểm ột câu như vậy.

Trong Tĩnh Ngọc các, Tương hiền tần đang ngồi bên giường Ônng tần cùng nói chuyện, một cung nữ trông sắc mặt vui mừng vội vã đi vào.

“Bẩm chủ tử, Đồng thái y của Thái y viện cầu kiến ạ.”

“Cô nói là vị Đồng thái y có y thuật nổi tiếng kia?” Tương hiền tần thoáng kinh ngạc nhìn cung nữ, chưa nói giờ không phải là thời điểm quy định thái y xem mạch, bình thường một thái y như vậy sẽ không tới Tĩnh Ngọc các này.

“Nô tì nghe nói Đồng thái y tới xem mạch cho Chiêu sung nghi ở Đào Ngọc các xong liền tới Tĩnh Ngọc các chúng ta.” Cung nữ thành thật trả lời.

“Vị ở Đào Ngọc các kia sao lại muốn giúp ta?” Ông tần ho khan một tiếng, hơi nghi hoặc ngồi dậy, dựa vào đầu giường thở dốc, “Tỉ tỉ, tỉ biết có chuyện gì phải không?”

“Mặc kệ là vì cái gì, trước cứ x bệnh uội đã.” Tương hiền tần trấn an Ông tần, ra hiệu cho cung nữ đi mời Đồng thái y vào, sau đó mới nói tiếp, “Muội cứ yên tâm là được.”

Ông tần thở dài, nhắm mắt dưỡng thần. Nàng và Tương hiền tần đều không phải người được sủng ái trong cung, hôm nay không cần biết Chiêu sung nghi có ý gì, nhưng nếu không nhờ nàng ấy hỗ trợ thì chính nàng cũng không dám tưởng tượng thân thể mình sẽ suy sụp đến đâu.

Đồng thái y đi vào xem mạch, Tương hiền tần thấy thái độ của ông ta rất khách khí, bắt mạch cũng cực kỳ cẩn thận, càng thêm khẳng định là Chiêu sung nghi đã nhắc nhở ông ta. Nàng nhớ tới ánh mắt si mê của Chiêu sung nghi nhìn Hoàng đế cùng với những lời nàng ta đã nói, lại khe khẽ thở dài một tiếng, không biết vì mình vì Ông tần hay vì Chiêu sung nghi.

Bên ngoài cung Kiền Chính, giữa trưa nắng gắt, Cao Đức Trung là tổng quản thái giám nhưng đang dẫn theo một thái giám ôm bồn hoa vội vã đi đến. Vào trong cung, ông mới thở phào nhẹ nhõm, sửa sang lại y phục, bước vào sảnh chính, nhỏ giọng hỏi: “Bẩm Hoàng thượng, bồn hoa bạch tuyết mai đã làm xong, nên đặt ở đâu ạ?” Nếu là bồn hoa khác, ông không cần hỏi điều này làm gì, nhưng bồn hoa này lại không giống.

Đang phê tấu chương, Phong Cẩn ngẩng đầu nhìn bồn hoa bạch tuyết mai được hoa tượng cẩn thận ôm trong lòng, lại liếc nhìn bốn phía, chỉ vào bồn tùng la hán trên kệ hoa, nói: “Đặt ở cạnh đó.”

“Bẩm vâng.” Cao Đức Trung nhìn bồn tùng la hán, ra hiệu cho hoa tượng cẩn thận đặt lên.

Sắp xếp xong xuôi, Cao Đức Trung cùng hoa tượng yên lặng lui ra, khi quay người đóng cửa, ông lại liếc nhìn bồn hoa bạch tuyết mai đứng cạnh tùng la hán, đầu cúi càng thấp, bước ra.

“Bẩm chủ tử, vì sao người muốn giúp Ông tần?” “Thính Trúc cẩn thận ẩn vai cho Trang Lạc Yên, “Nô tì nghĩ, tuy Tương hiền tần và Ông tần không có thù oán gì với ai nhưng thật ra cũng không thể giúp được gì.”

“Các nàng ấy nay chỉ sống theo phương châm ‘tự bảo vệ mình’, nói gì đến giúp đỡ ta, chẳng qua là không muốn có thêm một địch thủ mà thôi.” Trang Lạc Yên tựa vào lưng ghế, mềm người lười nhác như thể không xương, “Hôm nay Hoàng thượng thấy ta và nàng ấy đi cùng nhau, hướng hồ nàng ấy cũng coi như có ơn chỉ điểm giúp ta. Sống trong hậu cung, nợ cái gì thì nợ nhưng nhất thiết không thể nợ ân tình người khác.” Hơn nữa, lúc ấy Tương hiền tần cố ý đề cập đến bệnh tình của Ông tần, e là đã có ý định nhờ nàng giúp đỡ.

Thính Trúc lập tức hiểu ra, nhưng lại nhớ tới lời Tương hiền tần nhắc nhở chủ tử không nên động tâm, tim thoáng giật thót, nhớ tới lời chủ tử trong vườn hoa lê hai tháng trước, không biết nên nói gì cho phải.

Lần thứ hai ngẩng đầu đã thấy chủ tử nhắm hờ hai mắt, tay nàng dừng lại, ra hiệu cho cung nữ đang đứng quạt phía sau nhẹ tay một chút rồi mới đứng dậy nhẹ nhàng lui ra ngoài.

“Chủ tử ngủ rồi à?” Vân Tịch bưng bát nước mơ chua ướp lạnh định đi vào, thấy Thính Trúc bước ra liền thoáng liếc mắt vào phòng trong, hạ giọng nói, “Vậy ta đặt bát này lên khay băng nhé.”

“Mới rồi chủ tử vừa ăn băng mai, bát nước mơ này cứ đặt đó cũng được,” Thính Trúc nhìn lên, lau mồ hôi trên trán, “Năm nay thời tiết cũng chưa tính là nóng nhất đâu, thời điểm nóng nhất năm ngoái, Hoàng thượng, Thái hậu, Hoàng hậu nương nương cùng với vài chủ tử có mặt mũi nhất đều đến sơn trang tránh nóng cả.”

“Năm ngoái đúng là nóng thật.” Vân Tịch nhớ thời điểm này năm ngoái, phủ họ Trang trên dưới đều đang tất bật chuẩn bị để đưa chủ tử vào cung, nay chủ tử đã là tòng tam phẩm sung nghi, thời gian trôi nhanh quá.

“Thính Trúc, Vân Tịch, người bên điện Trung Tĩnh đến hỏi chỗ chúng ta còn đủ băng để dùng không, nếu không đủ thì bảo họ mang thêm tới.” Phúc Bảo đầu đầy mồ hôi đi vào, thấy hai người liền hỏi.

“Lúc này chủ tử đang ngủ, bằng trong phòng vẫn còn đủ dùng, tạm thời không cần thêm đâu, bảo họ sau buổi trưa hãy mang tới.” Thính Trúc nghĩ một chút, lại nói thêm, “Nhớ là thưởng ít bạc cho người tới hỏi nhé.”

“Biết rồi,” Phúc Bảo gật đầu, “Tôi ra bảo bọn họ.”

Mùa hè ngày dài đêm ngắn, Trang Lạc Yên ngủ trưa dậy, chỉ mặc một chiếc váy lụa mỏng ngồi bên cửa sổ hóng mát. Mới ngồi được một lát, lại thấy phía tây bắc sáng rực một cách kỳ quái, nàng nhướn mày, chợt nghe bên ngoài có tiếng người lao xao, dường như có chuyện lớn xảy ra thì phải.

“Bẩm chủ tử,” Vân Tịch bước vào, sắc mặt hơi lo lắng, “Cung Thụy Khánh ở phía tây bắc đi lấy nước(*) ạ.”

(*) Đi lấy nước: Ý là bị hỏa hoạn, đây là cách nói tránh đi.

“Cung Thụy Khánh à?” Tên cung điện này nghe rất tốt lành và trang trọng nhưng hình như không có vị phi tần nào sống trong đó thì phải, Trang Lạc Yên suy nghĩ một chút, “Vị chủ tử nào đang ở đó?”

“Đó nguyên là tẩm cung của phế phi Vi thị, sau khi tiên đế ban thưởng Vi phế phi được chết liền giam cầm con của Vi phế phi là Cầu vương(*) ở đó.” Sắc mặt Thính Trúc trầm tĩnh hơn Vân Tịch một chút, nàng đã sống trong cung nhiều năm, đương nhiên từng nghe đến nhiều chuyện ngầm bẩn thỉu nơi này.

(*) Cầu: Dơ bẩn, sự sỉ nhục.

“Cầu vương?” Nghe đến phong hào này, Trang Lạc Yên liền hiểu tiên đế căm hận vị Vi phế phi này đến đâu.

“Đi thăm dò xem các phi tần khác có tới đó không?” Trang Lạc Yên trầm ngâm, “Việc này không liên quan đến chúng ta, không cần tò mò làm gì.”

Thấy Thính Trúc và Vân Tịch đi ra rồi, Trang Lạc Yên mới quay lại tiếp tục nhìn chăm chăm ánh lửa hừng hực sáng cả một góc trời phía tây bắc, không biết có phải là ảo giác của nàng chăng, chuyện đêm nay chỉ sợ không phải là một trận hỏa hoạn đơn thuần.

Chốc lát sau, Vân Tịch và Thính Trúc đã quay về, bước chân nhanh hơn hẳn lúc đi: “Bẩm chủ tử, ngoại trừ Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương, đã có vài vị chủ tử đến đó, vừa rồi nô tì nhìn thấy Thực quý phi cung An Thanh ngồi kiệu vội vã chạy về phía cung Thụy Khánh, nghe nói cả Thái hậu nương nương cũng đã đến rồi.”

“Vậy chúng ta cũng đi xem thế nào.” Trang Lạc Yên đứng dậy thay một bộ váy chỉnh trang hơn, vấn một kiểu tóc đơn giản rồi đi theo.

Kiệu thoảng lay động theo từng nhịp chân người khiêng, Trang Lạc Yên ngồi lặng, nghĩ đến những lời đồn đại về chuyện năm đó. Vi phế phi từng nhận được toàn bộ sủng ái của tiên đế, thậm chí ngay cả Hoàng hậu hồi đó cũng phải nhường bộ, song cuối cùng lại bị tiên đế phát hiện những chuyện xấu xa khi bà ta liên hệ với nhà mẹ đẻ ủng hộ việc lập nhị hoàng tử lên làm Thái tử. Cuối cùng, tiên đế giận dữ đến hộc máu, ban cho Vi phế phi ba thước lụa trắng, ngay cả nhị hoàng tử cũng bị ban một chữ “Cầu” và giam cầm trong tẩm cung cũ của mẫu thân mình. Làm xong những chuyện này, tiên đế lại nôn ra máu suốt mấy tháng rồi về trời, Thành Tuyên đế lúc đó là Thái tử liền được kế vị, từ đó về sau, Cầu vương chưa từng ra khỏi cung Thụy Khánh.

Tới gần cung Thụy Khánh, chỉ thấy rất nhiều thái giám cung nữ đang xách nước dập lửa, ngọn lửa đã bị khống chế, Hoàng đế cùng những người khác ngồi cách đó không xa, đêm tối âm u khiến Trang Lạc Yên không thấy rõ vẻ mặt của hắn.

Tuy còn cách một đoạn, Trang Lạc Yên vẫn cẩn thận xuống kiệu, vịn tay Thính Trúc bước nhanh về phía đội ngũ hoàng gia, đến gần mới phát hiện ngồi bên cạnh Hoàng đế là một nữ tử đoan trang chừng ngoài bốn mươi, nàng lễ phép quỳ xuống hành lễ: “Tần thiếp ra mắt Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương.”

Thái hậu liếc nhìn nữ tử ăn mặc quy củ đang quỳ trước mặt, nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng hậu: “Đây là phi tần mới vào cung năm nay à, hình như ai gia chưa từng gặp thì phải.”

“Bẩm mẫu hậu, Chiêu sung nghi đúng là năm nay mới vào cung ạ.” Hoàng hậu lễ phép trả lời, hoàn toàn không còn bộ dáng kẻ bề trên như khi nói chuyện với các phi tần.

Thái hậu gật đầu, dường như cũng không có ác cảm với Trang Lạc Yên: “Là thiên kim nhà ai?”

“Bẩm mẫu hậu, Chiêu sung nghi là con gái nhà Trang đại nhân.” Hoàng hậu đáp.

Thái hậu lại gật đầu rồi mới miễn lễ cho Trang Lạc Yên: “Lại đây cho ai gia nhìn xem.”

Trang Lạc Yên hơi cúi đầu, đoan chính bước lên, dừng lại cách Thái hậu vài bước, hơi nhún gối.

“Ừ, nhìn cũng là một cô bé được đấy.” Thái hậu suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi, “Ai gia nhớ là hai năm trước nhà họ Trang có một cô bé vào cung, hay là ai gia nhớ nhầm?”

“Mẫu hậu nhớ không nhầm đâu,” Hoàng hậu cầm quạt phe phẩy cho Thái hậu, giải thích, “Trang tiếp dư cũng là con gái Trang đại nhân, nhưng Trang tiếp dư là con thị thiếp, Chiêu sung nghi là con gái chính thất ạ.”

Thái hậu nghe xong liền thưởng Trang Lạc Yên một đôi vòng ngọc, hiển nhiên bà ta cũng coi trọng xuất thân.

Đứng trong đám phi tần, Trang tiếp dư mặc dù khó chịu trong lòng nhưng trên mặt vẫn tỏ ra không hề để tâm, có lẽ ngoại trừ bản thân nàng ta, không ai có thể biết lòng nàng ta cảm hận đến cỡ nào.

Từ đầu đến cuối, Phong Cẩn không hề xen lời, chỉ khi Trang Lạc Yên nhận phần ban thưởng rồi lui vào đứng trong đám phi tần mới nhìn nàng một cái, sau đó lại bình thản nhìn ngọn lửa ở cung Thụy Khánh đang dần dần bị dập tắt.

Đến tận giờ tỵ, lửa mới hoàn toàn được chế ngự, Phong Cẩn nhìn vị thống lĩnh ngự lâm quân, lãnh đạm hỏi: “Có cứu được Cẩu vương?”

“Vi thần vô năng, Cẩu vương điện hạ vì hít phải khói quá nhiều, đã... hoảng(*) rồi ạ.” Thống lĩnh ngự lâm quân quỳ trên mặt đất, không dám nhìn sắc mặt Đế vương lúc này.

(*) Hoảng: Chết, cách nói tránh khi các quan to hay chư hầu chết.

“Trẫm đi xem nhị ca.” Phong Cẩn đứng lên, đi về phía cung Thụy Khánh.

Cung điện xưa kia phồn hoa là thế, bởi đã nhiều năm chưa được tu sửa, vốn trông đã hoang vắng tiêu điều, nay trải qua một cơn hỏa hoạn lại càng thêm đổ nát. Cao Đức Trung nhìn mặt đất đầy tro bụi và nước bắn loang lổ, khom người bước lại đỡ Hoàng đế.

Phong Cẩn vẫy tay tỏ ý không cần, đi nhanh tới chỗ đặt thi thể Cẩu vương, nhìn thấy vị nhị hoàng huynh của mình, tuy quần áo và đầu tóc dính đầy than bụi lấm lem nhưng dựa vào gương mặt đầy sợ hãi vẫn có thể nhận ra đó là ai.

Cẩu vương không được di truyền vẻ ngoài xuất sắc hơn người của Vi thị, tạo chỉ thuộc dạng bình thường. Năm đó trong hậu cung, hành vi của người này rất tùy tiện, ngông cuồng, thậm chí từng khiến hấn phải khó xử trước mặt các nô tài, khi bị giam cầm ở đây còn từng chửi bới âm ỉ, hôm nay cũng chỉ đành chặt vật nằm đó.

Thấy Hoàng đế im lặng nhìn một người chết, mọi người đều không dám thở mạnh, có lẽ đều nhớ tới chuyện năm xưa.

“Truyền ý chỉ của trẫm, Cẩu vương khi còn sống mặc dù hành vi không đoan chính, kiêu căng phách lối, nhưng niệm tình trước đây, lấy nghi lễ Vạn hộ hầu hạ táng, sửa phong hào ‘Lễ’.” Phong Cẩn ngoảnh đầu nhìn thoáng qua tòa cung điện một lần nữa rồi quay đi, sải bước ra ngoài.

Trong ý chỉ rõ ràng nói hành vi không đoan chính, kiêu căng phách lối, lại ban thưởng phong hào “Lễ”, thật là châm chọc. Thống lĩnh ngự lâm quân liếc nhìn thi thể Lễ vương, gọi người nhanh tay thu thập, cũng quay đầu đi theo ra ngoài.

Các phi tần thấy Hoàng đế trở ra, liền khép nép dịu dàng cúi đầu. Phong Cẩn không có tâm tình nghe những lời dư thừa từ bọn họ bèn phất tay ọi người đều lui ra.

Thái hậu nhìn cung Thụy Khánh hoang tàn, điềm tĩnh lên tiếng: “Cung Thụy Khánh này nếu đã từng đi lấy nước, vậy trùng kiến xong thì đổi tên khác đi”.

Phong Cẩn tuy tôn kính Thái hậu nhưng sẽ không để bà nhúng tay vào quyết định của mình, hần chỉ nói: “Mẫu hậu không cần lo lắng, trẫm biết nên làm thế nào.”

Thái hậu gật đầu, muốn nói thêm gì đó, nhưng thấy sắc mặt con mình thờ ơ, cuối cùng đành vịn tay Hoàng hậu ra về.

Phong Cẩn nhìn đoàn người Thái hậu đi khuất, từ từ mở miệng: “Bãi giá hồi cung!”

Chuyện này kéo dài đến qua giờ tỵ, Trang Lạc Yên ngồi kiệu quay về đã bắt đầu ngáp dài, thế nên kiệu của Yên quý tần đi qua bên cạnh cũng không phát hiện.

“Chiêu muội muội buồn ngủ à?” Yên quý tần nói bóng nói gió, “Muội muội quả là người rộng lòng đấy.”

Trang Lạc Yên quay đầu, thấy Yên quý tần bèn lạnh nhạt nói: “Tỉ tỉ nói vậy là có ý gì, ta và tỉ tỉ chỉ là phi tần trong cung, những chuyện khác đã có Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương giải quyết, muội muội có gì phải lo lắng?”

Yên quý tần muốn nói đến chuyện hỏa hoạn ở cung Thụy Khánh và chuyện Cẩu vương hoảng nhưng lại nhớ đến những lời đồn đại trước đó nên đành nén lòng, đổi thái độ nói: “Muội muội hiểu lầm, chẳng qua tỉ tỉ chỉ lo chuyện hôm nay làm muội muội sợ hãi mà thôi.”

“Đa tạ tỉ tỉ quan tâm,” Trang Lạc Yên cười nhạt, “Cũng mong tỉ tỉ thả lỏng tinh thần.”

Yên quý tần miễn cưỡng cười cười: “Đương nhiên rồi.” Vừa lúc tới lối rẽ, Yên quý tần liền bảo thái giám nâng kiệu chuyển lối.

Đằng sau hai người một đoạn không xa, kiệu của Thục quý phi và Tô tu nghi đang lặng lẽ tiến lên, Tô tu nghi thấy kiệu của Chiêu sung nghi và Yên quý tần đi khuất mới nói: “Tỉ tỉ, xem ra Yên quý tần này không làm gì được Trang Lạc Yên đâu.”

Thục quý phi nhìn về phía Yên quý tần vừa đi xa, cười châm biếm: “Cô ta còn tưởng mình vẫn như thời được sủng ái nhất chắc.”

Tô tu nghi nhìn về phía trước, lại quay sang liếc nhìn Thục quý phi, im lặng không nói.

Cung Thụy Khánh vì sao đột nhiên bị cháy? Là ngoài ý muốn hay do có người cố ý?

Hôm sau Hoàng đế hạ lệnh điều tra rõ, thế nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, tra hay không tra cũng chẳng có gì khác nhau, vị Lễ vương này vẫn luôn là cây gai trong mắt Hoàng đế, mặc dù cây gai ấy không còn gây được nguy hiểm gì đã lâu.

Các vị đại thần cũng không ai đại dốt nói gì khiến Hoàng đế khó chịu. Hoàng thượng nói cái gì thì chính là cái đó, dù sao cũng không liên quan đến chuyện triều chính, việc xấu trong nhà Hoàng đế nhiều lắm mà việc gì cũng muốn dính vào, không cần cái thứ trên cổ nữa chắc?

Đối với phi tần hậu cung mà nói, Lễ vương hay là Cẩu vương chẳng liên quan gì tới các nàng, điều bất đồng duy nhất là vị Thái hậu đã đóng cửa lễ Phật gần một năm nay lại xuất hiện, về sau hậu cung sẽ còn thay đổi thế nào?

Diệp thực dung mới sẩy thai và nàng Diệp dung hoa mới giáng cấp kia, liệu có cơ hội dựa vào Thái hậu, lần thứ hai đứng lên không? Nói gì thì nói, hai chị em họ Diệp này vẫn là cháu gái Thái hậu, các phi tần khác không thể so sánh cùng.

Trang Lạc Yên chẳng thèm nghĩ nhiều như bọn họ, đối với nàng, quan hệ thân thích của Thái hậu và phi tần nào đó căn bản không quan trọng, quan trọng nhất là ý của Hoàng đế.

Căn cứ kinh nghiệm từ phim truyền hình và từ đọc lịch sử các phi tần là tỉ muội đẳng ngoại của Hoàng đế có hai kết cục. Nếu gia đình nàng ta có thực quyền, cộng với mẫu thân Hoàng đế biết điều, phi tần này lại thuộc hàng hiếu tình thế, cuộc sống trong hậu cung của nàng ta sẽ rất dễ chịu. Còn nếu gia đình nàng ta có thực quyền, mẫu thân Hoàng đế còn muốn ôm chuyện vào lòng, quần nọ quần kia, phi tần này lại không

được thông minh lắm, vậy thì nàng ta có thể vẻ vang một thời rồi sẽ nhanh chóng rơi vào kết cục không tốt đẹp gì.

Vì vậy, không cần biết chị em nhà họ Diệp thuộc loại nào, nói cho cùng cũng không liên quan lắm đến lợi ích của Trang Lạc Yên, trừ phi vị trí Hoàng hậu kia còn trống.

Khi Trang Lạc Yên đang vui vẻ uống nước mơ chua ướp lạnh thì đã có người mang đồ Thái hậu mới ban thưởng tới cho nàng.

Trang Lạc Yên nhìn đồng tơ lụa châu ngọc trên bàn, cười nhạt một tiếng. Thái hậu đâu phải ban thưởng các phi tần, e rằng mục đích chính là muốn nói ọi người biết, Thái hậu bà muốn “rời núi”, ai nấy biết điều ngoan ngoãn chút đi.

8. Chương 08

Chương 8

“Chủ tử...” Thính Trúc đứng ngoài màn, Trang Lạc Yên không thấy rõ nét mặt nàng nhưng nghe giọng nói cũng nhận ra có chuyện không hay.

“Chuyện gì thế?” Trang Lạc Yên hít sâu một hơi, để Thính Trúc vén màn, nghe tiếng mưa trút ào ào ngoài cửa sổ, sấm sét thỉnh thoảng vang lên khiến màn đêm càng trở nên đáng sợ.

“Nô tì hình như có nghe thấy tiếng thét ngoài kia.” Thính Trúc nhíu chặt mày nói, “Không biết có chuyện gì.”

“Tối nay sấm vang mưa lớn, chúng ta không nghe thấy gì cả.” Trang Lạc Yên trầm ngâm một lát, “Đêm nay không ai được ra ngoài.” Không cần biết chuyện này có liên quan đến mình hay không, nàng quyết định không đi xem. Trang Lạc Yên lau mồ hôi trên trán: “Em cũng đi ngủ đi.”

“Nhưng mà, nếu có người cố ý...” Thính Trúc vẫn lo lắng.

“Trong cung này không có kẻ ngốc, sai hay đúng là ở trong mắt Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên rất hài lòng trước sự cẩn thận của Thính Trúc – nàng không hề châm đèn, điều này cho thấy Thính Trúc không muốn người khác biết, “Mưa lớn như vậy, không có việc gì thì có ai ra ngoài?”

Thính Trúc gật đầu, liếc nhìn sấm chớp rền vang ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng lui ra.

Một đêm sấm rung chớp giật, sáng hôm sau trời lại trong lành, Cao Đức Trung đã dậy từ sớm, đứng hầu ngoài tẩm cung của Hoàng đế, chờ được truyền gọi, chợt thấy một thái giám chạy vội tới, sắc mặt kinh hoàng.

“Bẩm Cao tổng quản, vườn đào bên Chiêu chủ tử sáng nay phát hiện có ba thi thể, Chiêu chủ tử và cung nữ đi cùng sợ đến thất thần, giờ đang cho truyền thái y.”

Cao Đức Trung nghe vậy, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, hai ngày nay vườn đào bị sao thế nhỉ, liên tục có người chết?

Đúng lúc này, bên trong chợt có tiếng động truyền ra, Cao Đức Trung hạ giọng: “Chuyện trước đừng lộ ra, mau đi báo cho Hoàng hậu nương nương.” Loại chuyện này nói lớn không lớn mà nói nhỏ cũng không nhỏ, thực chẳng dễ giải quyết, Cao Đức Trung nói xong liền dẫn cung nữ thái giám đi vào bên trong.

Thay y phục xong, Cao Đức Trung đang khom người sửa lại góc áo bào cho Hoàng đế, bỗng nghe Hoàng đế lên tiếng.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì?” Phong Cẩn giang hai tay để nữ quan chỉnh sửa tay áo.

“Nô tài nghe nói Chiêu chủ tử bị chấn kinh, lúc này thái y đã đến Đào Ngọc các.” Cao Đức Trung cẩn thận mở miệng.

“Chấn kinh?” Phong Cẩn nhíu mày, “Có chuyện gì?”

“Nô tài nghe nói, sáng hôm nay Chiêu chủ tử dậy sớm đi dạo trong vườn đào, nhìn thấy ba thi thể nên bị kinh sợ đến hôn mê bất tỉnh.” Cao Đức Trung sửa lại góc áo xong, lùi qua một bên đứng.

“Ngoài vườn đào sao lại đột nhiên có ba thi thể?” Phong Cẩn cười nhạt, “Chuyện này đợi trăm hạ triều rồi xử lý sau.”

“Bẩm vâng.” Nghe ý của Hoàng thượng là muốn nhúng tay vào, vậy thì việc này không đơn giản nữa rồi.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, đây là ba thi thể tìm thấy trong vườn đào.”

Hoàng hậu ngồi ở sảnh chính, mắt đảo qua ba cỗ thi thể phủ vải trắng, không ra hiệu cho người ta vén lên mà chỉ lấy khăn tay che mũi, “Có tra ra là những ai không?”

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, những người này bị sét đánh nên khuôn mặt khó nhìn rõ, hạ quan đã xem xét cẩn thận lại, phát hiện trong ba người có một người là thái giám Tiểu Phương Tử của điện Trung Tĩnh, hai người kia là cung nữ quét tước trong điện Thừa Thiên, Hồng Châu và Kim Quả, Kim Quả là tỉ tử của cung nữ bị trượng tể mấy hôm trước.” Thị vệ ngự lâm quân nhìn ba thi thể, thầm hiểu chuyện gì xảy ra, “Hạ quan phát hiện, trên cổ Kim Quả còn có một ít vải chưa cháy hết.”

Hoàng hậu nhìn thoáng qua khay do thái giám trình lên, trên nền vải trắng phủ khay là vài miếng vải vụn vàng cháy, mép ngoài đã đen lại nhưng người ta nhìn vào vẫn có thể đoán ra nó được dùng làm gì.

“Thú vị thật, chẳng lẽ Kim Quả vì cái chết của muội muội nên muốn tới vườn đào thắt cổ tự vẫn, lại còn dẫn theo hai người cùng tới?” Hoàng hậu phát tay cho thái giám bưng tang vật lui ra, trên mặt lộ vẻ giễu cợt, đột nhiên quay sang nhìn các phi tần trong phòng một lượt, “Các muội nghe thử xem, liệu có chuyện thú vị như vậy không?”

Hiền phi che miệng cười: “Ở đâu có chuyện kỳ quái như thế chứ, sợ là có ai đó muốn đổ vạ cho người khác mà thôi.”

Nếu tối hôm qua nàng Kim Quả này thực sự treo mình ở vườn đào, trong mắt ai cũng thành “Kim Quả muốn hóa thành quỷ cũng không tha cho Chiêu sung nghi,” chỉ tiếc người lập ra kế hoạch này không ngờ rằng làm loại chuyện xấu xa ấy sẽ bị sét đánh.

Thống lĩnh ngự lâm quân cho người nâng ba thi thể ra ngoài, vòng tay nói: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, cỗ Kim Quả đã bị gãy, nếu hạ quan đoán không lầm, trước khi bị sét đánh thì Kim Quả đã chết rồi.”

Thi thể được mang ra ngoài, những người trong phòng cảm thấy dễ thở hơn, Thục quý phi cười nhạt: “Có cái gì phải tra nữa, chẳng qua là hãm hại không thành mà thôi.”

“Đương nhiên phải tra một chút, người hãm hại là ai, vì sao phải hãm hại,” Hoàng hậu thở dài, “Chỉ thương cho Chiêu sung nghi, sáng sớm đã bị kinh sợ như thế, không biết giờ này thế nào?”

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, Chiêu sung nghi đã uống thuốc, lát nữa là tỉnh lại.” Thái y đứng trong góc phòng trả lời, “Nhưng sau đó Chiêu sung nghi cần cẩn thận, không nên bị kinh sợ thêm, nếu không sẽ khiến đầu óc bị tổn thương.”

Hoàng hậu gật đầu, dặn dò thái y phải trị liệu thật tốt.

Các phi tần ở đây đều trưng ra vẻ mặt lo lắng, sẵn sàng, nhưng dưới lớp vỏ bọc ấy, có ai thực sự quan tâm. Ai cũng thấy tiếc vì vận may của Chiêu sung nghi này quá lớn, ngay cả khi bị người hãm hại cũng có trời cao giúp đỡ, nếu không, sấm sét sớm không đánh, muộn không đánh mà lại chờ đúng lúc hai nô tài kia mang thi thể tới dưới tàng cây rồi mới đánh?

“Hoàng thượng giá lâm.”

Hoàng hậu cùng các phi tần đứng dậy hành lễ, thấy sắc mặt Hoàng đế không được tốt, Hoàng hậu cũng biết hẳn không thích những chuyện như thế này trong cung, nhất thời không biết nên mở miệng ra sao.

“Chiêu sung nghi thế nào?” Trên đường tới đây, Phong Cẩn đã hiểu rõ gần hết câu chuyện, hần âm trầm nói, “Trong cung quả là càng ngày càng náo nhiệt, hôm nay ở đây có chuyện xảy ra, ngày mai chỗ kia lại có người chết, không được một khắc thanh tịnh!”

“Xin Hoàng thượng bớt giận, thái y đã đến xem rồi, có nói Chiêu sung nghi chỉ bị chấn kinh, tĩnh dưỡng một thời gian sẽ không sao ạ.” Hoàng hậu cẩn thận đáp.

Cao Đức Trung nghe nói thế, tim thoảng nhảy lên một cái. Trong hậu cung, phi tần mà phải tĩnh dưỡng thì e là cứ thế “tĩnh dưỡng” mãi, Hoàng hậu vô tình hay cố ý nói vậy?

“Chỗ nào còn có thể dùng tĩnh dưỡng?” Phong Cẩn ngồi trên ghế, nâng tách trà, nhìn thống lĩnh ngự lâm quân đang khom lưng đứng giữa phòng, “Chuyện này người tra xét thật cẩn thận cho trẫm, trẫm muốn xem xem, trong cung này có bao nhiêu người tâm tư bất chính.” Nói xong ánh mắt đảo qua những người đang đứng trong phòng một lượt.

Các phi tần tuy không từng trải qua nhiều loại sóng gió nhưng cũng đều là người biết che giấu tình cảm, vậy mà bị ánh mắt của Hoàng đế thoảng đảo qua, không ai dám ngẩng đầu nhìn, ngay cả Hoàng hậu cũng phải dời mắt đi.

“Hoàng hậu, khanh cũng nên chấn chỉnh lại hậu cung đi.” Phong Cẩn thu hồi ánh mắt, dần mạnh tách trà lên bàn, đứng dậy nói, “Trẫm vào thăm Chiêu sung nghi.”

“Vâng.” Hoàng hậu vội vàng đứng lên, thấy Hoàng đế lạnh mặt đi khuất mới quay nhìn về phía mấy phi tần, “Lời Hoàng thượng hôm nay các muội cũng nghe rõ rồi đây, trong cung nếu có kẻ nào tay chân không sạch sẽ thì đuổi đi đi.” Lời này đâu phải nói các nàng đuổi nô tài mà là cảnh cáo các nàng, nếu có ý định thì nên bỏ đi, song Hoàng hậu không nhắc lại việc để Trang Lạc Yên tĩnh dưỡng, giống như nàng ta chưa từng nói điều đó vậy.

Phong Cẩn vào đến phòng trong, thấy hai cung nữ thường ngày hầu hạ bên cạnh Chiêu sung nghi đang rầu rĩ đứng bên giường, khoe mắt hơi đỏ lên, hình như đã khóc.

Thính Trúc thấy Hoàng đế bước vào, vội vã lau nước mắt, quỳ xuống.

“Đứng lên cả đi.” Phong Cẩn đi tới bên giường, ngồi xuống, nhìn nữ tử nhợt nhạt đang nằm yên, “Thái y nói chủ tử các người lúc nào tỉnh lại?”

“Bẩm Hoàng thượng, thái y nói chỉ cần nửa canh giờ, nhưng nay đã gần một canh giờ rồi.” Thính Trúc nức nở, “Sáng nay chủ tử tỉnh dậy vốn hơi đau đầu, nô tì liền khuyên chủ tử ra ngoài dạo mát một chút, nào biết lại gặp phải loại chuyện này, xin Hoàng thượng giáng tội.”

Phong Cẩn nhìn chăm chú vào người trên giường, không nhìn Thính Trúc: “Đứng lên đi, ra gọi thái y vào đây.”

Thính Trúc đập đầu một cái, lau nước mắt lui ra, đi tới huyền quan, nàng hơi quay đầu, thấy Hoàng thượng đang dèm lại góc chần cho chủ tử, bèn vội đầu bước ra.

Ngón tay chạm nhẹ vào làn da hơi lạnh, Phong Cẩn nhìn gương mặt này, rất đẹp nhưng vẫn không bằng Thục quý phi, Yên quý tần. Đôi mắt linh hoạt nhắm chặt khiến hần thấy đáng tiếc, một đôi mắt như thế nên hoạt bát mở to mà không phải như bây giờ, mí mắt nhợt nhạt khép lại.

Ngay khi hần ngưng thần ngắm nhìn, người trên giường đột nhiên mở mắt. Đôi mắt mờ mịt còn mang theo chút sợ hãi, vừa thấy hần liền vội núp chặt tay áo bào, hoàn toàn quên mất quy củ: “Hoàng thượng, Hoàng thượng!”

“Ái phi, không sao rồi.” Phong Cẩn khe thở dài, thương tiếc ôm nữ tử vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng nàng, cảm nhận được từng cơn run rẩy của người đó.

Thính Trúc vào tới cửa, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng bèn cùng thái y lui ra ngoài, Vân Tịch cũng yên lặng đi ra.

Lát sau, bọn họ nghe được tiếng nức nở trong phòng truyền đến, loáng thoảng lẫn vào đó là vài tiếng an ủi, trầm thấp của Hoàng thượng.

Thái y nghe được tiếng động trong phòng vắng ra, lại lùi ra sau thêm vài bước, đầu vùi thấp hơn, dường như chỉ ao ước mình không hề nghe được gì, dù rằng ai cũng biết, Hoàng thượng đang nhỏ nhẹ ôn hòa an ủi ai.

Thính Trúc lại âm thầm kinh hãi, may là đêm qua không ra ngoài xem, nếu không thì chuyện sẽ thành thế nào, không ai biết được. Cũng may ông trời phù hộ, đánh chết đám nô tài rắp tâm làm chuyện xấu kia, bằng không thì hậu cung bao nhiêu cái miệng, ai có thể quản nổi.

Ngoài đại sảnh, Hoàng hậu cùng một đám phi tần đều tự bưng trà thưởng thức như thể hôm nay không có chuyện gì xảy ra vậy.

Hoàng hậu nhìn ánh dương rực rỡ bên ngoài phòng, mệt mỏi đặt tách trà xuống, chầm nhẹ khăn lên khóe miệng: “Đã trưa rồi, chúng ta nên về sớm đi, có Hoàng thượng ở đây, chắc là Chiêu sung nghi cũng sẽ không có chuyện gì đâu.

“Hoàng hậu nương nương nói phải,” Thục quý phi đứng lên, “Thiếp nhớ trong cung có một ít thuốc giúp ngưng thần tỉnh khí rất tốt, đợi lúc về cung sẽ bảo nô tài đưa tới cho Chiêu sung nghi muội muội.”

Hiền phi cũng đứng dậy theo: “Phải đấy, thiếp cũng xem xem, hôm nay bị dọa một trận như vậy, Chiêu sung nghi muội muội chắc phải ít hôm nữa mới khỏe lại được đây.”

Cao Đức Trung đi vào phòng trong, nhẹ giọng nói với Hoàng đế: “Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương và các chủ tử khác chuẩn bị quay về cung, ngài có ý chỉ gì không?”

“Để các nàng ấy về đi.” Phong Cẩn ôm Trang Lạc Yên, không quay đầu lại, “Trong cung có kẻ gian hãm hại Chiêu sung nghi, may được trời cao phù hộ, coi như là duyên số. Người gọi người tới chùa Trùng Hoa quyên cho Chiêu sung nghi một trăm lượng vàng tiền đèn nhang, coi như trầm thay Chiêu sung nghi tạ ơn thần linh phù hộ.”

“Vâng ạ.” Cao Đức Trung cũng thấy kỳ quái trong lòng, chẳng lẽ Chiêu sung nghi thực sự được trời đất phù hộ, gặp loại chuyện âm hiểm này mà vẫn có thể xoay chuyển, tuy có bị chấn kinh một chút nhưng dù sao vẫn tốt hơn bị người té bùn đầy thân, không sao giữ sạch.

Trang Lạc Yên tựa vào lòng Phong Cẩn, âm thầm cảm khái, trời giống bảo đưng nên trốn dưới tàng cây nhé, kéo bị sét đánh đấy.

Phong Cẩn ở lại cùng Trang Lạc Yên một buổi sáng, trưa đó cũng cùng nàng ăn cơm.

Thấy Chiêu sung nghi rõ ràng không muốn ăn lại cố gắng nuốt hết bát canh mình múc cho, trái tim thoáng mềm ra một chút, hần buông đũa bạc, nói: “Không muốn ăn cũng không sao, hôm nay bảo Thượng Thực cục chuẩn bị thêm ít hoa quả và điểm tâm.” Nói xong, sai một thái giám đứng bên cạnh đi Thượng Thực cục truyền khẩu dụ.

“Hoàng thượng, thiếp không sao đâu, chỉ không muốn ăn uống gì, một lát là ổn thôi.” Trang Lạc Yên nỗ lực để mình cười thật tự nhiên, “Hoàng thượng từng dẫn một nghìn tinh binh tiêu diệt mấy nghìn sơn phỉ, không ai địch nổi, thiếp sao lại vì một chuyện nhỏ như thế đã khiếp đảm vô dụng.”

“Trẫm là nam nhi, đương nhiên nên vì trăm họ mà chiến đấu anh dũng,” Phong Cẩn cười nói, “Nữ nhi yếu đuối một chút cũng không sao.”

“Nhưng thiếp là người của Hoàng thượng” Trang Lạc Yên nghiêm túc nhìn Hoàng đế, “Mặc dù thiếp không cần lên ngựa chinh chiến thiên hạ nhưng chí ít cũng không muốn để Hoàng thượng đã bận rộn việc triều chính còn phải phân tâm vì thiếp.”

Phong Cẩn bật cười, thật là một cô bé khờ khạo đến đáng yêu, phi tần trong hậu cung đối với hần chỉ là một loại công cụ, vui buồn của các nàng ấy liệu có thể ảnh hưởng đến hần bao nhiêu? Thế nhưng, khi nhìn vào đôi mắt nghiêm nghị của nữ tử bé nhỏ này, trái tim hần chợt mềm ra, ôn hòa nói: “Nàng nghĩ cho trẫm, trẫm rất cảm động, cũng rất vui mừng.” Nói xong lời này, hần liền thấy niềm hân hoan hiện lên trên gương mặt nàng, thoáng chốc cảm thấy không đành lòng đối mặt với tấm chân tình ấy.

Trang Lạc Yên dịu dàng cười, gấp một đĩa thức ăn cho Hoàng đế: “Hoàng thượng vui vẻ là hạnh phúc của thiếp.”

“Nàng đúng là không hề khiêm tốn nhỉ?” Phong Cẩn nhắc đĩa, ăn vài miếng, “Thì ra nói mấy lời vừa rồi là chờ trầm khen ngợi.”

“Tục ngữ nói, Đế vương nhất ngôn cửu đỉnh, Hoàng thượng khen thiếp như vậy đương nhiên là thật rồi, sao thiếp lại không nhận chứ, huống chi từng lời từ đáy lòng, đâu phải vì cái gì mới nói.” Trang Lạc Yên nghiêng đầu cười với Phong Cẩn, gương mặt còn hơi tái nhợt thoáng chốc sinh động hẳn lên.

Phong Cẩn nhìn dáng điệu đáng yêu của nàng, lòng chợt thấy vui vẻ, lắc đầu nói: “Thế mới biết, một số người là không thể khen ngợi cũng không thể nuông chiều đâu.”

“Thiếp là người của Hoàng thượng rồi, Hoàng thượng không nuông chiều sẽ không có ai nuông chiều nữa.” Bàn tay Trang Lạc Yên đang vươn ra múc canh lại thu về, “Nếu Hoàng thượng đã nói thiếp như vậy, thiếp không cùng ngài dùng bữa nữa, dù sao thiếp cũng chỉ là một kẻ khen không được chiều cũng không được mà thôi.”

“Bây giờ là muốn nói cũng không được nữa,” Phong Cẩn đặt đĩa xuống, kéo người kia lại gần, bế đặt lên đầu gối mình, nhẹ nhàng vỗ mông Trang Lạc Yên, “Nhưng mà đánh thì được.”

“Hoàng thượng!” Trang Lạc Yên trở tay ôm eo Phong Cẩn, véo lên eo hắn một cái, sau đó đắc ý ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng đế.

Phong Cẩn xem nàng như vậy, tuy rằng eo bị véo một một cái khá đau nhưng tâm tình lại rất vui, cười nói với nàng: “Hôm nay rốt cuộc trầm đã biết, ái phi là người trêu không được, mắng không được, phạt không được, chỉ có thể khen và chiều chuộng thôi.”

Trang Lạc Yên hăm hừ trong lòng, hôm nay chị đây mới biết chú thuộc loại phải bị người ta hành hạ mới dễ chịu đấy!

Cao Đức Trung sụp mắt đứng trong góc phòng, thỉnh thoảng giương mi liếc qua bàn đồ ăn không được đụng đến bao nhiêu, giai nhân trong lòng, ngắm sắc đẹp cũng đủ thay bữa, hôm nay ăn hay không ăn thì Hoàng thượng đều sẽ không đối bụng.

Nhưng mà, Chiêu sung nghi này chẳng lẽ bị dọa đến ngốc luôn rồi à, dám véo Hoàng thượng như vậy, ông nhìn thôi cũng thấy đau, không biết Hoàng thượng làm sao nhịn được.

Bữa cơm này tuy không ăn được bao nhiêu nhưng về phương diện tinh thần, Phong Cẩn rất thỏa mãn, lúc đi trên mặt vẫn còn vui vẻ lắm.

Nhìn Hoàng đế đi khuất, Trang Lạc Yên im lặng xoa xoa bụng, đổ hai bát chất lỏng đắng nghét đi, ai còn uống nổi canh bổ dưỡng gì gì đó nữa?

Xua tay cho người hầu bên cạnh lui ra rồi nằm ườn lên tháp mỹ nhân, Trang Lạc Yên hơi híp mắt nhìn bồn hoa sủng trên kệ, rốt cuộc là ai bày kế hãm hại nàng?

Hiền phi trông bề ngoài thì như cùng một phe với Hoàng hậu, ngay cả người như Yên quý tần đều có thể cho qua, không có lý do làm khó mình. Mà kiểu người như Thục quý phi, đã làm nhất định sẽ dùng biện pháp độc ác hơn, không dùng loại thủ đoạn này để đối phó. Còn Ninh phi, Từ chiêu dung, Diệp thực dung, những người này đều không có xung đột v' mặt lợi ích với mình, cũng sẽ không đột nhiên bỏ công sức như thế.

Về phần “cáo già” Thái hậu, hẳn là bà ta không đến mức dùng loại thủ đoạn này xử lý mình, huống chi, nhìn đi nhìn lại, mình vẫn không giống như là mục tiêu trọng điểm cho Thái hậu tấn công.

Suy nghĩ hồi lâu vẫn không ra, Trang Lạc Yên uể oải ngáp dài, gọi cung nữ vào quạt, bản thân thì ngủ thiếp đi.

Phong Cẩn về cung Kiền Chính, không đi phê tấu chương ngay mà ngồi viết tên vài cung điện còn trống, cân nhắc một lát, cuối cùng đánh dấu vào tên một cung điện thông gió hướng sáng.

“Truyền ý chỉ của trẫm, Chiêu sung nghi đã thuộc hàng tam phẩm, vẫn ở trong Đào Ngọc các e không thích hợp, nay ban thưởng cung Hi Hòa cho Chiêu sung nghi làm tẩm cung, Thượng Xá cục chọn ngày lành gần nhất phụ trách việc chuyển cung cho Chiêu sung nghi.” Phong Cẩn tuyên chỉ xong, sai Cao Đức Trung đi thông truyền.

Xem ra lần này Hoàng đế thực sự tức giận, ngay cả chuyện thảo luận với Hoàng hậu cũng bỏ qua, có thể thấy hấn rất bất mãn trước án mạng này.

“Hoàng thượng ban cung Hi Hòa cho Chiêu sung nghi ư?” Hiền phi cau mày, cẩn thận liếc nhìn Hoàng hậu, “Bẩm Hoàng hậu nương nương, vị Chiêu sung nghi này được sủng ái hơi quá rồi chẳng?” So với các cung đã có, Hi Hòa mặc dù không tính lớn nhưng lại được xây dựng rất đẹp, hơn nữa còn gần cung Kiền Chính hơn Đào Ngọc các, Hoàng thượng quá sủng ái Chiêu sung nghi này rồi.

“Hoàng thượng làm vậy đâu phải chỉ là ban thưởng cung điện cho Chiêu sung nghi,” Còn nửa câu sau, Hoàng hậu không nói ra, Hoàng thượng ban thưởng cung điện cho phi tần lại không thông báo trước với mình, chẳng phải muốn biểu đạt rằng ngài ấy bất mãn với mình sao?

Nếu thực sự có một cung nữ treo cổ tự vẫn ở bên ngoài Đào Ngọc các thì cũng tốt, song thế nào lại thành bị sét đánh chết, hôm nay khắp cung đều có người bàn tán, Chiêu sung nghi được trời cao phù hộ, mấy tên nô tài đó bị sét đánh chết cũng chưa đền hết tội. Nếu là trước đây, nàng nhất định sẽ không cho phép loại bàn tán này xuất hiện trong cung, nhưng lần này Hoàng thượng tự mình phái người tới chùa Trùng Hoa quyên tiền đèn nhang dưới danh nghĩa cảm tạ thần linh phù hộ Chiêu sung nghi, “Chiêu sung nghi bị kinh sợ, ở lại Đào Ngọc các không ổn, chuyển đến một nơi khác cũng phải.”

Hiền phi chắc cũng đoán được những lo ngại và tâm tình lúc này của Hoàng hậu, gật đầu nói: “Cũng đúng, gặp chuyện lớn như vậy, đổi cho nàng ta một chỗ ở khác cũng không tính là quá phận.”

Hoàng hậu cười khổ, trước đây không thấy Chiêu sung nghi được sủng ái hơn người, nay làm sao có khả năng một bước lên trời. Hoàng thượng làm vậy chẳng qua muốn nói thẳng cho kẻ tính hãm hại Chiêu sung nghi biết, mi muốn hại ai, ngài ấy sẽ càng sủng ái người đó, tính tình Hoàng thượng xưa nay luôn là như vậy, nàng có thể nói được gì?

“Cung Hi Hòa, cung Hi Hòa à, giỏi lắm!” Trang tiếp dư nghiêng răng, bẻ gãy cây bút lông trong tay, mực đen vẩy lên mu bàn tay trắng nõn, nàng ta hít vài hơi thật sâu, “Mức nước lại đây.”

Tà Vũ lo lắng nhìn Trang tiếp dư vài lần, dọn dẹp bàn sạch sẽ rồi nhỏ giọng: “Chủ tử, xin đừng tức giận, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Trang tiếp dư hừ lạnh: “Chỉ nàng ta mới có vận may lớn như vậy.”

“Có lẽ... là trùng hợp thôi.” Tà Vũ rót một tách trà nhỏ, đặt lên bàn, “Huống chi Chiêu sung nghi được sủng ái vẫn tốt hơn là đối thủ của người được sủng ái, ít ra nàng ấy làm việc gì cũng phải nhìn lại họ của mình.”

“Họ à, nếu nàng ta coi trọng nó, ngày trước lúc mới vào cung sẽ không làm loại chuyện hồ đồ ấy.” Trang tiếp dư nâng tách trà, nhớ tới chuyện cũ, nào còn tâm trí uống trà nên lại đặt xuống bàn, “Hiện giờ được sủng ái một chút liền giả bộ hiền lương, hừ!”

Thấy Trang tiếp dư như vậy, Tà Vũ chỉ là một nô tì, nào dám khuyên nhiều, nghĩ đến những vị chủ tử khác trong cung, lại âm thầm thở dài, đã vào đến đây, chỉ có đối thủ làm gì có tí muối.

Đối với việc Chiêu sung nghi chuyển nơi ở, chủ tử các cung đều im lặng lạ thường, chỉ sai người đưa không ít lễ vật tới Đào Ngọc các, lấy lý do an ủi Chiêu sung nghi mới bị chấn kinh, ngay cả Thái hậu cũng cho người đưa tới một cây nhân sâm trăm năm, như thế không có dị nghị gì trước quyết định này của Hoàng đế.

Trang Lạc Yên hơi bất ngờ, nàng đoán là Hoàng đế sẽ đổi chỗ ở nhưng thật không ngờ rằng sẽ được chuyển tới một cung điện, hơn nữa nàng còn là chủ nhân của cung ấy. Cung Hi Hòa này, chỉ riêng cái tên đã thấy có chút quý trọng hơn nơi khác, hai chữ “Hi Hòa” đều mang nghĩa may mắn, tốt lành, lại thêm có vị trí gần cung Kiền Chính làm cho giá trị của nó càng tăng cao.

Tối đó, Hoàng đế tới Đào Ngọc các ngồi hơn nửa canh giờ mới đứng dậy về cung Kiền Chính. Trang Lạc Yên cũng mừng khi thấy hấn không ngủ lại. Nếu vừa ban thưởng cung mới vừa ngủ lại, dù Hoàng hậu có

thực sự hiền huệ đi chẳng nữa cũng sẽ bắt mắt với mình.

Trên ngự liễn, Phong Cẩn ngắm nghía ngọc bội trong tay, thấy Cao Đức Trung thấp đầu đi bên cạnh kiệu, mở miệng hỏi: “Cao Đức Trung, người nói xem, trẫm nên giao tam hoàng tử cho phi tần nào nuôi dạy?”

Cao Đức Trung đâu dám thật sự trả lời, chỉ đành nói: “Bẩm Hoàng thượng, tam hoàng tử nay còn nhỏ tuổi, bộ dáng lại đáng yêu, có lẽ vị nương nương nào cũng thích.”

“Trước cứ giao cho Hiền phi nuôi đi, trẫm thấy nàng ấy nuôi dạy đại hoàng tử rất tốt.” Phong Cẩn gõ nhẹ lên ngọc bội, “Sáng mai người đi truyền chỉ.”

“Vâng, thưa Hoàng thượng.” Cao Đức Trung không biết Hoàng đế nghĩ thế nào nhưng Hiền phi đúng là một lựa chọn tốt.

Hôm sau, ý chỉ vừa được tuyên, Hiền phi liền thành đối tượng hứng mọi ghen tỵ và ao ước của các phi tần, nhưng nhìn đến “bề dày lịch sử” của người ta, tuy không cam lòng cũng chỉ đành cười nói chúc mừng.

Ngược lại, Trang Lạc Yên không có hứng thú lắm với việc nhận nuôi con người khác, đứa trẻ chỉ được gửi nuôi, chưa phải ghi dưới danh nghĩa người nuôi, đến lúc trưởng thành sao lại không biết mẹ đẻ mình là ai. Một giọt máu đào hơn ao nước lã, có mẹ đẻ ở đó, giữa mẹ nuôi và con sẽ có khoảng cách nhất định.

Khi đến thỉnh an Hoàng hậu, thấy Hoàng hậu không cố ý gây chuyện với mình, Trang Lạc Yên vừa thở ra nhẹ nhõm vừa âm thầm cảnh giác. Nếu lúc này Hoàng hậu châm chọc nàng vài câu, nàng sẽ chỉ ngoan ngoãn nghe là xong chuyện, thế nhưng nàng ta vẫn tỏ vẻ hiền đức như xưa, có thể thấy người này vừa thâm trầm vừa biết nhẫn nhịn.

Người càng giỏi nhẫn nhịn, khi tính toán hại người khác lại càng ngoan độc, nàng tuyệt đối không muốn trở thành đối tượng tấn công của Hoàng hậu, không muốn đối địch với nàng ta.

Hoàng hậu vốn vẫn còn chút ít oán ghét trong lòng, nay nhìn bộ dáng rụt rè thận trọng của Trang Lạc Yên, phần oán ghét kia đã tiêu tan quá nửa. Chiêu sung nghi này tuy khá thông minh nhưng cũng chỉ thế mà thôi, nàng không cần dốc nhiều sức lực lên một món đồ chơi.

Ánh nhìn thoáng đảo qua Thục quý phi và Nhu phi, Hoàng hậu vẫn điềm tĩnh, hai người này mới là những kẻ giữ vững được thánh sủng bao lâu nay.

“Bẩm Hoàng thượng, đã muộn rồi, ngài nên nghỉ ngơi thôi.” Cao Đức Trung từ một bên bước ra, nhỏ giọng nhắc nhở, “Ngủ muộn sẽ không tốt cho sức khỏe.”

“Giờ nào rồi?” Gác bút mực đỏ dùng phê tấu chương, Phong Cẩn nhìn ra khoảng không đen kịt ngoài cửa sổ.

“Bẩm Hoàng thượng, đã giờ Hợi rồi” Cao Đức Trung bước đến nhắc bút, thấy sắc mặt Hoàng đế trầm tĩnh, không nhiều lời nữa, dọn dẹp bàn rồi lui sang một bên.

“Chuyện ở ngoài Đào Ngọc các tra thế nào rồi?” Phong Cẩn ra chính điện, nhìn khắp hoàng cung loang loáng đèn đóm, mặt vẫn trầm như nước.

“Bẩm Hoàng thượng, nô tài không rõ chuyện này lắm, chỉ nghe nói có người nhìn thấy đêm ấy có một thái giám và một cung nữ khiêng vật gì đó đi về phía Đào Ngọc các, chuyện còn lại thì không biết.” Cao Đức Trung thăm dò nói, “Có lẽ chỉ Phan thống lĩnh mới rõ thôi.”

Phong Cẩn không phủ nhận, lại hỏi: “Bên Hoàng hậu có động thái gì không?”

“Hoàng hậu nương nương cùng các nương nương khác đều tặng không ít thuốc bổ đến an ủi Chiêu chủ tử, ngoài ra không thấy có động thái gì khác.” Cao Đức Trung không rõ Hoàng đế thực sự nghĩ thế nào về Chiêu sung nghi, cho nên không dám thêm bớt gì, “Bên Chiêu sung nghi lại chưa thấy có động tĩnh, mấy ngày nay Chiêu sung nghi dùng bữa tuy ít nhưng vẫn đều đặn. Có điều, nô tài thấy, ngoài mỗi sáng đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Chiêu sung nghi hình như không ra ngoài.”

Phong Cẩn nghe nói vậy, thoáng thở dài, khoát khoát tay áo: “Đi nghỉ đi.” rồi quay người vào phòng ngủ của mình.

Chuyện Chiêu sung nghi chẩn kinh không muốn ra khỏi cửa đã chẳng còn là bí mật gì đối với mọi người trong cung, chủ tử các cung nhiều ít đều cảm thấy hả hê trước sự xui xẻo của Trang Lạc Yên hoặc tiếc rẻ một cơ hội hãm hại Chiêu sung nghi không thành.

Sáng hôm nay, các phi tần tới cung Cảnh Ương thỉnh an Hoàng hậu như thường lệ, Hoàng hậu nhìn những giai nhân như hoa khoe sắc ngồi phía dưới, mở miệng cười: “Gần đây trong cung xảy ra không ít chuyện, nhưng mọi người không cần lo lắng, mọi sự đã có Hoàng thượng và bốn cung lo, chuyện gì cũng sẽ được giải quyết.” Nói xong nhìn về phía Trang Lạc Yên, “Chiêu sung nghi đã khá hơn chưa?”

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương quan tâm, tần thiếp đã ổn rồi.” Trang Lạc Yên đứng dậy nghiêng mình, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ nàng còn kinh hãi chưa quên.

Mấy vị phi tần ngồi đó thâm cười nhạo, sống trong hậu cung này, có mấy người tay còn sạch sẽ, nàng Chiêu sung nghi kia chỉ mới nhìn thấy vài thi thể đã bị dọa đến nông nỗi này, đúng là còn thiếu nhẫn tâm, người như vậy làm sao tồn tại được ở đây.

“Theo ta thấy, lá gan Chiêu sung nghi nhỏ quá đấy.” Tô tu nghi cười, “Chẳng qua chỉ là mấy người chết không có liên quan gì đến nàng, nàng việc gì phải sợ đến thế?”

“Tần thiếp từ nhỏ chưa từng thấy những việc này, đã khiến Tô tu nghi chê cười rồi.” Trang Lạc Yên áy náy cười với Tô tu nghi.

Nàng nói như vậy, người khác nghe sẽ hiểu thành, từ nhỏ đến nay nàng chưa thấy những việc này nên sợ, như vậy có người không sợ là vì?

Thục quý phi rất bất đắc dĩ với vị muội muội có đầu không óc này, sao lại nói năng như thế?

“Muội chỉ biết trêu chọc Chiêu sung nghi, hôm kia ai nhìn thấy con chuột cũng sợ đến tái cả mặt?” Thục quý phi ra vẻ trách cứ Tô tu nghi, “Đừng có mang lá gan của muội ra làm trò cười ọi người nữa.”

“Nữ tử chúng ta nhát gan là bình thường,” Hoàng hậu cười ôn hòa, “Các vị muội muội đừng trêu ghẹo nhau nữa, trời không còn sớm, đi thỉnh an Thái hậu nương nương thôi.”

“Hoàng hậu nương nương nói phải.” Thục quý phi cười cười đứng dậy, song nét cười dịu dàng đáng yêu có hơi cứng nhắc.

Tới cung Khang An, Thái hậu theo thường lệ lại diễn một màn mẹ chồng nàng dâu thân thiết với Hoàng hậu, lần này không cố ý đề cập tới tử muội họ Diệp mà lại ôn hòa hỏi thăm Trang Lạc Yên vài câu rồi ọi người ra về.

Không biết có phải tại thời tiết thay đổi hay không, ngồi trên kiệu, Trang Lạc Yên cảm thấy oi bức khó chịu, nàng phe phẩy cây quạt trong tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời giăng đầy mây đen, nhú nhú mây.

“Chiêu sung nghi không được vui?” Kiệu của Tương hiền tần từ ngã rẽ đi tới, song song với Trang Lạc Yên, thấy vẻ mặt nàng như vậy liền cười nói, “Thì ra muội muội sợ nóng.”

“Muội muội đây sợ lạnh, sợ cả nóng.” Trang Lạc Yên tiếp tục phe phẩy quạt, “Chẳng lẽ tử tử không sợ?”

“Đúng vậy, ta cũng sợ nóng, đến mùa hạ oi bức là ban đêm không sao ngủ sâu được, chỉ cần có tiếng động khẽ đã tỉnh rồi.” Tương hiền tần cười nhẹ, “Cái tật này thực không được tốt lắm.”

“Quả thực không tốt lắm,” Trang Lạc Yên cười theo, “Ban đêm nên ngủ thật sâu mới tốt.”

“Đúng thế, ngủ sâu mới không nghe được những âm thanh lạ,” Tương hiền tần thở dài một tiếng, “Như muội muội đúng là khiến người ta ao ước.”

“Đâu có gì mà ao ước chứ.” Nụ cười của Trang Lạc Yên nhạt đi một chút, “Cũng chỉ như vậy mà thôi.”

Tương hiền tần nhìn nàng một cái, lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời: “Muội muội nhanh lên, cơn mưa này không biết lúc nào đến đâu.”

Trang Lạc Yên cũng cười với nàng ta: “Phải đấy, nên nhanh về thôi.”

Trở lại Đào Ngọc các chưa đến nửa nén hương, quả nhiên trời mưa rất to, Trang Lạc Yên dựa bên cửa sổ, tay lật một quyển thơ, mắt lại chăm chú nhìn làn mưa.

“Chủ tử,” Thính Trúc bưng đĩa dưa hấu cắt miếng đã ướp lạnh vào, thấy Trang Lạc Yên ngồi bên cửa sổ bèn tới khuyên can, “Giờ đang gió lớn, chủ tử đừng ngồi đây kéo bị ướt.”

“Ồ đây thoáng hơn.” Trang Lạc Yên xua tay tỏ vẻ không sao, cầm một miếng dưa lên, cắn một miếng dưa lành lạnh lại thơm ngọt vào miệng, dường như mát đến tận ruột gan.

“Bẩm chủ tử, hôm nay Tương hiền tần nói vậy là có ý gì ạ?” Thính Trúc ngập ngừng lên tiếng, “Nô tì nghĩ, lời nàng ấy có ẩn ý khác.”

“Ẩn ý trong lời nói cũng phải chọn nói với người hiểu được chúng kìa,” miếng dưa cắt mỏng cắn vài cái đã xong, Trang Lạc Yên lau khóe miệng, cười nói, “Chủ tử của em ban đêm ngủ rất sâu. làm sao hiểu được điều Tương hiền tần nói.”

“Đúng rồi, trước khi chủ tử bị chấn kinh, ban đêm đều ngủ rất sâu,” Thính Trúc hiểu ra, cười nói, “Là nô tì nghĩ sai rồi.”

Trước đây, Trang Lạc Yên luôn cảm thấy loại chuyện như tản bộ trong mưa nhìn thì lãng mạn nhưng thực ra hơi ngốc, song hôm nay nhìn một vị Đế vương đội mưa mà đến, Trang Lạc Yên nghĩ, loại hành động này không phải hơi ngốc mà còn rất ngốc.

Là một vÕvua, Phong Cẩn đương nhiên không hề bị ướt, chỉ có những người phục vụ hẳn là chịu khổ mà thôi. Trang Lạc Yên sai nô tài đưa những người này đi hong quần áo, còn mình cùng Phong Cẩn ngồi xuống bên cửa sổ.

Ngoài kia, ngoại trừ thấy vườn hoa nho nhỏ của Đào Ngọc các, chỉ còn thấy toàn tường đỏ ngói xanh, cùng với mưa.

“Ái phi đang xem cái này?” Phong Cẩn cầm tập thơ trong tay Trang Lạc Yên, cười nói, “Trẫm không biết ái phi cũng là một tài nữ đấy.”

“Hoàng thượng lại trêu thiếp rồi.” Trang Lạc Yên chỉ một bài thơ trong đó, “Nào hoa nào mưa gì đó, thiếp nhìn là buồn ngủ rồi, ngài biết rõ thiếp không thích mấy thứ này còn lấy ra giễu thiếp.”

“Ra là trẫm hiểu lầm ái phi,” Phong Cẩn đặt tập thơ sang một bên, “Vậy nàng nói xem, nàng am hiểu những gì nào?”

“Tuy thiếp không tinh thông nhưng mấy thứ này đều có biết, Hoàng thượng hỏi thiếp am hiểu cái gì nhất, điều thiếp am hiểu nhất chính là mọi thứ đều biết sơ sơ.”

“Sợ là thứ gì cũng không xuất sắc mới đúng,” Phong Cẩn cười khê, kéo Trang Lạc Yên ngồi xuống bên mình, “Theo trẫm thì, nàng am hiểu nhất là ăn, uống, ngủ.”

“Hoàng thượng đang nói thiếp là heo sao?” Trang Lạc Yên bĩu môi, “Nếu là heo, thiếp nhất định là một mỹ nhân heo, đặc biệt lắm đấy.”

“Bên cung Hi Hòa đã sửa sang xong, hôm sau là ngày lành, nàng chuyển qua đó đi.” Phong Cẩn nâng má Trang Lạc Yên, nét mặt rất dịu dàng, “Nếu có chỗ nào không hợp ý thì bảo Thượng Xá cục sửa lại là được, không cần báo cho người khác.”

Trang Lạc Yên thoáng run lên một chút, đồng chí Hoàng đế này thật sự cưng chiều nàng hay là muốn xem nàng có ý vào sự cưng chiều của hắn mà kiêu căng hay không? Một phi tần tông tam phẩm như nàng được làm chủ một cung đã là ơn trên ban cho, nếu còn xét nét cho nọ cho kia thì đúng là đầu óc có vấn đề rồi.

“Thiếp còn chưa nhìn, sao Hoàng thượng đã cảm thấy thiếp sẽ không hài lòng?” Trang Lạc Yên nhẹ nhàng kéo tay áo Phong Cẩn, “Vừa rồi chẳng phải ngài mới giễu thiếp chỉ am hiểu ăn uống ngủ thôi sao, có thể thỏa mãn thiếp ba vấn đề này thì cho thiếp ở đâu cũng được.”

“Trẫm vừa nói vậy nàng liền vội vàng thừa nhận, chẳng lẽ sợ trẫm cắt xén cái ăn cái uống của nàng hay sao?” Phong Cẩn cười cười. Nụ cười này, Trang Lạc Yên thấy không đơn giản, nàng cũng cười đáp: “Nếu đã nói vậy, Hoàng thượng sẽ càng không cắt xén đâu.”

“Nàng như vậy rất tốt.” Phong Cẩn đột nhiên nói một câu, nhìn Trang Lạc Yên mờ mịt khó hiểu bèn hôn nhẹ lên gò má nàng một cái, quay nhìn về phía cửa sổ, “Mưa cũng nhỏ rồi, trẫm nên về cung thôi.”

Nói xong, đứng lên, đi được vài bước, hần lại quay đầu nhìn về phía nữ tử áo trắng thanh thoát với mái tóc đen óng bên cửa sổ: “Ái phi không nên tự coi nhẹ mình, những sở trường bên ngoài không khó học, thứ đáng quý lại không phải cứ học là được.”

Trang Lạc Yên mờ mịt nhìn theo bóng Hoàng đế đi khỏi Đào Ngọc các, cho đến khi hần đi khuất mới lắc đầu, chẳng phải chỉ là muốn khen nàng đẹp nét thôi sao, cần gì phải vòng vo tam quốc như thế? Mà hôm nay Hoàng đế chạy tới đây làm gì nhỉ?

“Bẩm chủ tử, nô tì vừa nhìn thấy thánh giá của Hoàng thượng đi ra từ Đào Ngọc các.” Tiểu cung nữ đến bên cạnh Tương hiền tần nói khẽ, “Xem ra Hoàng thượng rất quan tâm Chiêu sung nghi này.”

“Lúc này thì đúng là rất quan tâm,” Tương hiền tần lộ một nụ cười trào phúng, “Ngày đại tuyết năm kia Hoàng thượng đi thăm Thục quý phi đang bị ốm, năm ngoái Hoàng thượng nửa đêm tới dỗ dành Yên quý tần gặp ác mộng đầu năm nay mẹ đẻ Ninh phi đi, Hoàng thượng đến an ủi mấy tối, lúc này mưa to đến thăm Chiêu sung nghi mới bị chấn kinh, quả thực đủ thấy Chiêu sung nghi được sủng ái đôi chút.”

Tiểu cung nữ ngây người, không rõ chủ tử đang chế giễu Chiêu sung nghi không được sủng ái hay đang thương cảm Chiêu sung nghi được sủng ái chỉ là nhất thời.

Tương hiền tần thấy cung nữ ngây ra đó, thản nhiên nói: “Lui ra đi, sau này không cần đi hỏi thăm chuyện về Chiêu sung nghi nữa.”

Chẳng qua chỉ là một nữ tử ngốc nghếch với một vận mệnh đã được định trước mà thôi.

“Bẩm chủ tử, nô tì đã hỏi thăm được, năm xưa, khi Thái hậu nương nương còn là Hoàng hậu, có một vị Hạ tần ở trong Đào Ngọc các này. Hạ tần xinh đẹp duyên dáng nên được tiên hoàng sủng ái lắm, thậm chí còn sai trồng vườn đào phía trước các cho Hạ tần ngắm. Sau này, Hạ tần chết rất đột ngột, tiên hoàng giận dữ, tra ra là một vị phi tần cũng được sủng ái khác đã đầu độc nàng ta, nhưng phi tần này đến chết vẫn không thừa nhận chuyện đã hại Hạ tần.” Thính Trúc nói khẽ vào tai Trang Lạc Yên, “Nô tì thấy, chuyện này có gì đó không ổn.”

Trang Lạc Yên cười cười: “Chuyện xưa năm cũ, chỉ có người bị hại và kẻ ra tay hại người mới biết chân tướng.”

Thái hậu sẽ không vô duyên vô cớ đến vườn đào này, nếu là vào tiết hoa nở thì còn có thể nói là tới ngắm cảnh, nhưng nay đã là lúc hoa tàn nhụy úa, đâu còn cảnh sắc gì đáng xem?

Thái hậu cho trọng tể một cung nữ không tính là chuyện lớn, nhưng vừa lễ Phật đi ra đã làm như vậy sẽ có ảnh hưởng không tốt đến thanh danh, huống chi hiện nay quan hệ giữa Thái hậu và Hoàng đế khá lạnh nhạt, bà ta càng gây ra nhiều chuyện, Hoàng đế càng khó chịu. Thái hậu có thể bước tới vị trí hôm nay thì tuyệt đối không phải là người ngạo mạn hay dễ bị kích động.

Hơn nữa, nàng cung nữ Kim Đào bị đánh chết kia chỉ là một nô tì phụ trách quét tước trong cung Nhu phi, dù Nhu phi có ngu ngốc đến đâu cũng sẽ không để người như thế đi làm chuyện hăm hại người khác. Như vậy, liệu Kim Đào có thực sự chạy tới vườn đào này để hái trộm mấy trái xanh không?

Tuy rằng nội quy trong cung quy định, nô tài không được tự ý ngắt hái hoa quả trong vườn, nhưng hái mấy quả đào đâu phải chuyện gì to tát, nàng ta cần gì phải kinh hoàng đến thế? Hay là... đã thấy cái gì không nên thấy?

Như vậy, hôm đó nàng sai Phúc Bảo ra dọa nàng cung nữ này thì nàng ta đã thấy được điều không nên thấy đó, vì thế, khi nghe Phúc Bảo dọa mới sợ hãi kinh hoàng. Vậy thì, Thái hậu lúc đó chỉ là nổi giận hay là muốn giết người bịt miệng?

Nếu cái chết của Kim Đào có liên quan đến chuyện riêng của Thái hậu, vậy ai mới là người bày tính kế hãm hại nàng? Trang Lạc Yên nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, nay tuy nàng cũng được coi là một phi tần được Hoàng đế yêu thích nhưng chưa đến mức khiến người khác gai mắt. Nếu trong cung có kẻ thiếu kiên nhẫn đến thế, vậy chẳng phải Yên tần đã gặp xui xẻo từ đời nào?

“Phải rồi, hôm ấy Thái hậu đến vườn đào, ai trong số các em thấy trước?” Trang Lạc Yên đã mơ hồ đoán ra.

“Chủ tử, người quên rồi sao, hôm ấy thái giám nội thị đến truyền chỉ, nói tối đó chỗ chúng ta thắp đèn, lúc nô tì tiến vị công công đó ra về thì gặp một quân sự của cung Khang An, bà ấy thấy bọn nô tì liền bảo, Thái hậu nghe nói đào trong vườn này sắp chín nên muốn tới ngắm một chút.” Thính Trúc cau mày, “Nô tì thấy, lúc đó vị quân sự này đang đi vào vườn đào, nói là muốn xem xem trong vườn có ai không.”

Phượng giá của Thái hậu tới, theo quy củ trong cung, những kẻ không liên quan đều phải tránh đường. Trang Lạc Yên rũ mắt, hoặc là có ai đó muốn lấy một thứ gì để làm điều kiện trao đổi với Thái hậu, mà điều kiện này có liên quan tới Đào Ngọc các, vậy nên Thái hậu mới phải diễn vở tuồng này. Còn Kim Đào, tình cờ nghe phải điều không nên nghe, vội vàng vàng chạy khỏi vườn lại và phải Thái hậu đang đi về phía đó, theo tính tình của Thái hậu, đương nhiên phải giết người diệt khẩu, mà phải giết bằng biện pháp quang minh chính đại nhất.

“Lúc Kim Đào trượng tể thì bị bịt miệng có phải không?” Trang Lạc Yên nhắc tách trà đã hơi lạnh uống một ngụm, giọng nói bình tĩnh hiếm thấy.

“Đúng là bị bịt miệng, Thái hậu ra lệnh như vậy, còn nói, kẻ ham ăn ham uống đến nỗi đi trộm cắp thì cũng xứng đáng.” Thính Trúc cũng mơ hồ đoán ra, trán chợt toát mồ hôi lạnh.

Trang Lạc Yên cười khẩy một tiếng, đặt tách trà xuống: “Dọn dẹp đồ đạc của chúng ta đi, ngày mai chuyển tới cung Hi Hòa rồi, tạm thời không cần để ý đến cái khác.”

“Nhĩ Nhã(*)” có ghi chú, hi, là sáng sửa. “Quảng Nhã(**)” có ghi chú, hòa, là hài hòa. Hai chữ “Hi Hòa” này mang ý hòa bình may mắn.

(*) Nhĩ Nhã được coi là cuốn sách tra cứu từ đầu tiên của dân tộc Hán. Thu thập tương đối phong phú từ vựng của Hán tộc, ngoài ra còn chú thích các thư tịch cổ.

(**) Quảng Nhã bộ bách khoa từ điển sớm nhất của Trung Quốc. Tổng cộng gồm 18150 từ vựng, biên soạn dựa theo cách giải nghĩa từ vựng của “Nhĩ Nhã”, có thể nói là biên soạn tiếp nối “Nhĩ Nhã”.

Trang Lạc Yên bước xuống từ kiệu, nhìn bảng hiệu trên cửa cung, ba chữ “Cung Hi Hòa” còn mới, chữ viết như rồng bay phượng múa, do Thừa Đức đề tự tay ban thưởng khiến nó càng thêm cao quý.

Vật dụng đều đã được bày biện thỏa đáng, vừa bước qua cửa chính liền nhìn thấy một khu vườn không quá lớn nhưng được chăm sóc rất tỉ mỉ, các nô tài phục vụ đều quỳ xuống đón Trang Lạc Yên.

Trang Lạc Yên ra hiệu cho những người hầu mới bổ sung này đứng lên, giao cho Phúc Bảo, Thính Trúc và Vân Tịch sắp xếp vị trí và công việc. Vịn tay Thính Trúc vào sảnh chính, nàng thấy bên trong bày biện rất tao nhã lịch lãm, không hề xa xỉ mà lại khiến người ta cảm thấy thoải mái, đặc biệt là, không hề có bất kỳ thứ gì vi phạm quy chế, tất cả đều là đồ dùng dành cho tông tam phẩm.

Tới gian chính, đi vào phòng trong, có một chiếc giường, bề mặt hơi mềm nhưng không khiến người ta có cảm giác nóng bức, nằm rất dễ chịu, tốt hơn ở Đào Ngọc các, những vật bài trí còn lại thì cùng đẳng cấp với bài trí ở nơi cũ. Còn về hai gian phòng phụ hai bên, Trang Lạc Yên không xem. Nàng lại quay ra sảnh chính, thấy toàn bộ nô tài trong cung đều đứng nghiêm chỉnh đợi, chợt giật mình liên tưởng tới những ngày đi làm thêm hồi sinh viên, một muốn chết rồi còn tổ chức hội nghị đầu giờ gì đó, tiền thì chẳng được bao nhiêu, thứ vớ vẩn thì nghe được cả đồng.

Ngồi vào vị trí cao nhất, Trang Lạc Yên chậm rãi uống một ngụm trà rồi lại nhẹ nhàng đặt xuống, cầm khăn tay chấm nhẹ khóe miệng, nói: “Nay ta lấy thân phận một sung nghi làm chủ cung này đều nhờ vào thánh ân của Hoàng thượng, các người cũng do Cao tổng quản cùng điện Trung Tĩnh bố trí tới đây, đương nhiên ta rất yên tâm, những chuyện khác không có gì, các người nhìn mà làm việc là được.”

Có đôi khi không có quy củ càng khó hơn có quy củ, giống như chủ tử ôn hòa đáng sợ hơn một chủ tử nhiều yêu cầu vậy. Những cung nữ thái giám này đều lọt vào mắt Cao Đức Trung, có thể cũng có ít tính toán này nọ nhưng chắc không dám nghĩ nhiều. Nhớ tới cung nữ thái giám bị sét đánh chết cách đây vài ngày, lại ngẫm đến chuyện vị này lấy thân phận một sung nghi vào làm chủ một cung, bọn họ lại thấp thỏm không yên, nay vị này được Hoàng thượng yêu thích, không biết sau có thể lên được đến đâu.

Huống chi, ngày trước vị chủ tử đây từng bị Hoàng thượng quăng ra sau đầu một lần mà vẫn có bản lĩnh đứng lên lần nữa, có thể thấy được thủ đoạn cao đến chừng nào, nay thì cười hòa nhã như vậy nhưng ai biết là hạng người gì?

“Phúc Bảo, phát bạc cho người mới.” Trang Lạc Yên cười cười với tất cả, “Ta chỉ là một sung nghi, bổng lộc mỗi tháng không bằng người khác, mọi người đừng chê, coi như đây là chút tâm ý của ta.”

Những người hầu đang đứng vội quỳ sụp xuống nói không dám, đầu phải vị này đang nói về bổng lộc của nàng ta mà là đang cảnh cáo bọn họ, đừng nghĩ nàng ta chỉ là một sung nghi liền có những suy nghĩ không nên có, “tâm ý” này cứ từ từ cân nhắc đi nhé.

Mỗi nô tài nhận được mười lạng bạc, con số này ở trong cung không tính nhiều cũng không coi là ít, vài nô tài tinh ranh không khó nhận ra ẩn ý sâu sắc trong đó, đều chỉ mong vị chủ nhân mới này ngày càng được sủng ái, không ai dám tơ tưởng đến chuyện khác nữa.

Trong cung Kiền Chính, bộ ba tôn quý nhất ngồi cùng nhau, không khí rất ôn hòa.

“Hoàng thượng, Đào Ngọc các nay không có người ở, nên dùng vào việc gì đây?” Hoàng hậu hơi dừng lại, thấy Hoàng đế không có ý phản đối mới nói tiếp, “Thiếp nghĩ vườn đào bên ngoài Đào Ngọc các cũng đã trồng khá lâu năm, hay là cho người đi sửa sang lại?”

“Nếu đã không ai ở, cần gì phải sửa lại?” Lúc này Thái hậu mới lên tiếng, “Nay tuy quốc khố dồi dào nhưng vẫn nên tránh phung phí quá mức.”

“Sửa một vườn đào đâu đến nỗi phung phí, mẫu hậu không cần tiết kiệm như vậy, vườn ấy có nhiều người chết, không được lành lặn, ngày mai cho người tới tu sửa lại đi.” Phong Cẩn gọi Cao Đức Trung tới, “Người đi phái người tới canh chừng vườn đào, tránh lại xảy ra chuyện không may.”

“Vâng, tha Hoàng thượng.” Cao Đức Trung hơi ngẩng đầu, thấy nụ cười của Thái hậu đã cứng đờ.

“Chỗ đó nay bỏ không, sao lại có chuyện gì ở đó được,” Thái hậu cười nói, “Hoàng thượng quá cẩn thận rồi.”

“Cẩn tắc vô ưu,” Phong Cẩn hơi mỉm cười nhìn Thái hậu, “Mẫu hậu xem có phải không?”

“Nếu Hoàng thượng đã nói vậy, ai gia đương nhiên không có ý kiến gì nữa.” Thái hậu vẫn tươi cười, như thể không để ý lắm.

Mưa gió mùa hạ luôn khiến người ta giật mình, đêm xuống, cảm giác này càng thêm rõ ràng. Phong Cẩn ngồi dưới ánh nến nhàn nhạt, thấy Cao Đức Trung bưng một cái khay vội vã đi vào, trên môi nở nụ cười giấu: “Tìm thấy rồi?”

Cao Đức Trung vui đầu thật thấp: “Bẩm Hoàng thượng, nô tài mang người tới đó lật từng gốc đào, thấy dưới một gốc đào gần tường Đào Ngọc các có cái hộp này.”

Phong Cẩn lột khăn lụa mở hộp, bên trong có một vòng ngọc quấn tơ vàng, tơ vàng rất mảnh, tết thành hình hoa mẫu đơn, đây là chiếc vòng năm ấy phụ hoàng ban cho Hạ tần khi nàng ta mang long thai.

Bên dưới vòng ngọc có một mảnh lụa, hất mở ra nhìn, trên đó có mấy hàng chữ viết bằng loại thuốc nhuộm đặc chế, kể lại một bí mật không nên kể.

“Thu vào đi,” Phong Cẩn ném mảnh lụa lại hộp, lau tay vào khăn, “Đến cung Khang An báo với Thái hậu, vườn đào được tu sửa rất thuận lợi, Thái hậu không cần bận tâm.”

“Bẩm vâng.” Cao Đức Trung không dám nhìn xem mảnh vải trong hộp có viết gì, chỉ tình cờ lướt mắt qua, đọc được hai chữ “... Hoàng hậu...”

Trong cung đình nhiều chuyện bấn thủ âm u, thứ có tên là sự thật không còn quan trọng, mà quan trọng là sự thật ấy có thể lợi dụng được gì hay không mà thôi.

“Bẩm chủ tử, Hoàng thượng đã hạ lệnh sửa chữa lại vườn đào rồi.” Thính Trúc vội vã đi tới cạnh Trang Lạc Yên, khẽ nói vào tai nàng, “Hôm nay mưa to như vậy mà người bên điện Trung Tĩnh vẫn bận rộn suốt, đến bây giờ mới xong.”

Trang Lạc Yên lấy trâm bạc khêu đầu sợi tóc trong ngọn nến, ánh nến bùng lên, nàng cười nhẹ: “Có lẽ là vì sửa lại vườn đào sẽ ảnh hưởng giấc ngủ của ta nên Hoàng thượng mới để ta chuyển cung đây.”

“Chủ tử...” Thính Trúc nhìn nụ cười trong sáng trên môi chủ tử mình, lời muốn nói lại nghẹn trong cổ, nàng biết Hoàng thượng chẳng phải hoàn toàn vì yêu thương chủ tử nhà mình mới ban thưởng cung này, chủ tử cũng biết vậy nhưng vẫn cố dối lòng, ích gì đâu?

“Em lui ra đi, ta cũng nên ngủ thôi.” Trang Lạc Yên đặt trâm xuống, đứng lên quay lưng về phía Thính Trúc, “Ở đây không cần em hầu hạ nữa, em đi nghỉ đi.”

Thính Trúc lo lắng nhìn Trang Lạc Yên một lát, chần chừ bước ra.

Trang Lạc Yên tháo trang sức trên đầu, nhếch miệng, nàng đang thắc mắc đồng chí Hoàng đế này sao tự dưng hào phóng thế, ra là vậy.

Có lẽ, kẻ định lập kế hại mình chắc không ngờ chuyện lại thành đúng ý Hoàng đế như thế.

Vậy mới nói, trong vở kịch này, nàng đâu phải là người may mắn nhất.

9. Chương 09

Chương 9

“Thái hậu,” Hồng Tiêu là cung nữ hầu hạ Thái hậu đã lâu, cũng là người được việc nhất, sau khi nghe thái giám truyền lời của Hoàng đế, bà vội đỡ lấy chủ nhân mình.

“Giỏi lắm, đúng là đứa con ngoan của ai gia.” Thái hậu cười nhạt, “Trong hậu cung này, có người đàn bà nào tay còn sạch? Nó làm như vậy chẳng qua chỉ muốn ai gia đừng nhúng tay vào việc hậu cung mà thôi.”

“Bẩm Thái hậu, Hoàng thượng là con của người, rốt cuộc vẫn muốn tốt cho người mà thôi.” Hồng Tiêu do dự một chút, khuyên giải, “Xưa nay tính tình Hoàng thượng đã cứng cỏi như thế, có lẽ chỉ đang giận người muốn can thiệp vào hậu cung của ngài ấy thôi ạ.”

Thái hậu mệt mỏi ngồi xuống ghế, bốp trán: “Hồng Tiêu, người nói xem, ai gia là con gái nhà họ Diệp, sao lại không nghĩ cho nhà mẹ đẻ mình một chút cơ chứ?”

“Nhưng Thái hậu, đối với Hoàng thượng mà nói, ngài ấy là Hoàng đế, quốc gia này họ Phong,” Hồng Tiêu quỳ xuống trước mặt Thái hậu, dập đầu, nói, “Thái hậu, nô tì vượt quá bổn phận, nhưng nô tì theo người đã hơn ba mươi năm nay, có mấy lời nhất định phải nói.”

“Thái hậu, người là mẹ đẻ của Hoàng thượng, Hoàng thượng là con trai người, nhà họ Diệp có thể rất quan trọng, nhưng giữa Hoàng thượng và họ Diệp, bên nào nặng hơn đây?” Hồng Tiêu lại dập đầu một cái, “Nô tì thấy, họ Diệp hay họ Triệu, nếu Hoàng thượng thích thì cứ thích, nếu ngài ấy không thích, Thái hậu người cần gì phải cố gò ép bằng được. Xưa nay Hoàng thượng không thích người khác xen vào chuyện của mình, người còn nhớ không, năm ấy Hoàng thượng khi là Thái tử, nhị hoàng tử bắt kính với ngài ấy, Thái tử đã đáp trả thế nào?”

“Đúng rồi, đứa bé này tàn nhẫn lắm.” Thái hậu buông tay, đứng dậy, đẩy cửa sổ, ngoài kia mưa hình như lại lớn hơn.

“Ngày Hạ tần chết, trời cũng mưa phải không nhỉ,” Thái hậu nhìn về phía Đào Ngọc các, cách tường cao đêm tối, nào thấy được gì, “Năm ấy tiên hoàng đau buồn rất lâu, sau lại có một Vi thị xuất hiện, vậy là Hạ thị kia thành quá khứ, có ai còn nhớ đến đâu.”

“Có thể cười đến cuối cùng chỉ có ai gia,” Thái hậu cười nhạt, “Một người đàn bà sống trong cung cấm mà ngay cả đứa con mình cũng không thể bảo vệ thì trách được ai?” Nói xong, bà quay người nhìn Hồng Tiêu quỳ trên sàn, “Người đứng lên đi, ai gia không trách người, người theo ai gia nhiều năm như vậy, làm sao ai gia không biết tấm lòng của người.”

“Tạ ơn Thái hậu.” Hồng Tiêu lại dập đầu rồi đứng dậy, đỡ Thái hậu ngồi xuống ghế, thấy sắc mặt bà đã bình thường trở lại mới thở phào một hơi trong lòng.

Cung Kiền Chính, Phong Cẩn nhận lễ vật do thái giám tổng quản của cung Khang An trình lên.

“Bẩm Hoàng thượng, Thái hậu nương nương biết ngài đêm khuya chưa ngủ nên sai nô tài đưa tới món điểm tâm do Thái hậu tự tay làm, xin Hoàng thượng dùng thử rồi đi nghỉ sớm.”

Thái giám mở hộp thức ăn, một bát bánh trôi trên châu bốc hơi nghi ngút, sắc mặt Phong Cẩn hơi dịu lại: “Để Thái hậu lo lắng, thật là bất hiếu, người chuyển lời cho Thái hậu, trăm hiểu được tấm lòng của người.”

Thái giám lui ra ngoài, Phong Cẩn chỉ ăn một miếng rồi đặt bát sang bên cạnh, Thái hậu thỏa hiệp, hẳn rất hài lòng. Đối với một Thái hậu, nhà bên ngoại thế nào cũng không ảnh hưởng gì đến sự tôn quý của người đó, trên đời này còn nữ tử nào cao quý hơn mẹ đẻ của thiên tử?

Thái hậu và Hoàng đế đã thỏa thuận với nhau thế nào, Trang Lạc Yên không biết, chỉ thấy ngày hôm sau, khi đi thỉnh an Thái hậu, thái độ của bà ta đối với Hoàng hậu đã dịu đi rất nhiều, không cố ý nói năng gây khó dễ, thậm chí có thể nói là ôn hòa rộng lượng. Chuyển biến này khiến Trang Lạc Yên lần thứ hai cảm thán, nữ tử sinh sống trong cung đình quả là biết co biết duỗi.

Thái hậu không chỉ ôn hòa hơn với Hoàng hậu mà còn không hề ra sức thiên vị tử muội họ Diệp, mọi người thỉnh an xong, để tất cả cùng ra về.

Trang Lạc Yên ra khỏi cung Khang An, âm thầm khẳng định, chắc chắn đêm qua Hoàng đế đã “thu hoạch” được nhiều thứ tốt ở ngoài Đào Ngọc các, chỉ ít những thứ này đủ khiến Thái hậu cư xử khiêm tốn hơn, còn về chuyện Thái hậu thật sự nghĩ thông suốt hay chỉ là nhẫn nhịn xuống, ai mà biết được.

Cung Hi Hòa lớn hơn Đào Ngọc các nhiều, phong cảnh bốn phía cũng khá đẹp, cách đó không xa có một hồ sen, dương liễu thướt tha rủ mặt hồ, cảnh vật có nét đẹp dịu dàng uyển chuyển của vùng Giang Nam. Gần cung Hi Hòa nhất là cung An Thanh của Thục quý phi và Sướng Thiên lâu của Từ chiêu dung.

Bên ngoài Sướng Thiên lâu trồng khá nhiều trúc, khiến nơi này rất thanh tịnh, tao nhã. Còn bên ngoài cung An Thanh, cây cối và hòn non bộ trang trí trông đều rất quý giá khiến nơi đó vừa đẹp dễ tinh tế lại vừa tráng lệ. Cung của Trang Lạc Yên nằm giữa hai nơi, tính chất cũng trung hòa, tinh tế mà không quá lộ liễu, thanh tao lại không đến mức u nhã tĩnh mịch, nàng rất hài lòng.

Dọn vào nhà mới, Trang Lạc Yên bèn sai người tra xét lại những vật dụng bày biện trong cung, may mà chuyện này có Cao Đức Trung giúp một tay nên trong cung vẫn chưa thấy xuất hiện thứ gì đó không nên có. Về mặt này, Trang Lạc Yên cảm thấy biết ơn Thành Tuyên đế còn chưa đến mức lợi dụng triệt để nàng, chỉ ít khi lợi dụng nàng vẫn còn nghĩ cho nàng một chút, không uống công nàng dốc nhiều tâm trí, ra sức diễn kịch như vậy.

“Hoàng thượng có chỉ, tối nay cung Hi Hòa thấp đèn.”

Lại nói, đã vài ngày Hoàng đế chưa tới chỗ Trang Lạc Yên diễn yêu tình đánh nhau, nàng vừa dọn vào cung mới một hai ngày, Hoàng đế liền lật thẻ bài, coi như cho Trang Lạc Yên chút thể diện, nàng cũng rất vui vì điều này.

Ý chỉ mới được truyền chưa lâu, người bên cung Cảnh Ương đã tới, đưa tặng vài món trang trí và thuốc bổ, nói là Trang Lạc Yên vừa bị chấn kinh rồi lại phải chuyển chỗ ở, sợ ảnh hưởng tới sức khỏe của nàng...

Trang Lạc Yên lễ phép tạ ơn, chọn lấy một hai món bày ở phòng ngoài, còn lại sai người cất vào kho, để Phúc Bảo ghi lại danh sách rồi không động đến nữa.

Trong cung, số người có thể đoán được chuyện xảy ra giữa Thái hậu và Hoàng đế chắc không nhiều nhưng nhất định sẽ có Hoàng hậu. Hoàng hậu vốn hơi hoài nghi việc Hoàng đế ban cung mới cho Chiêu sung nghi, nay nghĩ lại, e là cũng có ý bồi thường, dù sao nàng ta vô tội còn bị dọa sợ một trận, lại liên lụy đến án mạng, may có ông trời phù hộ, nếu không, tình hình trở nên thế nào chưa ai biết được.

Ngẫm kỹ thì, Chiêu sung nghi này còn tiện thể được một món hời không nhỏ đâu, chẳng lẽ nàng ta đúng là được trời phù hộ?

“Cao Đức Trung, bãi giá cung Hi Hòa.” sắc trời đã hơi sẩm nhưng cũng chưa quá khuya, thái độ của Phong Cẩn hiển nhiên cho thấy hắn khá coi trọng vị chủ nhân cung Hi Hòa kia.

Cao Đức Trung nhìn thoáng ra ngoài trời: “Bẩm Hoàng thượng, ngài còn chưa dùng bữa tối.”

“Tối cung Hi Hòa dùng đi,” Phong Cẩn xua tay đột nhiên bổ sung một câu, “Nếu Chiêu sung nghi đã là chủ nhân một cung thì cung Hi Hòa cũng nên có phòng bếp riêng, người tới báo cho điện Trung Tỉnh và bên Hoàng hậu một tiếng.”

Cao Đức Trung gật đầu: “Bẩm vâng.” Đến phân vị “phi” cũng phải được Hoàng thượng sủng ái mới có phòng bếp riêng, có lẽ Hoàng thượng đối với Chiêu sung nghi không hoàn toàn là không có chút tình nghĩa đâu nhỉ?

Tay ngọc trong áo xanh, trà thanh trong chén ngọc.

Phong Cẩn nhìn tách trà nghi ngút hơi nước trước mặt, mảnh lá trà màu xanh lục còn đang lập lờ bên trong, chưa nhấp thử đến miệng đã thoáng ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt lẫn trong làn hơi nước.

Dùng xong bữa tối, ngắm giai nhân nâng tách trà đẹp như một bức tranh, nếu mỗi cử chỉ của giai nhân đều tao nhã động lòng người thì lại càng đẹp hơn tranh. Lần đầu tiên hắn biết Chiêu sung nghi của hắn pha trà thế nào, nhưng dù trà pha không được ngon, cử chỉ của mỹ nhân lại mười phần duyên dáng mỹ lệ.

Nâng tách trà nhấp nhẹ một ngụm, hương thơm vấn vít, Phong Cẩn cười cười, nhìn Trang Lạc Yên: “Trà ái phi pha uống vào liền thấy hương tỏa khắp nơi, trà này xứng với tên trà mỹ nhân.”

Trang Lạc Yên nghiêng tai nghe mưa rơi ngoài cửa sổ, cười nói: “Hoàng thượng lại chế giễu thiếp rồi, mấy ngày nay mưa liên tục, thế là có thể đỡ khô hạn rồi, cây mạ không cần lo thiếu nước nữa.”

Phong Cẩn buông tách trà, ôn hòa hỏi: “Ái phi biết việc đồng áng?”

“Không hiểu được bao nhiêu, chỉ thỉnh thoảng nhàn rỗi thì xem một ít sách nhà nông cho hết ngày thôi.” Trang Lạc Yên vuốt món tóc trên trán, cười lộ vẻ ngượng ngùng, “Thơ từ gì đó thiếp không hiểu, mấy loại sách này lại thấy khá thú vị.”

“Thích những thứ này cũng tốt,” Phong Cẩn đứng dậy bước lại gần Trang Lạc Yên, đột ngột khom lưng bế nàng lên, khiến nàng giật mình, vội vươn tay ôm cổ hắn.

“Hoàng thượng!” Trang Lạc Yên cảm thấy mình đúng là không hiểu được loại sinh vật có tên “Hoàng đế” này, kiểu tư duy của họ quá khác biệt người thường.

“Ngày tốt cảnh vui thế này, ái phi không phải chỉ định cùng trẫm thưởng thức trà chứ?” Phong Cẩn ôm mỹ nhân đi vào phòng trong, đây cũng là lần đầu tiên hắn bước vào phòng ngủ mới của Trang Lạc Yên kể từ khi nàng dọn tới cung Hi Hòa, trong phòng này trang trí đơn giản mà trang nhã, không phải kiểu cao quý khó gần mà lại khiến người ta cảm thấy ấm áp khó có thể hình dung, bước vào đã thấy khoan khoái dễ chịu.

Rút cây trầm duy nhất cài trên đầu mỹ nhân, tóc đen đổ xuống như thác, quẩy rũ khác thường.

Ánh mắt tựa tờ vương không phải là thứ mê hoặc nhất, mà tình ý miên man lại e thẹn vô tình lộ ra mới là thứ khiến đàn ông đang ở trên giường khó lòng chống cự. Trang Lạc Yên nhìn Hoàng đế hóa thân thành sói đối, cười cười ôm lấy eo hắn, làm một phi tần thì cần có đạo đức nghề nghiệp, lúc nên nỗ lực thì hắn là phải dốc lòng làm tốt.

Trên giường, Hoàng đế biểu hiện rất dũng mãnh, làm cho Trang Lạc Yên vốn đang hoài nghi hẳn sẽ biến thành kim thêu nay phải cảm thán, thuốc bổ của cung đình quả là cao cấp.

Song, Phong Cẩn không phải vị Đế vương ngày nào cũng cần nữ tử, Trang Lạc Yên không rõ vị Hoàng đế này liệu có dũng mãnh như thế khi ở trên giường người khác hay không, nếu không phải thì cũng coi như đây là sự khẳng định lực hấp dẫn của nàng đối với hắn.

Đứng ngoài cửa chờ h, Cao Đức Trung sai người đi chuẩn bị sẵn nước tắm, tuy hôm nay có mưa nhưng vẫn là mùa hạ, Hoàng thượng sau khi kết thúc luôn muốn tắm rửa, ông cứ chuẩn bị thì tốt hơn.

Khi hoàng đế đứng dậy đi tắm, Trang Lạc Yên vờ ngủ không muốn dậy, bị hoàng đế ôm vào thùng tắm, nàng cho rằng Hoàng đế có thân thể cường tráng đúng là được nhiều cái lợi.

Nhiệt độ của nước vừa đủ, hoặc là do kỹ thuật tắm rửa cho người khác của Hoàng đế đã tăng cao, Trang Lạc Yên thực sự nằm trong thùng tắm mơ màng ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Hoàng đế vẫn chưa dậy, Trang Lạc Yên cũng không mở mắt, chỉ rúc vào bên cạnh hắn tỏ vẻ muốn gần gũi hơn một chút, không ngờ ngay sau đó Hoàng đế liền nắm lấy eo nàng.

Vẫn lười biếng không chịu dậy thay y phục cho Hoàng đế như mọi lần, nàng ngồi trên giường nhìn theo bóng Hoàng đế đi xa, xoa nhẹ cái eo đau nhức, ngủ thêm một lát rồi mới dậy trang điểm. Ở đây tuy rằng điều kiện ăn mặc ngủ nghỉ không tệ nhưng vẫn có một nhiệm vụ đau khổ mỗi ngày, cứ sáng sớm lại phải đến chỗ Hoàng hậu điểm danh một lượt, chắc là Hoàng hậu cũng rất khổ khổ, mỗi sớm đều phải nhìn đàn vợ bé yếu điệu ngứa mắt này đong đưa trước mặt mình, bản thân lại không thể tỏ ra bất mãn.

“Bẩm chủ tử, phòng bếp riêng của chúng ta nên sắp xếp thế nào đây?” Vân Tịch và Thính Trúc hầu Trang Lạc Yên thay đồ, hỏi nàng về vấn đề này.

“Phòng bếp thì dùng người của chúng ta.” Trang Lạc Yên không muốn ngay cả đồ mình ăn cũng không an toàn, cầm một cây trăm bạch ngọc đưa cho Thính Trúc, “Các em nấu ăn nhớ là không được vượt qua quy chế dành cho sung nghi, còn lại các em đều hiểu cả, không cần ta nói nhiều.”

Chuyện Hoàng đế cho phép cung Hi Hòa có phòng bếp riêng đã truyền tới tai tất cả các vị chủ tử trong cung, mỗi người một cách nghĩ song không ai dè pha điều gì. Chiêu sung nghi này lạ lắm, nếu nàng ta thực sự được trời phù hộ, bọn họ đối địch với người ta, ai biết liệu có kết cục như hai kẻ ngoài vườn đào kia hay không?

Hơn nữa, Hoàng thượng đối xử tốt với nàng ta như vậy, có lẽ còn do nguyên nhân này.

Là người có vai vế chỉ sau Hoàng hậu, Thục quý phi không phải kẻ cậy có sự yêu thích của Đế vương liền lên mặt kiêu căng, quên mình là ai, khi nghe tin ấy, cảm giác đầu tiên của nàng không phải ghen tị mà là khó hiểu.

Nàng không hiểu thái độ của Hoàng đế với Chiêu sung nghi, nói là sủng ái, số lần Hoàng thượng lật thẻ bài của Chiêu sung nghi không bằng mình hay Từ chiêu dung, Yên quý tần; nói là không ưa thích, Hoàng thượng đối xử với nàng ta lại rất tận tâm.

Cẩn thận chọn lựa vài cây trăm ngọc, Thục quý phi đứng lên, bất kể thế nào, nếu nàng Chiêu sung nghi này thực sự đoạt được trái tim Hoàng đế...

“Bẩm nương nương, Tô tu nghi tới.”

“Bảo nàng ta đợi bên ngoài, ta ra ngay đây.” Soi lại mình trong gương thêm một lần, chắc chắn không có vấn đề gì, Thục quý phi mới nhắc gót ra ngoài.

Tô tu nghi nhìn thấy Thục quý phi liền lập tức chạy tới: “Tỉ, ta nghe nói tới qua Hoàng thượng không chỉ lật thẻ bài của Chiêu sung nghi mà còn cho phép cung Hi Hòa mở phòng bếp riêng.”

“Chuyện của Hoàng thượng, đâu cho phép chúng ta thảo luận.” Thục quý phi lạnh lùng liếc nhìn Tô tu nghi một cái, thấy nàng ta hậm hực ngậm miệng mới thu hồi tầm nhìn, thần nhiên nói, “Đừng quên cái gì nên nói, cái gì không nên nói.”

Tô tu nghi đỏ bừng mặt, cúi đầu lí nhí: “Vâng ạ.”

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu ngồi ở vị trí cao nhất, nhìn một đám mỹ nữ bước vào cúi đầu thỉnh an mình, nụ cười trên mặt vẫn chưa từng thay đổi.

Trang Lạc Yên nhìn hai chị em họ Tô cùng nhau đi vào, thăm tính, người như Thục quý phi nàng còn chưa hiểu được, vì vậy lúc này không muốn đối địch với nàng ta.

Trên thương trường, thua cuộc chỉ mất đi tiền tài và chức tước, nhưng trong cuộc đấu cung đình này, nếu thua, thứ mất đi không chỉ địa vị mà còn có thể là tính mạng. Trang Lạc Yên nâng tách trà nhấp khẽ, che giấu tâm tình không cẩn thận vừa lộ ra, nước trà này ngon thì có ngon nhưng hình như hơi nhạt thì phải.

Thục quý phi và Tô tu nghi thỉnh an Hoàng hậu xong, quy củ ngồi vào chỗ mình, Hoàng hậu nhìn mọi người một lượt, thông thả nói: “Tối qua lại mưa đến nửa đêm, sáng nay bên cung Khang An truyền tới ý chỉ của Thái hậu nương nương, nói Thái hậu nương nương miễn thỉnh an hôm nay ọi người.” Nói đến đây, Hoàng hậu lại nhấp một ngụm trà mới tiếp tục, “Bổn cung nghĩ, nay trong cung có khá nhiều người lớn tuổi, các muội đi hỏi những cung nữ tuổi quá hai mươi lăm đang hầu hạ mình, nếu có ai muốn xuất cung thì tới điện Trung Tĩnh lĩnh bạc rồi thả về nhà đi.”

Trang Lạc Yên hơi sững người, hậu cung thả cung nữ lớn tuổi có nghĩa là đầu xuân sang năm sẽ chọn cung nữ mới vào hầu, nếu trong số này có một, hai người lọt vào mắt Hoàng đế... nàng rất cuộc hiểu được vì sao Hoàng đế có nhiều vợ bé thế này, hằng năm đều thấy những nữ tử trẻ trung xinh đẹp, khó trách người ta “thèm của lạ”.

“Hoàng hậu nương nương nhân từ,” Thục quý phi đứng dậy nghiêng người, cười nói, “Lát nữa tần thiếp về cung sẽ hỏi lại cẩn thận.”

Hoàng hậu gật đầu, thấy các phi tần khác cũng đứng dậy khen mình hiền lương thực đức bèn cười cười: “Đâu phải bổn cung nhân từ mới làm thế, đây là quy chế của tổ tông mà thôi.”

Trang Lạc Yên âm thầm thở dài một tiếng, chức vụ “Hoàng hậu” này, bề ngoài trông thì hay nhưng đôi khi vất vả bỏ công mà chẳng được gì, nàng nhìn thôi đã thấy mệt, Hoàng hậu làm việc này suốt bao năm còn cực khổ đến đâu.

Nhưng người ta có câu, “Người không phải cá sao biết niềm vui của cá”, nàng cho rằng Hoàng hậu cực nhọc, biết đâu Hoàng hậu lại thấy đây là một vị trí vô cùng cao quý, cực nhọc cũng vui vẻ làm, dù rắc rối phức tạp cũng tình nguyện chịu đựng.

“Phải rồi, Chiêu sung nghi, bổn cung nghe nói Hoàng thượng đã ân chuẩn cho cung Hi Hòa của muội được mở phòng bếp riêng, vậy chỗ muội có người thạo nấu nướng chứ? Nếu chưa có người được việc thì tới điện Trung Tĩnh báo một tiếng, để bọn họ bố trí mấy cung nữ thạo việc ình.” Hoàng hậu như thế vừa nhớ tới việc này, nói tiếp, “Mấy ngày nay muội cũng bị hành tội không ít, nên cẩn thận bồi bổ thân thể, bổn cung thấy dạo này muội gầy đi nhiều.”

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương, chỗ tần thiếp cũng có người am hiểu nấu ăn, không cần làm phiền điện Trung Tĩnh nữa.” Trang Lạc Yên tươi cười, trong mắt vẫn còn chút kính hoàng không che giấu được, “Tần thiếp đâu có gầy đi, chẳng qua mấy ngày nay ngủ không ngon nên nhìn qua thấy tinh thần hơi kém thôi.”

Hoàng hậu gật đầu, nhìn nàng một cách bao dung: “Mau ngồi đi, không cần đa lễ như vậy, muội cũng đừng nghĩ ngợi nhiều quá, thần linh ngay trên đầu ta, nếu lòng không thấy thẹn với ai, thần linh sẽ phù hộ.”

Trang Lạc Yên tạ ơn rồi ngồi xuống, lòng lại cười lạnh, mấy câu này của Hoàng hậu, bề ngoài nghe như an ủi nàng, lời mở thừa nhận nàng được thần linh phù hộ, mà thâm ý lại là muốn nhắc nhở những người khác đừng làm chuyện khuất tất, đồng thời gợi ọi người thấy, gần đây bản thân nàng khá nổi bật trong cung này rồi.

Hoàng hậu không hổ là quốc mẫu, đối với tất cả các phi tần, thái độ của nàng ta đều không có ghét hay thích, chỉ có hai chữ “cân bằng”. Nay mình có phòng bếp riêng, không cần biết nguyên nhân là gì, nhìn vào quả là gây chú ý thật. Hoàng hậu chỉ phản ứng đơn giản như thế là khá ôn hòa rồi, như vậy chuyện này đối với Hoàng hậu cũng không phải chuyện gì đáng nói.

Thục quý phi nghe Hoàng hậu nói vậy, khóe miệng thoáng nhếch lên một nụ cười giấu cợt, chuyện Chiêu sung nghi được trời phù hộ đã truyền khắp hậu cung, Hoàng hậu không thấy khó chịu trong lòng mới là lạ đấy. Nhưng, vị Chiêu sung nghi này đúng là may mắn thật, thảo nào ngay đến chính cung Hoàng hậu cũng sinh lòng ghen tỵ.

Lời Hoàng hậu có ý khác hay không, các phi tần nghe hiểu hay chẳng hiểu thì đều phụ họa nói Trang Lạc Yên nên nghỉ ngơi bồi dưỡng thân thể gì gì đó, Hoàng hậu là người họ không dám làm mất lòng, mà vị Chiêu sung nghi đang được Hoàng thượng chú ý này cũng không phải đối tượng họ có thể tùy tiện châm chọc.

Trang Lạc Yên không phải người miệng lưỡi sắc bén, nghe Hoàng hậu nói xong cũng không hề có ý tranh cãi, chỉ coi như không nghe ra ẩn ý trong đó, thuận theo ý nổi của Hoàng hậu để nói vài câu rồi lại im lặng, ra vẻ buồn bực nặng nề.

Trang tiếp dư liếc nhìn bộ dạng lúc này của Trang Lạc Yên một thoáng, dừng dừng chuyển mắt, quét qua mặt của những người trong phòng một lượt rồi cẩn thận cúi đầu, vuốt nhẹ tách trà đã lạnh trong tay.

Mã tiếp dư từ ngày bị Yên quý tần vả miệng đã tỏ ra hiền lành hơn nhiều. Ngày ấy nàng ta bị vả miệng, Hoàng thượng từng nhìn thấy, vậy mà đến cả một câu trách móc Yên quý tần cũng không có, lòng nàng ta đã rõ ràng, nàng ta không còn là một Mã tiếp dư được sủng ái hai năm trước nữa rồi.

Nàng ta dù không thông minh nhưng cũng từng nghe “má hồng chưa phai mà ân tình đã bạc”, ở nơi này, nàng ta không phải người đầu tiên, và sẽ không phải người cuối cùng. Mã tiếp dư hơi ngẩng đầu nhìn những người đang ngồi đó, ở đây có mấy ai níu giữ ánh mắt Hoàng đế được lâu dài?

“Kết thúc thôi, bổn cung cũng mệt rồi.”

Mã tiếp dư đứng dậy cùng các phi tần khác chào Hoàng hậu, sau đó theo gót mọi người ra khỏi cung Cảnh Ương. Địa vị khác nhau, thứ tự lên kiệu cũng khác, nàng nhìn Thục quý phi, Ninh phi, Hiền phi và các phi tần có địa vị cao hơn lên kiệu đi trước, lại quay sang nhìn những phi tần cấp bậc thấp khác đang rã mắt ra vẻ ngoan hiền, miệng nhếch lên một nụ cười giấu, khi ấy chẳng phải nàng cũng từng tưởng tượng mình sẽ có một ngày mang theo đoàn người rời đi trong ánh mắt ngưỡng mộ và ước ao của kẻ khác?

Hôm nay tỉnh mộng, mới giật mình nhận ra bản thân ngu ngốc đến đâu, nếu ngày trước nàng không ngạo mạn như vậy thì nay đâu đến mức rơi vào tình cảnh này.

“Chủ tử, cẩn thận chút.”

Âm thanh nhắc nhở nhỏ nhẹ mềm mỏng khiến Mã tiếp dư lần thứ hai ngẩng đầu, lúc này đến lượt lên kiệu là Chiêu sung nghi, người đang được Hoàng thượng sủng ái, cũng là đối tượng nàng ta từng chế nhạo khi xưa.

Chiêu sung nghi mặc chiếc váy mềm thắt eo màu xanh biển, không quá nổi bật, ngay cả từng món tóc cũng vuốt ngay ngắn, trâm ngọc trong tóc trông không quá sang quý cũng không quá mộc mạc, nhìn sơ qua không thấy chút khiếm khuyết nào.

Có người ngông nghênh một thời rồi biết ngoảnh đầu đúng lúc, có vài người lại ngông nghênh lâu quá, khi muốn ngoảnh đầu đã chẳng còn cơ hội. Mã tiếp dư bình thần nhìn kiệu của Chiêu sung nghi xa dần, lại quay sang nhìn mấy nàng phi tần địa vị thấp đang hâm mộ trông theo, không khỏi cười nhạt. Trong cung này kẻ được Hoàng đế chú ý thì ít mà kẻ bị bỏ quên thì nhiều, hống chi xuất thân của Trang Lạc Yên vốn đã hơn người, những phi tần có gia thế kém và địa vị thấp này sao có thể so sánh được với một người như thế.

Quay sang nhìn vẻ giận dữ không cam lòng của Trang tiếp dư, nụ cười giấu cợt của Mã tiếp dư càng thêm rõ nét, hai người này đúng là không có chỗ nào giống tí muội cả, tí tí oán hận đổ kỵ với muội muội, muội muội không coi tí ra gì, ngay cả chút xã giao bề ngoài cũng ngại làm, đúng là khiến người ta buồn cười.

Nhưng chuyện đáng cười trong cung không ít, chẳng riêng gì chuyện tí muội họ Trang này.

“Chủ tử,” cung nữ đứng bên khẽ nhắc nhở, “Mời lên kiệu.”

Mã tiếp dư bước vào, thái giám nhắc kiệu lên, nàng ta nhìn về phía các phi tần còn đang đứng nghiêm chỉnh rồi từ dờ mắt, ngẩng đầu nheo mắt nhìn về phía mặt trời đã lên cao, mặt trời có lúc mọc, thì cũng có lúc lặn.

Từ ngày vào ở trong cung Hi Hòa, cuộc sống rất an bình, tuy thỉnh thoảng Thực quý phi sẽ ban thưởng vài thứ nhưng Trang Lạc Yên cứ vui vẻ nhận lấy. Có lẽ Thực quý phi làm vậy chỉ để cho nàng thấy khoảng cách giữa hai người nhưng đối với Trang Lạc Yên, đồ miễn phí lại không có hại, tội gì không lấy.

Hôm nay trời trong nắng dịu, Trang Lạc Yên cùng vài cung nữ thái giám tản bộ quanh cung Hi Hòa, lại lạc vào vườn trúc, nghĩ đây là địa phận của Từ chiêu dung, tuy nàng thích chỗ này mát mẻ thoáng đãng nhưng vẫn yên lặng rút lui.

“Chiêu sung nghi?”

Trang Lạc Yên còn chưa kịp lui ra ngoài thì chợt bắt gặp một nữ tử tóc búi cao, tay áo trắng như tuyết phát phơ, đó là Từ chiêu dung, nàng đành lễ phép hành lễ.

“Được rồi, nàng đứng lên đi.” Từ chiêu dung nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Chỗ này của ta xưa nay thanh tịnh, không thường có người ghé chơi, nàng tới đây cũng là duyên phận của vườn trúc này.” Dứt lời, trên mặt lại lộ một nét cười hơi rầu rĩ, “Ta không có gì tiếp đãi nàng rồi, hay là cùng ngồi uống một tách trà nhạt?”

“Được chiêu dung yêu mến là vinh hạnh của tần thiếp.” Không biết vì sao, Trang Lạc Yên cảm thấy gai gai khắp người.

“Ta chẳng thể nở hoa, tránh ghẹo ong vấy bướm(*).” Từ chiêu dung ngồi xuống, lại thở dài một tiếng, “Người trong cung đều yêu hoa sắc khoe rực rỡ, lại không hay trúc cũng có nét đặc sắc riêng của trúc.”

(*) Bài “Trúc” của Trịnh Bản Kiều (Trịnh Tiệp), một nhà thơ, nhà thư họa đời Thanh, nổi tiếng với những bức họa về trúc.

Trang Lạc Yên cười gượng gạo, làm một kẻ tầm thường, nàng thích cái mát mẻ của trúc, yêu cái rực rỡ và ngào ngạt của hoa, song nhìn dáng vẻ không dính chút bụi trần của Từ chiêu dung, trong giây lát cảm giác mình không nên mở miệng nói những lời tầm thường như vậy, tránh cho kẻ đã xuất trần này dính vào thế tục, tuy nàng nhìn đi nhìn lại vẫn thấy cứ bất thường sao đó.

“Đây là Trúc Diệp Thanh, không phải loại trà quý gì, hơn ở chỗ thanh nhã.” Từ chiêu dung sai cung nữ của mình dâng trà cho Trang Lạc Yên, ngẩng đầu nhìn vạt trúc xanh mát trên đầu, “Chiêu sung nghi cũng thích mảnh vườn trúc này sao?”

Trang Lạc Yên nghe vậy, đương nhiên không thể nói mình đi lung tung rồi lạc vào đây, đành cười nói: “Nhìn bên này tươi mát tao nhã, bên tới ngắm một chút, không ngờ lại quấy rầy sự thanh tịnh của chiêu dung nương nương, là tội của tần thiếp.”

“Nếu là tới ngắm trúc thì đâu phải quấy rầy.” Từ chiêu dung nở nụ cười mơ hồ, như thể toàn bộ tâm trí đã chìm đắm trong vườn trúc này, “Nàng hiểu trúc, đó là niềm vui lớn nhất của trúc.”

Trang Lạc Yên vui đầu, uống một hớp trà Trúc Diệp Thanh, trà này quả có mùi thơm mát nhưng nhất định không phải trà ngon gì. Nghĩ vị Từ chiêu dung này là một tài nữ hiếm có, khéo miệng nàng lại giật giật, nàng vốn cho vị này là đồng loại của em Lâm trong “Hong lâu mộng”, song giờ ngẫm lại, nàng thấy đánh đồng như vậy là sỉ nhục em Lâm rồi.

Lâm Đại Ngọc tuy thuộc loại đa sầu đa cảm nhưng tốt xấu gì lời nói và cử chỉ của nàng ấy đều chân thực, còn vị Từ chiêu dung này, mặc dù từ đầu đến chân đều lộ ra vẻ thanh tao xuất trần nhưng sao vẫn khiến nàng cảm thấy giả tạo.

Không trách được nàng ta, nữ tử trong cung mỗi người một sắc, có một người tư tưởng và tính cách khác biệt lại thành mới mẻ nổi bật. Song, chẳng lẽ mỗi lần Hoàng đế “giao lưu” với Từ chiêu dung đều như thế này sao?

Thử tưởng tượng tình cảnh Hoàng đế và Từ chiêu dung ngâm thơ bình phú, bàn tay đang nắm tách trà của nàng hơi run lên, không thể không nói, “Hoàng đế” là một nghệ cực kỳ đa năng.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến ngay, Trang Lạc Yên vừa nghĩ tới hình ảnh trên, chợt nghe tiếng Hoàng đế truyền tới.

“Hai vị ái phi có nhã hứng thật, đến đây uống trà ngắm trúc sao?”

Trang Lạc Yên vừa đứng dậy, thoáng nhìn thấy niềm vui sướng không thể che giấu trong mắt Từ chiêu dung, lòng lơ mơ hiểu ra, nàng Từ chiêu dung này chắc là biết Hoàng đế sắp tới nên mới cố tình nói mấy câu như thế trước mặt mình, tính thu hút ánh mắt của Hoàng đế đây. Xem ra vị tài nữ này cũng không được xuất trần, coi thể tục là hư vô như tài nữ chân chính.

“Thiếp bái kiến Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên đặt tách trà xuống, cùng Từ chiêu dung đứng lên chào Hoàng đế. So với vẻ nghiêm túc quy củ của Trang Lạc Yên, mỗi động thái của Từ chiêu dung càng thêm phần thanh thoát, tay áo trắng muốt vẽ vào không trung một đường cong đẹp đẽ, phất qua mặt khiến Trang Lạc Yên hoa cả mắt.

“Hai vị ái phi không cần đa lễ.” Phong Cẩn mỉm cười đi tới bên cạnh hai người, “Nếu đã có trà ngon, trẫm cũng muốn thưởng thức một chén xem sao.”

“Bẩm Hoàng thượng, đây là Trúc Diệp Thanh làm từ ngọn trúc non, thiếp pha một tách ngải nếm thử xem có hợp khẩu vị hay không.” Từ chiêu dung mỉm cười điềm đạm, tự tay rót một tách trà, hơi nước lã lã dâng lượn lơ trên mặt tách, tao nhã và đẹp mắt khó tả xiết.

Trang Lạc Yên bưng tách trà yên lặng nhìn màn kịch này, âm thầm cảm thán trong lòng, thảo nào Từ chiêu dung được gọi là tài nữ, chưa nói nàng ta có tài hay không, chỉ nhìn khí chất toàn thân đã thấy cũng có vài phần tài nữ, thuộc hàng hiếm có trong cung rồi.

“Vào miệng là thấy thơm ngát, trà ngon.” Phong Cẩn uống một ngụm liền đặt tách xuống, quay đầu thấy Trang Lạc Yên ngồi bên cạnh cười nhẹ, bèn nói, “Hai vị ái phi đúng là biết thưởng thức cái thanh thời thanh nhàn trong trà hơn trẫm rồi.”

Trang Lạc Yên nghe vậy, đặt trà xuống, cười nói: “Hoàng thượng lại giễu thiếp rồi, ngài nói Từ chiêu dung nường nường biết thưởng thức trà thì không ai phản đối nhưng nếu nói thiếp biết thưởng thức trà thì đúng là nói giỡn thôi. Hôm nay tình cờ gặp Từ chiêu dung ở đây, được thưởng thức một tách trà của chiêu dung tỉ tỉ đã là may mắn lớn cho kẻ tầm thường như thiếp, Hoàng thượng lại nói như vậy làm thiếp xấu hổ.”

Phong Cẩn cười cười, dời mắt sang Từ chiêu dung: “Ái phi thích mảnh vườn trúc này, không uống công trẫm bố trí nơi đây cho nàng, may là giành được nụ cười của ái phi.”

Từ chiêu dung mỉm cười e thẹn, gương mặt vốn trắng nõn khiến người ta xao lòng càng thêm diễm lệ.

Trang Lạc Yên nhìn cảnh tượng ấy, đẩy tách trà ra, miễn cưỡng cười cười, đứng lên nói: “Bẩm Hoàng thượng, thiếp chợt nhớ trong cung còn có mấy việc chưa làm, không cùng ngài và tỉ tỉ thưởng thức trà ở đây nữa.”

Phong Cẩn ngẩng đầu nhìn Trang Lạc Yên, ánh mắt dường như thoáng chững lại, dường như lại không phải: “Nếu ái phi có việc thì cứ về, lúc này đang giữa trưa, đi đường cẩn thận một chút.”

“Cảm tạ Hoàng thượng quan tâm thiếp.” Trang Lạc Yên như không dám nhìn hai bàn tay gần như nắm lấy nhau của hai người kia, vội vàng đi mất.

Cao Đức Trung đứng hầu bên cạnh, nhìn theo bóng dáng vội vã bỏ đi của Chiêu sung nghi, lòng không biết nên thương cảm hay nên cười nhạo người này đã quên thân phận, trong cung nhiều phi tần đến thế, nàng ta dựa vào đâu mà muốn Hoàng thượng cũng thật tình thích mình?

Từ chiêu dung rất hài lòng trước sự thức thời của Chiêu sung nghi, thấy nàng vội vã bỏ đi còn nói: “Ban đầu vốn muốn nhân dịp này trò chuyện nhiều với Chiêu muội muội một chút, vậy mà nàng ấy lại không có thời gian.”

“Ái phi không cần tiếc nuối, sau này hai người còn nhiều cơ hội, phải không?” Phong Cẩn rũ mắt, thu bàn tay đã sắp nắm tay Từ chiêu dung, uống một ngụm trà Trúc Diệp Thanh, “Trẫm vốn tính cho nàng chuyển tới cung Bảo Kim, nếu ái phi thích vườn trúc này, trẫm sẽ không bắt ái phi vất vả nữa.”

Nụ cười trên môi Từ chiêu dung hơi sững lại, sau đó lại khôi phục như cũ ngay lập tức: “Được Hoàng thượng yêu thương là vinh hạnh của thiếp.”

Cao Đức Trung vốn đang thương cảm cho Chiêu sung nghi, nay có bao nhiêu thương cảm đều đã chuyển hết sang cho Từ chiêu dung, được mất lần này, ai phân rõ?

Tin “Hoàng thượng chuẩn bị cho Từ chiêu dung chuyển cung nhưng vì Từ chiêu dung thích vườn trúc ngoài Sướng Thiên lâu nay lại thôi” đã truyền đi khắp cung.

“Xì, nàng ta cứ thích làm trò như thế, rốt cuộc lần này đã bê đá đập trúng chân mình rồi.” Nhu phi cười châm biếm “Bảo là thích vườn trúc, e rằng giờ đây chỉ muốn đốt cả vườn trúc ấy thì có.”

Nàng đùa con mèo lông dài trắng muốt trong lòng, nụ cười trên mặt ngày càng tươi hơn, nàng đã biết mà, người đàn bà ấy sớm muộn gì cũng tự hại mình, chẳng phải sao?

Trang Lạc Yên chưa từng sợ cái gì trên đời, chỉ sợ mỗi chuyện gặp phải một văn nghệ sĩ có tâm hồn cao thượng, nhưng kỳ thực đó chưa phải chuyện đáng sợ nhất, mà đáng sợ nhất là gặp phải một vị văn nghệ sĩ rởm.

“Bẩm chủ tử, người đã nghe về tin đồn mới nhất trong cung chưa?”

Trong bữa tối, Trang Lạc Yên đang uống món canh cá nấu măng tươi, thấy Vân Tịch tùm tùm đi vào hỏi như vậy, liền lấy khăn tay lau miệng: “Tin đồn nào?”

“Nô tì nghe nói, hôm nay, sau khi người rời khỏi vườn trúc, Hoàng thượng tính cho Từ chiêu dung nương nương chuyển cung song lại thấy chiêu dung nương nương thích vườn trúc nên để Từ chiêu dung nương nương tiếp tục ở lại Sướng Thiên lâu.” Vân Tịch nói đến đó, giọng đã không giấu được ý cười, “Giờ không biết Từ chiêu dung nương nương còn có thể thích vườn trúc ấy nữa không đây?”

Khóe miệng Trang Lạc Yên giật giật, nàng rất nghi ngờ nguyên nhân chính của vụ này là do Thành Tuyên để không chịu nổi kiểu làm bộ làm tịch của Từ chiêu dung mới cố ý nói vậy để đâm thọc nàng ta, “Chuyện này ai truyền ra?”

“Toàn bộ cung đều hay cả rồi, chẳng biết có bao người đang lấy làm trò cười đâu.” Vân Tịch rửa tay, bước lại gần gấp đồ ăn cho Trang Lạc Yên, “Trước nô tì cứ nghĩ Từ chiêu dung này là một người mờ nhạt vô vị, trong cung chắc cũng ít người không ưa nàng ta, ai dè số người chờ nàng ta xấu mặt thật nhiều.”

“Tài nữ chân chính khiến người ta ghen ghét, tài nữ rởm làm người ta ghê tởm, nhưng cả hai kiểu người này muốn sinh tồn trong cung đình đều không dễ dàng.” Trang Lạc Yên cười nhạt, “Không cần biết vị Từ chiêu dung này thuộc loại nào, chỉ cần có trò hay về nàng ta thì hậu cung luôn sẵn người tình nguyện xem.”

“Tài nữ chân chính gì chứ,” Thính Trúc cười nhạo, nàng vào cung sớm, lại đã từng hầu hạ chủ tử khác nên việc trong cung cũng biết nhiều hơn, “Nô tì nghe nói, phụ thân của vị Từ chiêu dung nương nương này chỉ là một tri phủ, tình cờ bày ra phong tư đặc biệt trong cơn mưa nên lọt vào mắt Hoàng thượng, từ đó luôn luôn làm bộ ưu tư sầu não, nếu không phải vì nhan sắc kém Tây Thi thì e còn muốn học Tây Thi ôm ngực cơ đấy.”

Nghe Thính Trúc nói vậy, Trang Lạc Yên thật lòng thở dài, vị Từ chiêu dung này cũng thật vất vả, giả làm tài nữ cũng cần da mặt dày đến độ nhất định cùng với năng lực chịu trận hơn người thường đây.

Đêm đó, Phong Cẩn không lật thẻ bài, phê xong tấu chương liền xem mấy loại sách khác.

Cao Đức Trung bưng một khay nhỏ đi vào, nhỏ giọng: “Bẩm Hoàng thượng, Từ chiêu dung của Sướng Thiên lâu cho người mang đồ tới tặng.”

“Thế à?” Phong Cẩn lật một trang sách, không buồn ngắt đầu, “Thứ gì vậy?”

“Bẩm, là một túi thơm ướp mùi trúc.” Cao Đức Trung trả lời.

“Hử?” Bàn tay lật sách hơi chững lại, mí mắt nhấc lên nhìn Cao Đức Trung, Cao Đức Trung hiểu ý, nhanh nhẹn bước tới vài bước.

Trên khay là một túi thơm xinh xắn và tinh tế, vải nền màu vàng sáng, trên đó thêu vài cọng trúc trông rất sống động, khiến người vừa nhìn qua cứ ngỡ lá trúc thật.

“Vải màu vàng sáng thêu trúc xanh hình như không hợp.” Ánh mắt Phong Cẩn lại quay về trang sách, “Thu lại đi.”

“Vâng.” Cao Đức Trung khẽ khàng lui ra ngoài, nhìn túi thơm trên khay, ông biết túi thơm ấy sẽ không có cơ hội được sử dụng rồi. Ra khỏi nội điện, ông đưa túi thơm cho thái giám bên cạnh: “Đem cất đi, đừng để rơi đây.”

“Vâng.” Tiểu thái giám cẩn thận nhận lấy, vội vã đi ngay.

Cung đình vĩnh viễn không thiếu trò hay, cũng vĩnh viễn không thiếu chuyện bất ngờ.

Lúc này các phi tần khác còn đang mãi cười chê Từ chiêu dung, chỉ có Hiền phi cười không nổi. Bởi vì tam hoàng tử chưa tròn một tuổi đang ốm, ốm rất nặng, người nóng hừng hực, tiếng khóc yếu ớt như mèo con.

Tam hoàng tử mới được giao cho nàng không lâu đã bị ốm nặng thế này, nếu chẳng may có chuyện gì, nàng không thể giải thích được với Hoàng đế và Hoàng hậu.

Liên tiếp cho gọi bốn thái y của Thái y viện, nhưng bốn người chụm đầu một chỗ cũng không đưa ra được phương án chữa bệnh, Hiền phi nôn nóng đến độ muốn lôi tất cả bọn họ ra đánh.

“Hoàng hậu nương nương tới.”

Hoàng hậu và các phi tần vào trong phòng, thấy Hiền phi lo lắng sốt ruột, biết bệnh của tam hoàng tử không nhẹ, Hoàng hậu đành hỏi thái y: “Tam hoàng tử thế nào?”

“Bẩm nương nương, nếu tam hoàng tử cứ sốt cao như vậy, chỉ e...” Thái y đứng đầu hơi dừng lại, “Sốt cao sẽ tổn thương não ạ.”

Hoàng hậu hiểu ý thái y, lần này có cứu được tam hoàng tử hay không thì chưa chắc, dù có cứu được, sốt cao lâu như vậy, đầu óc có bị tổn thương hay không thì càng không chắc chắn. Nàng nhún mày: “Bổn cung không muốn nghe những lời này, bổn cung muốn tam hoàng tử khỏe mạnh vui vẻ trở lại, hiểu không?”

Đầu óc tam hoàng tử có bị ảnh hưởng hay không không quan trọng, quan trọng là tam hoàng tử không thể đi lúc này.

“Hoàng hậu nương nương,” Hiền phi lau khóe mắt, “Tần thiếp vô năng, không chăm sóc tam hoàng tử chu đáo...”

“Trẻ con đau ốm là chuyện bình thường, muội không nên tự trách mình,” Hoàng hậu khuyên giải và an ủi vài câu rồi hỏi Hiền phi, “Đã thông báo cho Hoàng thượng chưa?”

“Đã cho người đi mời Hoàng thượng rồi ạ,” Hiền phi liên tục lau khóe mắt khiến cho đôi mắt vốn chỉ có chút hơi nước trở thành sưng đỏ, “Lúc này chắc chưa tới cung Kiền Chính, Hoàng thượng tới đây, tần thiếp biết ăn nói thế nào?”

Hoàng hậu thấy Hiền phi bối rối đến thế, đành thở dài một tiếng, vừa an ủi Hiền phi vừa bảo thái y chăm sóc tam hoàng tử, nhưng khi ánh mắt rơi xuống người tam hoàng tử bé nhỏ đang mê man, gương mặt rầu rĩ lo âu lại treo một đôi mắt bình thản đến lạnh người.

Ai cũng biết tam hoàng tử không được Hoàng đế coi trọng, thân phận của mẹ đẻ cũng thấp, vừa sinh con liền đi, để lại một đứa trẻ sơ sinh không nơi nương tựa, nay đã gần một tuổi mà ngay cả cái tên cũng chưa có, có thể thấy được Hoàng đế không hề ký thác điều gì ở đứa con này.

Nhưng mặc dù Hoàng đế không coi trọng, đứa bé vẫn là một trong ba hoàng tử, trước vốn được nuôi rất tốt, vừa mới đưa đến chỗ Hiền phi chưa được vài ngày đã ốm nặng, đợi sau này dù Hoàng đế không trách cứ thì cũng không chặn nổi điều tiếng từ miệng người khác.

Hoàng hậu dời mắt, ngữ khí nặng thêm ít nhiều: “Trị cho tốt, thật chuyên tâm vào, nhất định phải chữa khỏi cho tam hoàng tử.”

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, Hiền phi nương nương phái người đến báo, tam hoàng tử ốm nặng, đã cho gọi vài thái y rồi ạ.” Cao Đức Trung khẽ khàng bẩm “Hoàng hậu nương nương cũng đã tới đó.”

“Thái y nói thế nào?” Phong Cẩn hơi sững người, đặt quyển sách trên tay xuống, gọi nô tài thay y phục ỳnh.

“Bẩm, thái y nói, bệnh tình của tam hoàng tử rất hung hiểm, sốt cao không lùi, nếu cứ như vậy sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.” Giọng Cao Đức Trung tự giác hạ xuống một chút, thấy sắc mặt Hoàng thượng lạnh buốt, đầu lại cúi xuống thật thấp, “Hiền phi nương nương đã sốt ruột đến phát khóc.”

“Được rồi,” Phong Cẩn nhìn ông một cái, “Bãi gia cung Nguyễn Minh.”

Tin tam hoàng tử ốm nặng rất nhanh đã lan khắp các cung, ngay cả Thái hậu cũng bị kinh động, tuy không có bao nhiêu tình cảm với tam hoàng tử nhưng lúc này Thái hậu vẫn tới cung Nguyễn Minh hỏi thăm.

Những vị chủ tử lớn nhất trong cung đều đã tới đây, còn lại vài vị hơi có chút mặt mũi nếu không đến thì đúng là khó coi.

Trang Lạc Yên vừa nghe tin tam hoàng tử ốm nặng thì lập tức có cảm giác “biết ngay mà”, sau đó cảm thán, Hiền phi thật xui xẻo, phải nhận một công việc hao tổn nhiều sức lực mà chẳng được lợi gì, giờ có chuyện bất thường lại không thể thanh minh.

“Chủ tử, chúng ta cũng nhanh nhanh tới xem thế nào chứ?” Thính Trúc nhỏ giọng, “Nô tì nghe nói, các vị chủ tử có vai vế trong cung đều đến đó rồi.”

Trang Lạc Yên nhìn ra khoảng không tối tăm ngoài cửa sổ ngáp một cái: “Dặn bọn họ chuẩn bị kiệu, tới cung Nguyễn Minh.”

Những người tới cung Nguyễn Minh tối nay có được mấy ai thật tâm muốn thăm tam hoàng tử? E là người muốn xem trò hay còn nhiều hơn.

Kiệu lay động theo bước chân thái giám, Trang Lạc Yên nhìn về phía cung nữ cầm đèn dẫn đường, thở dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm được ánh trăng chiếu sáng dịu dịu, đêm nay là một đêm trăng tròn.

Đến cung Nguyễn Minh, Trang Lạc Yên xuống kiệu, có cung nữ đi tới cầm đèn soi đường cho nàng. Trang Lạc Yên mỉm cười với nàng ta, vừa nhắc chân bước lên thềm đá thì thấy có một nữ tử trông rất bình thường đang quỳ một bên, người này chỉ chừng hai mươi, mái tóc đen vấn thành búi đơn giản, chỉ có hai cây trâm cố định búi tóc, kết hợp với gương mặt nhợt nhạt khiến nàng ta trông nhếch nhác và đáng thương khó nói.

Chân không dừng lại, Trang Lạc Yên bước qua bậc cửa, cung nữ dẫn đường mới lùi sang một bên. Trang Lạc Yên nhìn Thính Trúc, Thính Trúc hiểu ý, bước tới đỡ tay nàng, nói khẽ: “Chủ tử, đêm tối đường trơn, đi cẩn thận ạ.” Sau đó hạ giọng thì thào, “Người đang quỳ là Khổng tài nhân, muội muội của thân mẫu tam hoàng tử đấy ạ.”

Trang Lạc Yên gật đầu, một tông thất phẩm tài nhân không có tư cách tùy ý xin gặp một vị nương nương ở phân vị phi, Khổng tài nhân chắc là lo lắng an nguy của tam hoàng tử.

“Chiêu sung nghi tới.”

Nhưng trong hậu cung này, thứ “yêu thương” nào chẳng khoát một lớp áo mang tên “lợi ích” bên ngoài, ngay cả Khổng tài nhân này cũng vậy, chẳng biết nàng ta thực sự lo lắng cho đứa cháu mình hay chỉ là muốn kéo lấy ánh mắt của Hoàng đế.

Trên mảnh đất có tên “hoàng cung”, nói đến tình cảm đích thực chỉ có kẻ ngốc mà thôi.

10. Chương 10

Chương 10

Hoàng đế, Hoàng hậu và các phi tần đều ngồi đợi ở gian ngoài, khi Trang Lạc Yên bước vào, thấy sắc mặt mọi người đều không được tốt, hiển nhiên là tình hình của tam hoàng tử đã xấu đi.

Những người đang ngồi ở đây nghe thái giám báo lại, biết Trang Lạc Yên đã đến, thấy nàng cẩn thận bước vào, đều trao đổi với nhau một ánh mắt, lòng hiểu rõ, lại thêm một kẻ đến diễn trò.

Sau khi Trang Lạc Yên hành lễ, Phong Cẩn phát tay: “Không cần đa lễ.” Rồi sai người chuẩn bị chỗ ngồi cho nàng, không nói gì thêm.

Hoàng hậu nhìn Chiêu sung nghi giản dị khiêm tốn ngồi một chỗ, lên tiếng hỏi: “Chiêu sung nghi cũng tới thăm tam hoàng tử?”

Trang Lạc Yên nghiêng người cúi đầu: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, tần thiếp nghe nói tam hoàng tử bệnh nặng nên tới thăm, chẳng hay tam hoàng tử đã khá hơn chưa?”

“Thái y đang đốc hết sức chữa trị, Hoàng thượng cũng đã cho gọi ngự y tới rồi.” Hoàng hậu thở dài, “Chỉ cần tam hoàng tử bình an khỏe mạnh là đủ.”

Trang Lạc Yên phụ họa vài câu rồi cũng im lặng. Hoàng hậu hình như cũng không muốn nói nhiều, gian phòng lại rơi vào tĩnh lặng.

“Bẩm Hoàng thượng, bệnh tình của tam hoàng tử trở nặng, chúng thần muốn châm cứu để chữa trị, nhưng...” Thái y run run rẩy rẩy đi ra quỳ xuống, có lẽ đã hết cách trước bệnh của tam hoàng tử rồi.

“Đợi ngự y tới, các người bàn lại xem sao.” Phong Cẩn trầm mặt xuống nói, “Trẫm ra lệnh cho các người đốc hết sức chữa trị, nếu cần gì thì cứ nói lại với trẫm.”

“Thưa vâng.” Thái y đã toát mồ hôi lạnh đầy trán, nghe Hoàng đế nói vậy, trong lòng lại thở ra một hơi nhẹ nhõm, ý của Hoàng thượng là chỉ cần cố gắng hết sức, dù tam hoàng tử có thể nào, tính mạng của bọn họ cũng không bị đe dọa nữa.

Hiện phi hai mắt sưng đỏ vẫn đang vừa ra sức lau vừa cẩn thận quan sát sắc mặt của Hoàng đế, thấy ánh mắt hần lạnh lùng, trong lòng chợt có một cơn lạnh từ từ dâng lên, khiến nàng ta không dám suy tính tiếp.

Không khí trong phòng tiếp tục nặng nề, cho tới khi ngự y đến mới thả lỏng hơn một chút. Trang Lạc Yên quan sát mấy vị bác sỹ chuyên dụng của Hoàng đế, bọn họ ngoài tác dụng khám chữa bệnh cho Hoàng đế thì còn là vật sống biểu thị ơn đức của Hoàng đế ban cho người khác, người thường ai có thể được ngự y khám bệnh cho.

Các ngự y vào phòng trong không đến nửa nén hương, lúc đi ra sắc mặt đều rất nghiêm nghị và nặng nề, ngự y cầm đầu nói: “Bẩm Hoàng thượng, chúng thần vô năng.”

Sắc mặt Phong Cẩn lại hơi chìm xuống: “Rốt cuộc là thế nào?”

“Bẩm, tam hoàng tử bị lạnh, hôm nay lại tiêu chảy, sốt cao không lùi, chỉ sợ... lạnh ít dữ nhiều.” Ngự y dập đầu thật mạnh, đợi lửa giận của quân vương.

Nghe ngự y nói xong, Hiện phi cầm đầu khóc nức nở, giữa gian phòng yên tĩnh như vậy, có vẻ rất nổi bật lại vẫn khiến người ta cảm giác vốn nên như thế.

Trang Lạc Yên nhìn bốn phía, các phi tần ai nấy đều tỏ vẻ đau buồn sâu sắc trên mặt, lại cúi đầu che đi đôi mắt tĩnh lặng vô tình. Những người này có mấy ai từng gặp tam hoàng tử, có thể không cười trên nỗi đau của người khác đã tính là có lương tâm, còn cố tình làm ra vẻ đau buồn thương xót này chẳng qua chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

“Bẩm Hoàng thượng,” Cao Đức Trung từ bên ngoài bước vào, thấy sắc mặt các vị chủ tử đều không tốt, thoáng do dự một chút mới nói, “Khổng tài nhân cầu kiến.”

Phong Cẩn nhíu mày: “Khổng tài nhân?” Thực sự không hề có chút ấn tượng với cái tên này, hần xua tay phiên chán, “Không gặp!”

Trang Lạc Yên cũng nghĩ tới, hình như Thính Trúc vừa nói nàng Khổng tài nhân này là muội muội của thân mẫu tam hoàng tử? Nhìn Hoàng đế biểu lộ thái độ như vậy, chắc không nhớ ra được.

Quả là đặc biệt, lại một đôi chị em chung chồng, một người sinh hoàng tử rồi mất, một người lại không được chú ý, hồi ấy vì sao lại bị đưa vào cung?

“Vâng.” Cao Đức Trung thấy Hoàng đế như vậy, đầu dám nói nhiều, đành lui ra.

Hoàng hậu dường như không có phản ứng gì với chuyện này, nhưng Trang Lạc Yên lại nghĩ, động tác lau khóe mắt của nàng ta có hơi mạnh tay.

“Cao công công, Cao công công,” Khổng tài nhân đang quỳ ngoài cửa thấy Cao Đức Trung đi ra, vội vàng kéo vạt áo ông, hỏi dồn dập, mặt đã trắng bệch, “Hoàng thượng triệu kiến tần thiếp chứ, triệu kiến chứ?”

Tuy đây chỉ là một tài nhân nho nhỏ nhưng Cao Đức Trung cũng không dám đứng trước mặt nàng ta, dù sao vị này còn đang quỳ: “Khổng tài nhân, lúc này Hoàng thượng đang lo lắng bệnh tình của tam hoàng tử, thực sự không có tâm trí để gặp ngài, ngài nên quay về nghỉ ngơi sớm đi.”

Khổng tài nhân nghe xong, mềm người ngã xuống, bàn tay kéo vạt áo Cao Đức Trung cũng lỏng ra, ánh sáng trong mắt thoáng chốc đã tắt lịm.

Cao Đức Trung nhìn Khổng tài nhân tuyệt vọng đến thế, lắc đầu thương cảm, quay người đi vào trong.

Nhìn Cao Đức Trung đi vào, Khổng tài nhân chợt ngẩng phắt đầu, đột nhiên như thể bị kích thích, kêu lên thật to: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, cầu xin ngài cho thiếp gặp tam hoàng tử một lần, Hoàng thượng!”

“Người là ai, kêu gào ầm ĩ như thế còn ra thể thống gì?” Một đứa trẻ mặc áo choàng gấm cùng một đám cung nữ thái giám đi tới, bất mãn nhìn Khổng tài nhân đang như phát cuồng, “Mất hết quy củ, thật là không thể chịu nổi.” Nói xong liền dẫn đám người hầu nối đuôi nhau vào phòng, chẳng thèm đoái hoài tới Khổng tài nhân nữa, như thể người này chỉ là bụi bặm trên đường, không đáng để cậu ta chú ý.

Khổng tài nhân hoảng hốt nhìn cậu bé mặc áo gấm bước vào cửa, đột nhiên trên mặt nở một nụ cười méo mó, đứng phắt dậy, định lao vào bên trong, khiến những người xung quanh sợ hãi ra, một lát sau mới nhớ đến chuyện cần nàng lại.

“Bên ngoài có chuyện gì ồn ào thế?” Hoàng hậu hình như nghe được tiếng động bên ngoài, hơi nhíu mày. Phong Cẩn cũng ngẩng đầu nhìn ra cửa.

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng, bái kiến mẫu hậu và các vị nương nương.” Đúng lúc này, đại hoàng tử đi đến, nghe Hoàng hậu hỏi, bèn nói, “Ngoài cửa có kẻ nào đó cứ đòi vào, ồn ào như thế chắc là nàng ta gây ra đấy ạ.”

Hoàng hậu nghe vậy, mày càng nhíu chặt hơn, quay về phía Hoàng đế dò hỏi: “Hoàng thượng, người xem...”

“Để nàng ta vào đi,” Phong Cẩn bình thản mở lời, “Ồn ào như vậy còn ra thể thống gì.”

Trang Lạc Yên nhìn ra cửa, khi thấy Khổng tài nhân nhếch nhác đi vào, nàng thở dài trong lòng, xem ra Khổng tài nhân thật sự thương yêu tam hoàng tử, có điều làm thành thế này nhất định khiến cho Hoàng đế bất mãn với nàng ta rồi.

“Khổng tài nhân, vì sao ngươi làm ầm ĩ ở đây?” Hoàng hậu ngồi trên cao nhìn xuống Khổng tài nhân đang quỳ trên đất, “Người là một tài nhân nho nhỏ, không ngoan ngoãn ở trong phòng mình lại đến đây kêu gào, không biết tự trọng đang bàn luận chuyện chữa trị cho tam hoàng tử sao? Người làm ầm ĩ như thế, ảnh hưởng đến tự trọng, nếu tam hoàng tử có gì bất trắc, người gánh được trách nhiệm này không?”

Trang Lạc Yên nhíu mày, Hoàng hậu đúng là người rất có đầu óc, lúc này còn có thể tìm cách đẩy tội lên đầu Khổng tài nhân, quả là nhẫn tâm. Trang Lạc Yên tuy đã lăn lộn nhiều năm trên thương trường, đã luyện được một trái tim lạnh lùng thờ ơ, nhưng khi đối mặt với thân tình như vậy, dù không chìa tay giúp đỡ thì cũng không làm được chuyện giấu đố bìm leo, thừa cơ hại người.

Hoàng hậu quả không hổ là Hoàng hậu, nàng không so được.

Khổng tài nhân dập đầu thật mạnh, âm thanh vang khắp gian phòng, Trang Lạc Yên thoáng động đuôi mày, dời mắt đi nơi khác.

Phong Cẩn đảo mắt qua các phi tần một lượt, chậm rãi thu hồi ánh nhìn, chăm chú vào Khổng tài nhân còn đang dập đầu: “Thôi, đứng lên đi, nàng tới có chuyện gì?”

“Hoàng thượng, thiếp biết quấy nhiễu Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương là tử tội, thiếp nhận tội, chỉ là muốn xin nhìn tam hoàng tử một cái, nhìn một cái là đủ rồi.” Khổng tài nhân ngẩng đầu nhìn chăm chú vào vị Đế vương trên cao, mặt cầu xin, “Chỉ đợi tam hoàng tử khỏe lại, thiếp không còn cầu gì nữa.”

Phong Cẩn nhú mày, trong giây lát không hiểu vì sao Khổng tài nhân này lại yêu thương tam hoàng tử như vậy, đột nhiên nhớ ra, thân mẫu của tam hoàng tử cũng họ Khổng, hẳn hiểu được, nhìn về phía Khổng tài nhân: “Nàng quấy nhiễu thánh giá vốn là có tội, song niệm tình nàng nhớ thương tam hoàng tử, liền miễn phạt nặng, chỉ phạt quỳ ba canh giờ, ra đó đi.” Phong Cẩn chỉ vào một góc nhỏ trong phòng.

Trong khoảnh khắc nghiêng đầu, ánh mắt hắn lần thứ hai đảo qua các phi tần.

Một đêm, nói dài thì không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, các phi tần ngồi đây có thể đã mệt, có thể không, nhưng Hoàng đế còn đang ngồi thẳng lưng thì không ai dám nói “muốn về”.

Trang Lạc Yên hối hận rồi, nếu biết trước rằng phải ngồi ngay đơ chịu đựng, nàng sẽ không đến “góp mặt” ở đây, giờ đã quá nửa đêm, dù nàng buồn ngủ lắm rồi cũng phải cố chống mắt lên, đây mới là thời khắc quan trọng nhất.

Phòng trong đột nhiên truyền đến vài tiếng ồn ào, mấy ngự y thái y nối gót nhau đi ra, đồng thời quỳ xuống trước mặt Hoàng đế: “Bẩm Hoàng thượng, chúng thần vô năng, tam hoàng tử đã... hoẵng rồi!”

Trang Lạc Yên nhận ra, căn phòng vốn yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ từng tiếng hô hấp nay đã tuyệt đối không một tiếng động, ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, thấy sắc mặt hắn vẫn không hề có một chút xao động, nhưng cặp mắt kia đã lạnh đến rợn người, Trang Lạc Yên vội nghiêng mặt đi, loại ánh mắt vô cùng bén nhọn này khiến nàng run sợ đến tận tim.

“Truyền ý chỉ của trẫm, ban cho tam hoàng tử tên ‘Lạc’, phong làm Ninh vương, táng ở Cẩm Lăng.” Phong Cẩn chậm rãi đứng lên, không hề nhìn về phía phòng của tam hoàng tử nữa, giọng nặng nề mà đều đều, “Bãi giá cung Kiền Chính.”

“Cung tiễn Hoàng thượng.” Rõ ràng là tất cả các phi tần cùng đồng thanh tiễn Hoàng đế, vậy mà sao không khí trong phòng vẫn thật tĩnh lặng.

Nhìn Hoàng đế rời đi rồi, Hoàng hậu liếc mắt qua khắp các phi tần, lạnh lùng nói: “Tất cả về đi thôi.”

“Vâng.” Các phi tần nể nếp lui ra ngoài, hôm nay tam hoàng tử xảy ra chuyện bất ngờ ở chỗ Hiền phi, người phải đau đầu là nhóm người Hoàng hậu Hiền phi, có quan hệ gì với các nàng đâu?

Trang Lạc Yên cùng mọi người ra khỏi phòng, vô tình lướt mắt qua một góc, nhìn thấy vị Khổng tài nhân đang quỳ, sắc mặt nữ tử này đã trắng bệch như giấy, đôi mắt trợn trừng, dù ánh nến trong phòng rất sáng song nhìn như vậy trông vẫn rất đáng sợ.

Nếu nàng không lầm, ánh mắt vị Khổng tài nhân này đang chăm chăm vào Hiền phi, cực kỳ âm trầm, như thể đang nhìn hung thủ giết người.

Ngay khi Trang Lạc Yên cho rằng nàng ta sẽ phát cuồng, Khổng tài nhân đột nhiên đứng lên, nể nếp cúi chào Hoàng hậu, rồi lão đảo liêu xiêu đi ra ngoài.

Hoàng hậu nhú mày, song rất nhanh nhớ tới điều gì đó, không nói thêm, để mặc Khổng tài nhân đi mất.

Khổng tài nhân đi rất chậm, ra đến cửa cung, có một cung nữ bước đến đỡ tay nàng ta, khi Trang Lạc Yên đi ngang qua, không hiểu có phải do ảnh hưởng từ tâm lý hay không, nàng cảm thấy ớn lạnh đến rùng mình.

Ngồi trên kiệu, Trang Lạc Yên nghĩ đêm nay hình như hơi lạnh, đi được một đoạn lại rùng mình. Nhớ tới cái chết đột ngột và kỳ lạ của tam hoàng tử, nàng bóp trán, người của cung đình đúng là không có một ai được sống dễ chịu. Làm thái giám không dễ, làm cung nữ vất vả, làm phi tần càng mệt nhọc. Nếu có một chút sủng ái của Đế vương, có gia tộc làm chỗ dựa thì còn có chút ít hi vọng, nếu không có địa vị khá mạnh mẽ, lại không được sủng ái thì dù bồng dưng biến mất trong cung cũng không có ai quan tâm.

Phong Cẩn ngủ chưa tới một canh giờ đã phải dậy thiết triều. Sửa sang lại long bào quan ngọc, ngồi lên ngự liễn, đi đến đầu người quỳ đến đó, dọc đường đi, thứ hắn thấy nhiều nhất là gáy của các cung nữ thái giám.

Ngồi trên long ỷ bằng vàng đầy cao quý, nghe quan viên phía dưới trình bày những chuyện lớn chuyện nhỏ, hắn vẫn bình thản như không.

Có thể những quan viên này đã biết tin tam hoàng tử đi, hôm nay không thấy ai tranh cãi ồn ào, điều nên nói đều nói xong, điều không nên nói thì một câu cũng không động đến.

Tan triều, mọi người tốp năm tốp ba ra về, ai nấy đều cố vênh tai nghe ngóng tin tức từ miệng người khác, còn bản thân vẫn tỏ ra không hay biết gì.

Nay trên triều, nhà họ Triệu, họ Tô, họ Diệp, họ Trang, họ Giang và họ Từ đều có con gái vào cung và đều được Hoàng thượng coi trọng, chắc những người này đều biết chút tin tức bí mật. Song nhìn bọn họ mà xem, người nào người nấy đều ra vẻ mù mờ không biết, những người khác oán hận thì oán hận nhưng vẫn chẳng làm được gì, đúng là đám cáo già.

Phong Cẩn nghe thái giám phòng ngự thiện đọc tên món ăn của bữa trưa, nghe được vài món, hắn thờ ơ vẫy tay cho thái giám lui ra ngoài, mở tấu chương trước mặt xem.

Thái giám phòng ngự thiện mới ra được một lát, thái giám nội thị lại xin gấp, trên tay bưng khay đựng thẻ bài của các phi tần. Hắn không kiên nhẫn thở ra một hơi, mắt lướt qua đám thẻ bài trên khay, đang định cho thái giám lui ra, sau lại nghĩ đến điều gì, lật một thẻ bài lên.

Thái giám nội thị nhìn xem, ồ, là thẻ bài của Chiêu sung nghi.

Hồ sen bên ngoài cung Hi Hòa, sen hồng sen trắng đan xen, đang thời điểm nở rộ, Trang Lạc Yên thảnh an Hoàng hậu xong luôn đi theo đường này về cung, hôm nay lại bắt gặp một bóng người khá quen mắt trên đường.

Người này là biểu muội của Hoàng hậu, Tôn dung hoa, hôm nay Tôn dung hoa mặc một chiếc váy màu hồng cánh sen, đứng bên hòn non bộ, trông không giống như đang ngắm hoa.

“Tần thiếp bái kiến Chiêu sung nghi.” Sắc mặt Tôn dung hoa hơi tiều tụy hơn so với lần trước gặp, ngay cả nước da cũng không tươi sáng như mấy ngày trước. Trang Lạc Yên ngồi trên kiệu, miễn lễ cho nàng ta, hơi gật gù hỏi: “Tôn dung hoa tới ngắm sen?”

Mấy ngày trước, Tôn dung hoa vì nói năng không biết kiêng dè nên bị Nhu phi phạt quỳ nửa canh giờ, sau lại va chạm với Tô tu nghi nên bị vả miệng, Hoàng đế và Hoàng Hậu không hề có phản ứng gì trước việc này, vì vậy cuộc sống trong cung của Tôn dung hoa càng lúc càng gian nan.

Trang Lạc Yên vẫn còn nhớ trước đó không lâu, cô bé này còn đứng bên hồ sen khiêu khích mình, vậy mà mới chưa được nửa tháng, một thiếu nữ đầy sức sống và kiêu hãnh đã trở nên tang thương như vậy.

“Thấy hoa sen đang nở đẹp quá nên tới xem một chút mà thôi.” Tôn dung hoa ngơ ngẩn nhìn hồ sen, vẻ mặt lạ lùng khó hiểu, “Không ngờ đã quấy rầy Chiêu sung nghi.”

“Quấy rầy gì đâu, hồ sen vốn ở trong cung, ai tới ngắm cũng được mà.” Trang Lạc Yên ra hiệu cho Thính Trúc, Thính Trúc nhắc thái giám hạ kiệu xuống, Trang Lạc Yên vịn tay nàng đi tới bên cạnh Tôn dung hoa, “Nếu Tôn dung hoa thích thì đó là vinh hạnh của hoa sen.”

Tôn dung hoa nghe vậy, ánh mắt liền chuyển từ hoa sen lên người Trang Lạc Yên, kinh ngạc nhìn nàng: “Nàng thay đổi nhiều quá.”

Trang Lạc Yên cười cười, không hề e ngại ánh mắt nhìn mình như nhìn một quái vật của nàng ta.

Tôn dung hoa bước thêm vài bước, khi còn cách Trang Lạc Yên chừng nửa bước, nàng ta hạ giọng rất thấp, trong giọng nói có gì đó thần bí lạ lùng: “Ta vẫn không hiểu, một người vì sao có thể thay đổi nhiều đến như vậy chỉ trong vài ngày, chẳng lẽ ông trời giúp nàng thông suốt?”

Nói xong, nàng ta đột nhiên lão đảo, nghiêng về phía hồ sen, rơi xuống.

“Tôn dung hoa, nàng làm gì thế?”

Các cung nữ thái giám theo hầu không thể nhìn thẳng vào mặt chủ tử, vì vậy khi nghe Chiêu sung nghi thét lên mới ngẩng đầu dậy, thấy Tôn dung hoa và Chiêu sung nghi đã cùng ngã vào hồ, bọt nước văng lên khắp nơi.

Thính Trúc và Vân Tịch sợ tái mặt, vội vã gọi người tới cứu hai vị chủ tử.

Trang Lạc Yên cảm thấy rất may mắn vì nước trong hồ khá sạch, nàng cố ý để mình chìm hơi sâu một chút, mở mắt trong nước khá khó khăn nhưng nàng vẫn thấy Tôn dung hoa đã được người ta kéo lên. Trang Lạc Yên cười lạnh trong lòng, loại thủ đoạn tầm thường này đã được diễn đi diễn lại trong các bộ phim truyền hình cổ trang kiếp trước nàng xem rồi, vị Tôn dung hoa này còn không biết xấu hổ dừng lại. Xem ra Hoàng hậu không hề dạy dỗ cẩn thận cho biểu muội này hiểu, hậu cung là nơi nào.

Thấy có người đang bơi về phía mình, Trang Lạc Yên hạ quyết tâm làm đến cùng, mở miệng cho nước tràn vào miệng mũi xuống hầu, cảm giác bị ngập nước này cực kỳ khó chịu. Vờ giãy giụa lung tung như thể không biết bơi, Trang Lạc Yên âm thầm ghi món nợ này vào lòng.

“Chủ tử!” Thính Trúc và Vân Tịch thấy Chiêu sung nghi được kéo lên đã hôn mê rồi, vội sai người đi gọi thái y, hai người nhìn sang vị Tôn dung hoa đang ra sức ho khan bên cạnh, gắng nhẫn nhịn, luống cuống sơ cứu cho chủ tử của mình.

Tôn dung hoa ho đến chảy cả nước mắt, đợi khi nàng ta thở lại bình thường, bèn căm hận nhìn sang Trang Lạc Yên đang hôn mê bên cạnh, vốn nàng ta không phải chịu khổ như vậy, ai ngờ khi người đàn bà này nhảy xuống đã cạy miệng nàng ta ra, khiến nàng ta uống phải mấy ngụm nước lớn, còn bản thân ả thì hôn mê bất tỉnh.

Đột nhiên nghĩ tới điều gì, Tôn dung hoa trắng nhợt cả mặt: “Không phải ta, là tự ả nhảy xuống, không phải ta!” Đúng là nàng ta muốn hãm hại Trang Lạc Yên, mặc dù có thể hãm hại không thành cũng sẽ khiến Trang Lạc Yên mang tiếng làm hại phi tần phân vị thấp, nào biết Trang Lạc Yên phát giác ra, trong nháy mắt đã có thể phản ứng lại.

Nàng ta biết thủ đoạn này chẳng được coi là thông minh nhưng nàng ta cũng biết, người thường trong tình huống bất ngờ như vậy không thể phản ứng kịp, mà nàng ta chỉ cần một khoảnh khắc ngây người của Trang Lạc Yên mà thôi.

Nhưng Trang Lạc Yên đến một khắc cũng không cho nàng ta, lại tương kế tựu kế, làm hại nàng ta giờ đây không thể biện minh, lúc này dù nàng ta có lý hay không, Hoàng thượng nhất định sẽ không tha cho.

“Hoàng hậu nương nương, có chuyện rồi!” Hòa Ngọc lo lắng chạy vào, thấy Hoàng hậu và Hiền phi đang ngồi nói chuyện, vội hành lễ rồi nhanh chóng khôi phục dáng vẻ quy củ hằng ngày, “Chiêu sung nghi bị Tôn dung hoa đẩy vào hồ sen, hiện tại thái y đã tới cung Hi Hòa, Chiêu sung nghi vẫn chưa tỉnh lại.”

Hoàng hậu biến sắc, Tôn dung hoa là biểu muội của nàng ta, nếu Chiêu sung nghi thực sự có chuyện, sợ là Hoàng thượng sẽ không vui về gì với nàng.

Hiền phi nghe vậy, nhíu mày: “Tôn dung hoa và Chiêu sung nghi không có khúc mắc gì với nhau, vì sao Tôn dung hoa lại đột nhiên làm như vậy?”

Hòa Ngọc nói lại tường tận mọi chuyện nghe được, sắc mặt Hiền phi và Hoàng hậu càng lúc càng tối hơn, cả hai đều nghĩ, có lẽ Tôn dung hoa muốn làm hại Chiêu sung nghi, ai dè bị tương kế tựu kế, hoặc là giữa đường xảy ra chuyện bất ngờ.

Hoàng hậu càng bức bối hơn, biểu muội này của nàng giỏi thật đấy, lại có thể nghĩ ra một kế ngu ngốc đến thế, dù cả hai cùng vào cung một lượt, Chiêu sung nghi lại được sủng ái hơn nàng ta thì cũng không nên đổ kị đến nỗi gây ra chuyện như vậy.

Thật là... Ngu xuẩn!

“Chuẩn bị đi cung Hi Hòa!” Hoàng hậu rít qua kẽ răng, nàng biết chuyện hôm nay không ổn rồi, Hoàng thượng vừa lật thế bài cung Hi Hòa, chủ nhân cung Hi Hòa liền bị biểu muội nàng đẩy xuống hồ, nếu không xử lý cẩn thận, e rằng cái tiếng ghen ghét đố kỵ sẽ chụp xuống đầu nàng.

Trong cung đình, không có ranh giới giữa sạch sẽ hay không sạch sẽ, chỉ có thông minh hay không thông minh mà thôi. Đôi khi thông minh vẫn chưa đủ làm nên thắng lợi, thứ mơ hồ có tên là “vận khí” này chính là có khi bạn đã tính toán hết mọi nhẽ vẫn không thể chống đỡ được trò đùa của vận mệnh.

Hoàng hậu biết chuyện Trang Lạc Yên bị Tôn dung hoa đẩy vào hồ sen không hề đơn giản như vậy, nhưng hồ sen ở ngay bên ngoài cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên lại chưa từng cho gọi Tôn dung hoa, vì sao Tôn dung hoa đột nhiên tới chỗ đó, các cung nhân có mặt đều làm chứng rằng Tôn dung hoa chủ động ngăn kiệu của Trang Lạc Yên, nếu nhìn toàn cảnh, khả năng Tôn dung hoa đẩy Trang Lạc Yên xuống nước là rất lớn.

Hoàng hậu gọi cung nữ phục vụ bên cạnh Tôn dung hoa tới, thấy nàng ta hoảng hốt sợ hãi, hơi mất kiên nhẫn hỏi: “Người kể lại tỉ mỉ xem, lúc đó chuyện xảy ra như thế nào?”

Cung nữ này là người được phân đến hầu hạ Tôn dung hoa sau khi nàng ta vào cung, vì sợ bị liên lụy nên lúc này đang thấp thỏm bất an, Hoàng hậu vừa hỏi, đã vội vã kể hết mọi chuyện mình biết.

“Lúc đầu chủ tử thỉnh an xong, có nói hoa sen bên ngoài cung Hi Hòa đang nở rất đẹp, muốn tới ngắm. Tới đó được một lát, Chiêu sung nghi đã về đến, chủ tử đi tới chào, nói là làm phiền đến Chiêu sung nghi. Chiêu sung nghi liền xuống kiệu nói đó là cảnh vật trong cung, ai cũng có thể tới xem, hai vị chủ tử nói chuyện, nô tì không dám ngắt đầu, chỉ thấy chân chủ tử động trước, sau đó... nghe thấy Chiêu sung nghi thét lên, lúc ngắt đầu thì cả hai vị chủ tử đều đã rơi vào hồ rồi.”

Cung nữ này nói xong, Hoàng hậu đã đen cả mặt, thầm mắng Tôn dung hoa, đồ không có đầu óc! Trình độ chỉ đến đó mà còn muốn lập kế hại người, huống chi, coi như hại được Chiêu sung nghi thì chẳng phải gây phiền toái cho nàng hay sao, giờ đây các phi tần tuy bề ngoài cung kính nàng, nhưng nàng không con không cái, lại không có thánh sủng như mấy người Thục quý phi. Chiêu sung nghi này xuất thân cao, lại không có xung đột lợi ích với nàng, nay Tôn dung hoa ra một chiêu như vậy, chẳng phải đã khiến Trang gia hận Triệu gia của nàng sao?

“Nương nương,” Hòa Ngọc vội vã đi đến, vẻ thận trọng chừng chặc hàng ngày nay đã bị thay bằng kinh hoàng, “Nương nương, Hoàng thượng đã tới cung Hi Hòa, nghe nói Chiêu sung nghi giờ còn chưa tỉnh, Hoàng thượng giận dữ, muốn đích thân thăm vấn Tôn dung hoa.”

Hoàng hậu nghe xong, biến sắc. Hòa Ngọc bước lại gần, ngập ngừng một chút rồi nói: “Hay là, chúng ta tới cung Hi Hòa một chuyến xem sao, nghe nói Thục quý phi nương nương đã tới đó rồi.”

“Đi, sao không đi được chứ?” Hoàng hậu vươn tay cho Hòa Ngọc đỡ, đứng lên, liếc nhìn cung nữ đang quỳ trên mặt đất, sắc mặt sa sầm đáng sợ.

Trên đường, Nhu phi tình cờ gặp Hiền phi, hai người đều cùng phân vị, bèn nhìn nhau cười, kiệu song song đi.

Nhu phi lựa một tư thế thoải mái để ngồi, cười nói: “Hiền phi tỉ tỉ cũng tới thăm Chiêu sung nghi?”

“Chiêu sung nghi rơi vào hồ sen đến nay chưa tỉnh, chúng ta đều là tỉ muội, đương nhiên nên đi thăm hỏi một chút.” Hiền phi đoan trang đáp.

“Nghe nói Chiêu sung nghi bị đẩy vào hồ sen, còn bị ngộp nước mất một lúc đấy.” Nhu phi dùng “đẩy” mà Hiền phi lại nói “rơi”, một từ thôi cũng có thể nhìn ra hai người bất đồng lập trường, “Hồ sen đó sâu thế nào chứ, ta vừa nghe tin này liền bị dọa nhảy dựng.”

“Đúng là rất sâu,” Hiền phi không cố tình muốn tranh cãi về chuyện Chiêu sung nghi ngã vào hồ như thế nào, tuy nàng cùng phe với Hoàng hậu nhưng Tôn dung hoa làm ra loại chuyện ngu ngốc này thực sự khiến nàng nhìn không thuận mắt, không đáng vì một kẻ như thế mà chuốc rắc rối vào người, chỉ là không muốn nói khó nghe quá mà thôi.

Phong Cẩn nghe tin Trang Lạc Yên rơi xuống nước lúc đang phê tấu chương, khi ấy hắn cũng không có phản ứng gì đặc biệt, nhưng nghe thái giám nói sau khi đưa lên vẫn chưa tỉnh thì đặt tấu chương trên tay xuống, cau mày hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Người báo tin là thái giám của cung Hi Hòa, nói chuyện không thêm mắm dặm muối, chỉ tường tận kể lại chuyện lúc đó.

“Chiêu sung nghi bây giờ còn chưa tỉnh?” Phong Cẩn nhíu mày càng chặt hơn.

“Bẩm Hoàng thượng thái y nói chủ tử rơi vào hồ đã hít phải quá nhiều nước, còn chưa biết lúc nào mới tỉnh.” Là người hầu của cung Hi Hòa, tiểu thái giám đương nhiên sợ chủ tử gặp chuyện không may, giọng nói còn mang theo lo lắng.

“Trẫm biết, bãi giá cung Hi Hòa.”

Thánh giá của Đế vương đi ra, đương nhiên uy nghi hơn người khác, nhưng đến cung Hi Hòa, uy nghi trên người Phong Cẩn nhanh chóng tan biến, bước vào phòng ngủ của Chiêu sung nghi, liền thấy một nữ tử sắc mặt trắng bệch nằm trên giường.

Trước vốn là một nữ tử hoạt bát sinh động, dường như chỉ trong chớp mắt đã trở nên nhợt nhạt mỏng manh, ngay cả đôi môi khiến hần lưu luyến cũng đã bệch bạc.

Không nhìn các cung nữ thái giám và thái y quỳ đầy đất, Phong Cẩn bước đến bên giường ngồi xuống, vươn tay chỉnh lại góc chăn cho Trang Lạc Yên, trong lúc mọi người đều đang lo sợ thì chợt lên tiếng: “Đứng dậy cả đi.”

Cao Đức Trung hơi nhấc mí mắt lên một thoáng, sau đó lại vùi đầu càng sâu hơn.

“Chiêu sung nghi lúc nào mới tỉnh lại được?” Phong Cẩn nhìn về phía mấy thái y đang run rẩy, giọng vẫn bình tĩnh, “Trẫm không muốn nuôi một đám vô dụng, các người hiểu cả chứ?”

Có đôi khi càng bình tĩnh càng làm người khác sợ hãi, mấy thái y nhìn nhau hội ý, một người trong đó thậm trọng bẩm báo: “Bẩm Hoàng thượng, Chiêu sung nghi rơi xuống nước khá lâu, may mà không bị thương tổn đến tính mạng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì trong vòng hai canh giờ có thể tỉnh lại.”

“Lúc này Chiêu sung nghi đã hôn mê được nửa canh giờ rồi,” Phong Cẩn tiếp tục nhìn người nằm trên giường, “Đều đợi ở đó đi.”

“Vâng.” Lưng các thái y đều đã ướt đầm mồ hôi.

“Cao Đức Trung,” Phong Cẩn vuốt nhẹ lên mái tóc còn hơi ẩm ướt của Trang Lạc Yên, “Đi mang Tôn dung hoa đến.”

“Vâng.” Cao Đức Trung khom người ra ngoài.

“Lấy khăn khô lại đây.” Phong Cẩn vươn tay, Thính Trúc thấy thế bèn vội đưa một chiếc khăn trắng tới, Phong Cẩn tự tay lau tóc cho Trang Lạc Yên, “Sau này phải hầu hạ chủ tử các người chu đáo, nô tài không bảo vệ được chủ tử thì còn dùng làm gì.”

Cung nhân hầu hạ Trang Lạc Yên nghe thấy vậy đều sợ hãi, quỳ sụp xuống, nhưng không ai dám mở miệng cầu xin.

Phong Cẩn không nói phạt cũng không nói tha, cứ để mặc những người này quỳ trên mặt đất, còn hần vẫn cẩn thận tỉ mỉ lau từng món tóc mềm mại, cả căn phòng rơi vào tĩnh mịch.

“Thục quý phi nương nương tới, Tô tu nghi tới.”

Phong Cẩn dừng tay lại, ném chiếc khăn qua một bên, nhìn Thục quý phi và Tô tu nghi bước vào, bình thần hỏi: “Hai vị ái phi tới thăm Chiêu sung nghi?”

Tô tu nghi biết mình không khéo nói, lúc này chỉ im lặng không lên tiếng, Thục quý phi hành lễ rồi trả lời: “Bẩm Hoàng thượng, thiếp nghe tin Chiêu sung nghi rơi xuống nước bèn tới thăm hỏi, không ngờ tình hình lại nghiêm trọng như vậy.”

Phong Cẩn gật đầu, không đáp.

Thục quý phi nhìn các cung nhân quỳ trong phòng, biết lúc này tâm trạng Hoàng đế không được vui, cũng chỉ yên lặng đứng sang một bên, không nói thêm mấy lời khách sáo nữa để tránh chọc Hoàng thượng không vừa ý.

“Hiền phi nương nương tới, Nhu phi nương nương tới.”

“Ninh phi nương nương tới, Từ chiêu dung nương nương tới.”

“Diệp thực dung nương nương tới, Lâm tần tới, Diệp dung hoa tới.”

“Yên quý tần tới, Tương hiền tần tới, Uông tần tới, Trang tiệp dư tới.”

Chốc lát sau, không ít phi tần kéo tới hỏi thăm, tuy đông người nhưng tất cả đều biết ý mà giữ im lặng, nhìn thấy ngay cả Thục quý phi cũng không nói gì, các nàng sao dám mở miệng?

Phong Cẩn nhìn một phòng đầy mỹ nữ, đột nhiên nói: “Hoàng hậu quản lý hậu cung vất vả rồi.”

Các phi tần nghe được, đều cúi đầu, người thân cận nhất với Hoàng hậu là Hiền phi cảm thấy tim thót lên, thầm nghĩ, xem ra lần này chuyện của Tôn dung hoa làm liên lụy đến Hoàng hậu rồi.

“Hoàng hậu nương nương tới.”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới ngay, lúc này, Hoàng hậu đã đi vào, y phục trên người đoan chính, bước đi thông thả.

“Bái kiến Hoàng thượng.” Hoàng hậu vẫn bình tĩnh hành lễ, như thể không phát hiện không khí lạ lùng trong phòng vậy.

“Đứng lên đi.” Phong Cẩn thản nhiên nói, quay về phía các cung nhân đang quỳ, “Còn quỳ ở đó làm gì, thu dọn mời các chủ tử ngồi đi.”

“Vâng.” Bọn người Thính Trúc dập đầu rồi đứng lên vội vàng thu dọn chỗ cho các vị phi tần.

Các phi tần thận trọng ngồi xuống, thỉnh thoảng có người liếc mắt sang giường Trang Lạc Yên, thấy sắc mặt nàng trắng bệch lại cuống quýt cúi thấp đầu.

“Hoàng hậu có biết trong cung vừa xảy ra chuyện gì không?” Phong Cẩn nhìn về phía Hoàng hậu, ánh mắt không hề lộ vẻ giận dữ, tựa như thật sự là hỏi han mà thôi.

“Trước khi tới, thiếp có nghe qua, chỉ là có vài điều còn không rõ lắm.” Hoàng hậu cũng thấy bộ dáng thê thảm của Trang Lạc Yên, trong lòng càng thêm phần nộ với Tôn dung hoa. Trên thế giới này, điều đáng sợ nhất không phải là có đối thủ lợi hại mà là gặp phải đồng đội ngu ngốc.

“Bẩm Hoàng thượng, đã đưa Tôn dung hoa tới.”

Cao Đức Trung vừa nói vậy, Hoàng hậu cảm thấy dường như toàn bộ ánh mắt trong phòng đều dồn vào mình.

Tôn dung hoa bị mang vào phòng, trông nàng ta lúc này đã không còn vẻ rạng rỡ ngày xưa, dù áo váy đầu tóc còn chỉnh tề nhưng mọi người ở đây đều có thể cảm nhận được loại hơi thở lụn bại từ nàng ta.

“Tần thiếp bái kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.” Tôn dung hoa suy sụp quỳ xuống, cái nóng bức của mùa hạ vẫn không xua được hết hơi lạnh từ sàn nhà khiến nàng ta thoáng rung mình. Nhẹ ngắc đầu muốn nhìn sắc mặt của Hoàng đế lúc này, còn chưa kịp thấy rõ, một tách trà nóng hổi đã nện xuống ngay bên cạnh chân, nước trà nóng bắn lên mu bàn tay nàng ta, bỏng rất đau đớn. Nàng ta hơi run lên, không biết vì sao, tâm tình vốn đã chết lặng nay hóa thành sợ hãi vô tận.

Tách trà Phong Cẩn vừa nhận từ tay cung nữ, không phải là đồ sứ quý giá gì nhưng được làm rất tinh tế và đẹp mắt, đập xuống đất, vỡ vụn ra, khiến những người còn lại trong phòng đều giật mình kinh ngạc.

Hoàng hậu cũng giật mình thót tim, nàng biết Hoàng đế không thích mấy chuyện âm u này của hậu cung, mà những phi tần khác trong cung tuy ai nấy đều có tính toán riêng nhưng bề ngoài vẫn diễn được rất chu

đảo, dù sau lưng đâm chết người thì trước mặt vẫn rất dễ coi, nay đột nhiên xảy ra loại chuyện này, nhìn vào đã thấy ngu xuẩn, nhưng giờ Chiêu sung nghi hôn mê rồi, chuyện tình đã trở nên nghiêm trọng.

“Trẫm vì nể Hoàng hậu, sủng ái người ít nhiều, không ngờ lại sủng ái một độc phụ xấu xa.” Phong cẩn nhận khăn tay từ Cao Đức Trung, cẩn thận lau, mắt không buồn liếc đến Tôn dung hoa đang quỳ, “Ghen tỵ độc ác, hoàng cung không thể chứa chấp loại người như thế, nhà họ Tôn cũng thật giỏi, có thể nuôi dạy ra một kẻ như ngươi, vốn ngươi cũng chỉ xứng với ba thước lụa trắng nhưng niệm tình Chiêu sung nghi chưa gặp nguy hiểm đến tính mạng, nay đoạt lại phong hào, biếm thành cung nữ tới lãnh cung hầu hạ chủ tử đi.”

Các phi tần ngồi đây đều lạnh buốt trong lòng, trở thành nô tài trong lãnh cung, chẳng phải khốn khổ hơn cả chết hay sao? Mà Hoàng thượng cố tình nhắc tới nhà họ Tôn, đây là khiến Tôn dung hoa đến cả quyền tự xử cũng không có.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, không phải ta, không phải ta làm,” Tôn dung hoa nghe Hoàng đế phán xong, kích động thẳng người lên, “Là nàng ta tự nhảy xuống, ta không đẩy nàng ta! Nàng ta hãm hại ta!”

Tôn dung hoa vừa dứt lời, vẻ mặt các phi tần biến hóa rất khác nhau.

Thục quý phi hơi cong khóe miệng, nhìn Tôn dung hoa đang cố gắng biện giải, cái nhìn như thương hại như chế giễu. Trong chuyện này, ai đúng ai sai đã không còn quan trọng, quan trọng là ai được sủng ái hơn, ai còn đang hôn mê. Huống chi, bản thân Tôn dung hoa này cũng không được sạch sẽ.

“Ý của ngươi là, Chiêu sung nghi đẩy người xuống trước rồi tự nhảy vào hồ?” Phong Cẩn cười nhạt, “Người ngã xuống trước không bị ngạt nước, lại thành Chiêu sung nghi hôn mê, thú vị thật.”

Tôn dung hoa há hốc miệng, do dự một lát, sau cùng, dường như đã hạ quyết tâm nói ra sự thật thì đột nhiên trong phòng có tiếng cung nữ kêu “chủ tử tỉnh rồi”, giọng cung nữ này nàng ta vẫn nhớ, đó là một trong những đại cung nữ hầu hạ bên cạnh Chiêu sung nghi.

Nhìn Hoàng thượng đã chuyển toàn bộ lực chú ý lên người nằm trên giường, Tôn dung hoa trắng bệch cả mặt, nhũn người ngã xuống đất, như thể đã thấy được tương lai u ám của mình, toàn thân khê run lên, mà điệu bộ này vào mắt người khác lại thành có tật giật mình.

Thả cần dài câu con cá lớn, Trang Lạc Yên lần này đúng là đuối nước rất thảm, khi Tôn dung hoa bị mang vào thì nàng đã tỉnh rồi nhưng còn chờ xem tình hình, song lúc này nếu không mở mắt, một số việc sẽ không được hay.

“Sao Hoàng thượng lại tới đây?” Giọng nói của Trang Lạc Yên hơi khàn khàn, nói một câu đã ho khan, vẻ mặt tỏ ra không hiểu.

Phong Cẩn cách chặn võ nhẹ lên vai nàng: “Ái phi tỉnh rồi? Nghe nói nàng ngã xuống hồ, trẫm tới thăm.”

“Thiếp không phải bị rơi xuống hồ,” Trang Lạc Yên nói khó khăn, Thính Trúc bèn dứt cho nàng vại thìa nước ấm pha mật ong để thấm giọng, sau đó mới tiếp tục, “Sáng nay tình cờ gặp Tôn dung hoa trên đường, không hiểu vì sao nàng ấy đột nhiên đẩy thiếp ra rồi nhảy xuống hồ. Lúc đó thiếp sợ quá, tưởng rằng nàng ấy nghĩ quẩn gì chẳng, không kịp nghĩ ngợi liền nhảy xuống theo, vậy mà vừa rơi vào nước thì hình như có cái gì kéo chân thiếp. Không biết Tôn dung hoa thế nào rồi?”

“Nàng ta không việc gì, có chuyện là nàng đấy.” Ánh mắt Phong Cẩn dụ đi một chút, đưa mắt ra hiệu cho Cao Đức Trung, Cao Đức Trung lập tức lui ra ngoài.

Hoàng hậu cùng những người khác không ngờ Trang Lạc Yên lại nói như vậy, bề ngoài thì nghe như không hề có ý đồ tội cho Tôn dung hoa, dường như thực sự là một chuyện ngoài ý muốn. Nhưng trong cung đình đâu có nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy, huống chi nếu Tôn dung hoa thực sự nghĩ quẩn thì cũng không đến mức chạy tới tận cung Hi Hòa mà gieo mình chứ?

Lời giải thích này rất xuất sắc, xuất sắc đến độ có thể đánh bay chút hoài nghi trong đầu của Hoàng đế đối với nàng ta, thậm chí còn biến nó thành khen ngợi.

“Sao Tôn dung hoa lại ở đây?” Trang Lạc Yên như là vừa mới nhìn rõ những người trong phòng, muốn đứng dậy hành lễ, bị Hoàng đế đẩy quay về giường, hẩn nhìn Tôn dung hoa một cái, “Tôn dung hoa đẩy nàng vào cảnh nguy hiểm, đương nhiên phải phạt.”

Trang Lạc Yên thoát đầu sưng sốt, sau đó như nghĩ tới điều gì, rồi bình tĩnh, lại thoáng như sợ hãi, ánh mắt nhìn Tôn dung hoa cũng không còn quan tâm lo lắng, thậm chí cả lời xin thay Tôn dung hoa cũng cố nuốt xuống.

Không vờ thiện lương, không làm bộ ngớ ngẩn không hiểu, trông lại có vẻ chân thực.

Những người khác vốn nghĩ Trang Lạc Yên khôn ngoan cao tay có thể tương kế tựu kế bẫy lại Tôn dung hoa, lúc này nhìn nàng như vậy lại bắt đầu hoang mang, không biết Trang Lạc Yên thật sự bị mưu hại hay là đang vờ diễn kịch nữa.

Còn những người vốn tính đến xem một màn diễn thì lại thất vọng, một trò hề lớn như vậy chắc thế nào cũng có vài chuyện hay để nhìn, nhưng màn dạo đầu sao lại nhàm chán thế này?

Chừng một nén nhang sau, sắc mặt Trang Lạc Yên đã khá hơn đôi chút, nói thêm được vài câu, chợt thấy Cao Đức Trung đi vào, phía sau còn có vài thái giám đi theo, sắc mặt không được tốt lắm.

Về phần Hoàng hậu, vốn đã tươi tỉnh hơn, khi thấy rõ thứ trên khay trong tay mấy thái giám thì hơi sững sờ, ngay sau đó, mặt đã tái đi.

Trong khay là một ít thủy thảo quấn lấy nhau chẳng chịt cùng với một ít dây cỏ nước tét lại, mấy thứ này còn đang rỏ nước ròng ròng, nhìn cũng biết vừa được vớt từ trong hồ ra.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, nô tài vớt được mấy thứ này từ trong hồ sen.”

Hồ sen trong cung cứ một thời gian lại có người dọn dẹp sạch sẽ để tránh cho nước có mùi vị lạ, hoặc là nước không sạch sẽ ảnh hưởng đến hứng thú ngắm cảnh của các chủ tử, cho nên loại cỏ nước và vòng cỏ này vốn không nên có mặt, vì sao lại vớt được chúng từ trong hồ sen này?

Nghĩ đến lời Chiêu sung nghi vừa nói, lúc nhảy vào nước liền có cảm giác chân bị cái gì đó cuốn lấy, các phi tần biến sắc, ánh mắt nhìn Tôn dung hoa cũng thay đổi.

Đã nói mà, trong hậu cung làm gì có kiểu hãm hại vụng về như thế, thì ra Tôn dung hoa muốn “một mũi hai đích”, nếu chỉ mình nàng ta rơi xuống nước, vậy Chiêu sung nghi sẽ bị quy kết tội đẩy nàng ta xuống hồ, nếu Chiêu sung nghi nhảy theo, có thể sẽ chết đuối, bớt được một đối thủ, bởi vì nàng ta biết vị trí đặt cỏ nước mà Chiêu sung nghi thì không.

“Thú vị thật, hồ sen có những thứ này từ khi nào?” Phong Cẩm cười lạnh nhìn Tôn dung hoa đang quỳ, lãnh đạm nói, “Còn gây ra đấy làm gì, tha tiện tì này ra ngoài đi.”

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, thiếp bị oan, là...” Tôn dung hoa còn chưa dứt lời, đã bị mấy cô lớn tuổi bịt miệng kéo ra, đã thế này rồi, làm gì còn tư cách gặp mặt các vị chủ tử.

Hoàng hậu thấy thế, đứng dậy quỳ gối trước mặt Hoàng đế: “Bẩm Hoàng thượng, thiếp quản lý hậu cung không tốt, xin Hoàng thượng trách phạt.”

Phong Cẩm bình tĩnh nhìn nàng ta, thông thả nói: “Chuyện này không liên quan đến Hoàng hậu, đừng nên tự trách.”

Hoàng hậu thở ra nhẹ nhõm, chỉ có Thục quý phi lại nhìn thấy rất rõ, ánh mắt Hoàng thượng nhìn Hoàng hậu đã lạnh hơn xưa đôi chút.

Về phần đương sự, vì đã cạn kiệt sức lực mà ngủ thiếp đi rồi.

11. Chương 11

Chương 11

Tôn dung hoa thân là nữ quyến trong cung, bản thân không đức không tài, lại không tuân phụ đức, nay thu lại phong hào, đầy tới lãnh cung, không có ý chỉ của thánh thượng không được ra khỏi đó.

Một Tôn dung hoa mới phát lên được mấy tháng đã phải thảm đạm rơi xuống đất, làm liên lụy người nhà họ Tôn cũng bị Thánh thượng trách móc dạy con không nghiêm, còn bị hàng ba cấp, cuối cùng, thế lực của Tôn gia trong triều đã dần dần mất đi. Triệu gia là gia tộc có quan hệ thân thiết với Tôn gia cũng mất một cánh tay đắc lực.

Chỉ có người nhà họ Trang vẫn biểu hiện như thường ngày, không nhân cơ hội dâng tấu vì Chiêu sung nghi, khi Hoàng đế tình cờ hỏi tới, chỉ nói con gái đã gả vào hoàng gia, xuất giá tòng phu, tất cả đều nghe theo Hoàng thượng, bọn họ không có ý kiến gì.

Hoàng đế rất hài lòng trước sự thức thời của Trang gia, bèn điều con trai trưởng nhà họ Trang vốn đang ở bộ công sang bộ hộ, làm thị lang bộ hộ như một sự an ủi dành cho họ. Những người khác nhìn vào đều âm thầm mắng to trong lòng, Trang đại nhân quả là lão cáo già, không chỉ giành được ấn tượng tốt trước mặt Hoàng thượng mà còn kiếm cho con mình một tiền đồ đẹp, bộ công và bộ hộ tuy đều thuộc lục bộ nhưng bên nào hơn bên nào kém, ai không nhìn ra?

“Xoảng.” Hoàng hậu xưa nay vẫn vào vai hiền đức giờ đã tức giận đến mức đập vỡ tách trà, nghĩ tới nàng biểu muội đang ở trong lãnh cung lại âm thầm hận bản thân không biết nhìn người, sao khi xưa lại đưa một kẻ ngu ngốc như thế vào cung, khiến mình nay cũng bị mất mặt.

“Hoàng hậu nương nương,” Hòa Ngọc bước lại thay một tách trà khác, trấn an chủ tử mình, “Nay Hoàng thượng cũng không có ý trách phạt nương nương, nương nương cần gì bức bối như vậy, cứ coi như việc này chưa từng xảy ra, ngày xưa thế nào, hôm nay vẫn như thế là được.”

“Sao bốn cung lại không biết nên làm thế nào, có điều nghĩ tới nơi đây ai nấy đều không phải thứ đơn giản, bốn cung lại đau đầu,” Hoàng hậu nâng tách trà, uống một ngụm, cố nén buồn bức trong lòng xuống, “Bên Chiêu sung nghi thế nào rồi? Hôm qua nghe thái y nói cổ họng nàng ta chưa khỏi hẳn, người sai người tới hỏi thăm, nếu bên cung Hi Hòa có cần thứ gì thì cứ nói.”

“Nương nương yên tâm, nô tì đã sai người đi rồi, mấy ngày nay người chưa từng nghỉ ngơi, hay là nên đi nghỉ một lát?” Hòa Ngọc theo Hoàng hậu vào cung đã nhiều năm, thấy Hoàng hậu như vậy thì rất lo lắng.

“Bốn cung làm sao ngủ được?” Hoàng hậu hơi khép mắt, “Cổ nước dưới hồ sen do kẻ nào ném xuống, đã tra ra chưa?”

Hòa Ngọc lộ vẻ ngưng trọng, lắc đầu: “Nô tì điều tra ra, đi qua hồ sen mấy ngày trước đó trừ nô tài trong cung Hi Hòa ra còn có người của mấy chủ tử khác, nhìn đều khả nghi, nhưng mỗi người từng đi qua đều là có chuyện riêng, nô tì vô dụng...”

“Người không cần tự trách, loại người làm ra chuyện chim sẻ bắt ve này sẽ tuyệt đối không để lộ đâu.” Hoàng hậu khoát khoát tay, “Việc này không cần tra tiếp nữa.”

Hòa Ngọc nhìn Hoàng hậu đã trở lại bình tĩnh, thưa “vâng” một tiếng.

Mùa hạ luôn là mùa khiến người ta nóng nảy, gần tới cuối hạ, nắng gắt càng khiến người ta khó chịu, Trang Lạc Yên ở trong cung của mình tĩnh dưỡng, hoa quả và băng làm mát luôn luôn đầy đủ, lại thêm Hoàng đế thường xuyên tới chơi, các nô tài càng thêm không dám sơ suất.

Ngắm một sợi tơ tằm trong tay, Trang Lạc Yên dựa vào ghế quý phi, vẻ mặt thích thú nhẹ nhõm.

“Bẩm chủ tử, thái y tới thăm mạch cho người, đang đợi ở bên ngoài ạ.” Thính Trúc đi vào, thấy chủ tử nhà mình đang ngắm sợi tơ tằm, liền nhớ tới búi cổ nước vớt lên từ hồ sen, mặt hơi biến sắc.

“Để ông ta vào đi.” Đặt sợi tơ sang một bên, Trang Lạc Yên cười cười, giọng vẫn hơi khàn lại khiến người nghe cảm thấy thương tiếc.

“Vi thần ra mắt Chiêu sung nghi.”

“Lô thái y không cần đa lễ,” Trang Lạc Yên mỉm cười đợi Lô thái y đứng dậy, để cung nữ đứng bên cạnh quần sợi tơ bắt mạch lên cổ tay mình, cứ mỗi lần như vậy, nàng lại muốn ngợi ca sự thần kỳ của nền y học Trung Hoa.

Lô thái y đã làm việc ở Thái y viện nhiều năm, những chuyện âm u không thể để người khác biết ông cũng đã nhìn thấy nhiều, kiểu phi tần được sủng ái cũng không kiêu căng như Chiêu sung nghi này là loại người ông không dám làm mất lòng nhất, bởi vì nữ tử như vậy xưa nay đều sống thọ, và thời gian được Đế vương coi trọng cũng càng dài.

“Sức khỏe của Chiêu chủ tử đã khá lên nhiều, chỉ cần kiêng nóng tránh gió, mấy ngày tới đây không được ăn đồ cay nóng, còn lại thì không có vấn đề gì.” Thái y nói rất khéo léo, bề ngoài chỉ tường thuật tình hình sức khỏe của Trang Lạc Yên nhưng lại ngầm muốn biểu thị thiện ý của mình, sức khỏe đã tốt cũng có nghĩa có thể thị tẩm.

Thính Trúc và Vân Tịch đứng hầu bên cạnh nghe thấy vậy bèn lấy vài thứ thường cho thái y, hậu cung không phải là lợi dụng lẫn nhau như thế này sao, nếu giữa đôi bên có lợi ích chung, vậy thì vài chuyện nhỏ có thể châm chước một chút được.

Thái y đi khỏi, Trang Lạc Yên nhìn mấy cung nhân trong phòng, khoát tay: “Thính Trúc và Vân Tịch ở lại hầu hạ là được, những người khác lui cả ra đi.”

“Vâng.” Người hầu nhẹ nhàng lui ra ngoài, Trang Lạc Yên vò sợi tơ trên bàn lại, “Ta thật không ngờ Từ chiêu dung còn biết được chiêu này.” Nếu nàng thực sự không biết bơi, dù có tương kế tựu kế cũng sẽ mất mạng.

Phụ nữ sống trong khuê phòng đương nhiên đều không biết bơi, nhảy xuống nước, bị dây cỏ nước cuốn lấy thì nhất định phải chết. Từ chiêu dung bày ra chiêu này, dù là mình hay Tôn dung hoa mất mạng, người còn lại chắc chắn sẽ bị Hoàng đế trách phạt, quả là một mũi tên trúng hai đích.

Chỉ e điều duy nhất ngoài kế hoạch của nàng ta là Trang Lạc Yên biết bơi. Trang Lạc Yên ném sợi tơ rồi sang bên cạnh chiếc tách, thấy sợi tơ trắng dính vào nước trà, thản nhiên nói: “Xưa nay người của cung Hi Hòa chúng ta thường ngủ sâu, buổi tối không thấy cái gì không nên thấy. Trà này đã nguội rồi, bưng ra ngoài đổ đi.”

“Vâng.” Vân Tịch nâng tách trà ra ngoài.

Thính Trúc cầm quạt đi đến phe phẩy cho Trang Lạc Yên, hạ giọng hỏi: “Chủ tử, sao Từ chiêu dung lại đoán được Tôn dung hoa sẽ làm như vậy?”

“Hoặc là bên cạnh Tôn dung hoa có người của nàng ta, hoặc là...” Trang Lạc Yên cười nhạt, có thể vị này đang tính phải người đẩy nàng vào hồ, bất kể là loại nào, vị Từ chiêu dung này muốn “xử” mình là điều chắc chắn.

Thính Trúc cũng nghe ra ẩn ý trong lời Trang Lạc Yên, nghiêng răng nói: “Tính giỏi lắm!”

“Một thủ đoạn cón con như thế đã là gì,” Trang Lạc Yên híp mắt ngáp một cái, “Đàn bà trong cung này ai không sẵn vài kế hại người, Từ chiêu dung có gan làm thì một khi bị phát hiện sẽ có gan đổi trắng thay đen, khắp nơi đều có tai mắt cả đấy.”

Thính Trúc không ngờ Trang Lạc Yên nói đến chuyện này còn bình tĩnh được như vậy, nàng hơi thất vọng hỏi: “Chẳng lẽ chủ tử cũng đành chịu thiệt để cho ả ta hãm hại mình như thế sao?”

“Chịu thiệt là thế nào?” Trang Lạc Yên mở mắt cười cười, ca ca cùng mẹ với chủ nhân thân thể này nhờ đó lên chức, nhìn thái độ của Hoàng đế, có vẻ cũng không hẳn là không có chút tình nghĩa gì với nàng, chí ít là nay nàng đã lọt vào mắt hán, còn đó là phúc hay họa thì còn chưa biết được.

Trước ngự án, Phong Cẩn khép đám tấu chương vụn vặt kia lại, ngẩng đầu nhìn Cao Đức Trung đang đứng bên cạnh: “Cao Đức Trung, Chiêu sung nghi cung Hi Hòa thế nào rồi?”

“Bẩm Hoàng thượng, vừa rồi người bên Thái y viện đã báo lại, Chiêu chủ tử đã khỏe, chỉ có tiếng nói còn hơi khàn, mấy ngày này không được ăn đồ cay nóng, tránh nóng tránh gió thôi.” Biết Hoàng đế có chút quan tâm đến chủ nhân cung Hi Hòa, Cao Đức Trung rất để bụng những chuyện liên quan đến nàng ấy.

“Nếu thế, bảo điện Trung Tĩnh đưa băng tới cung Hi Hòa đầy đủ, hoa quả tươi cũng đưa tới nhiều chút.” Phong Cẩn nghĩ nghĩ một hồi, “Thuận tiện phái người hỏi Chiêu sung nghi, tay nghề đầu bếp của cung Hi Hòa có được không, nếu không được việc thì đổi người khác.”

“Hoàng thượng chu đáo cẩn thận, nô tài gọi người đi hỏi ngay đây.” Cao Đức Trung hơi do dự một lát mới hỏi, “Vừa rồi thái giám nội thị thấy Hoàng thượng đang bận việc nên không dám quấy rầy, nô tài cả gan thay nội thị giám hỏi một chút, hôm nay Hoàng thượng có lật thẻ bài không?”

“Nếu Chiêu sung nghi đã bình phục thì tối nay đi cung Hi Hòa đi.” Phong Cẩn lại cầm tấu chương lên, “Chiêu sung nghi bị chấn kinh không nhỏ, nên tối an ủi một chút mới phải.”

“Vâng.” Cao Đức Trung thấy Hoàng đế không muốn nói tiếp bèn an phận đứng một bên, có điều trong lòng bắt đầu nhớ xem ngày xưa có từng đối xử sơ suất với vị chủ nhân cung Hi Hòa kia không. Nhìn một cách khách quan thì, Hoàng thượng đối với vị chủ nhân cung Hi Hòa này đúng là có một chút ân sủng đặc biệt.

“Người nói hôm nay Hoàng thượng chọn cung Hi Hòa?” Yên quý tần nghe người hầu báo lại, sắc mặt nhanh chóng âm đạm, bóp chặt một nụ hoa trong tay, cười lạnh nói, “Nàng ta quả là có chút thủ đoạn đấy.”

Tôn dung hoa thất thế, ngay cả Hoàng hậu cũng bị liên lụy mất mặt, chỉ có vị Chiêu sung nghi này càng lúc càng được Hoàng thượng yêu thích, đến cả nhà ngoại cũng nhận được ân điển, rơi xuống hồ một lần, lại vớt được một món hời thật lớn.

Thảo nào... có người mong muốn nàng ta... chết đi!

Chuyện Hoàng thượng tới cung Hi Hòa hoàn toàn nằm trong dự tính của mọi người, đồng thời cũng là chuyện khiến bọn họ nghiêng răng nghiêng lợi, song ai cũng không dám nhảy ra kiểm chuyện với Chiêu sung nghi, dù hậm hực trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn nói cười vui vẻ.

Yêu tinh đánh nhau xong, Trang Lạc Yên dựa sát vào ngực Hoàng đế, đêm nay anh chàng này rất dịu dàng, xem chừng cũng khá lo lắng cho tình trạng của nàng, điều này làm cho Trang Lạc Yên nghĩ đồng chí Hoàng đế còn chưa hoàn toàn là cầm thú.

Có lẽ ban ngày ngủ hơi nhiều, lúc này Trang Lạc Yên hoàn toàn không hề buồn ngủ, chỉ bám vào ngực Hoàng đế như thể không muốn rời xa, chầm chậm nhắm hai mắt lại lắng nghe từng động tĩnh ban đêm.

“Ái phi không ngủ được?” Đêm tối yên tĩnh, đột nhiên tiếng nói của Hoàng đế truyền tới, Trang Lạc Yên không ngờ hắn còn chưa ngủ, sững sốt một lát mới nói, “Hoàng thượng còn chưa ngủ ư, thiếp làm phiền đến ngài sao?” Nói xong liền nhích đầu khỏi ngực Hoàng đế.

Vươn tay níu người lại, vuốt ve mái tóc mềm mượt mát lạnh, giọng Phong Cẩn hơi khàn khàn: “Mỹ nhân trong lòng, trăm sao ngủ được.” Nói xong, cúi đầu hôn nhẹ lên má người nằm trong ngực, gương mặt này mặc dù không phải đẹp nhất nhưng sạch sẽ, không có mùi vị phấn son, mỗi khi nhìn lại khiến hắn muốn hôn vài lần.

Trong bóng đêm, Trang Lạc Yên cười nhẹ, khi ở trên giường vị Hoàng đế này luôn tán tỉnh rất khá, tay nàng cũng đặt vào lồng ngực của hắn, cười nói: “Hoàng thượng cứ luôn khen thiếp như vậy, thiếp sợ sẽ có ngày mình quên mất bản thân là ai.” Nói đến đó, tựa hồ phát hiện mấy lời này không ổn lắm, nàng dừng ngang, chuyển câu chuyện, “Hôm nay trong cung có một hoa tượng nói, hoa sủng Hoàng thượng tặng thiếp đã qua mùa rồi.”

Hoa cũng có ngày úa tàn, mỹ nhân sao lại không ó lúc tàn tạ héo hon?

Phong Cẩn vỗ nhẹ lên lưng Trang Lạc Yên: “Chỉ là một bông hoa sủng thôi, ái phi thích hoa gì, trăm bảo người mang tới cho nàng là được, hoa có nở ắt có tàn, trăm không nghĩ ái phi cũng là người vì hoa tàn mà thương tiếc đấy.”

“Thì ra trong mắt Hoàng thượng, thiếp là một kẻ phạm tục chỉ biết ăn uống không hiểu phong hoa tuyết nguyệt.” Trang Lạc Yên hơi hờn dỗi, ngay sau đó lại hít vào một cái, như thể cũng biết mình là người thế nào vậy.

Phong Cẩn cười ra tiếng, lát sau mới lên tiếng: “Trước trăm đã nói với nàng rồi, trong cung có bao giờ thiếu phi tần am hiểu cầm kỳ thi họa phong hoa tuyết nguyệt đâu, ái phi không cần tự so sánh mình với người khác, nàng đương nhiên không giống mọi người.”

Những lời đàn ông nói sau khi hoan lạc đều không thể tin được, Trang Lạc Yên cũng tự hiểu vị trí của mình, song nàng cũng biết, nếu mình yêu người đàn ông này thì sẽ phản ứng thế nào khi nghe những lời đó.

Có đôi khi, ngôn ngữ không đủ để biểu đạt tình cảm của một người mà phải dùng đến ngôn ngữ cơ thể để thể hiện.

Phong Cẩn cảm nhận được người tựa vào lòng mình đang hơi run run, thậm chí ngay cả lời cũng không cất nổi. Hắn bắt đầu ngấm lại, loại tán tỉnh tương tự mình đã từng nói với bao nhiêu phi tần, và họ đã phản ứng thế nào?

“Đối với thiếp, Hoàng thượng cũng là đặc biệt nhất.”

Thanh âm hơi khàn khàn lại thoáng run rẩy, không phải vì cổ họng chưa khỏi hẳn, Phong Cẩn biết, là vì người này đang kích động vô cùng.

“Ngủ đi.” Hắn vỗ nhẹ lên lưng nàng, một câu “không giống” đối lấy “đặc biệt nhất”, lần này hắn lời không nhỏ.

Tuy nghĩ như vậy, bàn tay đang vỗ lưng nàng nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Sáng sớm, thái dương ngày mới chưa mọc lên, Phong Cẩn đã thức dậy. Ngón tay nõn nà như ngó sen sửa sang vật áo cho hắn, sau đó đeo ngọc bội túi thơm lên đai lưng giúp hắn, hình như đây là lần đầu tiên nàng giúp hắn sửa sang y phục lên triều, rõ ràng chân mày khéo mắt đều lộ ra nét mệt mỏi nhưng ánh mắt vẫn trong trẻo không sao tả xiết, như thể tìm được hi vọng cho ngày mai, thoáng chốc đã bừng lên rạng rỡ.

“Hoàng thượng khởi giá.”

Người con gái yếu điệu trong làn váy mềm hơi liêu xiêu cúi người hành lễ, bị hắn đưa tay cản lại, thấp giọng cười nói: “Đêm qua ái phi vất vả rồi, vẫn nên đi nghỉ một lát.” Nói xong, thấy nàng nở nụ cười tươi tắn như hoa mới quay người đi ra ngoài.

Đế vương đều không thích quay đầu, trong mắt bọn họ, luôn là người khác nhìn bọn họ đi mất, còn họ chưa bao giờ cần quan tâm ánh mắt người nhìn theo sẽ thế nào, bởi không cần nhìn, bọn họ cũng biết, trong mắt người đó luôn là kính cẩn, sợ hãi và thấp thỏm không yên.

Phong Cẩn đi tới cửa, không hiểu vì sao, không hề có bất kì dự liệu nào, đột nhiên quay đầu lại, một cái quay đầu, liền thấy được tình yêu không thể che giấu trong mắt một nữ tử. Ánh mắt này dường như trong quá khứ hắn đã từng nhìn thấy từ nàng, nhưng khi đó nàng che giấu quá nhanh, mà lúc ấy hắn cũng không quan tâm trong mắt nàng là loại tình cảm gì.

Chiêu sung nghi hình như không ngờ Hoàng thượng quay đầu nhìn lại, hơi hoảng hốt, sau đó cúi đầu nghiêng người hỏi: “Hoàng thượng còn quên gì chăng?”

“Không có,” Phong Cẩn bình thản nói, “Nghỉ ngơi cho khỏe, trầm đi đây.”

Ngự giá của Đế vương rời khỏi cung Hi Hòa, hướng về phía điện Kim Loan, vì trời chưa sáng rõ, trên bầu trời vẫn còn thấy được mây vì sao lấp lánh. Cao Đức Trung cúi thấp đầu đi bên kiệu vua, suốt dọc đường an tĩnh, ra khỏi nội cung, lại đột nhiên nghe thấy tiếng Hoàng thượng.

“Cao Đức Trung, lát nữa người bảo người đem chiếc cốc bằng ngọc lưu ly bát bảo có khắc hoa súng đưa đến cung Hi Hòa.”

“Vâng, thưa Hoàng thượng.” Cao Đức Trung thoáng giật mình, cốc bằng ngọc lưu ly bát bảo chỉ có vài chiếc, mà chiếc có khắc hoa lại càng tinh xảo, đẹp đẽ, Hoàng thượng muốn ban cho vị chủ nhân ở cung Hi Hòa kia? Nếu ông nhớ không lầm, trong cung chỉ có Hoàng hậu và Thục quý phi là từng được ban thưởng cốc bằng ngọc lưu ly bát bảo, ngay cả vị Yên quý tần rất được sủng ái mấy năm gần đây cũng không hề có.

Nhớ tới ngày trước khi Chiêu sung nghi thất thế, Cao Đức Trung cảm khái, trong hậu cung có lên có xuống, chưa tới giờ khắc cuối, chưa biết ai thắng ai thua.

Trong cung Thái hậu, chỉ vài phi tần có vai vế được ngồi, Trang Lạc Yên ngồi bên dưới Từ chiêu dung, cùng các “đồng nghiệp” khác nghe Thái hậu giảng dạy đức dung của người phụ nữ.

Thái hậu nói vài câu râu ria xong, nhìn về phía Trang Lạc Yên đang ngồi ngay ngắn kính cẩn, hỏi: “Hôm trước nghe nói có kẻ không ra gì làm hại Chiêu sung nghi ngã xuống hồ, nay đã bình phục?”

“Làm phiền đến Thái hậu nương nương phải bận tâm, tần thiếp đã bình phục ạ.” Trang Lạc Yên đứng dậy nghiêng người, “Để Thái hậu nương nương lo lắng, tần thiếp thật có tội.”

“Người vô cớ phải chịu khổ, nào có tội gì.” Thái hậu từ ái cười cho nàng ngồi xuống, lại thở dài nói, “May mà Hoàng thượng anh minh, không để người phải chịu oan khuất, trong cung này luôn có vài kẻ tham lam như vậy đấy, quả thực nên cảnh cáo một chút, Hoàng hậu thấy có đúng không?”

“Con dâu xin ghi nhớ lời mẫu hậu dạy.” Hoàng hậu gượng cười thật đoan trang, đứng dậy hành lễ với Thái hậu.

Mọi người ở đây đều biết Thái hậu đâu phải quan tâm tới Chiêu sung nghi, chẳng qua chỉ muốn nhân cơ hội này làm Hoàng hậu mất mặt mà thôi, nếu không sao lại nói thẳng thừng đến thế? Song, những chuyện này không liên quan đến họ, họ cứ coi như đang xem kịch là được.

Nhìn vẻ mặt ngượng ngùng xấu hổ của Chiêu sung nghi, bọn họ lại thấy buồn cười trong lòng, việc này vốn không có quan hệ gì với nàng, nàng là người bị hại, nghe nói thế lại cảm thấy xấu hổ, đúng là còn vụng về lắm, chẳng lẽ nàng dựa vào vẻ vụng về ấy hấp dẫn ánh mắt của Hoàng thượng?

Không quan tâm các phi tần nghĩ gì, Trang Lạc Yên quyết tâm không gia nhập ván cờ của Thái hậu và Hoàng hậu, làm mất lòng ai cũng sẽ nhận kết cục rất thảm, mà trong tình hình này, không ai có thể thực sự lấy lòng cả hai bên, nàng tự thấy mình không có khả năng ấy, và cũng sẽ không cố gắng đi làm loại chuyện này.

Trong cuộc chiến vừa rồi, Thái hậu chiếm thế mạnh hơn. Trang Lạc Yên theo các phi tần ra khỏi cung An Khang, nhìn theo phượng giá rời đi, chờ các phi tần địa vị cao hơn lên kiệu rồi bản thân mới ra về.

Không biết có phải trùng hợp chẳng, kiệu của Trang Lạc Yên và Tương hiền tần cái trước cái sau đi một đường, Trang Lạc Yên nghĩ một chút rồi mời Tương hiền tần cùng tiến lên ngang mình.

“Tinh thần của Chiêu sung nghi muội muội hình như đã khá lên nhiều.” Tương hiền tần cố khen một câu, dưới bóng cây, cười rất dịu dàng, “Ta cũng yên tâm hơn rồi.”

“Cảm tạ tỉ tỉ đã nhớ tới.” Trang Lạc Yên cười cười, “Chỉ rơi xuống nước một chút, đâu phải chuyện lớn gì.”

“Muội muội thật là rộng lượng,” Tương hiền tần vẫn cười tủm, đột nhiên nói, “Hôm trước Hoàng thượng vừa đặc biệt ân chuẩn Thục quý phi về thăm nhà, thật đúng là ân điển lớn.”

Trang Lạc Yên hơi ngạc nhiên, không ngờ Tương hiền tần sẽ nói chuyện này với mình. Đối với nữ tử trong cung, đừng nói về thăm nhà, ngay cả chuyện được gặp người nhà cũng đã là ân điển của Hoàng đế ban cho, chưa nói phi tần cấp thấp như nàng, kể cả “đẳng cấp” như mấy người Hoàng hậu, Thục quý phi, e là mỗi năm cũng khó được gặp người nhà một lần.

Nghĩ vậy, Trang Lạc Yên không thể không cảm thán, các loại phim truyền hình về cung đình kiếp trước đúng là “điều” thật, nào là cha mẹ anh chị em của phi tần vào cung gặp mặt như đi chợ, nào là bàn bạc kế sách đối phó này nọ, khi đến nơi đây nàng mới biết thế nào mới thực sự là “hậu cung không được tham gia chính sự”, là “cung đình là nấm mồ chung của phụ nữ”.

Nghĩ lan man một chút, Trang Lạc Yên quay sang cười nói: “Thục quý phi vào cung đã vài năm, nay Hoàng thượng đặc biệt cho phép về thăm nhà, hiển nhiên là hoàng ân như biển.”

“Đúng là hoàng ân như biển.” Tương hiền tần nhớ lại, mình vào cung đã bao năm, chỉ có một lần được gặp người nhà, năm ấy mưa thuận gió hòa, Hoàng thượng đặc biệt cho phép các phi tần được gặp người thân, không phải mình nàng mới được.

Trang Lạc Yên vẫn không chắc chắn về thái độ của Tương hiền tần với mình, nói là địch, nàng ấy chưa từng hãm hại mình, đôi khi còn ra vẻ tình cờ nhắc nhở mình một chút; nói là bạn, không thấy nàng ấy có ý định lôi kéo mình, người này dường như chỉ muốn cố gắng sống bình thản hết cuộc đời tại đây, đồng thời thờ ơ xem người khác diễn trò. Nhưng chính cuộc sống của người này khiến Trang Lạc Yên thấy rõ, một phi tần được sủng ái sẽ phải nhận loại đối xử như thế nào.

Một hiền tần, trong cung được coi là một chủ tử không lớn cũng không tính nhỏ, vậy mà lại không mời nổi một thái y được việc, đồ dùng thường ngày cái gì cũng thiếu. Với một người thích hưởng thụ như Trang Lạc Yên, cuộc sống như thế thực sự không thể coi là dễ chịu.

Nhưng vị Tương hiền tần này hình như chưa bao giờ vô duyên vô cớ nói những lời vô ích vô can với mình, lần này nhắc tới chuyện Hoàng đế cho phép Thục quý phi về thăm nhà là có ý gì?

Là muốn nhắc nhở mình về mức độ được sủng ái của Thục quý phi để mình cẩn thận, hay còn ngầm ý nào khác?

Chuyện Thục quý phi được về thăm nhà đâu phải một bí mật, nhà họ Tô trên triều không phải là một vọng tộc hạng nhất nhưng bởi vì Hoàng thượng cho phép Thục quý phi về thăm nhà, các quan viên khác cũng cần trọng hơn với họ.

Triều đình và hậu cung, tuy luôn nhấn mạnh rằng không thể có liên hệ với nhau nhưng đôi khi lại có dính líu chặt chẽ, nghiêm khắc mà nói, thậm chí là có vinh cùng hưởng, động một bên thôi cũng khiến cả hai phía chấn động.

Nhà họ Triệu thì ngược lại, gần đây thế lực của họ trên triều ngày càng lụn bại, trước đó con gái nhà họ Tôn – gia tộc thân thiết với họ, ám hại con gái họ Trang đang được Hoàng đế sủng ái, làm hại Tôn gia bị Hoàng đế trách mắng, Triệu gia cũng bị hắt hủi lây, hiện tại ngay cả một gia tộc từng bị bọn họ chèn ép như Tô gia cũng gián tiếp nhận được ân điển của Hoàng đế khi Thục quý phi được về thăm nhà, như vậy, Triệu gia càng lúc càng thất thế.

Các phi tần trong cung thấy Hoàng hậu bị mất mặt, đều cùng nhau đoán xem liệu Hoàng hậu có gây khó dễ cho Chiêu sung nghi hay không, bởi nếu không phải vì Chiêu sung nghi, Hoàng hậu cũng không đến mức xấu mặt thế này. Song thật đáng tiếc, Hoàng hậu đã sống trong cung lâu như vậy, đương nhiên sẽ không vì nóng giận nhất thời mà hành động nông nổi. Thời gian này, ngoại trừ thỉnh thoảng phái người hỏi thăm sức khỏe của Chiêu sung nghi, Hoàng hậu còn ban thưởng không ít đồ để Chiêu sung nghi bồi bổ, thể hiện sự rộng lượng của một Hoàng hậu, khiến người ngoài muốn xem trò vui đều thất vọng.

Ngày Thục quý phi xuất cung về thăm nhà được ấn định là mừng Sáu tháng sau, mấy ngày gần đây có vài phi tần phân vị thấp đến lấy lòng Thục quý phi, còn các phi tần khác chỉ thờ ơ nhìn, coi như việc này không liên quan đến họ.

Trang Lạc Yên chứng kiến những động thái gần đây trong cung, chợt nhớ lại một đoạn văn miêu tả cảnh phi tần về thăm nhà trong một danh tác đời trước từng đọc, nhìn thì thấy rất có thể diện, nhưng chẳng qua chỉ là chút le lói cuối cùng khi phồn hoa qua đi. Những ngày gần đây, thái độ của Hoàng đế đối với Hoàng hậu không thay đổi nhiều lắm nhưng lần này cho Thục quý phi về thăm nhà, đánh chết Trang Lạc Yên cũng không tin Hoàng hậu không hề vướng mắc trong lòng.

Ở nơi này, nữ tử nào cũng là kẻ đáng thương, mặc dù tay dính đầy máu tươi nhưng không phải hạng người cùng hung cực ác. Họ đều là vật hy sinh của bề trên, dùng một đời mình đổi lấy yên ổn vinh hoa cho gia tộc, dù rằng, một khi bước chân vào hậu cung, được nhận thánh sủng có lẽ sẽ được hào quang vô hạn, nhưng...

“Thật là đáng tiếc.” Thổi nhẹ lá trà trên mặt nước, Trang Lạc Yên ngẩng đầu thở dài một hơi, một phi tần không có bao nhiêu gánh nặng trên vai như nàng chắc không nhiều, những nữ tử trẻ trung, xinh đẹp như hoa như ngọc và đầy sức sống lại phải lãng phí thanh xuân, mơ ước, thậm chí là lãng phí cả cuộc đời ột người đàn ông, thật là đáng tiếc. Nếu ở kiếp trước, người đàn ông này sẽ phải chịu bao nhiêu sự nguyên rủa của các bạn đồng giới đây?

“Bẩm chủ tử, Hoàng hậu nương nương phái người tới nói, trưa nay Hoàng hậu nương nương mở yến thưởng cúc phẩm cua, mời người tới dự.”

Thính Trúc đi vào phòng, thấy chủ tử ỷ người bên giường, bưng tách trà trầm tư, bèn hơi nhỏ giọng thông báo, “Nhiều chủ tử các cung cũng được mời đi, nô tì còn nghe nói, Hoàng thượng xử lý chính sự xong, có thể cũng tới.”

“Thường cúc phẩm cua vào lúc này?” Trang Lạc Yên nhìn ra khoảng nắng chói chang ngoài cửa sổ, lúc này không phải thời điểm cúc nở đẹp nhất, cũng không phải thời điểm ăn cua ngon nhất, Hoàng hậu làm vậy là có ý gì?

“Lúc này cua không được béo, ăn hẳn chưa đủ ngon, có lẽ là muốn nếm thử cái mới mẻ một chút thôi, muốn ăn loại cua biển ngon nhất thì còn phải chờ thêm hai tháng nữa.” Thính Trúc cười cười, thay đũa hoa đã héo trong bình, nhìn về phía Trang Lạc Yên vẫn bình thản như không, “Nhưng vào thời tiết này không thể ăn quá nhiều cua đâu, chủ tử thích thì cũng phải cố nhịn, kéo ăn nhiều, bị lạnh bụng thì phiền lắm.”

Chẳng qua chỉ là muốn nếm thử cái tươi mới, không thể ăn nhiều?

Trang Lạc Yên cười nhạt, đặt trà trong tay xuống, cầm quạt chậm rãi phe phẩy: “Vậy thì ta vẫn nên chú ý một chút, bảo người trong cung chuẩn bị kiệu, khi nào đến giờ thì đi.”

Làm Hoàng hậu cũng không dễ dàng chút nào, mấy ngày nay Thục quý phi đang nổi bật hẳn lên, nàng ta muốn mượn yến hội này để cảnh cáo vài vị phi tần quá “tích cực” rằng, Thục quý phi dù được sủng ái đến đâu vẫn chỉ là một quý phi mà thôi, nàng mới thực sự là người đứng đầu hậu cung này.

Là một thành viên của hậu cung, có thể không quan tâm xem Hoàng đế có sủng ái mình nhất hay không nhưng nhất định phải lưu ý địa vị của Hoàng hậu là nàng đây, dạo này Thục quý phi quá nổi bật quả thật khiến nàng hơi bất mãn.

Yến hội này, e là còn có mục đích cảnh cáo Thục quý phi, Hoàng đế lại còn muốn tới dự, đồng chí này thật đúng là chỉ sợ hậu cung không đủ loạn, lần này còn muốn đứng ra làm chỗ dựa cho Hoàng hậu phát uy.

Lúc Trang Lạc Yên tới ngự hoa viên, không quá sớm cũng không quá muộn, chủ trì là Hoàng hậu đã tới, nàng lại gần lễ phép cúi chào, Hoàng hậu rất ôn hòa với nàng, còn bố trí cho nàng một vị trí tốt, đủ để biểu hiện địa vị “được trọng dụng” trong cung của Trang Lạc Yên.

Sau đó là các phi tần tốp năm tốp ba tới, Thục quý phi và Tô tu nghi đến khá trễ. Thục quý phi mặc bộ váy màu hồng đào, khuôn mặt cũng kiêu diễm như hoa đào mới nở, ở đây tuy có khá nhiều phi tần trẻ tuổi hơn Thục quý phi nhưng khi so sánh với nàng ta thì vẫn không bằng một phần.

“Tần thiếp ra mắt Hoàng hậu nương nương, tần thiếp tới muộn, xin Hoàng hậu nương nương thứ tội.” Thục quý phi vẫn dịu dàng tao nhã không hề thay đổi, luôn khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy đây là một người vô cùng tốt đẹp, mặc dù nàng ta tới muộn nhưng sẽ không khiến người khác thấy nàng ta sơ suất, người như vậy dường như trời sinh đã mang theo khí chất khiến người ta có thiện cảm, để người chưa biết nàng sẽ đem tất cả những từ ngữ đẹp nhất dùng cho nàng.

Trang Lạc Yên biết, một người đàn bà như vậy rất đáng sợ, nhan sắc khuynh thành, tư thái tao nhã, xuất thân không thấp, lại có đầu óc có thủ đoạn, hơn nữa còn giỏi ẩn nhẫn, người như Thục quý phi này, nếu không đến đường cùng thì không nên đối địch với nàng ta, bởi đối địch với một người như thế là một loại chuyện rất khó khăn và thống khổ.

“Thục quý phi gần đây bận rộn, muộn một chút cũng bình thường, huống chi là do bốn cung tới hơi sớm.” Hoàng hậu cười, cho Thục quý phi ngồi xuống, quay đầu nói với thái giám bên cạnh, “Nếu Thục quý phi và Tô tu nghi đã tới, vậy khai yến đi.”

Thế này chẳng phải cố tình ám chỉ ọi người ngồi đây, yến hội kéo tới bây giờ mới bắt đầu đều là do Thục quý phi và Tô tu nghi hay sao? Hoàng hậu quả rất am hiểu chuyện gây thù chuốc oán với chị em họ Tô.

Lúc này tuy không phải đúng độ hoa cúc nhưng mấy bồn cúc trên quý được khiêng ra cũng khiến Trang Lạc Yên nổi hứng thú, nếu Hoàng hậu đã nói thưởng cúc, nàng không nên lãng phí một phần tâm sức của Hoàng hậu, có phải không nào?

Khi ăn cua, trình tự hơi phức tạp, nhưng người ngồi đây có ai phải tự động tay đâu, Trang Lạc Yên ăn một cái bánh bao nhân gạch cua chỉ nhỉnh hơn ngón tay cái một chút, thấy hơi ngấy, liền nhấp một hớp trà hoa cúc súc miệng, nhìn mấy bồn hoa sắc sỡ các màu đặt bên cạnh, ngẩn ra.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Nhân cơ hội đứng dậy hoạt động dạ dày một chút, Trang Lạc Yên hành lễ xong thấy Đế Hậu cùng nhau ngồi xuống, mắt không tự chủ lại liếc sang bàn Thục quý phi, thấy nàng ta vẫn tươi cười như cũ, không biết trong lòng có cười được như vậy không.

“Các ái phi không cần đa lễ, bữa tiệc hôm nay, trăm vốn không định đến nhưng nghĩ Hoàng hậu vất vả chuẩn bị, trăm không đành lòng lãng phí tấm lòng của Hoàng hậu.” Nói xong, tự tay gấp một chiếc bánh bao gạch cua vào bát Hoàng hậu.

Các phi tần nghe vậy, lập tức nói đuôi nói Hoàng hậu nương nương vất vả, yến hội rất thịnh soạn...

“Chiêu sung nghi muội muội không thích ăn bánh bao nhân gạch cua thì có thể nếm thử món thịt cua chưng trứng, món này ngon mềm không ngấy, chắc là hợp với khẩu vị của muội.” Yến hội tiếp tục được một lát, Từ chiêu dung ngồi phía trên Trang Lạc Yên cười cười, nhẹ nhàng mở miệng, “Sung bàn chữ thục đôi lâm lang, chanh cao tương tiết điều kham thường, nhất đầu phách khai hồng ngọc mãn, song ngao la xuất qỳnhh tô hương(*), mỹ vị như thế, muội muội đừng nỡ bỏ qua.”

(*) Trích trong bài “Cua” của Đường Ngạn Khiêm, một nhà thơ đời Đường. Dịch nghĩa: Đây mâm cua chín chất như núi, thêm chanh dầu muối lại càng ngon. Một tay tách thịt đỏ tựa ngọc, đôi càng béo ngậy thực là thơm.

Trang Lạc Yên bị mấy câu thơ đột nhiên nhảy ra từ miệng Từ chiêu dung làm cho giật mình sững sờ, nhưng nàng phản ứng lại rất nhanh, thấy Hoàng đế và Hoàng hậu đã chú ý tới động tĩnh bên này bèn cười nói: “Thịt cua đúng là rất tuyệt, có điều hoa cúc cũng rất đẹp, muội muội nhất thời mải ngắm hoa mà quên mất một bàn mỹ thực.” Nói xong, đứng dậy nghiêng người với Hoàng đế và Hoàng hậu, “Hoa cúc do Hoàng hậu nương nương chuẩn bị thật quá đẹp, tần thiếp không quen làm hai việc cùng lúc, chỉ mải thưởng cúc, quên mất bàn cua cũng rất ngon này.”

“Thật hiếm thấy người chỉ thích ăn ngon như nàng lại mải ngắm hoa quên đồ ăn, chứng tỏ hoa cúc này quả là rất đẹp, ngay cả một tục nhân chỉ biết cái ăn như Chiêu sung nghi cũng quên ăn vì hoa.” Phong Cẩn mỉm cười, lại thưởng vài thứ cho Hoàng hậu, quay sang thấy Trang Lạc Yên dường như hơi xấu hổ, liền cười trêu, “Hoàng hậu, đợi lát nữa nhớ sai người mang cho tục nhân này vài món đi, kéo đợi lúc nàng ta nhớ tới ăn thì lại phải tiu nghỉu thất vọng.”

Hoàng đế nói mấy câu này, nghe qua không có gì đặc biệt, nhưng nếu nghe kỹ sẽ khiến người ta cảm thấy quan hệ giữa Hoàng hậu và Chiêu sung nghi rất là hòa thuận thân thiết.

Thục quý phi mỉm cười nhìn Hoàng đế và Hoàng hậu một cái, lại cúi đầu rất nhanh.

Mọi người ở đây đều hiểu, Hoàng đế làm như vậy là muốn nói cho tất cả, Hoàng hậu vẫn là người đứng đầu hậu cung này, chuyện giữa Tôn dung hoa và Chiêu sung nghi đã qua rồi, sau này đừng kéo chuyện đó lên người Hoàng hậu nữa.

Hậu cung không có nữ tử nào vùng về ngu ngốc, ai nấy đều hiểu, mà người làm Hoàng đế như Phong Cẩn cũng hiểu. Tâm trạng của Đế Hậu rất tốt, yến hội đương nhiên thuận lợi tiến hành đến phút cuối, còn Chiêu sung nghi bị Hoàng đế trêu chọc đôi câu, trong mắt mọi người, không phải mất mặt mà là rất có thể diện.

Hoàng thượng biết Chiêu sung nghi thích mỹ thực, đúng là phải có đôi chút thực lòng quan tâm đến nàng ta, au này gặp nàng ta vẫn nên khách khí một chút, để tránh chuốc phiền toái vào thân mà còn không hay biết.

Nhưng, cũng chỉ đến thế mà thôi, bởi vì ở đây còn nhiều phi tần được sủng ái hơn, như Trang Lạc Yên này, nhiều nhất chỉ tính là được chú ý chứ chưa tới mức thánh sủng nổi trội.

Có lẽ, chỉ có Cao Đức Trung đứng trong góc mới hiểu được, mấy câu nói của Hoàng thượng hôm nay, không chỉ bảo vệ tôn nghiêm của chính cung Hoàng hậu ở hậu cung này, mà còn...

Nhìn thoáng qua vị Chiêu sung nghi không nổi bật lắm trong đám phi tần, một vị phi tần địa vị không cao lại phải đứng trên đầu sóng ngọn gió, không coi là chuyện tốt, huống chi điều tiếng còn liên lụy đến triều chính và chính cung nương nương.

Khi nắng gắt đầu thu mát dần uy thế của mình, Thục quý phi cùng đoàn nghi trượng hoàng quý phi về thăm nhà, trong đêm tối, đội ngũ xa hoa khiến tất cả phi tần đều phải đỏ mắt, cỗ xe bát bảo xông hương họa phượng, trong ghen ghét, đố kỵ và ước ao của bao người, chậm chậm ra khỏi cung.

Trang Lạc Yên tựa vào cửa sổ, nghe ồn ào bên ngoài vọng lại, không khỏi buồn cười, đưa tay sửa lại tóc mai trên trán, vươn đầu ra bên ngoài: “Đêm nay trăng rất tròn và sáng nhỉ?”

Vân Tịch thấp từng ngọn nến trong phòng, đi tới sau lưng Trang Lạc Yên, sắc mặt quan tâm: “Chủ tử, giờ đã vào thu, đêm lạnh rồi, nô tì lấy thêm áo choàng cho người nhé?”

“Ta nào có yếu đuối như vậy đâu.” Trang Lạc Yên lùi về, cười nói, “Hiếm có ngày mát mẻ như thế, cô nhóc này lại muốn ta mặc thêm áo.”

Thấy sắc mặt chủ tử vẫn bình thường, hình như không hề có ý nhớ nhà, Vân Tịch cũng buông xuống lo âu trong lòng.

Nhìn ra ngoài hành lang, những ngọn đèn cung đình lập lòe theo gió, Trang Lạc Yên khẽ thở dài: “Ngày xưa chưa từng cẩn thận ngắm kĩ ánh trăng, hôm nay tĩnh tâm nhìn, mới hiểu vì sao nhiều thi nhân gửi tình vào trăng đến thế.”

“Nô tì không được đọc nhiều sách, nhưng vẫn còn nhớ câu thơ mà chủ tử thích nhất kia: Thấy trăng thoát mới là ai, trăng song thoát mới soi người năm nao? Người sinh... Người...(*)”

(*) Trích trong bài “Đêm trăng hoa trên sông xuân” của Trương Nhược Hư, bản dịch của Tần Đà.

“Người sinh mãi, kiếp nào cho hết. Nhìn trăng song năm hết không sai.” Trang Lạc Yên cười cười, đọc tiếp hai câu sau, nhẹ nhàng lắc đầu, “Ánh trăng quả là rất đẹp. Ta thích bài thơ này vì nó nói lên niềm xúc động trước cảnh sắc và sinh mệnh mà không phải gửi gắm tình cảm vào trăng.” Quay người rời khỏi cửa sổ, Trang Lạc Yên nói một cách khinh thường, “Ánh trăng hay thay đổi, lấy nó để gửi tình chỉ làm vấy bẩn tình cảm ấy mà thôi.”

“Ái phi nói có lý, trẫm cũng cho rằng trăng đẹp thì có đẹp, tiếc là thay đổi quá nhanh, thật sự không thể gửi tình.”

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng.” Vân Tịch không ngờ lúc này Hoàng đế đột nhiên tới, kinh hoàng quỳ xuống hành lễ, đầu cẩn thận ngẩng lại từng lời chủ tử và mình xem có gì phạm vào điều kiêng kỵ trong cung hay không.

“Thiếp tham kiến Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên cũng tỏ ra kinh ngạc và vui sướng, cứ ngây ra không kịp phản ứng lại, nghe Vân Tịch thỉnh an mới vội vàng cúi người hành lễ.

“Ái phi không cần đa lễ như vậy, là trẫm làm giai nhân giết mình.” Phong Cẩn bước đến nắm tay Trang Lạc Yên, “Trẫm đúng là đã nghĩ oan cho ái phi rồi, ái phi cũng có chút tài văn chương đó chứ.”

Trang Lạc Yên ngượng ngùng cúi đầu: “Hoàng thượng lại trêu thiếp rồi, thiếp chẳng qua chỉ ngâm lại một bài thơ thôi.” May nhờ có kỷ ức của thân thể này, nếu không thì bài thơ ấy nàng cũng không ngâm được, học vắn bao nhiêu năm từ nền giáo dục hiện đại đặt vào hậu cung đây, chẳng khá hơn kẻ mù chữ là bao.

Khi một người đàn ông và một cô gái ở chung một chỗ, nếu cả đêm chỉ ngâm thơ đối từ, người đàn ông này không phải một sách thì là Liễu Hạ Huệ, mà hiển nhiên Phong Cẩn không rơi vào trường hợp nào trong hai loại ấy, vì vậy nói chuyện sao trăng, tâm sự thơ từ ca phú xong, phải đi làm chính sự thôi.

Ánh trăng dần chéch vào phòng, toàn bộ cung điện rơi vào yên ắng, Cao Đức Trung canh giữ ở gian ngoài, lặng lẽ nhìn ánh trăng chiếu sáng dần phòng trong, cho đến gần giờ tỵ, một tiểu thái giám rón rén đi tới.

“Cao tổng quản, Thục quý phi về thăm nhà nay đã quay lại cung, bảo muốn bái tạ hoàng ân, ngài xem...”

Cao Đức Trung nhìn vào cánh cửa phòng trong, nói khẽ: “Thục quý phi về thăm nhà đã mệt nhọc, Hoàng thượng thương yêu Thục quý phi, miễn cho lễ quỳ lạy tạ ơn hôm nay, đợi ngày mai Thục quý phi nghỉ ngơi khỏe lại rồi lạy tạ cũng không muộn.”

“Nô tì hiểu rồi.” Thái giám khom người đi ra, không dám thở mạnh lấy một hơi.

Cao Đức Trung đổi tay cầm phát trần, lại liếc nhìn vào căn phòng không có bất kỳ tiếng động nào trước mặt, hơi ngáp một cái, gọi hai tên thái giám, dặn dò họ để ý cẩn thận rồi về chỗ của mình nghỉ ngơi. Những việc nên làm đã làm xong, ông nên đi ngủ một giấc cho ngon, nếu không sáng mai làm việc mà có sơ suất gì thì phiền.

Hôm sau, tiến Hoàng đế đi rồi, Trang Lạc Yên mới biết Thục quý phi về thăm nhà cũng chỉ đi trong hai canh giờ, tối qua chưa đến giờ tỵ đã về cung. Có mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, thăm hỏi được gì cơ chứ, trở về còn bị một đám người đổ kị, đúng là chẳng phải chuyện có lời.

Nói thì nói thế, nhưng so với những phi tần đã bao năm chưa được gặp người nhà thì Thục quý phi may mắn hơn nhiều. Càng may mắn hơn là nàng ta được sủng ái đủ nhiều, địa vị trong cung cũng đủ cao, nếu chỉ là một phi tần thường thường bậc trung, chỉ e cuộc sống ngày sau sẽ không dễ chịu nổi.

Thục quý phi sáng sớm đã tới dập đầu tạ ơn Thái hậu, Hoàng đế, Hoàng hậu, vui vẻ ngồi trong cung Cảnh Ương chờ các phi tần khác tới thỉnh an Hoàng hậu. Tuy không gặp được Hoàng thượng, chỉ dập đầu ngoài tẩm cung của ngài nhưng chuyện đó không hề ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của nàng ta, là phi tần duy nhất được về thăm nhà kể từ khi Hoàng thượng lên ngôi, nàng có vốn liếng mà vui vẻ.

“Diệp thực dung tới.”

Diệp thực dung tuy không được sủng ái nhưng bởi nàng từng mang thai, lại có chỗ dựa vững chắc là Thái hậu, người trong cung không ai dám gây khó dễ cho nàng. Song không biết có phải vì sảy thai hay không, mấy tháng nay nàng ta trông rất sa sút và ưu tư, thậm chí còn thu mình khiêm tốn hơn cả hồi Thái hậu mới lễ Phật.

“Tần thiếp bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Sắc mặt Diệp thực dung hơi nhợt nhạt, phần son tơ lụa trên người cũng không giúp nàng thêm đôi phần sức sống. Hoàng hậu tuy bị Thái hậu chèn ép nhưng xã giao bề ngoài vẫn làm rất tuyệt, cho nàng ngồi rồi mới tiếp tục trò chuyện cùng những phi tần khác.

“Thục quý phi sáng sớm đã tới tạ ơn, thân thể có mệt mỏi chẳng?” Hoàng hậu ân cần nói, “Bổn cung cũng đâu có cứng nhắc như vậy, nếu mệt thì cứ về sớm nghỉ ngơi đi, không ai trách gì đâu.”

“Hoàng hậu nương nương yêu thương là vinh hạnh của tần thiếp, tần thiếp vẫn ổn ạ.” Thục quý phi mỉm cười mềm mại, sắc mặt đúng là không thấy uể oải.

“Nàng là người biết quy biết củ,” Hoàng hậu gật đầu, “Dù hôm nay Hoàng thượng không nghỉ trong tẩm cung, nàng vẫn tới sớm dập đầu, có thể thấy nàng rất cảm động trước ân đức của Hoàng thượng.”

“Lúc này chắc là Chiêu sung nghi cũng sắp tới thỉnh an rồi đây,” Diệp thực dung thờ ơ tiếp một câu, giọng nói vẫn tẻ nhạt như cũ.

Hoàng hậu nhìn Diệp thực dung một cái, cười nói: “Nàng ấy xưa nay cũng là người biết phép tắc, dù hôm trước hầu hạ Hoàng thượng thì sáng hôm sau vẫn tới thỉnh an.”

Nụ cười trên môi Thục quý phi không hề thay đổi, thoáng rũ đôi mắt đẹp, giấu đi ánh nhìn châm chọc trong đó, Hoàng hậu cho rằng chỉ bằng mấy lời của nàng ta sẽ làm mình khó chịu mà ra mặt đối đầu với Trang Lạc Yên sao, buồn cười thật. Nếu nàng thực sự đi gây gổ với Trang Lạc Yên, cuối cùng nàng và nàng ta đều bị thiệt, khéo còn bị quy kết tội cậy sủng mà kiêu cũng nên, lúc ấy, người đứng cười xem trò vui còn không phải vị Hoàng hậu hiền đức này sao?

“Tần thiếp cũng thích cung cách lễ độ này của Chiêu sung nghi.” Thục quý phi ngẩng đầu, nét mặt tươi cười như hoa.

“Hiền phi nương nương tới. Chiêu sung nghi tới.”

“Hiền phi với Chiêu sung nghi cứ như đã hẹn trước vậy.” Thục quý phi lại bổ sung một câu.

Hoàng hậu cười cười: “Tình cờ cũng là duyên phận.”

Trang Lạc Yên đi vào, thấy mấy nữ tử trong phòng đang cười tươi tắn như hoa xuân, người khác nhìn vào còn tưởng là một đám bạn tốt đang nói chuyện phiếm với nhau cơ đấy.

Trang Lạc Yên chào Hoàng hậu xong, vừa ngồi xuống lại nghe thấy Thục quý phi lên tiếng: “Vừa rồi Hoàng hậu nương nương còn khen Chiêu sung nghi muội muội mặc dù hầu hạ Hoàng thượng cũng sẽ sớm tới thỉnh an, vừa mới dứt lời đã thấy muội muội tới, đúng là không nên nhắc nhở người khác nhiều quá.”

Trang Lạc Yên nghe vậy bèn cười nói: “Các tỉ tỉ muội muội ở đây chẳng phải đều thế sao, tần thiếp chẳng qua chỉ là làm việc theo đúng quy củ mà thôi.” Mấy câu này của Thục quý phi nghe có vẻ thú vị đấy, không biết chỉ đơn giản là nói cho nàng biết Hoàng hậu đang bày kế hại nàng hay là muốn cố ý gây xích mích giữa mình và Hoàng hậu?

“Đâu chỉ bốn cung nói vậy, vừa rồi ngay cả Diệp thực dung cũng khen Chiêu sung nghi làm việc rất đúng quy củ.” Hoàng hậu cười nói, “Muội cư xử đúng phép tắc, mọi người đương nhiên sẽ khen ngợi.”

Trang Lạc Yên ngượng ngùng cười, chậm chậm cúi đầu xuống. Hoàng hậu này cũng là người khá hay ho đây, nói toạc cả ra khiến Thục quý phi không còn lời nào để nói, nhưng nàng ta nhắc đến Diệp thực dung làm gì?

Nữ tử trong hậu cung ấy à, đều là nhân tài IQ cao chót vót cả.

Thỉnh an xong, ra khỏi cung Cảnh Ương, Trang Lạc Yên lên kiệu, dọc đường rất nhiều cung nữ thái giám hành lễ với nàng rồi tránh đường, nàng ngáp một cái, tối qua vận động hơi quá độ, ngủ chưa đủ giấc.

“Tần thiếp ra mắt Chiêu sung nghi.” Giọng nói này hơi lãnh đạm lại có phần cao ngạo, Trang Lạc Yên dẹp cơn buồn ngủ sang một bên, nhìn nữ tử đang chào mình, hơi sững người, đây chẳng phải muội muội Diệp thực dung đó sao?

Hồi đó Diệp thực dung sảy thai, làm hại muội muội nàng ta bị giáng từ thực nghi xuống thành dung hoa, trong đó liệu có bí mật gì không muốn người khác biết hay không thì Trang Lạc Yên chẳng có hứng thú tìm hiểu, thế nhưng nhìn Diệp dung hoa và Diệp thực dung không còn lui tới với nhau nữa, nàng biết chuyện này không đơn giản như bề ngoài.

“Diệp dung hoa không cần đa lễ.” Trang Lạc Yên nhìn về phương hướng Diệp dung hoa đi tới, “Diệp dung hoa tới cung Cảnh Ương sao?”

“Cảm tạ Chiêu sung nghi quan tâm, tần thiếp gần đây cảm thấy không được khỏe, không dám đi cung Cảnh Ương quấy rầy, chỉ nghe nói cúc ở ngự hoa viên đã nở nên muốn tới ngắm một chút thôi.” Diệp dung hoa chưa nhiều va chạm với Trang Lạc Yên nên cũng không có thù hằn gì, nàng ta trả lời Trang Lạc Yên có hơi cứng nhắc nhưng vẫn không có điểm nào thất lễ.

“Lúc này quả đúng là tiết hoa cúc nở, Diệp dung hoa thích thì nên ra ngoài ngắm nhiều hơn một chút, có điều thân thể khó chịu thì vẫn nên chú ý, nếu không lại phải uống các thứ thuốc đắng nghét thì khổ thân.” Trang Lạc Yên cười nói, “Ta không quấy rầy nàng nữa.”

“Chiêu sung nghi đi thông thả.” Diệp dung hoa đứng đó, đưa mắt nhìn theo đoàn người của Trang Lạc Yên đi xa dần, rồi mới thu hồi ánh nhìn.

“Chủ tử, Diệp thực dung tới.” Cung nữ bên cạnh Diệp dung hoa nhìn về phía trước, khẽ nói.

Diệp dung hoa cười lạnh, nhìn về phía đó, châm chọc nói: “Tỉ ấy tính toán mọi đường vẫn không sao lấy được trái tim Hoàng thượng, không biết ai đáng thương hơn ai đây?” Nói xong, quay người rẽ vào con đường nhỏ bên cạnh, không buồn liếc nhìn tỉ tỉ mình lấy một cái.

12. Chương 12

Chương 12

Âm thanh cầm canh trong cung tuy không lớn nhưng giữa màn đêm yên tĩnh vẫn có thể nghe rõ ràng.

Thính Trúc vội vã đi vào cổng cung Hi Hòa, đêm mùa thu khá lạnh nhưng mồ hôi vẫn rịn đầy trán vì bước quá mau. Các cung nữ thái giám khác thấy nàng khấn trương như vậy, không ai dám ngăn lại, ai nấy đều bất an trong lòng, không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Thấy phòng trong vẫn sáng đèn, Thính Trúc không do dự, nhấc chân vào ngay. Vừa bước vào, thấy Trang Lạc Yên đã đi nghỉ, Vân Tịch đang buông màn, thấy Thính Trúc bước vào, vẻ mặt rất nghiêm nghị, tay nàng lại cuốn màn lên: “Có chuyện gì thế?”

“Chủ tử, Uông tần ở Tĩnh Ngọc các vừa đi rồi.” Thính Trúc thở gấp, “Lúc này Tĩnh Ngọc các đang lộn xộn lắm.”

“Uông tần của Tĩnh Ngọc các?” Trang Lạc Yên ngồi dậy, nghi ngờ hỏi, “Uông tần chẳng phải đã khỏe lại rồi sao? Mấy hôm trước còn gặp nàng ấy đi dạo bên ngoài, sao nói mất là mất?”

“Nô tì không rõ lắm, chỉ nghe nô tài Tĩnh Ngọc các nói, hai ngày gần đây Uông tần vẫn bồn chồn lo lắng, vậy mà hiện tại đã đi.”

Trang Lạc Yên nhíu mày, bồn chồn lo lắng? Rồi đang êm đẹp lại đột ngột mất, thật sự không có nguyên do khác?

Uông tần bị bệnh khá lâu, lại không được lòng Hoàng đế, nhà ngoại không có thế lực, dù cái chết của nàng ấy có điều kỳ lạ thì e rằng Thành Tuyên đế cũng sẽ không phái người tìm hiểu, còn Hoàng hậu, nàng ấy lại càng không phí công sức vào việc này.

“Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương có ý chỉ gì không?” Trang Lạc Yên hít sâu một hơi, tuy nàng và Uông tần không qua lại với nhau nhưng nghe người này đột nhiên qua đời vẫn cảm thấy lạnh cả lưng.

“Cao công công ở cung Kiền Chính đã truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, nói rằng mọi thứ đều do Hoàng hậu nương nương làm chủ, chỉ là niệm tình Uông tần vào cung đã nhiều năm, Hoàng thượng đặc biệt cho phép lấy nghi thức dành cho quý tần để làm tang lễ.” Thính Trúc ở trong cung đã lâu, sao không nhận ra cái chết của Uông tần có điểm kỳ lạ, có điều Hoàng thượng không để ý, Uông tần cũng đành oan uổng chết đi như vậy thôi.

“Nghi thức dành cho quý tần à?” Trang Lạc Yên kéo chăn lên cao hơn một chút, nhìn ngọn nến lay lắt cháy trên giá, phi tần không được sủng ái trong hậu cung này sẽ nhận được kết cục thế lương thế đó, ngay cả cái chết cũng không khiến bao nhiêu người bận tâm, tựa như bông hoa đại ven đường tàn lụi cũng không ai hay biết, “Nếu Hoàng thượng đã có ý chỉ như vậy, chúng ta cứ theo quy định mà phúng viếng đi.”

“Vâng.” Thính Trúc hơi cúi người, Vân Tịch lại sững sốt một chút rồi mới hạ màn xuống, che đi ánh sáng vàng vọt của ngọn nến trong phòng.

Trang Lạc Yên nằm trên đệm nhưng chần chẫn, mắt mở chong chong.

“Chủ tử, người có muốn tắt hết nến đi không?” Bên ngoài màn, Vân Tịch khẽ hỏi.

“Để lại một ngọn nến cạnh cửa đi.” Trang Lạc Yên nhắm mắt lại, không nói thêm nữa.

“Vâng.” Vân Tịch và Thính Trúc đưa mắt cho nhau, tắt những cây nến khác rồi yên lặng ra khỏi phòng.

Sáng sớm thức dậy, Trang Lạc Yên chọn một bộ váy màu nhạt, đồ trang sức cũng không dùng loại quá rực rỡ, tuy không đến mức mộc mạc nhưng cũng không để người khác thấy nàng ăn mặc cầu kỳ sắc sỡ khi Uông tần vừa mới đi.

Ngồi kiệu tới cung Cảnh Ương, thấy sắc mặt các phi tần tới trước tuy vẫn bình thường nhưng không được tươi tắn như xưa, hơn nữa tất cả đều ăn mặc giản dị, hiển nhiên vết xe đổ của Kim lương nghi ngày nào vẫn khắc sâu trong lòng họ.

Không bao lâu sau, các phi tần đã đến khá đông đủ, khi nhắc đến Uông tần đều tỏ vẻ thương tiếc, hoàn toàn quên mất trước đó họ và Uông tần cũng không qua lại bao nhiêu.

“Tương hiền tần tới.”

Nghĩ đến Tương hiền tần và Uông tần ở cùng một chỗ, sắc mặt những người ngồi đây đều hơi thay đổi, dù gì chỗ đó cũng vừa có người chết, ít nhiều đều thấy xui xui thế nào đó.

“Tần thiếp bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Tương hiền tần lộ vẻ mệt mỏi, mắt thâm quầng như thể một đêm không ngủ.

“Tương hiền tần không cần đa lễ như vậy, Uông tần và nàng sống cùng nơi, chắc đêm qua nàng vất vả lo liệu mọi việc cho Uông tần nên chưa nghỉ ngơi được nhiều, ngồi đi.” Sắc mặt Hoàng hậu vẫn như thường ngày, sai thái giám mang đôn bọc lụa đến cho Tương hiền tần ngồi.

“Tương hiền tần và Uông tần tình cảm thâm thiết, xin hãy nén bi thương.” Yên quý tần khuyên giải khách sáo.

“Uông tần với tất cả chúng ta đều là tử muội, Yên quý tần cũng phải nén buồn đau đấy.” Tương hiền tần lạnh nhạt nói, ánh mắt nhìn thẳng Yên quý tần, trong mắt chỉ là trống rỗng thờ ơ.

Yên quý tần biến sắc, lườm Tương hiền tần một cái, không nói thêm nữa.

Bầu không khí đột nhiên trở nên cứng ngắc, không ai ngờ một Tương hiền tần kiêu lời trăm mặc mọi ngày lại nói như vậy, vài người còn thấy vui vẻ khi Yên quý tần mất mặt, đều cúi đầu hơi mỉm cười chế nhạo.

Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn một lượt những người ngồi đây, không nói gì.

“Hoàng ân như biển, cho phép hạ táng Uông tần bằng nghi thức dành cho quý tần, Uông tần ở trên trời có linh chắc cũng sẽ an lòng.” Thục quý phi nhẹ nhàng nói, mấy lời không ai dám phản bác, chẳng lẽ có người dám nói Hoàng thượng không đủ tốt hay sao?

Trang Lạc Yên không có hứng thú với loại chuyện phiếm này, sau khi ra khỏi cung Cảnh Ương, nàng không muốn lên kiệu, chỉ cùng mấy cung nữ thái giám đi dạo một lát trong ngự hoa viên.

Đây là số mệnh của những nữ tử trong hậu cung, tuổi còn trẻ đã kết thúc cuộc đời, được ban một phong hào không lớn không nhỏ để hạ táng, lại còn phải ngồi ca ơn đức của hoàng gia mệnh mông như trời biển. Trang Lạc Yên neho mắt nghĩ, vì sao những nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết còn có tâm tư nghĩ đến yêu với đương?

Ngang qua ngự hoa viên, chợt nghe có tiếng vỗ tay phía trước truyền đến, biết Hoàng đế dùng nghi trượng để hoàng đi về phía này, Trang Lạc Yên mở mắt ra, cúi đầu đứng dẹp sang một bên, may mà ánh nắng mùa thu không gay gắt lắm.

Phong Cẩn ngồi trên ngự liễn, vốn không có tâm tình nhìn xem xung quanh là ai, bỗng chợt bừng tỉnh quay đầu, thấy ven đường là một bóng dáng quen thuộc, lập tức phát tay, ngự giá liền ngừng lại.

“Chiêu sung nghi?” Phong Cẩn cúi đầu, cho Trang Lạc Yên đứng thẳng lên, “Từ chỗ Hoàng hậu về sao?”

Gần đây, chính sự bận rộn, Phong Cẩn rất ít lật thẻ bài của phi tần, cũng đã vài ngày chưa gặp Trang Lạc Yên, nay thấy nàng ấy mộc mạc giản dị đứng trong ánh mặt trời lại có cảm giác vui mắt đẹp lòng.

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp đúng là vừa từ chỗ Hoàng hậu nương nương đi ra.” Trang Lạc Yên làm bộ cẩn thận lén lút liếc nhìn Hoàng đế một cái rồi lại vội cúi đầu.

“Ừ.” Phong Cẩn gật đầu, đột nhiên nói, “Vậy thì nàng đŭng về cung Hi Hòa vội, tới ngự thư phòng thị mặc đi.”

Tuy nói hậu cung không được tham gia chính sự nhưng phi tần hậu cung có thể tới ngự thư phòng mài mực, song, bởi vì Thành Tuyên đế rất ít cho đòi phi tần tới nên chuyện này lại trở thành khá đặc biệt.

Hậu cung to như vậy, người đông như thế, được nhận vinh dự này cùng với có địa vị khá cao, chỉ có Thục quý phi, Từ chiêu dung mà thôi, hôm nay lại thêm một Chiêu sung nghi nữa.

Cách đó không xa, có mấy phi tần phân vị thấp hâm mộ nhìn theo, thỉnh thoảng cúi đầu khe khẽ bàn tán vài câu.

“Nàng ta biết dùng thủ đoạn để gây chú ý đó.” Tô tu nghi cười nhạt, lẩm bẩm một câu.

Thục quý phi thờ ơ liếc nhìn nàng ta một cái, cho thái giám khiêng kiệu tiếp tục đi, chỉ có điều, ánh mắt đã lạnh xuống một chút.

Thị mặc thực ra chỉ là nghiền mực châm trà cho Hoàng đế ở ngự thư phòng thôi, không có thêm hành động vượt giới hạn nào, Phong Cẩn là một Hoàng đế đứng đắn đáng tin. Đáng tin là vì hắn phân rất rõ chuyện công việc nghiêm túc và chuyện vui đùa, trong mắt hắn, nữ tử chỉ là một thứ tiêu khiển, bình thường có thể coi như một món đồ chơi, nhưng khi xử lý công việc thì phụ nữ với hắn là vật trang trí có cũng được, không có cũng không sao, chỉ ít Trang Lạc Yên đã vào ngự thư phòng lâu như vậy mà vẫn chưa thấy tên Hoàng đế này quảng cho nàng ánh mắt tình tứ triền miên nào.

“Bẩm Hoàng thượng, Tô đại nhân Thị lang Bộ lại xin cầu kiến.” Cao Đức Trung đi vào, nhỏ giọng thông báo.

Trang Lạc Yên nghe vậy, liếc nhìn Phong Cẩn, thấy hắn có ý gấp vội Tô đại nhân này bèn tự giác đặt quyển sách trên tay xuống, đi vào phòng trong phía sau bình phong.

“Cho hắn vào đi.” Phong Cẩn ném tấu chương sang một bên, liếc mắt về phía bình phong, bình thần nói.

Tô đại nhân, Thị lang Bộ lại, không biết có quan hệ gì với Thục quý phi không nhỉ? Trang Lạc Yên đánh giá gian phòng một chút, những vật bày biện trong này rất đúng khuôn phép, không xa hoa hay quá đẹp để tinh tế, trông quả là đúng vị “Đế vương”, không thú vị chút nào.

Âm thanh nói chuyện bên ngoài loáng thoáng truyền vào, Trang Lạc Yên không chú tâm nghe lắm, đối với nàng, biết mấy chuyện này không có gì hay ho, song đột nhiên một cái tên lọt vào tai nàng, “Trang Thanh Chi”? Đây chẳng phải tên đại huynh “Trang Lạc Yên” hay sao? Nàng chợt cảm thấy không ổn, hình như vị Tô thị lang này đang tố cáo “anh” mình?

“Tô ái khanh, việc khanh tấu có chứng cứ xác thực nào không?” Phong Cẩn bình thần nhìn Tô Khổng Lan đang quỳ bên dưới, chậm rãi khép tấu chương lại, khiến người ta không thể nhận ra hắn có tin lời nói một phía của đối phương hay không.

“Vi thần không dám nói xấu Trang đại nhân.” Tô Khổng Lan hơi ngẩng đầu, thấy Hoàng đế vẫn bình thần nhìn mình, lại vội cúi xuống, mồ hôi rịn đầy trán.

“Trẫm đã biết, việc này trẫm sẽ phái người tra rõ, khanh lui ra đi.”

“Vi thần xin cáo lui.”

Bên ngoài lại lần nữa rơi vào yên tĩnh, Trang Lạc Yên lẳng lặng ngồi ở gian trong hơn nửa canh giờ mới có thái giám vào gọi nàng đi ra tiếp tục hầu hạ. Khi nàng ra ngoài, nét mặt Phong Cẩn vẫn không có gì thay đổi, như thể vị “Trang Thanh Chi” vừa bị nhắc đến không phải là ca ca nàng, và người tố cáo cũng không phải ca ca Thục quý phi vậy. Tìm Trang Lạc Yên thoáng nhảy lên thẳng thốt, một vị Hoàng đế lòng dạ thâm trầm khó đoán như vậy mới là kẻ đáng sợ nhất, nàng đã thắc mắc sao Hoàng đế lại cố tình muốn diễn trò “hồng tự thiêm hương”(*), lại còn chọn một người không sành thơ từ văn chương như nàng, thì ra là vì việc kia.

(*) Hồng tự thiêm hương: Hồng tự chỉ người đẹp ăn mặc lộng lẩy, câu này chỉ một lạc thú, đêm đọc sách có người đẹp châm hương giúp.

Có điều, cử chỉ lần này của Hoàng đế là muốn cảnh cáo Trang gia hay muốn khơi lên mâu thuẫn giữa Trang gia và Tô gia? Tuy Trang Lạc Yên cũng có chút ít chiêu trò nhưng về “thủ đoạn chính trị” thì nàng không có tự tin thử một lần.

Khi bước ra, Trang Lạc Yên nhìn Hoàng đế vẫn tỏ vẻ bình thường, lộ vẻ hơi bối rối khó xử: “Hoàng thượng...”

“Gần đây trong cung có thêm một ngự trù chuyên làm món Thục Xuyên, ái phi xưa nay thích mỹ thực, vậy hôm nay cùng trẫm dùng bữa đi.” Phong Cẩn hơi mỉm cười, dường như không thấy được vẻ bối rối của Trang Lạc Yên, đặt tấu chương trong tay sang một bên.

Trang Lạc Yên nghiêng người: “Thiếp tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng.”

“Ừm.”

Ngự thư phòng lại một lần nữa rơi vào tĩnh lặng.

Vùng Thục Xuyên quanh năm ẩm ướt nên các món ăn hầu hết đều cay nóng, cũng may Trang Lạc Yên đã được huấn luyện qua lớp “ăn lẩu chuyên nghiệp” nên không ngại, cộng thêm việc các món ăn của hoàng cung cũng dễ tâm đến dạ dày Hoàng đế nên cũng không cay lắm.

Phong Cẩn nhìn nữ tử đang ngoan ngoãn ngồi ăn cơm, phản ứng của nàng vừa rồi làm hắn rất thỏa mãn, một người không quá thông minh, nhưng chắc chắn sẽ không vì chuyện nhà mình làm hắn mất hứng, rất tốt. Đã vào hoàng cung, đương nhiên nên có suy nghĩ là người của Hoàng đế, một phi tần luôn chỉ biết lo cho nhà mẹ đẻ thì dù có xinh đẹp và thông tuệ đến đâu, hắn cũng không có khả năng sủng ái nàng ta nhiều.

Đàn ông hay phụ nữ trên thế gian này đều ích kỷ như vậy, đàn ông luôn luôn muốn phụ nữ toàn tâm toàn ý hướng về mình, còn phụ nữ luôn luôn muốn người đàn ông toàn tâm toàn ý nỗ lực vì mình, tiếc rằng thế giới này không có điều gì vẹn toàn cả. Phong Cẩn là một Hoàng đế, một người đàn ông đặc biệt, thứ hắn có nhiều hơn những người đàn ông khác, tất nhiên, yêu cầu cũng sẽ nhiều hơn.

Trang Lạc Yên rất hiểu tâm tư của loại đàn ông này, vậy nên trước mặt hắn, nàng vui vẻ thể hiện rằng trong lòng mình, Hoàng đế quan trọng hơn gia đình, nàng cũng hiểu rằng, nếu Phong Cẩn để nàng nghe được những điều này từ người nhà họ Tô thì chỉ ít trong thời gian tới đây, hắn không có ý định động đến Trang gia.

Nghề làm phi này, đãi ngộ rất tốt nhưng hơi hao tâm tổn trí, “sếp” khó đoán quá, nàng cố lắm mới chỉ đạt mức “tạm được”.

Phong Cẩn hài lòng, tâm trạng đương nhiên sẽ vui vẻ, đã vui vẻ, đêm đó tất nhiên sẽ giữ Trang Lạc Yên lại tẩm cung để thị tẩm rồi.

Chuyện Hoàng đế cho đòi Chiêu sung nghi thị mặc, lại ban thưởng dùng chung ngự thiện, giữ nàng ta lại thị tẩm tối đó đã lan truyền khắp cung, có kẻ ghen ghét, cũng có người thờ ơ, song không khí của hậu cung buổi tối hôm ấy chỉ bình thường như mọi ngày mà thôi.

Qua canh hai, Trang Lạc Yên mở mắt, vừa định ngồi dậy, một bàn tay liền đè nàng lại.

“Nàng đi đâu?”

“Hoàng thượng, thiếp nên đến phòng bên thôi.” Làm phi tần, nếu không phải do Hoàng đế ban ơn, sau khi thị tẩm ở tẩm cung của Hoàng đế thì không được ngủ lại trên long sàng.

“Không cần, ngủ đi.” Phong Cẩn kéo chăn cho Trang Lạc Yên, giọng nói còn hơi ngái ngủ, “Sáng sớm mai trăm còn phải thiết triều, nàng đừng động dậy nữa.”

Trang Lạc Yên nhìn vị Hoàng đế không còn một chút khí thế Đế vương trước mặt, khe khẽ “vâng” một tiếng rồi nằm yên, loại thời tiết này mà bất nằm chung thì đúng là giày vò nhau, nàng vươn tay nắm một góc chăn, dèm cẩn thận cho Hoàng đế, nhắm mắt lại.

Ngay khi Trang Lạc Yên vừa nhắm mắt, Phong Cẩn đột nhiên mở bừng mắt, nếu lúc này Trang Lạc Yên nhìn thấy, nhất định sẽ cảm thán một câu “Đây là ánh mắt phức tạp của nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình đây.”

Mở mắt, hoa văn rồng vờn trong mây vàng rực chiếu vào khiến tâm trí còn mơ mơ màng màng của Trang Lạc Yên tỉnh táo lại rất nhanh, đây là tẩm cung của Hoàng đế, nàng chớp chớp mắt, quay sang nhìn người nằm bên. Đúng lúc này, người bên cạnh cũng mở mắt ra, không có cảnh tượng lãng mạn “bốn mắt nhìn nhau tình tứ”, bởi vì đôi mắt quá đằm tĩnh, không một gợn sóng, khiến Trang Lạc Yên không nhìn ra trong ấy có chút tình cảm nào hay không.

“Hoàng thượng,” Trang Lạc Yên cười cười, trong mắt tràn đầy thỏa mãn và hạnh phúc của một người con gái vừa cùng người mình yêu ôm nhau ngủ một đêm.

“Đêm qua nàng ngủ ngon chứ?” Phong Cẩn ngồi dậy, ngoài màn đã có cung nữ thái giám nối nhau đi vào, hầu hạ hắn mặc quần áo, đi giày.

Trang Lạc Yên nhìn tấm lưng hắn: “Lúc đầu thiếp còn nghĩ sẽ không ngủ được, nhưng sau đó lại ngủ rất ngon.”

“Thế à?” Phong Cẩn nhận khăn lụa từ tay cung nữ, quần lên đầu, quay sang nhìn Trang Lạc Yên đang đứng dậy khỏi giường, trên mặt xuất hiện một nụ cười giấu cợt, “Quả đúng là thế.”

E then cúi đầu, Trang Lạc Yên nhìn viên gạch lát sàn dưới chân, khoe miệng hơi cong lên, đúng là Hoàng đế có khác, diễn viên đóng vai đa tình bẩm sinh.

Trước đây, khi xem ti vi luôn cảm thấy diễn viên đóng vai Hoàng đế rất đáng thương vì bộ long bào thoát nhìn vô cùng khó chịu, song hôm nay Trang Lạc Yên tự tay sờ vào long bào chân chính mới phát hiện nó được chế tác rất tinh xảo, chạm vào chỉ thấy trơn mát, không biết trải qua bao nhiêu quy trình phức tạp mới tạo nên một bộ này, xem ra trước đây nàng không ưa nổi loại phim cổ trang vớ vẩn trên truyền hình cũng là có lý do cả.

Cung kính tiễn Hoàng đế ra cửa rồi, Trang Lạc Yên mới cùng cung nữ của mình tới tẩm cung Hoàng hậu.

Thủ tục chào hỏi vẫn như mọi ngày, Hoàng hậu vẫn bình thường như xưa, cả Thục quý phi cũng không có bất kỳ hành vi khác thường nào, song Trang Lạc Yên không tin nàng ta không hề biết chuyện nhà mình đang muốn đổi phò với nhà họ Trang, nữ tử này quả rất ẩn nhẫn và sâu sắc.

Ra khỏi cung Cảnh Ương, bầu trời hôm nay hơi âm u, dường như sắp đổ mưa, Trang Lạc Yên nhú nhú mày, mùa này mà gặp mưa thì rất ẩm ướt lạnh lẽo, khó chịu lắm.

“Chiều sung nghi làm sao thế, sáng sớm đã chau mày cau mặt?” Mã tiếp dư chậm rãi đến gần, hơi nhướn mày hỏi, “Chẳng lẽ muội muội chộc Hoàng thượng mất hứng rồi?”

“Mã tiếp dư lúc nào cũng thích phỏng đoán nhỉ?” Trang Lạc Yên cười cười.

Khi Mã tiếp dư cho rằng Trang Lạc Yên chỉ thờ ơ cho qua chuyện này thì đột nhiên nàng đổi sắc mặt, nụ cười nhanh chóng vụt tắt trên môi: “Ai cho phép một tiếp dư nho nhỏ như ngươi có quyền thẩm vấn chuyện giữa Hoàng thượng và ta? Chuyện trong hậu cung là do Hoàng hậu nương nương quản lý, đâu đến lượt một tiếp dư xen vào, đúng là không biết phép tắc gì cả.”

Mã tiếp dư cứng đờ cả mặt, chợt cảm thấy hơi hơi sợ hãi, song nhìn bên cạnh còn có vài vị phi tần khác đứng xem, không bỏ được sĩ diện nên đành cứng giọng: “Hay là bị ta đoán trúng rồi nên Chiều sung nghi muội muội then quá hoá giận chẳng?”

“Cần rõ, Mã tiếp dư nói năng không có quy củ, mặc dù địa vị của ta không tính là cao nhưng cũng không đến phiên tiếp dư như ngươi có thể làm nhục.” Trang Lạc Yên lạnh lùng nói, “Thính Trúc, vả miệng.”

“Ngươi dám...” Mã tiếp dư còn chưa dứt lời, bàn tay Thính Trúc đã rơi lên má nàng ta, nàng ta muốn quát mắng, vừa ngẩng đầu lại bất gặp ánh mắt lạnh lẽo của Trang Lạc Yên.

“Mã tiếp dư, nay đã khác xưa rồi, ngài thực sự rất không có quy củ, nô tì đành mạo phạm.” Thính Trúc lại lật tay tát thêm một cái, sau đó cúi người thi lễ với Mã tiếp dư rồi mới lui về đứng sau lưng Trang Lạc Yên.

Nay đã khác xưa rồi?

Mã tiếp dư nhìn ánh mắt lạnh như băng của Trang Lạc Yên, nhớ tới thái độ của mình khi người này thất thế, sợ hãi và hoang mang gần như muốn ép vỡ lồng ngực nàng ta, khiến nàng ta lão đảo suýt ngã, may có cung nữ đứng sau đỡ lưng mới đứng vững được.

“Về cung.” Trang Lạc Yên không buồn nhìn nàng ta thêm một cái, bước lên kiệu.

“Cung tiễn Chiều sung nghi.”

Đợi khi Trang Lạc Yên đi khuất, các phi tần địa vị thấp hơn chứng kiến chuyện vừa rồi đều quay sang nhìn Mã tiếp dư, ánh mắt đầy chế giễu, như thể mới xem hài kịch.

Trang tiếp dư đứng bên cạnh, sắc mặt xấu vô cùng, Trang Lạc Yên nói câu “một tiếp dư nho nhỏ” kia không biết là mắng Mã tiếp dư hay muốn mắng mình nghe đây?

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, vừa rồi Chiêu sung nghi cho cung nữ vả miệng Mã tiếp dư trước mặt người khác đấy.” Hòa Ngọc rất bất ngờ vì vị Chiêu sung nghi đạo này rất khiêm nhường, lại đột nhiên hồng hách lên.

“Mã tiếp dư xưa nay vốn không biết quy củ phép tắc, Chiêu sung nghi trách phạt nàng ta cũng không có gì lạ.” Hoàng hậu vẫn không đổi sắc mặt, “Huống chi nghe nói hôm qua Tô thị lang dâng tấu tố cáo Trang gia.”

“Hôm qua chẳng phải...” Hòa Ngọc giật mình ngẫm lại, hôm qua chẳng phải Chiêu sung nghi được gọi tới ngự thư phòng thị mặc sao, thảo nào hôm nay tâm trạng Chiêu sung nghi không vui, Mã tiếp dư này cũng xứng đáng, đúng lúc xông lên và phải tường.

“Còn trẻ, vẫn là không đủ kiên nhẫn.” Hoàng hậu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Việc này không có gì, nếu Mã tiếp dư đã vi phạm cung quy thì phạt nửa năm lương bổng đi.”

“Vâng.” Hòa Ngọc cúi đầu lui ra ngoài, vị Mã tiếp dư này giờ đây không được sủng ái, bên điện Trung Tĩnh vốn đã không nhiệt tình đối đãi, nay lại bị chủ tử phạt nửa năm bổng lộc, cuộc sống sau này sợ là càng lúc càng khó khăn. Những người không biết thức thời như vậy, sớm phải rơi vào kết cục này thôi, nhờ chủ tử nhân từ, hôm nay chỉ xử lý nhẹ nàng ta một lần.

Chuyện Chiêu sung nghi cho người vả miệng Mã tiếp dư lan ra khắp cung rất nhanh, các phi tần mỗi người một suy tính riêng.

“Chẳng qua chỉ là giận chó đánh mèo thôi.” Thục quý phi cười cười, không để ý lắm, rải thức ăn vụn vào bể cá bằng sứ Thanh Hoa, nhìn mấy con cá vàng nháo nhào vọt lên đớp mà không đợi thức ăn chìm xuống, nụ cười càng thêm dịu dàng, “Mấy kẻ tham ăn luôn không biết kiên nhẫn như thế đấy.”

Chiều tối, mưa mới bắt đầu rơi, chưa hết chiều mà trời đã tối sập, Cao Đức Trung cùng các cung nữ thái giám thấp nền trong cung, thấy Hoàng đế còn đang xem tấu chương bèn lui sang đứng một bên.

“Trẫm nghe nói hôm nay Chiêu sung nghi trách phạt Mã tiếp dư?” Hoàng đế đột nhiên lên tiếng.

Cao Đức Trung hơi sững lại, sau đó trả lời: “Bẩm Hoàng thượng, nô tài cũng có nghe loáng thoáng.”

Phong Cẩn cười cười, vẻ mặt không hề tỏ ra khó chịu: “Nàng ấy hôm nay không vui, lấy trâm như ý tưởng vân mà Hồng Độ quốc tiến cống mấy hôm trước thưởng cho nàng ấy đi, tóc nàng ấy mềm mại mượt mà, thích hợp với trâm này nhất.”

Cao Đức Trung thầm hiểu “nàng ấy” là ai, khẽ khàng vâng dạ.

Một phi tần thức thời, tâm kế không quá sâu, lại yêu Hoàng đế sâu sắc như Chiêu sung nghi mới chính là kiểu phi tần hợp ý Đế vương nhất, nếu như không hề bộc lộ chút xíu tâm tình nào ra ngoài thì mới là thâm sâu đáng sợ.

Nhưng nữ tử trong cung đại đa số đều là như thế, Chiêu sung nghi vẫn còn non tay lắm, may nhờ Hoàng thượng yêu thích, nếu không, hôm nay đừng nói đến ban thưởng, sợ là còn phải nhận trách phạt nữa kia.

Ngay khi Cao Đức Trung định lui ra thì Hoàng đế đang ngồi trước ngự án lại lên tiếng.

“Mã tiếp dư ngôn hành bất cẩn, xúc phạm bề trên, giáng xuống thành tài nhân để răn đe.”

“Vâng.” Cao Đức Trung ngẩng đầu nhìn Đế vương, thấy ngài không dặn dò gì thêm bèn lặng im lui ra bên ngoài.

Hôm sau, Trang Lạc Yên tới cung Cảnh Ương thỉnh an Hoàng hậu, vừa tới cửa cung liền bắt gặp vài vị phi tần phân vị thấp cùng tới. Bọn họ thấy Trang Lạc Yên, vội bước lại chào, thái độ cung kính hơn xưa.

“Các muội muội không cần đa lễ, đều là chỗ tí muội với nhau.” Trang Lạc Yên xuống kiệu, vươn tay như định đỡ người đứng lên, thoạt nhìn rất thân thiện khiêm nhường, song ai nấy ở đây đều không tin vị Chiêu sung nghi này thật sự thân thiện như vẻ ngoài này.

“Chiêu sung nghi tử tử thương yêu bọn muội muội nhưng bọn muội muội vẫn không nên quên bốn phần mới phải.” Nữ tử đứng đầu cung kính thưa.

Trang Lạc Yên nhìn nàng ta, tuổi còn trẻ, mặc dù nhan sắc cũng có đôi phần nhưng so với những người khác trong hậu cung thì không tạo được ấn tượng lắm. Lời nói vừa rồi của nàng ta hơi có ý lấy lòng đồng thời lại mang theo một loại cảm xúc khó nói nên lời.

“Bái kiến Chiêu sung nghi.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai khiến Trang Lạc Yên hiểu ra vì sao vị tài nhân trước mắt này lại nói như thế, nàng hơi nhếch miệng, thanh âm dịu dàng hơn bình thường: “Mã tài nhân.”

Mã tài nhân liếc nhìn mấy cung phi đang hành lễ với Trang Lạc Yên, không cam lòng mà khom người chào, khoanh khắc cúi đầu, nàng ta như cảm nhận được ánh nhìn chằm chọc từ bốn phía, thâm tâm càng thêm khó chịu, nhưng lại nghĩ đến, chỉ trong một đêm, cô ả này có thể đạp mình xuống làm tài nhân, nàng ta đành cố nuốt cảm hận vào lòng.

“Thôi thôi, thời gian cũng không còn sớm, tử muội chúng ta vào thỉnh an Hoàng hậu nương nương đi.” Trang Lạc Yên cũng không ngờ đến mức gây sự với Mã tài nhân ngay trước cửa cung Hoàng hậu, nàng muốn Hoàng đế nghĩ nàng chỉ là một người đơn giản để đoán chứ không phải một kẻ tùy tiện ngu xuẩn. Ai bảo nam tử đều có một bệnh chung, vừa không hi vọng nữ tử quá mức thông minh khó nắm bắt, vừa trông chờ họ đừng quá vô dụng vụng về.

Khi những người khác lướt qua bên cạnh mang theo tiếng cười trào phúng, Mã tài nhân vẫn đứng ngây ra, để mặc gió lạnh sớm mai quất lên má rất buốt.

Thục quý phi luôn đến cung Cảnh ương không sớm không muộn, nàng vịn tay cung nữ xuống kiệu, khéo mắt đảo qua Mã tài nhân đang đứng một góc, khéo miệng vẽ lên một đường cong chằm chọc, đi thẳng vào cửa chính, lướt qua cả lời chào của Mã tài nhân.

Vào sảnh chính, nàng nhìn Chiêu sung nghi đang ngồi ở vị trí thứ ba bên phải, thỉnh an Hoàng hậu xong liền ngồi vào vị trí đầu tiên bên trái, cười nói: “Hôm nay các tử muội đều tới sớm nhỉ.”

Mọi người ngồi đây ai không biết chuyện huynh trưởng Thục quý phi tố tội người nhà Chiêu sung nghi, hôm nay nhìn thái độ Thục quý phi bình thản như vậy, hiển nhiên nàng ta hoàn toàn không thêm để mắt tới Chiêu sung nghi này.

Trang Lạc Yên làm bộ không biết suy nghĩ của những người xung quanh, rũ mí mắt con như không có chuyện gì, dù sao... người ở hậu cung không được tham gia chính sự kia mà.

“Trời ngày càng lạnh, các muội muội còn chịu khó tới thỉnh an bốn cung sớm như vậy, vất vả cho các muội muội rồi.” Hoàng hậu ôn hòa nói, “Hòa Ngọc, dâng trà nóng.”

Thục quý phi cười lạnh trong lòng, Hoàng hậu muốn có trò vui thì cũng phải xem nàng có muốn diễn tuồng hay không, một sung nghi đã là gì, cáo già nghìn năm chân chính là vị đang ngồi ở vị trí cao nhất kia kia.

Trà dâng lên là trà mới do điện Trung Tĩnh đưa tới, các phi tần phân vị thấp thì đến cả vụn trà cũng chưa có, Hoàng hậu lấy trà mới đãi khách, không biết là có ý riêng hay thật sự quan tâm người khác đây?

“Trà này của nương nương quả là đặc biệt thơm mát.” Hiền phi nhấp một ngụm, khen ngợi nhiệt tình.

Trang Lạc Yên thổi nhẹ lá trà nổi trên mặt tách nước nhìn cọng trà lập lờ trôi, khéo miệng cong lên, xưa nay Hiền phi luôn cùng phe với Hoàng hậu, nịnh nọt trơn tru ghê, trà này tuy quý nhưng cũng không tính là đặc biệt hiếm, chẳng lẽ trong cung Hiền phi không có hay sao?

“Xưa nay muội luôn yêu trà, hôm khác Hòa Ngọc sẽ mang một ít đến để muội khỏi phải suốt ngày nhớ mong trà chỗ bốn cung.” Hoàng hậu không có ý che giấu sự thân cận đối với Hiền phi trước mặt mọi người, song ngay câu sau liền chuyển hướng sang Trang Lạc Yên.

“Bốn cung nghe nói hôm qua Mã tài nhân chống đối Chiêu sung nghi nên đã bảo bên điện Trung Tĩnh cắt nửa năm bổng lộc của nàng ta, trước giờ muội luôn khoan dung độ lượng, không cần so đo với người như vậy làm gì, hạ thấp bản thân.” Hoàng hậu nhẹ nhàng lau khéo miệng, lại tươi cười, “Các vị đang ngồi đây

mặc dù đều là tử muội nhưng lễ nghi vẫn không thể thiếu, kẻ dưới vô lễ với người trên, được sủng sinh kiêu đều là điều tối kỵ trong cung, hành vi như Mã tài nhân hôm qua là không thể tha thứ, các muội cũng nên nhớ kỹ.”

Được sủng sinh kiêu?

Mã tài nhân lấy đầu ra “sủng”?

Tất cả phi tần ngồi đó đều hiểu, mấy lời này của Hoàng hậu đâu phải nói Mã tài nhân mà là nói cho “ai đó” nghe kia. Trong lòng dù nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng ai nấy đều vội vàng vâng dạ, không ai nhìn Mã tài nhân đã trắng bệch cả mặt trong góc kia một lần.

Trang Lạc Yên rất muốn vỗ tay trước hành động giúp nàng gây thù chuốc oán của Hoàng hậu, bề ngoài là nói Mã tài nhân nhưng ngầm ý muốn chỉ trích nàng được sủng sinh kiêu, còn chuyện nhắc nhở mọi người không nên vô lễ với người trên chẳng qua là nói ai thì người ấy tự biết thôi, trong cung này, Hoàng hậu là người đứng đầu, ngoại trừ Hoàng đế và Thái hậu, đâu còn ai cao hơn nàng ấy nữa.

Còn Thái hậu, từ sau sự kiện sét đánh nọ, bà ta rất ít tham dự việc hậu cung, vì vậy vẫn miễn lễ thỉnh an hằng ngày ọi người, Trang Lạc Yên ra khỏi cung Hoàng hậu là coi như hoàn thành công việc của ngày hôm nay.

“Hôm qua Chiêu sung nghi muội muội chịu ấm ức rồi.” Thục quý phi vịn tay cung nữ, khe khẽ cười nói, “Chỗ bồn cung có cây sâm trăm năm, ta sẽ sai người mang tặng muội để bồi bổ khí huyết.”

“Cảm ơn quý phi nương nương có lòng, được Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương quan tâm, tần thiếp không cảm thấy ấm ức đâu ạ.” Trang Lạc Yên khom người cảm ơn, lòng lại cười nhạt, cây sâm trăm năm ấy chỉ sợ càng ăn càng khó chịu thôi.

“Được Hoàng thượng yêu thương đương nhiên tốt rồi.” Thục quý phi nhẹ nhàng thì thầm một câu, ngồi lên kiệu, “Song có loài hoa cũng giống như pháo hoa ban đêm vậy, khi nở rộ thì rực rỡ lóa mắt, tàn lụi lại âm thầm không ai hay, Chiêu sung nghi muội muội nói có đúng không?” Nói xong, nhẹ nhàng phát tay, kiệu từ từ dâng lên vững vàng, Thục quý phi khép mắt, không nhìn đám người còn quỳ sau lưng mình.

Trang Lạc Yên vịn tay Thính Trúc đứng thẳng lưng, nhìn về phía kiệu của Thục quý phi đang đi xa dần, nhìn nghi trượng xa hoa đông đúc dành cho quý phi, hơi rủ mí mắt xuống.

Thính Trúc lo lắng nhìn chủ tử mình, lại thấy khóe miệng hơi nhếch lên của nàng, lòng chợt như có gió lạnh thổi qua.

Vào mùa khô lạnh, hồ sen chỉ còn trơ lại đám lá khô, Trang Lạc Yên đứng bên bờ hồ, nhìn thân sen héo tàn trong nước, từ chối khoác thêm áo choàng Vân Tịch dâng lên, tự ngồi xuống một ghế đá, chỉ vào mặt nước nói: “Hồ sen này vào hè đẹp là vậy nhưng sang đông cũng chỉ thế này mà thôi.”

Vân Tịch nghe vậy cười cười, liền nói: “Bẩm chủ tử, hoa sen tuy không thể nở bốn mùa nhưng đúng là năm sau đẹp hơn năm trước, ngày mai nô tì gọi người cắt tỉa lá úa nhánh khô đi, năm sau nhất định sẽ nở đẹp hơn năm nay.”

“Cũng phải, hoa sen khi nở thì xinh đẹp thanh tao, may mà không phải thuộc loài yếu ớt, hoa đủ đẹp mà không quá yếu đuối như thế mới tốt.” Trang Lạc Yên thở dài trong lòng, ở trong cung đình, loài hoa yếu ớt chỉ nở được một mùa mà thôi.

“Tần thiếp bái kiến Chiêu sung nghi.”

Trang Lạc Yên nghe có người chào mình bèn quay lại, thấy một nữ tử trông khá quen mắt, tuổi tác có vẻ lớn hơn nàng, trang phục lại không giống phi tần có địa vị cao, nàng cảm thấy hơi lạ, người này cố tình tới đây chào mình là có ý gì?

“Khổng tài nhân xin dừng đa lễ.” Vân Tịch rất tinh ý, nàng và Thính Trúc lại là người hầu thân cận của Trang Lạc Yên, vì vậy nàng tự mình đỡ Khổng tài nhân đứng lên có thể cho thấy sự tôn trọng của Trang Lạc Yên với đối phương.

Vân Tịch vừa nói, Trang Lạc Yên liền nhớ ra ngay Khổng tài nhân này là ai, đêm tam hoàng tử mất, vị Khổng tài nhân này đau khổ cầu xin nửa đêm, sau cùng vẫn không được nhìn tam hoàng tử một lần cuối, lại còn bị Hoàng đế phạt quỳ ba canh giờ. Nàng vẫn nhớ đêm đó lúc ra về, ánh mắt Khổng tài nhân này trống trải đến đáng sợ, nhưng lúc này nàng ta không còn vẻ điên cuồng như khi đó mà trông có vẻ rất hiền lành.

“Tạ ơn Chiêu sung nghi.” Khổng tài nhân chỉ chừng ngoài đôi mươi, nếu ở thời hiện đại thì mới vào tuổi thanh xuân đẹp nhất, ở thời đại này cũng mới xấp xỉ Thục quý phi, song Trang Lạc Yên chỉ nhìn một cái đã nhận ra, trong mắt người này không hề có một tia sáng, chỉ có chờ đợi và nhợt nhạt.

Khổng tài nhân đứng lên, nói: “Tần thiếp cho rằng hồ sen tàn sẽ không có ai tới thăm, không ngờ lại làm phiền Chiêu sung nghi ngắm cảnh.”

“Dù là sen tàn thì cũng có nét đẹp riêng của riêng nó. Khổng tài nhân là người tao nhã, là ta cắt đứt hứng thú của nàng mới phải.”

Khổng tài nhân ngồi xuống một chiếc ghế đã trải đệm, ánh mắt thoáng đảo qua gương mặt tươi cười ôn hòa của Chiêu sung nghi, ở trong cung, vị này cũng được coi là một truyền kỳ xoay chuyển tình thế, trước đó không lâu, vị này vốn đã bị Hoàng thượng bỏ quên, lại chọc Hoàng hậu ghét bỏ, nào ngờ chỉ một đêm đã lấy lại ân sủng, nay thì đến cả Yên quý tần đang nổi bật cũng không dám so đo. Nàng nghe nói Chiêu sung nghi này không có nhan sắc hơn người, tính tình lại kiêu căng ngang ngược mới làm mất lòng Hoàng đế, hôm nay xem ra lời đồn quả thật không được chính xác.

“Chiêu sung nghi nhận ra sen tàn cũng có nét đẹp, tần thiếp cho rằng Chiêu sung nghi mới là người thanh tao lịch lãm.” Ánh mắt Khổng tài nhân thoáng dao động, rơi lên một chiếc lá khô trên mặt nước, “Tần thiếp là một người tâm thường, chỉ là tỉ tỉ tần thiếp thích những thứ thanh tao, yên ả, tần thiếp chỉ thay tỉ ấy đến ngắm mà thôi.”

Trang Lạc Yên không ngờ Khổng tài nhân lại đột nhiên nhắc tới tỉ tỉ nàng ta, nàng thoáng kinh ngạc rồi nói: “Tình cảm của tỉ muội các nàng thật sâu sắc.”

Khổng tài nhân nghe vậy, chỉ cười cười: “Tần thiếp và tỉ ấy cùng một mẹ, Hoàng thượng còn là vương gia đã được phụ thân đưa đến phủ, mẫu thân tần thiếp xuất thân thấp kém lại làm thị thiếp, Hoàng thượng thương yêu tỉ muội tần thiếp nên phong tài nhân, nhờ vậy, khi mẫu thân mất mới được vào mộ phần của dòng họ...” Nàng dừng lại một chút như nhớ tới điều gì, sau đó cười khổ, “Tần thiếp thất nghi rồi, lại nói đến những điều này trước mặt Chiêu sung nghi.”

Trang Lạc Yên nhớ tới thái độ lạnh lùng của Hoàng đế đối với Khổng tài nhân đêm đó, thoáng hiểu được hàm ý ngụ ý cười này, nàng cũng cười nhẹ: “Không sao, tỉ muội tán gẫu với nhau thôi, có gì mà thất nghi.”

Cô gái trước mặt cười thật đoan trang độ lượng, mang theo vẻ đẹp mê hoặc khó nói nên lời, Khổng tài nhân thoáng run lên trong lòng, phong thái nhường này khó trách có thể lấy lại được thánh sủng, nàng vừa muốn tiếp lời, ba tiếng vỗ tay từ nơi nào đó gần đây chợt truyền tới.

Thánh giá?!

Khổng tài nhân cả kinh, vội vàng đứng dậy, lễ phép quỳ xuống nghênh đón, đến đầu cũng không dám nâng lên. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, nàng nhìn thấy một đôi giày màu vàng sáng dừng lại ở một chỗ bên trái cách mình không xa.

“Trời rét, sao ái phi lại ở đây, bị lạnh thì sao?” Giọng nói của Hoàng thượng rất dịu dàng, dịu dàng đến mức Khổng tài nhân cảm thấy dường như không thực, dù là lúc vào phủ được nhận sự sủng ái của Hoàng thượng, nàng cũng chưa từng nghe ngài dùng giọng nói này nói chuyện với mình.

“Thiếp đâu có yếu ớt như vậy, chẳng lẽ Hoàng thượng coi thiếp như mấy bông hoa xinh đẹp yếu đuối kia?”

“Ái phi có dung mạo như hoa nhưng không có dáng vẻ của hoa, trầm rất hài lòng.”

Thì ra Hoàng thượng cũng có lúc hiền hòa thân thiết đến thế, mà dám nói chuyện với Hoàng thượng như vậy lại có mấy người, Chiêu sung nghi này thật sự ngây ngô hay là ý vào thánh sủng nên quên mất mình là ai?

“Nàng thích sen sao, ở chỗ trầm có chiếc cốc bằng ngọc chạm hoa sen, trầm sẽ bảo Cao Đức Trung mang tới cung Hi Hòa cho nàng, để nàng khỏi phải nhớ sen đến nỗi trời lạnh cũng chạy ra, ngốc nghếch ngồi ở đây ngắm lá khô.” Phong Cẩn cầm lấy đôi bàn tay mềm mại nỏn nà trước mắt, hơi lạnh truyền sang khiến hắn thoáng nhúu mày nhưng không buông ra mà chỉ quay về phía Khổng tài nhân đang khom người đứng một bên, bình thản nói, “Khanh lui ra đi, ở đây có Chiêu sung nghi hầu hạ trầm là đủ rồi.”

“Thiếp xin cáo lui.” Khổng tài nhân cúi đầu lui ra, đi tới phía sau một hòn non bộ, nàng hơi nghiêng đầu quay lại, xuyên qua khe hở, nàng nhìn thấy vị Đế vương luôn cao cao tại thượng kia đang bị Chiêu sung nghi níu lấy tay áo, dải tua trên mũ miện của Đế vương vì động tác này mà nhẹ nhàng lay động.

“Tình cảm thừa nhỏ giữa Trang thị lang và nàng thế nào?” Trong cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên ngồi đối diện với Phong Cẩn, hơi nước trên tách trà trước mặt bay lên lãng đãng.

Trang Lạc Yên nâng ấm trà, rót đầy tách trước mặt Phong Cẩn, nghe hắn hỏi chỉ cười nhẹ, nói: “Cha mẹ luôn cưng chiều thiếp vô cùng, huynh trưởng cũng rất yêu thương thiếp. Huynh ấy từ nhỏ đã tài hoa mẫn tiệp, lễ nghĩa ôn hòa, song ngày còn trong phủ lại vì thiếp mà phải sắm vai ‘kẻ ác’ mấy lần.”

Phong Cẩn nghe thấy thế, trầm ngâm nâng tách trà lên: “Hắn là một huynh trưởng tốt.”

Hai người đều không nói đến những cáo buộc của Tô thị lang nhưng Trang Lạc Yên có thể ngầm hiểu, Hoàng đế không tính động đến Trang gia, dẫu sao Trang gia vẫn luôn an phận thủ thường, là một gia tộc không có nguy hiểm gì đối với Hoàng đế.

Khi Hoàng đế có năng lực tập trung quyền lực vào tay mình thì thái độ đối với phi tần trong hậu cung cũng thoải mái hơn, chí ít không cần cân nhắc xem gia tộc của người đang ngủ bên mình liệu có khả năng làm phản vào một ngày nào đó không. Để tập trung mọi quyền lực vào tay, trước mắt Phong Cẩn chỉ còn một cản trở, đó là đại gia tộc họ Triệu.

Có câu “Con rết trăm chân đến chết cũng không ngã”, Triệu gia nay tuy đã thu mình khiêm tốn hơn song thế lực sau lưng vẫn quá cường đại khiến Hoàng đế kiêng kị, còn chuyện Tô gia muốn hãm hại Trang gia, trong mắt Hoàng đế, đó chẳng qua chỉ là một trò cười.

Tô gia đột nhiên buộc tội Trang gia trên triều đình, nguyên nhân có lẽ là do gần đây Trang Lạc Yên được sủng ái. Gia tộc của một phi tần thất thế trong triều cũng sẽ có ảnh hưởng nhất định đến tình cảm của Hoàng đế dành cho phi tần ấy, vì vậy Tô gia mới đi một nước cờ không tính là đẹp này, có lẽ Thục quý phi được cho phép về thăm nhà một chuyến đã khiến họ có phần ngông cuồng?

“Thiếp không phải là một muội muội tốt.” Trang Lạc Yên lộ ra một nụ cười khổ, trong bụng lại thở dài, chủ nhân cũ của thân thể này quả thực không phải là một muội muội tốt thật.

Khi đó Trang thị lang không muốn để muội muội Trang Lạc Yên này vào cung, thậm chí còn từng thay muội muội mình chọn ra một số mối tốt, tiếc rằng Trang Lạc Yên nhìn thấy Hoàng đế một lần liền khăng khăng muốn tiến cung, còn giận dỗi cãi cọ với phụ thân và huynh trưởng nhiều ngày.

Không thể không nói, đó là một nữ tử được nuông chiều đến ngốc nghếch, không có nhan sắc hơn người lại không có thủ đoạn tinh, bỏ uống thời khắc tươi đẹp nhất của đời mình, lại cho nàng một cơ hội có cuộc đời mới.

Phong Cẩn hiểu được lời này của Trang Lạc Yên, khi hắn ban thưởng cung mới cho nàng thì đã tiến hành điều tra gia đình Trang Lạc Yên, đương nhiên cũng có điều tra ra thật giả trong những lời nàng từng nói.

“Bẩm Hoàng thượng, đã trưa rồi, có cần truyền ngự thiện không?” Cao Đức Trung đến gần, thấy Hoàng đế không có ý trở về cung bèn lược bớt câu hỏi có quay về rồi mới truyền thiện không.

“Truyền đi.” Phong Cẩn quay đầu, vươn tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay Trang Lạc Yên, “Trong mắt trầm ái phi tốt lắm.”

“Hoàng thượng,” Ánh mắt Trang Lạc thoáng chuyển dời, như muốn che giấu tình cảm trong đáy mắt.

Hoàng thượng vừa mới vì Chiêu sung nghi mà giảng Mã tiếp dư xuống làm tài nhân, hôm sau lại cùng Chiêu sung nghi dùng bữa trưa, ngay cả buổi tối cũng ở lại cung Hi Hòa, các phi tần trong cung đều hả hê muốn nhìn Thục quý phi xấu mặt. Ai không biết Tô thị lang dâng tấu nói xấu Trang thị lang, kết quả là Trang thị lang không sao mà vinh sủng của Hoàng thượng dành cho Chiêu sung nghi cũng không hề suy giảm.

Thục quý phi được sủng ái vượt trội trong cung đã nhiều năm, các phi tần khác đều vui vẻ khi nàng bị mất mặt.

Sáng sớm ngủ dậy, ngồi vào trước gương trang điểm, Trang Lạc Yên lười biếng lựa vài món trang sức, nhận chén cung nữ dâng lên, uống vài hớp, lau khóe miệng rồi nói: “Đặt chiếc cốc ngọc khắc hoa sen vào phòng ta, cẩn thận một chút, đừng để va quệt vào đâu đấy.”

Không hổ là đồ của Hoàng đế ban cho, chiếc cốc này được làm từ một khối ngọc hoàn chỉnh, chạm trổ cực kỳ tinh tế, ngay cả giọt sương trên nụ hoa sen cũng rất sống động, nhìn như sắp rơi xuống vậy.

“Bẩm chủ tử, sáng nay lúc thánh giá rời đi, có nói cứ để người nghỉ ngơi cho tốt, bọn nô tì không được đánh thức.” Thính Trúc vừa chải tóc cho Trang Lạc Yên vừa cười nói, “Vừa rồi thái giám bên điện Trung Tĩnh đưa trà mới năm nay đến, có nói trong cung còn chưa có mấy vị chủ tử được phân tới đâu.”

Bàn tay đỡ cây trâm trên tóc của Trang Lạc Yên hơi dừng lại: “Những cung nào đã có?”

“Nô tì nghe nói ngoại trừ Thái hậu và Hoàng hậu ra, chỉ có Thục quý phi, Nhu phi, Từ chiêu dung, Yên quý tần có, hơn nữa, chủ tử và Thục quý phi được nhiều nhất ạ.” Thính Trúc nói một cách tự đắc, “Dù sao thì Trang tiếp dư không có là được.”

Trang Lạc Yên cầm hai chiếc vòng tay so sánh một chút, cười nói: “Những chuyện đó là việc của điện Trung Tĩnh, Trang tiếp dư có hay không thì liên quan gì tới chúng ta đâu?” Nàng vẫn nhớ vị tử tử do thiếp thất sinh này đối xử với “Trang Lạc Yên” cũ không hề có một chút tình cảm, nàng không phải thánh mẫu, không làm nổi chuyện lấy ơn đền oán. Cũng có thể là nhờ “Trang Lạc Yên”, nàng không có năng lực biến địch thành bạn, huống chi quan hệ tử muội như vậy chẳng thể tốt với nhau được lâu.

Trên triều, Phong Cẩn nhận được tin Thái tử Cao Mỹ quốc tới thăm nước mình. Cao Mỹ trên danh nghĩa là một nước độc lập nhưng thực tế lại là một trong số những nước phụ thuộc của Cửu Châu – quốc gia do Phong Cẩn đứng đầu. Cửu Châu có lãnh thổ rộng lớn, giàu có đông đúc, so với một Cao Mỹ quốc bần hàn thì quả là như một phú ông với tên ăn mày!

Cao Mỹ quốc này, mỗi lần lấy tiếng tới thăm viếng nhưng thực tế là tới vơ tiền. Song mấy năm nay các hoàng tử bên đó xảy ra chút vấn đề nên từ khi Phong Cẩn đăng cơ đến nay, đây là lần đầu tiên có Thái tử tới Cửu Châu.

Phong Cẩn thần nhiên nhìn đám quan viên đang tranh cãi ầm ĩ chỉ vì vấn đề lấy quy cách nào để tiếp đãi sứ thần Cao Mỹ, cười lạnh một tiếng.

“Bẩm Hoàng thượng, thần cho rằng Cao Mỹ quốc tuy là thuộc địa của chúng ta nhưng chúng ta là một nước lớn, đương nhiên nên lấy quy cách trang trọng để tiếp đón, như vậy có thể cho bọn họ thấy được phần nào sự giàu có của chúng ta.”

Phong Cẩn nhìn về phía người đang nói, nhận ra đó là phụ thân của Hoàng hậu, Triệu Dung, hần nhướng mày nửa cười nửa không: “À, đây chính là quan điểm của thừa ân công?”

Triệu Dung cẩn thận trộm quan sát sắc mặt Hoàng đế, nhưng thực sự không nhìn ra suy nghĩ của hần, ông ta ngáp ngừng một chút rồi nói: “Đây chỉ là thiện ý của vi thần.”

“Thôi được rồi, chẳng qua chỉ là một việc cỏn con, không cần ầm ĩ lên như vậy.” Phong Cẩn lười nhác mở miệng, “Việc này giao cho bộ Lễ quyết định rồi trình lên trẫm, nếu không còn việc gì thì bãi triều đi.”

Thượng thư bộ lễ cười khỏ một tiếng, rút cuộc ý Hoàng thượng muốn làm lớn hay làm đơn giản đây?

Về cung, Phong Cẩn xem xét một vài tấu chương, gọi Cao Đức Trung lại hỏi: “Hôm nay trong cung có chuyện gì không?”

“Bẩm Hoàng thượng, cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là Hoàng hậu nương nương cho rút thẻ bài Mã tài nhân, trong cung Thục quý phi bị vỡ hai tách trà, Yên quý tần tẩn bộ ở ngự hoa viên gần một canh giờ ạ.” Cao Đức Trung nghĩ một lát, chắc rằng mình không quên gì, bèn không lên tiếng nữa.

“Bên cung Hi Hòa có tin gì không?” Phong Cẩn đứng dậy, đi vào phòng trong để cung nữ cởi long bào ình, không quay đầu lại, hỏi thêm.

“Cung Hi Hòa sao,” Cao Đức Trung ngăn ra, “Bẩm Hoàng thượng, nô tài chưa nghe nói bên cung Hi Hòa có chuyện gì, Trang chủ tử bình thường không thích tới ngự hoa viên, cung thị bên dưới cũng an phận thủ thường, chắc là...” Nhận ra mình lại nói nhiều, Cao Đức Trung liền ngậm miệng.

Phong Cẩn đang hứng thú lắng nghe, thấy ông ta dừng lại bèn quay sang hỏi: “Chắc là cái gì?”

“Nô tài vượt phép rồi, có điều mấy tháng trước Trang chủ tử không được sủng ái, lại nhớ mong Hoàng thượng, thỉnh thoảng sẽ ra ngự hoa viên, có lẽ lúc đó không cẩn thận va chạm với vị chủ tử khác, vậy nên bây giờ không thích tới đó lắm.” Là vị thái giám hợp ý Hoàng đế nhất, Cao Đức Trung đương nhiên hiểu được một sự việc nên nói đến đâu thì đủ, có thể vừa vẹn toàn vừa không khi quân.

Phong Cẩn nghe đến đây, không hỏi gì thêm, Cao Đức Trung coi như chuyện này đã xong, cho đến tận sau bữa trưa, thái giám nội thị trình lên khay đựng thẻ bài của các phi tần.

“Trẫm nghe nói gần đây Trang tiếp dư và Trương tiếp dư không được khỏe?” Ngón tay Phong Cẩn đảo qua hai chiếc thẻ bài, nhắc ra ném qua một bên, “Nếu đã vậy, thời gian này trẫm không cần hai nàng ấy hầu hạ nữa.”

Cao Đức Trung liếc nhìn hai tấm thẻ bài nằm lơ lửng một bên, trong lòng hiểu rõ, người có lỗi với Chiêu sung nghi hời đó là Mã tiếp dư đã bị rút thẻ bài, mà Trương tiếp dư này từng bắt nạt Chiêu sung nghi hôm nay cũng không thoát, còn Trang tiếp dư... Nếu ông nhớ không lầm, vị Trang tiếp dư này là tử muội khác mẹ của Chiêu sung nghi, nhưng hình như không thân thiết lắm với Chiêu chủ tử. Hời ấy, mấy lần Mã tiếp dư và Trương tiếp dư kết bè gây khó dễ cho Chiêu sung nghi, Trang tiếp dư đều có mặt nhưng đến nửa câu xin giúp cũng không có.

Lần này Hoàng thượng làm vậy vì đặc biệt để ý đến Chiêu sung nghi? Cao Đức Trung lần thứ hai cảm khái trước thủ đoạn của vị chủ tử này, trong cung đình, thủ đoạn còn được việc hơn dung mạo nhiều.

“Bẩm, hôm nay Hoàng thượng...”

“Đến chỗ Hoàng hậu đi.” Phong Cẩn nhạt nhẽo nói.

“Chủ tử, người đã nghe tin gì chưa, hôm nay Trang tiếp dư và Trương tiếp dư bị Hoàng thượng rút thẻ bài rồi.”

Ngay trước bữa tối, Vân Tịch hớn hờ bước vào, có vẻ vô cùng phấn chấn trước sự xui xẻo của hai vị kia.

Trang Lạc Yên nhú mày, hơi bất ngờ trước tin tức ấy, hai người này bị Hoàng đế đích thân rút thẻ bài, chẳng lẽ đã đụng đến điều kiêng kỵ nào của Hoàng đế?

Thính Trúc thấy chủ tử vẫn không tỏ vẻ gì, bèn nói: “Nếu là chuyện Hoàng thượng đã quyết định, chúng ta không cần hỏi thăm nhiều làm gì, Hoàng thượng tự có quyết định của ngài.”

Vân Tịch cũng nhận ra mình biểu hiện hơi thái quá, vội vàng nghiêm nghị trở lại, vỗ tay ra hiệu cho các cung nữ bày bữa tối lên.

Trang Lạc Yên ngẩng nhìn vòng ngọc trên cổ tay, thâm tâm lại tự nhắc nhở mình một lần nữa, cần lưu tâm khi đã vào “nghề” này, kéo không cẩn thận lại bị Hoàng đế đại boss dày đi biên cương luôn. Tựa như chơi trò chơi vậy, người chơi muốn đánh quái lớn, đầu tiên phải kích hoạt nhiệm vụ mới có thể tiếp xúc với quái được.

Bởi vậy mới nói, làm nghề nào cũng có chỗ không dễ chịu.

13. Chương 13

Chương 13

Chưa biết chính xác bao giờ phái đoàn của Cao Mỹ quốc tới Cửu Châu thì thời tiết đã trở lạnh, các phi tần bắt đầu thay trang phục mùa đông, các cung cũng bắt đầu nhận than sưởi ấm. Đối với bọn họ, đại diện của một nước nhỏ nhỏ như Cao Mỹ quốc này chẳng quan trọng bằng chuyện ai mới được Hoàng thượng ban thưởng.

Bóc một quả quýt, Trang Lạc Yên lười biếng thở một hơi dài, nhìn tuyết trắng bay lả tả ngoài cửa sổ, quăng quả quýt bóc dở vào đĩa, nhận bình nước nóng sưởi tay mà Vân Tịch đưa tới: “Hôm nay tuyết rơi càng lớn hơn rồi.” Kiếp trước nơi nàng sinh sống, mùa đông rất ít thấy tuyết rơi, dù đôi khi có tuyết cũng không tạo thành cảnh biển bạc trắng xóa khắp nơi như thế này.

“Chủ tử buồn chán sao?” Vân Tịch cầm lấy quả quýt mới bóc một nửa, tỉ mỉ bóc từng múi sạch sẽ, đặt vào đĩa, cười nói, “Nếu chủ tử không sợ lạnh thì có thể tới vườn hoa mai, nô tì nghe nói Hoàng thượng cũng thích mai.”

Trang Lạc Yên chọn một tư thế thoải mái hơn để ngồi, miệng như cười như không: “Thưởng mai thì thanh tĩnh sẽ tốt hơn, lúc này đúng dịp hoa mai trong vườn nở rộ, tỉ muội các cung chắc đều thích cả, ta không muốn tham dự đâu.”

Vân Tịch há miệng muốn nói mà không biết nên nói gì, nàng hầu hạ chủ tử đã khá lâu, đôi khi cảm thấy tình yêu của chủ tử dành cho Hoàng thượng thật là cuồng dại, đôi khi lại cảm thấy tình cảm này mơ hồ, rất khó nhìn ra.

“Bẩm chủ tử, điện Trung Tĩnh đưa tới than bạc ấy ngày này, còn đưa kèm một ít hoa quả mới nữa.” Thính Trúc bước vào phòng trong, tay bưng một đĩa nho đen tiến cống.

“Thời tiết lạnh thế này, mấy thái giám đó phải chạy tới chạy lui đưa đồ cũng rất vất vả, lấy ít bạc thưởng cho bọn họ đi uống tách trà nóng.” Trang Lạc Yên biết, nho đen này do nước khác tiến cống, được bảo quản tươi ngon như mới hái, cung Hi Hòa có thể được một đĩa như thế đã là hiếm có rồi.

“Chủ tử yên tâm, nô tì đã thưởng rồi.” Thính Trúc đặt đĩa nho xuống, nói cho Trang Lạc Yên một ít tin đồn mới nghe được bên ngoài, tuy không chắc đúng bao nhiêu phần nhưng thâm cung buồn chán, nghe mấy chuyện này giết thời gian cũng tốt.

“Em nói là hôm qua Yên quý tần tình cờ gặp Hoàng thượng ở vườn mai?” Trang Lạc Yên hứng thú hỏi.

“Bẩm chủ tử, nô tì còn nghe nói tối qua Hoàng thượng ngủ lại ở chỗ Yên quý tần, sáng nay Yên quý tần còn được ban thưởng không ít đâu.” Thính Trúc cẩn thận nhìn trộm sắc mặt Trang Lạc Yên, thấy nàng vẫn bình thản như cũ mới nói tiếp hôm nay Yên quý tần được ban thưởng những gì.

Trang Lạc Yên cười nhạt trong lòng, thân là một Hoàng đế, nữ tử khắp hậu cung trong mắt hắn chỉ là món đồ chơi mà thôi, sợ rằng khi chứng kiến thủ đoạn mà bọn họ vất óc nghĩ ra để giành lấy sủng ái của mình, hắn chỉ coi như đang xem một tuồng kịch hay.

“Bẩm chủ tử, thái giám nội thị tới báo, hôm nay Hoàng thượng lật thẻ bài của người.” Phúc Bảo hớn hờ đi vào thông báo với Trang Lạc Yên.

“Ta biết rồi.” Trang Lạc Yên cố gắng biểu lộ vẻ ngượng ngùng xen lẫn hạnh phúc ra mặt, quay đầu nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ, che giấu bình thản nơi đáy mắt.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, hôm nay Hoàng thượng lật thẻ bài của Chiêu sung nghi ạ.” Hòa Ngọc giều cợt nói, “Các vị chủ tử hôm nay mất công tới vườn mai phải thất vọng rồi.”

“Đàn bà trong cung đình, chỉ vì tranh đoạt sủng ái hư vô không từ thủ đoạn, nhưng Chiêu sung nghi này quả là cũng có đôi chút bản lĩnh hơn người, Hoàng thượng nhìn nhiều mỹ nhân như vậy còn có thể nhớ tới nàng ta.” Hoàng hậu lật quyển sách trong tay, đầu vẫn không hề ngẩng, “Trước đây bốn cung đánh giá thấp nàng ta rồi.”

“...” Hòa Ngọc định lên tiếng, Hoàng hậu đã cắt đứt.

“Dù có chút thủ đoạn khác người nhưng đặt vào hậu cung này vẫn chưa ăn nhằm gì đâu, vị đang ngồi ở cung An Thanh kia mới là bảo bối trong lòng Hoàng thượng.”

“Nhưng sau khi Tô thị lang cáo buộc Trang thị lang, chẳng phải Hoàng thượng vẫn không có phản ứng gì hay sao?” Hòa Ngọc không hiểu.

“Đó là Hoàng thượng kia mà, tiền triều và hậu cung cũng như nhau,” Hoàng hậu cười khở, đặt sách xuống, “Ngoại trừ nàng ta, trong cung còn có ai được phong đến quý phi, nếu không phải Hoàng thượng còn nhớ đến bốn cung, chỉ e mỗi lần ban thưởng cho nàng ta còn nhiều hơn bốn cung kia.”

Hòa Ngọc ghen hòng, nghĩ đến những ân sủng mấy năm nay Thục quý phi độc hưởng, không thể không thừa nhận Hoàng hậu nương nương nói đúng.

“Cứ nhìn mà xem, hoa dù xinh đẹp đến đâu cũng có ngày tàn lụi, mà bốn cung trước sau vẫn là chính cung nương nương, không đáng hạ mình tranh đua những thứ đó với bọn họ.” Nét mặt Hoàng hậu lần thứ hai lại lộ ý cười, có điều, không biết đó là nụ cười thoải mái hay là nụ cười cam chịu và bất đắc dĩ.

Ban đêm rét lạnh, nằm trong đám chăn ấm áp luôn dễ chịu hơn bình thường, Trang Lạc Yên tựa đầu vào ngực Hoàng đế, lắng lắng nghe tiếng tuyết rơi xao xao, trong phòng an tĩnh lạ thường.

Phong Cẩn vuốt ve mái tóc của người con gái nằm trong lòng mình, động tác này đã thành thói quen mỗi khi hắn ở bên Chiêu sung nghi, không gian tĩnh lặng khiến lòng hắn cũng bình an lại, thân là Đế vương, chuyện cần xử lý mỗi ngày không ít, thỉnh thoảng trải nghiệm một chút không khí an tĩnh như thế này cũng là một điều hay.

“Ái phi có biết gì về Cao Mỹ quốc không?”

Trang Lạc Yên hoàn toàn không ngờ đến Hoàng đế đột nhiên hỏi vấn đề này, nàng chẳng có bao nhiêu thiện cảm với cái Cao Mỹ quốc kia, trong lịch sử của kiếp trước, có một quốc gia rất giống Cao Mỹ quốc, cuối cùng lịch sử đã chứng minh một điều, đó là một thứ vô ơn không hơn không kém. Thoáng do dự một lát, Trang Lạc Yên quyết định lên tiếng: “Thiếp không có nhiều hiểu biết về Cao Mỹ quốc ấy lắm, chỉ biết đó là một nước phụ thuộc của chúng ta, rất nghèo, chỉ có một thứ đáng nhắc tới là một vị thuốc nổi tiếng được trồng ở đó.”

“Chuyện nước phụ thuộc này tới thăm nước ta đang làm khó cả đám đại thần, có người thì muốn tổ chức nghênh đón long trọng theo lệ cũ, lại có người muốn lấy quy cách tiếp đãi chư hầu của triều trước để làm,” Phong Cẩn nhìn nữ tử trong lòng, “Ái phi thấy cái nào có lý hơn?”

Dưới ánh nến, ánh mắt Phong Cẩn rất bình thản, Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, vẫn nhìn không ra một tia tâm tình. Nàng mở miệng như không hề băn khoăn, trong lòng lại đã cân nhắc vài lượt: “Thiếp nghĩ, chỉ là một nước phụ thuộc thì chính là hạ nhân của chúng ta, nào có đạo lý chủ nhân phải tiếp đãi hạ nhân long trọng cơ chứ.”

“Ái phi nói có lý, một hạ nhân chẳng được bao nhiêu tác dụng mà thôi, còn muốn chủ nhân hạ mình nữa sao?” Phong Cẩn cười nói, “Quả thật, Cao Mỹ quốc chẳng qua chỉ là một hạ nhân của chúng ta thôi.”

Trang Lạc Yên nghe Hoàng đế nhấn mạnh hai chữ “chúng ta” thì thở phào một hơi, nàng thành công rồi. Theo quan sát của nàng, Phong Cẩn là một vị Đế vương có dã tâm, có hoài bão, không phải loại vua chỉ thích khoe khoang công tích, vậy nên lần này thủ đoạn lấy cớ đến thăm viếng và tiến cống để vùi tiền của Cao Mỹ quốc kia không có hiệu quả rồi.

Song, đến tận khi một nụ hôn ấm áp dừng trên trán, cuồng nhiệt đắm say qua đi, Trang Lạc Yên vẫn không hiểu được, vì sao Hoàng đế đột nhiên nói chuyện trên triều với mình, chẳng lẽ tuyết lớn quá, lạnh hồng đầu rồi?

Bên này Trang Lạc Yên đang nghi hoặc, bên kia Phong Cẩn lại khẽ thở dài vì người nằm trong lòng mình. Nếu hắn hỏi Hoàng hậu hay Thục quý phi loại chuyện này, hai người bọn họ sẽ nói hai cách kia đều có lý, sau đó cẩn thận thăm dò ý hắn rồi mới lựa theo mà nói cái nào thích hợp hơn, nào có ai chẳng suy nghĩ gì đã nói trắng ra như nàng, chẳng lẽ nàng thực sự coi một Hoàng đế như hắn đây là “người nhà”, vậy nên mới không cần che giấu điều gì?

Người nằm trong lòng đã ngủ say, Phong Cẩn gỡ lọn tóc mảnh bám trên trán nàng, lọt vào mắt hần là một gương mặt yên bình chìm trong giấc ngủ, thật là một nữ tử gốc nghiệt, chỉ biết hần là người đàn ông của nàng mà quên mất hần còn là một Đế vương.

Hôm sau khi Trang Lạc Yên thức dậy, Hoàng đế đã rời đi như mọi lần, nàng uống một cốc trà sữa nóng, hỏi, “Tuyệt ngừng chưa?”

“Bẩm chủ tử, tuyệt chưa ngừng đâu ạ, hình như còn có xu hướng lớn hơn nữa, lát đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương cần phải mặc thêm áo đấy.” Vân Tịch phủ thêm một tấm áo choàng lông cáo lên vai Trang Lạc Yên, tán tụng, “Chủ tử mặc bộ áo choàng lông cáo này thật là đẹp, thảo nào Hoàng thượng nhất định muốn ban thưởng cho người.”

Trang Lạc Yên cười cười: “Đâu phải do ta, là do cái áo lông cáo bạc này đẹp hiếm có đấy chứ.” Chẳng trách hôm nay thái giám nội thị còn chưa mang canh tránh thai tới cho nàng, ra là do tuyệt rơi dầy quá.

Nhưng đến tận khi Trang Lạc Yên ra khỏi cung đi thỉnh an Hoàng hậu, thái giám nội thị vẫn chưa thấy tới, Trang Lạc Yên kinh sợ trong lòng, lẽ nào Hoàng đế muốn nàng có con?

Phong Cẩn lật tấu chương trên tay, chợt nhớ tới nữ tử ở cung Hi Hòa. Đối với người con gái này, hần dành cho nàng một góc rất đặc biệt trong lòng mình, lần này miễn canh ngừa thai cho nàng, không biết là ân sủng hay là hại nàng nữa, nữ tử trong cung có thai không dễ, sinh được con ra càng khó khăn hơn. Miễn đưa canh ngừa thai lần này coi như là chút thương tiếc hần dành cho nàng, về phần Chiêu sung nghi liệu có thể may mắn có một đứa con hay không, còn phải trông chờ vào vận mệnh của nàng.

Nếu Trang Lạc Yên biết được suy nghĩ này của Hoàng đế, nhất định sẽ mắng to trong lòng: “Mẹ nó chứ”, chưa nói mang thai một đứa bé không giống như trồng cây, cứ gieo xuống là có thu hoạch, hơn nữa đêm qua còn là thời kỳ an toàn của nàng, khả năng có thai càng nhỏ.

Không cần quan tâm Hoàng đế nghĩ gì, Trang Lạc Yên vẫn ăn uống ngủ nghỉ vui vẻ đầy đủ, lại còn muốn làm ít hoa quả ướp lạnh ăn thử để thay đổi khẩu vị và tìm cảm giác mạnh giữa mùa đông, khiến cho Thính Trúc và Vân Tịch quý xuống can ngăn nhiều lần.

“Ta chỉ có vài sở thích nho nhỏ ấy,” Trang Lạc Yên ăn một miếng lê ướp đá, buốt lạnh đâm vào miệng khiến nàng ê cả răng đồng thời lại cảm thấy thích thú khó hiểu. Đặt đĩa xuống, nàng cầm bình nước nóng lên ủ tay, hình như mấy ngày nay ăn nhiều đồ lạnh quá, kinh nguyệt bị trễ mất rồi.

Trang Lạc Yên cân nhắc một chút, sau đó cho người tới Thái y viện mời một thái y am hiểu các bệnh phụ khoa tới thăm mạch, lòng vẫn nghĩ, vài ngày lại thăm mạch một lần, chắc không có chuyện gì lớn đâu.

Nửa canh giờ sau, một thái y tuổi khá cao tới thăm bệnh, Trang Lạc Yên vừa nhìn bề ngoài ông ta liền nhận định, người này hẳn có bản lĩnh đây, vì vậy liền yên tâm để ông ta bắt mạch.

Chốc lát sau, Trang Lạc Yên thấy ngón tay khô gầy trên khăn lụa hơi run lên, rồi vị thái y già nhanh nhẹn quỳ xuống. “Chúc mừng Chiêu sung nghi, chúc mừng Chiêu sung nghi, mạch của người là hỉ mạch.”

Hỉ mạch? Trang Lạc Yên hoài nghi liếc nhìn vị thái y này một cái, lại quay sang nhìn mọi người trong phòng, thấy ai nấy đều hưng phấn ra mặt, mơ hồ nghĩ có gì đó là lạ, ông cụ này lúc bắt mạch thì tay còn run mạnh hơn cả mạch đập, chắc chắn không nhầm đấy chứ?

Mặc dù ông thái y già khẳng định nàng có thai, thế nhưng giác quan thứ sáu của Trang Lạc Yên lại không cảm nhận được sự vui mừng khi có một sinh mệnh mới bên trong mình. Kiểm chế hoài nghi trong lòng, Trang Lạc Yên sai người thưởng cho thái y, bảo cung nữ đỡ mình vào phòng trong nghỉ ngơi.

“Chiêu sung nghi có thai rồi?” Phong Cẩn hơi kinh ngạc, giọng cũng cao lên mấy phần.

“Bẩm Hoàng thượng, đúng là vậy.” Cao Đức Trung cẩn thận quan sát sắc mặt Hoàng đế, vẫn không nhìn ra Phong Cẩn vui hay giận, “Người chẩn mạch là Mao lão thái y của Thái y viện, nô tài nghe nói cả Chiêu sung nghi cũng bất ngờ, đã có hơn một tháng rồi, chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng.”

Đây cũng là ý trời sao?

Nét mặt Phong Cẩn lúc này mới tươi tỉnh: “Nếu Chiêu sung nghi đã mang long thai, cần phải ban thưởng thật lớn mới được.” Nói xong, liền ban cho rất nhiều thứ tới cung Hi Hòa, còn đang chuẩn bị sai người đi phái thêm mấy vị thánh thủ của thái y viện cùng tới, chợt nghe thượng thư bộ Lễ xin gặp.

“Tuyên.” Tạm thời gác việc này qua một bên, Phong Cẩn triệu kiến thượng thư bộ Lễ.

Vị thượng thư bộ Lễ này yết kiến không phải việc gì mới mà vẫn là vì chuyện Thái tử của Cao Mỹ tới triều bái, đoàn sứ giả của Cao Mỹ đã tới rồi, nói là ba ngày nữa Thái tử bọn họ sẽ đến kinh thành, tuy đã nói lấy lễ chầu hầu để tiếp đãi Thái tử Cao Mỹ quốc nhưng ông ta vẫn không dám sơ sẩy, nhận được tin liền vội vào cung bẩm báo.

“Nếu là như vậy, bộ Lễ cứ theo lệ chuẩn bị tiếp đãi đi.” Phong Cẩn bình thản nói, “Chỉ là một tiểu quốc phụ thuộc mà thôi, như vậy chắc bộ Lễ sẽ làm tốt được việc này.”

Thượng thư bộ Lễ vội vàng thưa vâng, đến cả thở mạnh cũng không dám.

So với tiền triều bình tĩnh, hậu cung lại gần như nổ tung vì tin tức Chiêu sung nghi mang thai.

“Điều tra ra chưa?” Trang Lạc Yên ngồi trên ghế quý phi, nhìn Phúc Bảo, nét mặt không có một tia vui mừng của người mang long thai.

“Bẩm chủ tử, nô tài đã điều tra kỹ, vị Mao thái y này là vị lão thái y có nhiều năm kinh nghiệm, ngoại trừ bắt mạch chữa bệnh, không hề qua lại với vị chủ tử nào trong cung. Hôm qua xem mạch cho người vốn không phải là ngày trực của ông ấy, vì một vị thái y khác trong nhà có chuyện nên mới đến thay ca bắt ngờ thôi ạ.” Phúc Bảo do dự một chút, nói tiếp, “Huống chi, xưa nay chủ tử cũng chưa từng mời ông ta xem mạch, nếu là có người muốn bày kế hại chủ tử thì cũng sẽ không tìm đến vị này.”

Trang Lạc Yên nhíu nhíu mày, Phúc Bảo nói rất có lý, trước nay xem mạch cho nàng chỉ là mấy vị thái y cố định, nếu có người cố tình tính kế ở chỗ này thì phải tìm bọn họ mới đúng, không có lý do gì tìm Mao thái y.

“Chủ tử, vì sao người lại nghi ngờ...” Thính Trúc nhìn về phía bụng Trang Lạc Yên, thấp giọng nói, “Biết đâu người thực sự có thai rồi, dù sao hơn một tháng trước...”

“Nào có dễ dàng như vậy,” Trang Lạc Yên cười nhạt, “Mấy ngày nay ta ăn nhiều đồ có tính hàn, nếu thật sự có thai, chẳng lẽ không có phản ứng gì hay sao?” Huống chi, từ góc độ một nữ tử mà nói, niềm vui có thai là loại hạnh phúc mà lí trí không thể che giấu được, nhưng nàng nghe thái y chẩn mạch xong lại không hề cảm thấy một tia vui mừng, chỉ có hoài nghi. Khi người ta chỉ thấy hoài nghi mà không phải vui mừng theo bản năng, vậy chỉ có một nguyên nhân, có long thai chỉ là chuyện đùa thôi.

Thính Trúc cẩn thận hồi tưởng, mặt cũng trắng bệch đi, nay khắp cung trên dưới đều biết chủ tử có thai, nếu chủ tử thật sự không mang thai, vậy thì hậu quả...

Trong phòng chỉ có Thính Trúc và Phúc Bảo, Vân Tịch đi phòng bếp giám sát làm đồ ăn. Trang Lạc Yên nhìn hai người trắng nhợt mặt, đột nhiên mỉm cười.

Thính Trúc và Phúc Bảo đưa mắt ra hiệu cho nhau, Thính Trúc cười nói: “Chủ tử mang long thai là một chuyện mừng rất lớn, chúng nô tì sẽ cẩn thận hầu hạ.”

Âm mưu phải bắt đầu khi đối phương không biết mới gọi là âm mưu, nếu đối phương đã biết cả rồi, đó chỉ còn là một chuyện tiểu lâm.

Vào đông trời lạnh, dù các thái giám rất chuyên cần dọn tuyết nhưng mặt đường vẫn rất trơn trượt. Bên ngoài cung Hoàng hậu, Thục quý phi ngồi thẳng người trên kiệu, nhìn kiệu của Chiêu sung nghi đang tới gần từ phía đối diện, đợi đối phương đến gần, xuống kiệu cúi chào mình, nàng mới cười dịu dàng: “Chiêu sung nghi muội muội miễn lễ đi, nay nàng đã mang thai, phải nên cẩn thận mới được.” Nói xong, nàng vịn tay cung nữ xuống kiệu, đi tới, còn cách Trang Lạc Yên chừng ba bước mới dừng lại, “Hôm nay trời lạnh, còn tướng Hoàng hậu nương nương hẳn là thương nàng mang thai nên miễn thỉnh an mới phải chứ.”

“Hoàng hậu nương nương từ ái, đã miễn thỉnh an cho tần thiếp.” Trang Lạc Yên lộ một nụ cười hạnh phúc, “Chỉ là vào đông không có chuyện gì, tần thiếp cùng các tỉ muội tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương, cùng trò chuyện cũng tốt, tần thiếp cũng không thất lễ.”

Thục quý phi vẫn tươi cười như cũ: “Chiêu sung nghi muội muội cung kính thuận ý lại hiền lương, chẳng trách Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương đều sủng ái như vậy.” Nói xong, quay người bước vào cửa cung Hoang hậu, nụ cười trên môi đã lạnh lẽo đi nhiều.

Trang Lạc Yên vịn tay tay Vân Tịch, chậm rãi bước theo, trên mặt vẫn treo ý cười hạnh phúc của một nữ tử mới mang thai.

“Thục quý phi tới, Chiêu sung nghi tới.”

Thái giám thông báo một câu khiến mọi người trong phòng đều dời mắt nhìn ra cửa, hầu hết các ánh mắt đều rơi vào Chiêu sung nghi đi phía sau Thục quý phi.

Trang Lạc Yên còn chưa hành lễ xong, Hoàng hậu đã sai Hòa Ngọc đỡ nàng đứng lên, ngồi vào một ghế đã chuẩn bị sẵn, giọng nói như trách cứ lại như yêu thương: “Hoàng thượng và bản cung đều đã miễn nàng thỉnh an, long thai trong bụng nàng mới là quan trọng nhất, không cần giữ lễ như vậy.”

“Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương từ ái, tần thiếp cũng không dám quên quy củ.” Trang Lạc Yên cười cười, “Huống chi được Hoàng hậu nương nương yêu mến, tần thiếp còn muốn cùng đứa nhỏ lấy dính chút ít phúc khí của nương nương đây.”

Hoàng hậu nghe vậy, cười khen vài câu, lại thưởng mấy thứ cho Trang Lạc Yên, tỏ ra cực kỳ từ tâm rộng lượng, như thể rất chờ mong đứa bé trong bụng nàng vậy.

Trang Lạc Yên khẽ thở dài trong lòng, Hoàng hậu diễn trò so với Thục quý phi càng tốt hơn nhiều, thực tế mà nói, trên đời này làm gì có nữ tử nào vui vẻ khi một người khác có thai với chồng mình, chẳng qua vì thân phận, không cần biết có cam lòng hay không, vẫn phải đóng vai rộng lượng, hiền lành mà thôi.

Các phi tần khác trong phòng, bất kể vui vẻ hay mất hứng, đều liên tục chúc mừng, cho dù trong lòng ghen tỵ muốn chết nhưng chỉ dám nói bóng gió xa xôi, không ai dám nói điều gì không may. Bởi vì nếu thật sự có chuyện gì, ai gánh nổi tội này?

“Chiêu sung nghi bản thân đã là người có phúc, nếu lại thêm phúc khí của Hoàng hậu nương nương nữa thì chẳng phải phúc càng thêm phúc đó sao, vậy thì nhất định sẽ sinh cho Hoàng thượng một long tử, tần thiếp xin chúc mừng trước.” Yên quý tần cười cười, nói xong lại quay đầu nhìn về phía Diệp thực dung vẫn lặng lẽ ngồi yên, “Diệp thực dung nói xem có phải không?”

Mọi người ở đây ai không biết từ sau lần sảy thai, Diệp thực dung đã trở nên trầm mặc ít lời, Yên quý tần nói vậy, không biết là muốn khiêu khích Diệp thực dung hay là muốn vấy vụn xui cho Chiêu sung nghi, vị kia mới có thai được vài tháng đã rớt.

“Chiêu sung nghi đương nhiên là người có phúc.” Diệp thực dung thản nhiên miết mắt sang Yên quý tần một cái, nở nụ cười nhạt.

Yên quý tần bị cái nhìn của Diệp thực dung làm cho lạnh cả sống lưng, không dám nói tiếp, trong lòng đã thất kinh trước khí thế trong mắt đối phương. Đây là vị Diệp thực dung không được sủng khi xưa nàng ta từng coi thường sao?

“Tạ ơn Diệp thực dung đã chúc phúc.” Trang Lạc Yên sao không nhìn ra dụng ý của Yên quý tần, có điều trong bụng nàng vốn không có đứa bé nào, vì vậy mới bình thản đến thế.

Hiện nay nàng bị chậm kỳ kinh, lại vừa bị chẩn ra “có thai”, như vậy người đứng sau vụ này nhất định sẽ không ngay lập tức nhảy ra vạch trần việc nàng giả mang thai, quá gấp gáp sẽ khiến người khác hoài nghi, dù sao, Hoàng đế đâu phải hạng người ngu ngốc.

Về phần kỳ kinh của nàng vì sao mà chậm, cần bảo người tra lại phòng bếp của cung Hi Hòa một chút, không biết trong đồ ăn của nàng có cái gì đó “đại bổ” hay không đây?

“Chiêu sung nghi có thai là một chuyện vui lớn,” Hoàng hậu không để ý đến sự châm chích giữa các phi tần, nói, “Hôm nay là mừng Tám tháng Chạp, buổi tối có yến, tôn thất và sứ giả Cao Mỹ quốc đều sẽ vào cung dự, lát nữa có thánh chỉ của Hoàng thượng ban xuống, nếu vị tử muội nào nhận được thánh ân cho dự yến thì phải chuẩn bị thật tốt đấy. Cao Mỹ quốc tuy là một quốc gia bần hàn phụ thuộc chúng ta nhưng ta cũng không nên để mất phong phạm của một nước lớn.”

Các phi tần đồng thanh thưa vâng, trong lòng âm thầm cầu mong mình có thể dự yến, đó chính là ân sủng của Đế vương, đồng thời cũng là một chuyện làm rạng rỡ mặt mày.

Trang Lạc Yên rời cung Cảnh Ương về cung Hi Hòa chưa được bao lâu, thái giám truyền chỉ đã tới, nội dung không có gì khác ngoài chuyện dự yến.

Tiến bước thái giám truyền chỉ, một lát sau, Phúc Bảo đã quay về báo cáo.

“Bẩm chủ tử, nô tài đã tìm hiểu rõ, ngoại trừ Hoàng hậu nương nương, được dự yến chỉ có sáu vị chủ tử, Thục quý phi, Hiền phi, Nhu phi, Ninh phi, Từ chiêu dung và người, ngay cả Yên quý tần của Lâm Nguyệt hiền cũng không có vinh dự này đâu.”

“Chủ tử, dưới phân vị ‘phi’ chỉ có người và Từ chiêu dung được dự yến lần này, có thể thấy là Hoàng thượng rất sủng ái người đấy ạ.” Thính Trúc vui mừng cười, “Nói vậy, đêm nay nhất định náo nhiệt lắm đây.”

“Đạo này hơi buồn tẻ, ta cũng muốn náo nhiệt một chút.” Trang Lạc Yên đặt bình nước nóng ủ tay xuống bàn nhỏ bên cạnh, “Ta nhớ là Thượng Y cục lần trước có đưa tới một bộ váy dài rất đẹp, màu trắng non thêu mai hồng, rất hợp với cảnh tuyết đêm nay, bên ngoài khoác thêm chiếc áo lông cáo bạc, không mất quý khí.”

“Trên nền trắng điểm tuyết chút đỏ tươi, không thể đẹp hơn, nô tì không theo kịp ánh mắt của chủ tử.” Thính Trúc hơi khom người, “Nô tì đi chuẩn bị cho người ngay.”

“Không cần gấp quá, yến hội buổi tối mới tổ chức, đợi sau bữa trưa rồi chuẩn bị cũng kịp,” Trang Lạc Yên đứng dậy, đi tới phía trước chiếc cốc bằng ngọc chạm hoa sen, “Càng vội càng dễ có sai lầm, cẩn thận chớ dao đúng thời điểm mới ổn.”

“Thưa vâng.” Thính Trúc cười cười, lui ra ngoài.

Đầu ngón tay chạm vào lá sen ngọc, cảm giác buốt lạnh rất nhanh đã truyền tới tận trong người, nhưng lá sen này mặc dù lạnh lẽo, xúc cảm trơn mịn như băng từ chất ngọc lại khiến lòng người sáng khoái, có câu “mọi chuyện đều có nhân có quả”, chính là thế này đây.

Đẩy cửa sổ, gió lạnh phất lên mặt, buốt giá đâm vào da thịt khiến Trang Lạc Yên hơi nheo mắt lại, nhưng ý cười nơi khóe miệng mặc gió thổi thế nào cũng không đi.

“Bẩm chủ tử, đêm nay có Chiêu sung nghi dự yến ạ.”

“Thế à,” Trong bóng tối, người nói hơi dừng lại một chút, “Trên yến hội, đồ ăn khó tránh khỏi hỗn tạp, nếu ăn nhầm cái gì khiến cho sảy thai thì cũng chỉ có thể trách ông trời mà thôi.”

“Chiêu sung nghi không có phúc khí, trách được ai đâu ạ.”

“Đúng thế, lại trách được ai. Trong hậu cung này, luôn luôn chẳng thiếu người không có phúc.”

“Ngày tuyết rơi sương lạnh, nàng dâu tựa bên song. Chàng cầm thương ra trận, thiếp chờ ba năm nổi ba năm. Hôm nay được gặp lại...”

Nghe tiếng ca uyển chuyển của ca cơ, Phong Cẩn nhắm mắt dưỡng thần, ngay cả khi Cao Đức Trung bước vào cũng không mở ra.

Cao Đức Trung liếc nhìn ca cơ đang khê vuốt tỳ bà gảy khúc, lại nhìn sang Đế vương đang khép hờ mắt, yên lặng đứng vào một góc, không lên tiếng.

“Đi xuống cả đi.” Lát sau, Phong Cẩn mở mắt, vẫy tay cho các nghệ nhân lui ra, nhìn về phía Cao Đức Trung đang đứng, “Tra rõ?”

“Bẩm Hoàng thượng, vị Mao thái y này không có liên hệ gì với Chiêu sung nghi, trước cũng không có vị chủ tử nào liên hệ với ông ta, Chiêu sung nghi thật sự có thai đấy ạ.” Cao Đức Trung cũng thấy Chiêu sung nghi này quả là phúc trạch thâm sâu, nếu không sao có thể chỉ một lần đã có bầu ngay?

“Nếu đã vậy, ngày mai liền phái ngự y đến xem mạch cho nàng ấy, dù sao nàng ấy đã mang thai con của trẫm, cẩn thận một chút cũng tốt. Năm sau cũng nên tăng phân vị cho vài phi tần trong cung, nhớ ghi cả Chiêu sung nghi lại.” Phong Cẩn nghĩ, lại bổ sung một chút, “Ngày mai phái mấy cung nữ thái giám thạo nấu nướng tới cung Hi Hòa, trẫm nhớ năm đó Hoàng hậu có thai, ăn cái gì cũng không thấy ngon miệng. Giờ dự phòng sẵn, để tránh đến lúc đó lại khiến sức khỏe của nàng ấy suy sút.”

“Bẩm vâng, nô tài đã nhớ rồi ạ.” Cao Đức Trung vâng dạ ghi lại.

“Tốt,” Phong Cẩn gật đầu, “Đêm nay nhớ nhắc người bên cạnh Chiêu sung nghi hầu hạ cẩn thận, trong cung nhiều người, sợ sẽ có va chạm.”

“Vâng.” Cao Đức Trung hiểu được ý của Hoàng đế, mong rằng phúc trạch của Chiêu sung nghi có thể thâm hậu đến lúc an toàn sinh hạ đứa con này, trong cung có vị nào lương thiện đâu, xem ý Hoàng thượng dường như cũng chờ mong đứa con này của Chiêu sung nghi.

Haiz, cũng may gia tộc nhà Chiêu sung nghi đều biết điều, không thì ai biết sẽ thành thế nào đây?

Đền đuốc rực rỡ xua tan bóng đêm, kiệu chậm rãi mà vững vàng đi, Trang Lạc Yên tựa mình trên kiệu, nhìn pháo hoa nở bung trên không trung, chẳng hiểu vì sao chợt nhớ đến lời Thục quý phi đã nói vài hôm trước, xán lạn rực rỡ một thoáng rồi vụt tắt như pháo hoa.

Tuổi thanh xuân của người con gái thật ngắn ngủi, khi mới sinh ra chỉ là một đứa trẻ vô tri, đợi đến lúc hiểu biết xung quanh, còn chưa kịp hưởng thụ những ngày hoa của thiếu nữ ngây thơ không cần lo nghĩ thì đã phải lấy chồng sinh con, sau đó toàn bộ quãng đời còn lại đều dâng hiến cho chồng cho con và cho cha mẹ chồng. Tam tông tứ đức, khoan dung độ lượng, đó là bốn phận mà người phụ nữ phải tuân thủ nghiêm ngặt cả đời, mặc dù chồng nàng năm thê bảy thiếp, ăn chơi đàng điếm, thậm chí không hề tôn trọng nàng.

Nữ tử trong cung đình ngoại trừ có xuất thân cao quý và cuộc sống xa hoa hơn người thường, còn lại, e rằng thê lương hơn người bình thường nhiều lắm, một bước đi sai đời đời kiếp kiếp không thể quay đầu. Trang Lạc Yên là một người thức thời lại sợ chết, vì vậy khi tham gia trò chơi này, nàng tuyệt đối tuân thủ quy tắc chơi, cố gắng để cuộc sống của mình trôi qua thật tốt. Có đôi khi, một người đã không còn đường lui sẽ không thể cố chấp ganh đua với vận mệnh.

“Bẩm chủ tử, đã đến điện Thái Hòa rồi.” Vân Tịch thấy Trang Lạc Yên hơi thất thần, vội hạ giọng nhắc nhở, “Nô tì trông phía trước hình như là Từ chiêu dung.”

Trang Lạc Yên lấy lại tinh thần, nhìn Từ chiêu dung đi từ phía đối diện tới, trên mặt lộ ra nụ cười tươi tắn.

Dung mạo của Từ chiêu dung không phải thuộc hàng xuất sắc, điều đặc biệt của nàng ta là vẻ phong lưu yếu điệu. Nàng ta cũng biết nhan sắc của mình không được coi là thượng đẳng trong cung nên rất biết cách làm nổi bật thể mạo riêng, vì vậy hôm nay mới mặc một bộ váy mềm bằng gấm mỏng, áo choàng vàng nhạt, khiến người ta vừa nhìn đã thấy người này mong manh yếu đuối. Chỉ có điều, khi nhìn đến trang phục của Trang Lạc Yên, nàng ta chợt cảm thấy khó chịu trong lòng.

Không có nữ tử nào muốn thấy một người khác hợp với màu sắc mà mình thích hơn chính bản thân mình. Từ chiêu dung không cam lòng nhưng không thể không thừa nhận, Trang Lạc Yên mặc như vậy rất đẹp, váy mềm màu trắng non điểm tuyết vài đoá mai hồng, phối với áo choàng lông cáo bạc, không chỉ làm cho người đối diện cảm thấy yêu thương mà lại không làm mất vẻ lộng lẫy xinh đẹp, rất thích hợp với hoàn cảnh đêm nay.

Trang Lạc Yên nhìn thấy Từ chiêu dung, không nhịn được lại rung mình một cái, giữa ngày đông giá rét mà mặc như thế kia, không biết sẽ khiến người ta thấy mỹ lệ đến xao xuyến lòng hay là cảm thấy lạnh cả người nữa đây? Ai nói Từ chiêu dung yếu đuối mảnh mai chứ, vào lúc lạnh thế này mà mặc phong phanh như vậy, chỉ có ngự tử đích thực siêu cấp mạnh mẽ mới làm được thôi.

“Chiêu sung nghi muội muội.” Từ chiêu dung dè dặt gật đầu nhưng kiêu của nàng ta không hề dừng một nhịp, vẫn đi vượt lên phía trước Trang Lạc Yên. Đúng lúc gió nổi lên, khiến làn váy dưới áo choàng của nàng ta chập chờn vờn lên trong bóng đêm, trông cũng có đôi phần thanh thoát khác người.

Yên lặng hít sâu một hơi, Trang Lạc Yên không tự chủ siết chặt áo choàng lông, chắc chắn không lộ gió chỗ nào mới mỉm cười chỉnh lại tư thế ngồi một lần nữa.

Đến phía trước điện Thái Hòa, Trang Lạc Yên xuống kiệu, vịn tay Vân Tịch chậm chậm đi vào từ cổng bên phải, thái giám truyền báo nhìn thấy nàng bèn cúi đầu cất giọng hô: “Chiêu sung nghi tới.”

Trang Lạc Yên vào điện, thấy bên trong đã phân ra làm hai, nam một bên nữ một bên, toàn bộ điện rất lớn, chính giữa còn dựng một rạp hát, khoảng cách giữa hai bên nam nữ không nhiều. Xem ra, ở triều đại này, quan niệm nam nữ tách biệt vẫn chưa đến mức biến thái như mấy triều đại trong lịch sử ở kiếp trước, chỉ ít thì trong tình huống này, nam nữ còn được ngồi chung một chỗ.

Lại một phen chào hỏi hành lễ với nhau, Trang Lạc Yên mới ngồi xuống chỗ của mình, cẩn thận lén lút nhìn vị trí cao nhất của Hoàng đế, lại không ngờ đối phương cũng đang nhìn mình. Nàng hơi sững sờ, sau đó lộ ra một nụ cười ngượng ngùng, cúi đầu ra vẻ đang nhìn chiếc vòng ngọc trên cổ tay mình, không cẩn thận va tay vào cạnh bàn, nét cười trên mặt lập tức méo xệch vì đau.

Phong Cẩn bưng ly rượu, tính che giấu nụ cười của mình, cuối cùng vẫn buột miệng cười phì một tiếng nho nhỏ.

Hoàng hậu quay đầu nhìn Hoàng đế, sau đó lại ngoảnh sang nhìn về phía Trang Lạc Yên đã an tĩnh ngồi bên dưới, đầu mày hơi nhướng lên, cười nói: “Hoàng thượng, hôm nay trời giá rét, Chiêu sung nghi đi từ cung Hi Hòa tới đây, lại đang mang thai, hay là thưởng cho nàng ấy một tách sữa nóng uống cho ấm thân đã.”

“Tất cả do Hoàng hậu làm chủ đi.” Phong Cẩn thu lại nụ cười trên mặt, không nhìn Trang Lạc Yên thêm lần nào nữa.

Ý cười trên mặt Hoàng hậu không hề thay đổi, vẫy tay ra hiệu cho cung nữ đi xuống chuẩn bị, sau đó quay sang nói với mấy vị phi tần và nữ tử của tôn thất khác: “Chiêu sung nghi nay đang mang thai, không thể không cẩn thận một chút được.”

Mọi người đều thưa phải, một số người đã từng sinh nở còn bắt đầu bàn luận về những chuyện cần chú ý khi mang thai.

Trang Lạc Yên trưng ra nụ cười ngượng ngùng trên mặt đối phó với những người này, trong lòng lại nghiêng rằng nghiêng lợi, Hoàng hậu làm như vậy là muốn kéo thù hận ghen ghét về mình đây mà.

Nhận tách sữa nóng do cung nữ dâng lên, Trang Lạc Yên đứng dậy quay về phía Hoàng đế và Hoàng hậu tạ ơn rồi uống một ngụm không hề do dự, vị sữa rất bình thường, hẳn là không cho thêm “gia vị” đặc biệt gì đó.

Không bao lâu sau, Thái tử Cao Mỹ quốc và đoàn sứ thần đi vào điện, làm một đại lễ triều bái, sau đó sứ thần đọc lên một chuỗi cống phẩm. Mỗi cống phẩm đều có cái tên rất êm tai nhưng ngắm kỹ thì đều không phải vật gì quý hiếm lắm.

Trang Lạc Yên đánh giá vị Thái tử của Cao Mỹ này, không cao không lùn, không béo không gầy, tướng mạo không có gì đặc sắc, tuy là Thái tử một nước nhưng trước mặt Phong Cẩn lại có vẻ cung kính hơi quá, mất cả khí thế mà Thái tử một quốc gia nên có.

“Thái tử không cần đa lễ,” Phong Cẩn xua tay, “Người đâu, thưởng tọa.”

“Tạ ơn Hoàng đế bệ hạ tôn quý.” Phác Thái Nguyên lần thứ hai tạ ơn, lại quay về phía các phi tần làm một lễ rồi mới về chỗ mình, thận trọng ngồi xuống, không dám liếc ngang liếc dọc.

Trang Lạc Yên quan sát từng cử chỉ của vị Thái tử Cao quốc này, không hiểu vì sao lại cảm thấy anh ta không kém cõi vô năng như bề ngoài. Dù sao, đã là người của một quốc gia lưu manh thì nhất định sẽ có một bộ da mặt siêu dày. Kẻ này mặt thì tỏ vẻ kính cẩn, nhưng trong lòng có lẽ đang suy tính kiểm soát món hời từ Cửu Châu như thế nào cũng nên.

“Thái tử tới thật đúng dịp, hôm nay là ngày mừng Tám tháng Chạp, thường ngày trầm và chừ vị ái khanh bận rộn chính vụ, khó có dịp thả lỏng cử hành yến hội thể này, đêm nay Thái tử dừng nên khách khí quá.” Phong Cẩn không đợi Phác Thái Nguyễn trả lời, vỗ tay ra hiệu, lập tức ca cơ, vũ cơ, nhạc sư nối nhau đi vào, toàn bộ yến hội liền nhanh chóng náo nhiệt hẳn lên.

Tiếng tì bà thánh thót như châu rơi trên mâm ngọc, lời ca như âm thanh thiên nhiên, vũ đạo mềm mại nhẹ nhàng, Trang Lạc Yên không thể không thừa nhận, “sản phẩm của hoàng gia” có khác, còn đẹp hơn thứ gọi là “điệu múa cổ truyền” của hậu thế nhiều lắm.

“Trang đại nhân, nghe nói Chiêu sung nghi đã mang long tử trong mình, hạ quan xin chúc mừng trước.”

Trang thị lang nhìn vị quan trước mặt, ý cười trên môi không lên được tới mắt, chàng nâng chén nói: “Chiêu sung nghi vì Hoàng thượng mang thai long tử, chính là bổn phận. Tô đại nhân khách khí rồi.” Người này mặc dù không phải là một đại quan nhưng cũng thuộc một chi họ Tô, giờ đây tới chúc mừng, ắt không phải thật tâm.

Vị quan nọ nghe thế, da mặt giật giật, họ Trang này lời nói nét mặt đều tỏ vẻ khiêm tốn, song bên trong có ý cười nhạo Thục quý phi đến bổn phận cũng làm không xong, phải không? Ai chẳng biết Thục quý phi được sủng ái nhiều năm mà vẫn không có con, “Đâu có đâu có, long thai không phải ai cũng có thể mang đâu, Chiêu sung nghi quả đúng là được lòng Hoàng thượng, phúc trạch thâm sâu lắm đấy.”

“Tô đại nhân quá lời, Hoàng thượng ưu ái mà thôi.” Trang thị lang khẽ nhấp một ngụm rượu, nhất định không chịu tiếp ý của người này. Nay muội muội đang mang thai, không biết bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào Trang gia, chàng không muốn tự tay dâng nhược điểm lên cho người khác nắm.

Vị quan viên này còn muốn nói gì đó, thấy các cung nữ bưng cháo mừng Tám tháng Chạp nối nhau đi vào, đành không cam lòng thu lại tâm tư, nhìn bát cháo tinh tế trước mắt.

Đợi khi không còn ai tới quấy rầy, Trang thị lang mới liếc nhìn về phía muội muội đang ngồi rất gần ngự tọa, cuộc sống gần một năm trong hậu cung dường như đã khiến muội muội bốc đồng này của chàng thay đổi rất nhiều. Chàng nhìn lại một lần, thậm chí cảm thấy có đôi chút xa lạ. Chàng sớm biết cuộc sống nơi cung đình gian nan, thời gian trước đó muội muội thất sủng, chàng làm đại ca mà cũng đành chịu, chẳng giúp đỡ được gì, hôm nay thấy con bé lần thứ hai được lọt vào mắt Hoàng đế, lại không biết nên vì con bé mà sầu lo hay vui vẻ.

Bên này, Hoàng hậu lại đột nhiên lên tiếng: “Năm nay cháo mừng Tám tháng Chạp nấu rất cẩn thận, Chiêu sung nghi nên nếm nhiều một chút, người đang có thai, ăn các loại đậu rất có ích đấy.”

Trang thị lang thoáng run lên trong lòng, Hoàng hậu nói mấy lời này rõ ràng là muốn đẩy tiểu muội của chàng lên đầu sóng ngọn gió, hậu cung phức tạp, đứa bé trong bụng muội ấy mới hơn một tháng...

“Hoàng hậu không cần để ý quá,” Phong Cẩn lên tiếng, “Nàng chỉ mãi quan tâm nàng ấy nên ăn gì mới tốt, lại quên bản thân mình cũng thích ăn mấy thứ này rồi. Người phục vụ bên cạnh Chiêu sung nghi đều là người cẩn thận tỉ mỉ, lát nữa bữa sẽ phải thêm hai ma ma hiểu biết về chuyện dưỡng thai tới cung Hi Hòa là được, nàng đừng khiến mình vất vả quá.”

Người ngoài nghe mấy lời này sẽ cảm thấy, Hoàng đế vừa quan tâm tới Hoàng hậu lại vừa sủng ái Chiêu sung nghi, thật sự không thể thích hợp hơn. Song Hoàng hậu lại thấy, Hoàng đế dường như khá coi trọng đứa bé trong bụng Chiêu sung nghi, chỉ ít cũng không hề thờ ơ như đối với mấy phi tần có thai trước đó.

“Thì ra phi tần của Hoàng đế bệ hạ tôn quý đây có con nối dòng,” Phác Thái Nguyễn đứng lên nói, “Hoàng đế bệ hạ được trời cao phù hộ, chúng thần bái phục.”

Một hậu phi mang thai thì có gì đáng để bọn người bái phục? Trang Lạc Yên cảm thấy khiếp sợ trước trình độ nịnh hót của Cao Mỹ quốc này rồi, đành cúi đầu che giấu khóe miệng đang co giật, quả nhiên, kẻ đề tiện là vô địch thiên hạ.

“Trầm làm việc, không cầu trời đất phù hộ, chỉ cầu không thẹn với lương tâm.” Phong Cẩn nhàn nhạt cười nói, hiển nhiên không ưa lối nịnh bợ này, “Cao Mỹ Thái tử đánh giá cao trầm rồi.”

“Hoàng đế bệ hạ lòng dạ rộng rãi, là chúng thần nghĩ hẹp rồi.” Phác Thái Nguyễn nịnh nọt nhằm chỗ, vẫn không thấy có một tia xấu hổ, tiếp tục ngẩng đầu tăng bốc.

Phong Cẩn nhũ mảy, không hứng thú khi nghe mấy lời có cánh ấy, ánh nhìn thoáng lướt đi, chợt thấy vẻ mặt ái phi Chiêu sung nghi của hắn... Xem ra vị ái phi này của mình cũng rất chướng mắt trước hành vi của Cao Mỹ quốc đây. Khóe miệng khẽ nhếch lên, Phong Cẩn đặt chén rượu xuống, chẳng trách đêm đó nàng ấy lại nói trắng ra như vậy, hắn còn tưởng là có ý gì khác cơ.

Hoàng hậu nhìn theo ánh mắt của Hoàng đế, thấy Chiêu sung nghi đang cúi đầu ăn cháo, bàn tay nắm thìa bạc hơi sưng lại một chút, rất nhanh đã bình thần trở lại, thu hồi ánh nhìn.

“Chủ tử?” Lăng Sa đứng sau lưng Thục quý phi phục vụ, thấy cháo trong bát còn chưa đụng đến, bèn khẽ khẽ gọi một tiếng.

Thục quý phi rũ mí mắt, nhìn cháo trong bát sánh sánh sền sệt, tựa hồ không có hứng thú ăn uống.

“Hôm nay khẩu vị của Thục quý phi không tốt sao?” Hiền phi đưa mắt nhìn Thục quý phi, lau nhẹ khóe miệng, “Ta lại thấy cháo năm nay ngon hơn năm ngoái đấy.”

“Hiền phi thích thì nên ăn nhiều một chút,” Thục quý phi múc một thìa cháo trong bát, cười đáp, “Khẩu vị của bốn cung hôm nay hơi kém...”

“Chủ tử...”

Thục quý phi chưa dứt lời đã bị một tiếng kêu sợ hãi cắt đứt, nàng nhìn về phía phát ra tiếng thét kinh hoàng ấy, thấy Chiêu sung nghi ôm bụng tựa bên bàn, tấm áo choàng lông cáo bạc đã bị nhuộm đỏ tươi một mảng, màu đỏ trên nền lông cáo trắng như tuyết, cực kỳ chói mắt.

Theo tiếng kêu kinh hãi của Vân Tịch, những người ngồi bên đều quay sang nhìn Chiêu sung nghi, lập tức toàn bộ đều biến sắc, máu chảy nhiều như vậy... Chiêu Sung nghi sảy thai rồi?

Phong Cẩn nghe được tiếng hô sợ hãi kia liền cảm thấy bất ổn, nhìn về phía Trang Lạc Yên thì đã thấy nàng ấy trắng nhợt cả mặt, nhưng vẫn cố nén đau không kêu thành tiếng, chân hắn giật giật, lại nhìn sang những tôn thất và đại thần đang ngồi bên dưới, cuối cùng vẫn không đứng dậy.

“Vân Tịch, đừng lớn tiếng, đây là quốc yến.” Trang Lạc Yên ngẩng đầu, kéo kéo áo choàng trên người lại, “Khởi bẩm Hoàng thượng, thiếp không được khỏe, mong Hoàng thượng ân chuẩn cho thiếp được cáo lui trước.”

Phong Cẩn siết chặt chén rượu trong tay, cắn răng gằn từng chữ: “Cho phép.” Nói xong, quay sang Cao Đức Trung đang đứng bên cạnh, “Tuyệt lớn đường trơn, người thay trầm đưa Chiêu sung nghi về cung.”

“Nô tài tuân chỉ.” Cao Đức Trung nào dám chậm trễ, vội vội vàng vàng lui xuống. Rất nhiều triều thần và mệnh phụ ở đây không rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy thái giám thân cận của Hoàng đế đưa Chiêu sung nghi về cung đều cảm khái trong lòng, Chiêu sung nghi thật là được sủng ái.

Mấy nữ tử trong tôn thất ngồi cạnh Chiêu sung nghi lại hết hồn, may mà Chiêu sung nghi hiểu được đại cục, không có huyền não ập lên, nếu không hôm nay thể diện của hoàng thất sẽ mất sạch. Khiến cho loại sự tình như tranh đấu hậu cung làm hại đến long tự này bày ra trước mặt người khác sẽ rất khó coi.

Ra khỏi điện Thái Hòa, Cao Đức Trung vội vã gọi vài thái giám lực lưỡng đem kiệu đến rồi hạ giọng hỏi cung nữ quản sự là Vân Tịch: “Đã cho truyền thái y chưa?”

“Thưa Cao tổng quản, đã cho Phúc Bảo đi gọi rồi,” Vân Tịch đỏ mắt đỡ Trang Lạc Yên lên kiệu, cầm tay nàng khuyên nhủ, “Chủ tử, sắp về đến cung rồi, không có chuyện gì đâu.”

“Vân Tịch, con ta... không giữ được có phải không?” Gương mặt Trang Lạc Yên trắng bệch, giọng nói rất nhỏ, run run như không tin, lại khiến từng người ở đây nghe rất rõ ràng.

Cao Đức Trung nhìn Chiêu sung nghi đau thương tuyệt vọng, nghĩ gương mặt nàng ấy còn trắng hơn cả tấm áo choàng, đáy lòng lại thổ dài một tiếng, rốt cuộc vẫn là không có cái mệnh này.

Trang Lạc Yên rời đi trước, các phi tần ở lại không hề được thả lỏng mà ai nấy đều thấp thỏm bất an. Chiêu sung nghi đột nhiên sẩy thai, tất nhiên khiến người khác hoài nghi, bọn họ đều có mặt tại hiện trường, nếu Hoàng thượng giận chó đánh mèo hoặc hoài nghi các nàng...

“Hoàng thượng, ngài xem như vậy...” Hoàng hậu thấy sắc mặt Hoàng đế vẫn như thường nhưng trong mắt chất đầy lo lắng, liền biết Hoàng đế có bao nhiêu mong chờ đối với đứa bé trong bụng Chiêu sung nghi, lòng âm thầm cảm thấy may mắn, may là đứa bé không được sinh ra, “Nếu không, để thiếp đi xem thế nào.”

“Không cần, nàng là quốc mẫu, trên quốc yển làm sao có thể vắng mặt được.” Phong Cẩn buông chén rượu bị mình siết chặt đã lâu, ra hiệu cho thái giám bên cạnh rót thêm rượu. Thái giám rót rượu xong, hẩn lại cảm thấy tên thái giám này hầu hạ không được như ý, vẫn là Cao Đức Trung hầu hạ thỏa đáng hơn, không nén lòng vẩy tay cho y lui.

Hoàng hậu trông bộ dáng Hoàng đế như vậy cũng không lên tiếng nữa, lấy lại vẻ bình tĩnh nhìn pháo hoa bùng nổ phía chân trời.

Nhu phi nhìn chiếc ghế trống, lại nhìn sang Hoàng hậu và Thục quý phi, bĩu môi, khóe miệng lộ ra nụ cười giễu cợt.

Thái tử Cao Mỹ cũng chú ý đến sự nhiễu loạn vừa rồi, bèn hạ giọng hỏi sứ thần bên cạnh: “Vừa rồi người rời khỏi bàn yến là vị sủng phi nào của Hoàng đế bệ hạ?”

“Bẩm Thái tử, thần nghe nói, người vừa rời bàn tiệc là Chiêu sung nghi, vị sủng phi được Hoàng đế bệ hạ yêu thương nhất dạo gần đây, mấy ngày trước còn có tin vị này đã mang thai, song vừa rồi thần nhìn có vẻ không ổn.” Vị sứ thần này cũng biết một ít việc mờ ám quanh co của phi tần nơi hậu cung, không khỏi cảm thấy đáng tiếc cho vị sủng phi này.

Phác Thái Nguyên chép miệng, khoát tay: “Đây là chuyện riêng của Hoàng đế bệ hạ, không liên quan đến chúng ta, không cần thảo luận đến.”

Trang thị lang nhíu mày nhìn chỗ ngồi trống rỗng vốn thuộc về muội muội mình, vì sao muội ấy đột nhiên rời khỏi quốc yển, chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra? Chàng nghi ngờ nhìn sắc mặt Hoàng đế, không phát hiện có gì bất ổn, bèn tự an ủi, có lẽ mình đã nghĩ nhiều rồi.

Suốt thời gian yến hội, Phong Cẩn rất ít cười, thế nhưng các vị đại thần đã quen với phong thái uy nghiêm của hẩn, không ai cảm thấy không ổn chỗ nào.

Trong lòng Hoàng hậu lại cảm thấy hơi khó chịu. Từ nhỏ, nàng đã quen biết Hoàng đế, khi đó nàng còn là thư đồng của công chúa Phúc Ninh, sau lại được tiên hoàng ban hôn, năm ấy nàng thành hôn, mười dặm hồng trang(*), khiến cho bao người ghen tị đỏ mắt.

(*) Hồng trang: Đồ cưới được phủ giấy hoặc vải màu đỏ.

Nhiều năm qua đi, nàng đã từ một thiếu nữ mười lăm ngây thơ trở thành một người đàn bà chín chắn thâm cung, nhớ lại tình cảm năm đó, lòng không khỏi chua xót đôi phần. Đế vương vô tình, nàng nhìn từng đám nữ tử bên mình được sủng ái, rồi lại từ từ thất sủng, dù đã thành thói quen, nhìn vào trong mắt vẫn chua xót khó nhịn.

Hôm nay mắt thấy Hoàng đế lại sủng ái một người con gái khác, những đắng cay trong lòng lại tràn lên miệng, xót xa không sao nói thành lời.

“Không biết Chiêu sung nghi thế nào,” Nhu phi nói một cách lo lắng, “Trời hôm nay lạnh như thế, đừng để nhiễm lạnh mới được.”

“Chiêu sung nghi là người có phúc, hẩn không có việc gì đâu.” Hiền phi cười, nương mày nhìn về phía Nhu phi, “Không ngờ quan hệ của Nhu phi muội muội và Chiêu sung nghi lại thân mật đến vậy.”

Nhu phi nói, không hề biến sắc: “Đều là chỗ tì muội với nhau, chẳng lẽ trong chúng ta có ai không lo lắng cho Chiêu sung nghi?” Thế nhưng vì sao lo lắng thì lại không nói chắc được. Nhu phi cười nhạt trong lòng, hôm nay Chiêu sung nghi sẩy thai, không biết ai đã ra tay đây, dám tính kế ở ngay quốc yển.

“Đương nhiên ai nấy đều lo lắng cả,” Từ chiêu dung thở dài một tiếng, “Thế gian này luôn biến ảo khôn lường.”

Nhu phi chương mắt cái vẻ vờ vĩnh yếu điệu này của nàng ta, cười khinh bỉ một tiếng, không thèm nói gì thêm.

Lúc này, Hiền phi đột nhiên lên tiếng: “Tần thiếp vừa rồi thấy Thục quý phi nương nương không hề đụng đến cháo, liệu có phải thân thể không được khỏe nên khẩu vị không tốt chăng?”

“Cảm tạ Hiền phi quan tâm, bổn cung không sao.” Thục quý phi lạnh nhạt liếc nhìn Hiền phi, muốn đẩy hiềm nghi lên người nàng sao, đầu dễ dàng như vậy, “Có điều Hiền phi đúng là thận trọng thật, sức quan sát cũng không giống bình thường.”

“Được rồi,” Hoàng hậu lúc này lại lên tiếng, “Chư vị tử muội nếu lo lắng Chiêu sung nghi thì đợi lát nữa tới cung Hi Hòa thăm đi, đừng thảo luận việc này ở đây nữa.”

Phong Cẩn nhìn mấy phi tần, trên mặt không có một tia cảm tình, đặt đôi đũa bạc trên tay xuống, súc miệng, lau miệng xong, bình thản lên tiếng: “Canh giờ không còn sớm, chư vị ái khanh tùy ý dùng.” Nói xong, đứng lên.

Các đại thần thấy Hoàng đế chuẩn bị rời yến, vội vàng đứng dậy hành lễ cung tiễn.

Hoàng hậu nhìn theo bóng lưng Hoàng đế, ánh mắt tối sầm, cố kiềm chế tâm tình đang dao động mạnh mẽ trong lòng, cùng các mệnh phụ xã giao vài câu rồi cũng đứng dậy đi khỏi.

Yến hội đến đây coi như đã kết thúc, mọi người tốp năm tốp ba rời khỏi điện Thái Hòa, mấy phi tần cũng theo Hoàng hậu về cung, thế nhưng ai nấy đều trầm hiểu trong lòng, đêm nay lại là một đêm không ngủ đây.

“Nương nương,” Ra khỏi điện Thái Hòa, Hòa Ngọc đưa bình nước nóng sưởi tay cho Hoàng hậu, “Quay về cung Cảnh Ương chứ ạ?”

Hoàng hậu thở dài: “Không biết Chiêu sung nghi lúc này ra sao, bổn cung lo lắng trong lòng, làm sao ngủ được, đến cung Hi Hòa xem thế nào đi.”

Mùa đông ở kinh thành luôn luôn không được êm dịu như mùa đông ở Giang Nam, gió lạnh quạt qua người có thể rét buốt đến tận xương.

Hoàng hậu ngồi trên ghế quý phi mềm mại, rõ ràng trong phòng lửa than vẫn cháy mà sao trong lòng nàng lại thấy lạnh lẽo đến thế. Nàng nhịn không được, nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng đế đang ngồi bên cạnh, từ sau khi Chiêu sung nghi bị đưa vào phòng trong, Hoàng thượng ngồi ở ngoài này không thêm nói một câu.

Trong quốc yến lại xảy ra chuyện như vậy, tuy đã cố che giấu nhưng người nào chứng kiến mà không nhận ra việc Chiêu sung nghi sảy thai rất kỳ lạ. Cũng may Chiêu sung nghi thức thời, không làm ầm lên lúc đó, còn kịp trấn an người hầu bên mình, lại thận trọng xin quay về cung trước nên mới không để sự tình đi quá xa.

Thế diện của hoàng thất được bảo vệ, chỉ không biết đứa con trong bụng Chiêu sung nghi có thể giữ lại hay không, nếu không thể, mấy ngày tới hậu cung nhất định không được yên bình.

“Thái y, Chiêu sung nghi thế nào?” Thính Trúc lo lắng nhìn về phía hai vị thái y. Nói đến cũng thật đúng dịp, hôm nay người trực lại chính là Mao thái y và một vị Trương thái y có quan hệ rất tốt với Mao thái y này. Hai người đều là người lâu năm của Thái y viện, hành vi từ xưa tới nay đều rất ổn thỏa, y thuật cũng rất tinh, vì vậy Phúc Bảo mới gọi cả hai người cùng tới.

Trương thái y cúi đầu bắt mạch cho Chiêu sung nghi, nét mặt tuy vẫn như thường nhưng lòng lại nghi ngờ khó hiểu, mạch tượng của Chiêu sung nghi hôm nay không phải là hiện tượng sảy thai, tuy khá yếu ớt nhưng có vẻ giống mạch tượng của nữ tử vào thời kỳ kinh nguyệt hơn. Ông khó hiểu liếc mắt nhìn bằng hữu, ngày ấy nói Chiêu sung nghi có thai là do ông ta chẩn mạch và kết luận, ông bạn già xưa nay rất ổn trọng, sao lại để loại chuyện này xảy ra?

Cao Đức Trung thấy Trương thái y này giờ vẫn không nói gì, sắc mặt lại ngày càng khó coi, không kìm được bèn chau mày hỏi: “Trương thái y, cái thai của Chiêu sung nghi có còn giữ được không?”

“Chuyện này...” Trương thái y thu tay về, “Mạch của Chiêu sung nghi rất yếu, cần phải bồi bổ thật tốt, hay là để Mao thái y tới chẩn lại xem sao.”

Cao Đức Trung biết người của Thái y viện từ trước tới nay chỉ cầu an ổn, bèn nói: “Vay mau xem mạch đi, Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương đều đã tới, nếu Chiêu sung nghi có chuyện gì, hai vị cứ trông đó mà làm.”

Cách khăn bắt mạch chốc lát, Mao thái y biến sắc, lần trước chẩn mạch ông có uống vài chén rượu, bắt mạch cho Chiêu sung nghi thấy là hỉ mạch liền nói có thai, hiện giờ thanh tỉnh mới toát mồ hôi lạnh đầy người. Nữ tử trong mấy ngày trước kì kinh cũng có thể có hiện tượng hoạt mạch.

Nghĩ đến hậu quả chần lằm, lại nhớ đến sự sủng ái của Hoàng thượng dành cho Chiêu sung nghi, Mao thái y nuốt nước bọt, đứng dậy nhìn Trương thái y, thấy ông bạn già không có ý vạch trần, đành phải mở miệng: “Cao công công, phụ nữ mang thai ba tháng đầu cần đặc biệt chú ý, thai nhi của Chiêu sung nghi đã... không giữ được nữa rồi.” Lúc này, ông đang âm thầm may mắn trong lòng, may mà hôm nay do ông và Trương thái y tới xem bệnh cho Chiêu sung nghi, nếu là người khác, một nhà già trẻ của ông e rằng không giữ được.

Thính Trúc nghe Mao thái y nói vậy, liền biết chủ tử thành công rồi. Không cần biết Mao thái y vì sao lại nói chủ tử mang thai, nhưng hiện tại chủ tử làm ra vẻ sẩy thai, đã để cho Mao thái y hiểu được, bất kể có thai là thật hay giả, việc sẩy thai này phải làm cho như thật. Nếu là chần lằm, Mao thái y nhất định không dám nói ra sự thật. Nếu không phải nhầm lẫn mà do người khác cố ý hãm hại, Mao thái y cũng không dám nói chủ tử giả mang thai, bởi vì kết luận Chiêu sung nghi có thai chính là ông ấy, vì vậy quả đắng lần này ông ấy phải nuốt hết rồi.

Vậy là, bất kể vì nguyên nhân gì, Mao thái y chỉ có một con đường mà thôi, đó là tuyên bố với bên ngoài, Chiêu sung nghi sẩy thai, dù không bắt được kẻ đã hãm hại Chiêu sung nghi thì cũng có thể khiến Hoàng đế thương tiếc vài phần, lại có thể giải nguy cơ trước mắt.

“Sao có thể như vậy?” Vân Tịch trắng bệch cả mặt, người hơi loạng choạng, nhìn thấy chủ tử vừa tỉnh, nét mặt lại lộ vẻ an ủi, “Chủ tử, người tỉnh rồi?”

“Con ta đâu?” Trang Lạc Yên run rẩy hỏi.

“Chủ tử... sau này người còn có thể có con mà.” Vân Tịch lại đỏ mắt lên, cổ nén lệ đang trào ra, dìm lại chần cho Trang Lạc Yên.

Nửa khắc yên lặng, sau đó trên giường truyền đến tiếng khóc nghẹn ngào nức nở, tuy rằng đã cố ép thật thấp nhưng vẫn nghe ra đau đớn tột độ trong đó.

Cao Đức Trung nhìn cảnh tượng trong phòng, lặng yên lui ra bên ngoài, cúi người hành lễ với Hoàng đế và Hoàng hậu, nói khẽ: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thai nhi của Chiêu sung nghi đã không giữ được ạ.”

Hoàng hậu nghe nói thế, không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay là gì, vốn muốn nói đôi câu trấn an, nhưng khi nghiêng đầu nhìn thấy sắc mặt đông lạnh của Hoàng đế, lại một lời cũng không ra khỏi miệng được.

Bởi vì sự đau buồn, thương tiếc trong mắt Hoàng đế, là điều ngay cả khi Từ chiêu dung sẩy thai năm ấy cũng không có.

14. Chương 14

Chương 14

Trong cung, phi tần từng sảy thai nhiều lắm, Hoàng hậu, Từ chiêu dung, Diệp thực dung, còn có vài phi tần phân vị thấp khác, Chiêu sung nghi không phải người đầu tiên, cũng sẽ không phải người cuối cùng.

Hoàng hậu không quá quan tâm phi tần nào sảy thai, nhưng lần này việc của Chiêu sung nghi không phải ngoài ý muốn mà do người khác gây nên, huống chi lúc này Hoàng đế lại đang sủng ái nàng ta, cũng có tình cảm với đứa bé chưa chào đời kia, như vậy lần này ngài sẽ không nhẹ nhàng cho qua như đối với việc của Từ chiêu dung và Diệp thực dung.

Ngay khi Hoàng hậu còn đang suy tư, Hoàng đế chợt gần tách trà lên bàn, trầm mặt xuống, nói: “Đang yên đang lành, vì sao lại sảy thai? Hoàng hậu, quốc yện xưa nay do khanh phụ trách, lẽ nào khanh không phát hiện có kẻ giở trò? Hay là nói, khanh ước gì đứa bé của Chiêu sung nghi không được sinh ra?”

“Hoàng thượng, thiếp oan uổng.” Hoàng hậu thấy chuyện đã liên lụy đến mình, vội vàng đứng lên khỏi ghế, quỳ xuống nói, “Thiếp không phát hiện có người muốn hại Chiêu sung nghi, đây là sai lầm của thiếp, thiếp không dám biện minh. Nhưng sao thiếp lại mong đứa nhỏ của Chiêu sung nghi mất đi chứ, dù sao đứa bé ấy sinh ra cũng sẽ gọi thiếp một tiếng ‘mẫu hậu’, đó cũng là con của thiếp kia mà”

“Vậy khanh nói xem, Chiêu sung nghi vì sao lại đột nhiên sảy thai?” Phong Cẩn không để Hoàng hậu đứng dậy, mặc ấy phi tần trong phòng chứng kiến nàng ta quỳ trên mặt đất.

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp đã cho người điều tra đồ ăn mà Chiêu sung nghi đã dùng trên yển, tất cả không có vấn đề gì, có điều chén đĩa của nàng ấy dùng đã bị tắm nước thuốc chế biến từ quy vĩ, nhân đào, du bạch bì, thông thảo, đơn bì, phụ tử(*), bản cũng từng bị ngâm nước thuốc. Thiếp đã cho người bắt những nô tài sắp bàn, làm đồ ăn và bưng đồ ăn, không biết Hoàng thượng có muốn tra hỏi ngay hay không.” Hoàng hậu cười lạnh trong lòng, dù là nàng không ra tay, vẫn có khối người không muốn Chiêu sung nghi giữ được cái thai kia, lần này không biết là ai làm, lại dám lợi dụng cả quốc y.

(*) Quy vĩ, nhân đào, du bạch bì, thông thảo, đơn bì, phụ tử: Các vị thuốc đông y.

“Giỏi ột cái kế sách vẹn toàn, hậu cung của trẫm quả là an bình!” Phong Cẩn lạnh lẽo quét mắt nhìn các phi tần đang có mặt, mấy người đều bị cái nhìn của Hoàng đế làm cho rét run, đầu không tự chủ được cúi xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Mà thôi, Hoàng hậu đứng lên đi.” Hoàng đế thu hồi ánh nhìn, hừ lạnh một tiếng, “Trẫm giao việc này cho khanh, mong rằng khanh cho trẫm một kết quả rõ ràng, hậu cung loạn đến như vậy, là do Hoàng hậu khanh vô năng. Nếu khanh không thể tra rõ, vậy thì chuyện của hậu cung giao cho người khác xử lý đi.” Nói xong, hắn phất tay áo đi vào phòng trong.

Hoàng hậu trắng nhợt mặt, một vị Hoàng hậu không có thực quyền thì coi là Hoàng hậu thế nào? Dù vậy, nàng vẫn cố ổn định thân mình, theo Hoàng đế vào phòng trong.

Còn lại mấy phi tần hai mắt nhìn nhau, ai cũng không dám lộ ra một chút hả hê trên mặt.

Cao Đức Trung đồng tình nhìn theo bóng Hoàng hậu, cuối cùng Hoàng đế cũng không nhịn Triệu gia được nữa, hôm nay mượn cớ khiến Hoàng hậu mất mặt, chỉ e ngày sau Hoàng hậu khó có thể khôi phục uy quyền của mình trong cung.

Vào đến phòng trong, từng tiếng khóc nghẹn ngào nức nở khiến bước chân Phong Cẩn thoáng dừng lại, rồi mới tiến đến gần giường. Nữ tử ngày xưa xinh đẹp hoạt bát và tràn đầy sức sống nay sắc mặt đã trắng nhợt, áo gối dưới má ướt đầm nước mắt. Nhìn thấy cảnh tượng này, hắn hơi sững người, Chiêu sung nghi trong trí nhớ dường như chưa bao giờ khóc, mỗi lần thấy hắn, nàng luôn lộ ra nụ cười ngưỡng ngàng mà hạnh phúc, làm cho hắn vừa nhìn đã cảm thấy dễ chịu trong lòng. Hôm nay Chiêu sung nghi không còn nụ cười trên môi, không còn sức sống trong đôi mắt, lòng hắn chợt nổi lên thương tiếc.

“Hoàng thượng, con không còn nữa rồi, thiếp không bảo vệ tốt con chúng ta.” Nữ tử trên giường bắt được tay hắn, bàn tay trắng nõn không ngừng run rẩy, nước mắt nóng bỏng rơi xuống mu bàn tay hắn, sức nóng khiến cho người ta hoảng hốt.

“Con của chúng ta không còn nữa rồi, thiếp không thể sinh cho ngài một đứa con, thiếp vô dụng, vô dụng.” Âm thanh đè nén mà khàn khàn, lại khiến người nghe càng thấy bi thương hơn cả gào khóc.

Phong Cẩn vươn tay còn lại kéo nàng vào trong lòng, vỗ nhẹ lên lưng nàng: "Ái phi, nàng còn có thể có con, nhất định có thể có con của chúng ta."

Vừa theo vào đến cửa, Hoàng hậu nghe được một câu như thế, thân mình hơi chao đảo một cái, may có Hòa Ngọc đỡ nên mới đứng vững được, không làm ra chuyện thất thổ gì. Năm ấy nàng sảy thai, Hoàng thượng có từng an ủi nàng như vậy sao, là chẳng nói gì hay là mình đã quên mất rồi?

Trang Lạc Yên bị Hoàng đế ôm vào trong ngực, khóc đến đứt ruột đứt gan, tựa như toàn bộ thế giới đã sụp đổ. Hoàng hậu lại nghĩ cảnh tượng này sao mà chói mắt đến thế, không cảm giác được một chút bi thương của Trang Lạc Yên nên nàng không nói nổi một câu an ủi. Chẳng biết làm sao, đành lẳng lặng đứng một bên, nhìn phu quân mình ôm lấy một người con gái khác.

Thục quý phi và những người khác bước vào sau, thấy Hoàng hậu không nói gì, cũng lẳng lặng đứng bên cạnh, nghe tiếng khóc của Trang Lạc Yên, không khỏi sinh ra đôi chút cảm giác xót thương. Hôm nay đứa con của Chiêu sung nghi không giữ được, như vậy đợi mai này bọn họ cũng có con, liệu có thể bảo vệ được không?

Trong hậu cung không có nữ tử đơn giản, đơn giản đều đã thất sủng hoặc đã chết, những kẻ còn lại nhất định phải đấu với nhau cả đời, cho đến khi xuất hiện kẻ thắng cuối cùng mới thôi.

"Thái y, Chiêu sung nghi thân mình thương tổn, phải giúp nàng ấy bồi bổ thật tốt, trăm muốn không lâu sau có thể lại thấy được một Chiêu sung nghi khỏe mạnh vui vẻ." Phong Cẩn vuốt ve mái tóc của Trang Lạc Yên, tựa như muốn vuốt lên bi thương của nàng, "Trời không còn sớm, các khanh lui cả ra đi."

"Vâng." Sắc mặt Hoàng hậu đã nhợt nhạt, liếc mắt nhìn một bên mặt Hoàng đế, vịn tay Hòa Ngọc ra khỏi cung Hi Hòa, nhìn hoa tuyết bay lá tả đầy trời, bước chân đi lên kiệu chợt dừng lại, "Hòa Ngọc, sao bỗng cung lại cảm thấy hôm nay đặc biệt lạnh thế này?"

Hòa Ngọc miệng mấp má, lại không biết nên nói gì.

"Mà thôi, đi đi." Hoàng hậu ngồi lên kiệu, quay đầu nhìn bằng hiệu cung Hi Hòa một cái, chậm rãi ngoảnh đi, nhắm hai mắt lại.

"Cung tiền Hoàng hậu nương nương." Mấy người còn lại nhìn theo Hoàng hậu đi khuất, Thục quý phi bình thần nhìn Hiền phi, "Hiền phi là người thận trọng, chắc hẳn muốn đi giúp Hoàng hậu nương nương nhìn xem, nô tài nào to gan lớn mật tính hãm hại con nối dòng của hoàng gia."

"Đây là bổn phận của tần thiếp, tần thiếp nghe nói bên nhà Thục quý phi nương nương cũng có người làm việc trong điện Trung Tĩnh, nhất định có thể giúp đỡ hỏi thăm đôi chút, thay Hoàng hậu nương nương phân ưu mới phải." Hiền phi cười cười nhìn về phía Thục quý phi.

Thục quý phi cười một tiếng khinh thường: "Ta đây vô năng, Hoàng hậu nương nương chưởng quản hậu cung, đầu cần đến chút tài mọn của người nhà ta. Trời lạnh, bổn cung cũng nên về thôi, đi trước một bước."

"Cung tiền Thục quý phi nương nương." Hiền phi dụi dụi mắt, thấy nghi trượng của Thục quý phi đi xa mới quay đầu nhìn những người còn lại, "Ta cũng nên về cung rồi, các vị tử muội xin cứ tự nhiên."

"Lúc này nhị hoàng tử còn một mình trong cung, ta lo lắng, cũng nên về thôi." Ninh phi xưa nay vốn ít lời, giờ cười cười nói xong, lên kiệu đi mất, còn lại chỉ có Nhu phi và Từ chiêu dung đứng trước cửa cung.

"Đều đã đi, bổn cung cũng nên đi thôi." Nhu phi nửa cười nửa không nhìn Từ chiêu dung, "Cảnh tuyết đêm nay đẹp đấy, Từ chiêu dung là một người tao nhã, thưởng tuyết một lát cũng hay." Nói xong, đứng đĩnh lên kiệu.

Đợi Nhu phi đi khuất rồi, Từ chiêu dung mới hừ lạnh một tiếng, đầu không hề quay lại, lên kiệu về nơi ở.

Những người khác đều đã đi cả, trong phòng dần dần trở lại yên tĩnh, Phong Cẩn đỡ Trang Lạc Yên nằm xuống, dèm chăn cẩn thận cho nàng: "Trăm hiểu được nỗi đau trong lòng nàng, nhất định sẽ tra rõ việc này, trả cho nàng và... con một sự công bằng."

"Hoàng thượng, có phải thiếp đã hi vọng xa vời nhiều quá, mới không thể giữ được con?" Trang Lạc Yên đau thương nhìn Hoàng đế, "Khi ấy thiếp vào cung, đã từng hứa nguyện trước Bồ tát, nếu được Hoàng thượng

chú ý, nguyện dùng tất cả của mình để đánh đổi. Nếu không phải thiếp thề một lời như vậy, có phải sẽ giữ được con chúng ta?”

“Là do thiếp quá tham lam, không biết thế nào là đủ.” Nàng nâng tay che mắt, không để Hoàng đế thấy rõ đau khổ tột cùng trong mắt mình, “Đứa bé này nhất định sẽ hận thiếp, sự ích kXXXthiếp đã hại nó rồi.”

“Trẫm không tin trời đất, không tin thánh thần.” Phong Cẩn nắm lấy tay Trang Lạc Yên, nhìn thẳng vào mắt nàng, “Đối với trẫm, sủng ái nàng là vì bản thân nàng, không phải do thần tiên phù hộ. Nếu thế gian thực sự có thần tiên, thiên hạ sẽ không còn nhiều khổ đau đến thế. Trẫm hứa với nàng, nàng nhất định sẽ có con, có con của chúng ta.”

Trang Lạc Yên bình tĩnh nhìn Hoàng đế, rồi đột nhiên ôm chặt lấy hắn, thống khổ kêu khóc, không còn cố nén như trước mà là gào khóc, dường như muốn khóc ra tất cả bi thương và đau khổ của mình, lại như một người đã tuyệt vọng nay tìm được nơi vịn vào, rốt cuộc có thể mặc sức khóc một trận thỏa lòng.

Đêm nay, trong hậu cung, rất nhiều người không ngủ được.

Đêm nay, tất cả mọi người đều biết, Hoàng thượng an ủi Chiêu sung nghi tới tận khuya.

Có người hận sủng ái của Hoàng đế dành cho Chiêu sung nghi, có người cảm thấy may mắn vì đứa con của Chiêu sung nghi không còn, nhưng bất kể thế nào, bọn họ đều cẩn thận để bản thân không bị tha xuống nước.

Cung Hi Hòa mấy ngày gần đây đặc biệt yên tĩnh, tuy rằng Hoàng đế, Hoàng hậu và Thái hậu đều ban thưởng không ít lần.

Trang Lạc Yên ngồi trên giường ngắm một thanh ngọc như ý, nhìn Thính Trúc bưng một bát thuốc tiến đến, hơi hơi nhướn mày: “Mấy ngày nay, trong cung có chuyện gì xảy ra không?”

“Bẩm chủ tử, mấy ngày nay các vị chủ tử trong cung đều rất cẩn thận, Hoàng hậu nương nương thăm vấn không ít nô tài, nghe nói bắt được vài kẻ khả nghi, tiếc là vẫn chưa tra ra kẻ sai khiến sau lưng.”

Trang Lạc Yên cười cười: “Lần này Hoàng hậu nương nương tận tâm thật đấy.”

“Sao có thể không tận tâm được,” Thính Trúc rót thuốc vào chậu hoa bên cạnh, “Hoàng thượng đã phát giận với ngài ấy một trận thật dữ, còn nói nếu Hoàng hậu nương nương không tra được thì không cần quản lý hậu cung nữa.”

Trang Lạc Yên nhíu nhíu đầu mày, Hoàng đế muốn mượn chuyện đó trừng phạt Hoàng hậu? Nàng biết Hoàng đế sớm muộn gì cũng sẽ xử lý Triệu gia và Hoàng hậu nhưng không ngờ lại nhân cơ hội này.

Nàng biết mà, vị Hoàng đế này không đơn giản đâu, cố tình biểu hiện coi trọng đứa bé này ra mặt, thực tế là lợi dụng cơ hội xử lý Hoàng hậu.

Nói vậy, Hoàng đế đã sớm ngờ tới nàng sẽ không thể giữ được cái thai, cho nên mới có một màn diễn như thế. Vậy là, nàng lợi dụng việc này, chiếm được sự áy náy và sủng ái của Hoàng đế, chẳng phải Hoàng đế cũng lợi dụng chuyện này tính kế Hoàng hậu đó sao?

Chỉ tiếc, Hoàng đế cùng với kẻ muốn tính kế với đứa con trong bụng nàng đều không ngờ rằng, trong này căn bản không có đứa con nào.

Kẻ thắng lớn nhất trong tuồng vui này, là ai đây?

“Bẩm nương nương, nô tì đã điều tra mấy nô tài kia, bọn họ trước đều có tiếp xúc với nô tài của vài vị chủ tử khác trong cung, nhưng tra ra đều chỉ là tiếp xúc thông thường, dường như không có chỗ nào đáng nghi.”

“Càng không đáng nghi thì càng có chuyện.” Hoàng hậu lạnh giọng, bỏ quân cờ xuống, xoa tay khiến thế cục cản trở trước mặt rối loạn, “Nếu đã là chuyện phát sinh trong cung, Hòa Ngọc, gọi các vị nương nương khác cũng tới cùng bốn cung thăm vấn những nô tài gan to bằng trời này. Nhiều người chất củi cùng đốt thì lửa càng cao, có lẽ rất nhanh sẽ bắt được hung thủ thực sự sau lưng chúng thôi.”

“Nương nương cao kiến,” Hòa Ngọc thi lễ một cái, lại ngáp ngừng hỏi, “Bên Chiêu sung nghi có cần báo không ạ?”

“Nếu có liên quan đến Chiêu sung nghi, hẳn nhiên nên báo một tiếng.” Hoàng hậu kẹp một quân cờ trắng trong tay, “Khó khăn lắm mới có được một đứa con lại nhanh chóng mất đi, cũng nên biết rõ cuộc là thế nào mà mất con chứ.”

“Nô tì đi liền đây.” Hòa Ngọc cười nhạt trong lòng, không biết giờ này Chiêu sung nghi đã có thể tiếp nhận sự thực rằng đứa con của nàng ta đã không còn hay chưa? Trong hậu cung này, có được một đứa bé không dễ dàng gì, nhờ Hoàng thượng thương tình cho nàng ta giữ lại đứa con, nàng ta không có bản lĩnh bảo vệ con mình, lại còn liên lụy đến nương nương phải chịu Hoàng thượng trách tội.

Hòa Ngọc vào cung Hi Hòa, liền cảm giác được một loại áp lực không nói ra lời, nhớ tới đêm đó máu Chiêu sung nghi nhuộm đỏ áo choàng, nàng điều chỉnh lại sắc mặt, khiến mình nhìn có vẻ buồn rầu rồi mới đi về phía thái giám gác cửa.

“Đây chẳng phải Hòa Ngọc cô cô sao?” Phúc Bảo thấy Hòa Ngọc mang theo hai cung nữ tiến đến, vội vàng cười nghênh đón, “Hôm nay ngọn gió nào thổi ngài tới đây?”

“Phúc công công khách khí, ta phụng ý chỉ của Hoàng hậu nương nương tới thăm Chiêu sung nghi.” Nàng dừng lại một chút, trong mắt tràn đầy ân cần, hỏi, “Chiêu sung nghi thế nào?”

Phúc Bảo thấy hai cung nữ phía sau Hòa Ngọc đều bưng đồ trên tay, biết đây là đồ Hoàng hậu ban thưởng, liền dẫn người vào bên trong, nét mặt lại mang chút khổ sở, thở dài nói: “Ai da, có thể thế nào đây, vốn là một chuyện mừng bao nhiêu, vậy mà lại thành thế này.” Cậu ta nhìn xung quanh, thấp giọng nói, “Chủ tử nhà ta đã nhiều ngày nay chưa ăn uống được mấy, người gầy rộc đi rồi, những kẻ làm nô tài như chúng ta nhìn thấy đều đau lòng lắm.”

“Chúng ta là hạ nhân, chẳng phải đều trông mong chủ tử sống tốt hay sao,” Hòa Ngọc cũng thở dài theo, “Hoàng hậu nương nương mấy ngày nay cũng lo lắng cho Chiêu sung nghi mới để ta tới thăm hỏi. Nếu không phải dạo này nương nương đang bận tra chuyện Chiêu sung nghi sẩy thai thì người đã tự mình tới thăm rồi.”

“Để nương nương phải vất vả, nô tài xin được bái tạ nương nương ở đây.” Phúc Bảo nói xong liền quay về phía cung Cảnh Ương của Hoàng hậu làm một đại lễ, sau đó đứng lên, tiếp tục dẫn Hòa Ngọc vào phòng Trang Lạc Yên. Đến phòng ngoài, Phúc Bảo cười cười nói với Hòa Ngọc: “Hòa Ngọc cô cô mời ngồi uống tách trà, ta đi thông báo cho chủ tử đã.”

“Phúc Bảo công công xin tự nhiên.” Hòa Ngọc tuy là quân sự cô cô của Hoàng hậu nhưng cũng không dám thực sự ngồi chờ trong cung chủ tử, chỉ đứng ở phòng ngoài đợi. Nàng liếc mắt nhìn bày biện xung quanh, những vật trang trí này dù không vi phạm quy chế nhưng mỗi món đều được chế tác tinh tế, không khó nhìn ra Hoàng thượng đã quan tâm như thế nào.

“Hòa Ngọc cô cô,” Thính Trúc từ bên trong bước ra, chào hỏi Hòa Ngọc rồi nói, “Chủ tử mời Hòa Ngọc cô cô vào.”

Vào phòng trong, Hòa Ngọc lướt mắt nhìn thấy Chiêu sung nghi nửa nằm nửa ngồi trên giường, mái tóc đen xoã tung sau lưng làm nổi bật gương mặt tái nhợt, thiếu vài phần diễm lệ lại thêm đôi nét yếu đuối.

“Bái kiến Chiêu sung nghi.” Hòa Ngọc hành lễ với người trước mặt.

“Hòa Ngọc cô cô đa lễ, Thính Trúc, chuẩn bị chỗ ngồi”

“Tạ ơn Chiêu sung nghi,” Hòa Ngọc hơi ghé ngồi trên đôn thêu, không dám ngồi thật. Thấy Chiêu sung nghi vẫn giữ nụ cười miễn cưỡng khó coi, Hòa Ngọc kể đến những ban thưởng của Hoàng hậu xong bèn nói: “Hoàng hậu nương nương vẫn quan tâm chuyện Chiêu sung nghi sẩy thai lần này, hai ngày trước có bắt được mấy cung nữ thái giám khả nghi, hôm nay định thẩm vấn, Chiêu sung nghi liệu có tới tham dự không?”

Trang Lạc Yên nghe nói đến hai chữ “sẩy thai”, sắc mặt lập tức nhợt nhạt thêm một chút, lại nghe đến đã bắt được người khả nghi, ánh mắt nhanh chóng thay đổi, nhào người phía trước, nhìn thẳng Hòa Ngọc hỏi: “Là kẻ nào?”

Hòa Ngọc ngênh đón ánh mắt đối phương, bên trong đôi con ngươi đen sẫm kia dường như đang cất giấu mãnh thú, lúc nào cũng chực nhảy ra xé nát người ta. Nàng ta hơi tránh khỏi ánh nhìn của Chiêu sung nghi, cung kính nói: “Chiêu sung nghi đến đó sẽ biết ngay.”

“Làm phiền cô cô chuyển lời cho Hoàng hậu nương nương, ta nhất định đến.” Trang Lạc Yên cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh ngoài mặt, nhưng phần hận trong giọng nói không sao che giấu được.

“Nửa canh giờ sau bắt đầu thẩm vấn, nô tì xin phép quay về báo lại cho nương nương.” Hòa Ngọc đứng dậy thi lễ với Trang Lạc Yên, trong lòng âm thầm bội phục nương nương nhà mình liệu sự như thần, quả nhiên Chiêu sung nghi không nhận được muốn tới, tạm thời sự tình làm rõ được hay không cũng không vấn đề gì, chỉ ít có thể khiến nàng ta đau một lần cho hả giận.

Sau khi Hòa Ngọc đi khỏi, Trang Lạc Yên lau mồ hôi trên trán, lấy bình nước nóng trong chạn ra, khước miệng hơi nhếch lên: “Thính Trúc, trang điểm cho ta, đợi lát nữa phải cẩn thận mà xem hồi kịch vui này.”

“Vâng.” Thính Trúc cười, nhận bình nước nóng trong tay Trang Lạc Yên, đợi lát nữa không biết ai tính kế với ai đâu.

Thục quý phi ngồi trước gương, nhìn dung nhan phản chiếu: “Lăng Sa, người nói xem, lần này Hoàng hậu muốn đổ tội lên đầu ai?”

“Nô tì ngu dốt, không đoán được ạ.” Lăng Sa thay một cây trâm mảnh khắc hoa mai, “Có điều nô tì nghĩ, Hoàng hậu nương nương dù có muốn tùy tiện vu oan cho người khác, để được Hoàng thượng tin tưởng thì cũng phải lấy đủ chứng cứ ra.”

Thục quý phi khinh miệt cười một tiếng: “Hôm ấy nàng ta mất mặt đến thế, trong lòng nhất định đã phải nén giận rất nhiều, chúng ta cứ tới xem nàng ta muốn diễn trò gì. Trang Lạc Yên mất con, tốt xấu cũng nhận được sự yêu thương của Hoàng thượng, còn nàng ta mất sạch thể diện như thế, lại chẳng được gì. Ta quả thật đang ngóng trông nàng ta vu oan hãm hại người khác, nếu không ta biết tìm nhược điểm của nàng ta ở đâu.”

Trong cung Kiền Chính, Phong Cẩn đang viết một bức tự, thấy Cao Đức Trung bước vào, bèn gác bút, hỏi: “Chuyện gì?”

“Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương hôm nay muốn thẩm vấn tội nô, có cho gọi vài vị nương nương cùng thẩm.” Cao Đức Trung liếc nhìn bức tranh chữ trên bàn, nét bút sắc bén, mang theo nhuệ khí bức người.

“Lần này nàng ta thông minh lên rồi.” Phong Cẩn nghĩ tới điều gì, chợt hỏi thêm, “Chiêu sung nghi có đi không?”

“Nô tài nghe nói Hoàng hậu nương nương có cho cô cô quản sự tới thông báo cho Chiêu sung nghi, cô cô quản sự quay về chưa được bao lâu thì Chiêu sung nghi đã tới cung Cảnh Ương rồi.”

Phong Cẩn không tự chủ được hơi nhúm mày, sau đó gọi người tới hầu hạ rửa tay: “Đã như vậy, trẫm cũng đi xem thế nào.”

Thiên điện của cung Cảnh Ương, mấy phi tần ngồi theo thứ tự phân vị, nhìn sáu cung nữ thái giám quỳ bên dưới, ai cũng không mở miệng, ngay cả người từng va chạm với Trang Lạc Yên như Nhu phi cũng cúi mặt gục đầu im lặng.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương và các vị chủ tử, đây là sáu tên nô tài to gan đó ạ.” Công công quản sự của cung Cảnh Ương thi lễ với những người đang ngồi rồi nói, “Mời Hoàng hậu nương nương và các vị chủ tử thẩm vấn.”

Hoàng hậu nhìn Trang Lạc Yên một cái, tựa như muốn nhìn ra biểu hiện của nàng, kết quả, chỉ thấy đối phương trắng bệch mặt, như thể đến cả sức lực để hỏi cũng không có, nàng đành phải chuyển hướng nhìn sang những người khác: “Các vị muội muội có ý kiến gì không?”

“Tất nhiên đều do Hoàng hậu nương nương làm chủ.” Thục quý phi cung kính trả lời, hoàn toàn không muốn tiếp chiêu của Hoàng hậu.

Các phi tần khác đều trầm mặc không nói, Diệp thực dung và Yên quý tần không tham dự quốc yến nên càng cẩn thận hơn, ai biết chuyện này sẽ rơi xuống đầu người nào.

“Các người ngẩng đầu lên, bổn cung muốn xem mặt kẻ dám mưu hại hoàng tự đáng chết kia trông như thế nào.” Hoàng hậu cũng không đùn đẩy nữa, lớn tiếng quát những người đang quỳ trên mặt đất, “Nếu các người khai ra kẻ chủ mưu sau lưng, bổn cung sẽ xử lý nhẹ tội đi, nếu không, tội giết hại hoàng tự đủ để tru di cửu tộc.”

Sáu người run rẩy ngẩng đầu, Hiền phi khẽ hô lên: “Ồ, đây chẳng phải là Liên Kiều, cung nữ phục vụ Nhu phi trước kia sao?”

Sắc mặt Nhu phi trở nên khó coi: “Cung nữ này vì hầu hạ bất lực đã sớm bị ta cách chức đuổi tới Thượng Y cục giặt quần áo rồi, không liên quan gì đến ta nữa.”

Hiền phi cười nhạt: “Ta cũng đâu nói nàng ta có liên quan gì đến muội muội đâu, chẳng qua cảm thấy hơi quen mắt mà thôi, muội muội nghĩ nhiều rồi.”

Nhu phi hừ lạnh một tiếng, không nói tiếp, lòng nàng hiểu rõ, Hiền phi là người bên phe Hoàng hậu, hiện giờ mà tranh cãi với nàng ta thì chỉ thiệt mình, nhưng không biết Liên Kiều này do ai sai sử, nếu Hoàng hậu theo lời này mà quay sang vậy tội ình, e rằng sẽ hơi phiền phức.

“Nương nương, nô tì oan uổng, nô tì không biết chuyện gì xảy ra, nô tì không hề muốn hại Chiêu chủ tử, cầu nương nương minh giám.” Liên Kiều không dám nhìn mọi người, chỉ dập đầu liên tục, chốc lát sau, trên trán đã đầm máu tươi.

“Người đâu, giữ nàng ta lại.” Hoàng hậu đứng dừng nhìn Liên Kiều không ngừng dập đầu, lạnh lùng nói, “Nếu dập đầu hôn mê, bổn cung biết tìm ai hỏi tội.”

Thực quý phi âm thầm cười nhạt, lần này Hoàng hậu không cố đeo mặt nạ nhân từ thiện lương nữa rồi. Nàng lạnh lẽo nhìn gương mặt đầm đìa máu tươi của Liên Kiều, hồi ấy Nhu phi đuổi cung nữ này đi, e rằng nguyên nhân chính là hoài nghi nàng ta là mật thám của cung khác phái tới, nhưng rốt cuộc đây là tác phẩm của người nào?

Nàng ngẩng đầu nhìn một lượt những người ngồi đây, vẫn nhìn không ra ai có hiểm nghi. Hiện tại trong danh sách bị nghi ngờ của Hoàng hậu, nhất định không thể thiếu phần nàng, kẻ chủ mưu đứng sau vụ này có thể một lúc hãm hại nhiều người như vậy, quả là cao tay.

“Tiểu Tĩnh Nhi, ta nhớ rằng nhà mi còn cha mẹ già và hai đệ đệ,” Thái giám tổng quản trong cung Hoàng hậu là Minh Lộc vung phất trần trên tay, không nhẹ không nặng nói, “Nếu mi thành thật khai báo, Hoàng hậu nương nương nhân từ, nhất định sẽ i giữ lại một cái mạng, nếu không chịu nói, cẩn thận lại liên lụy đến cha mẹ mình đấy.”

Thái giám tên là Tiểu Tĩnh Nhi nghe thấy vậy, sợ trắng cả mặt, liên tiếp kêu oan: “Nương nương minh giám, nô tì thực sự không biết bộ đồ ăn của Chiêu chủ tử có thứ không được sạch sẽ, mọi đồ vật trình lên cho các chủ tử đều đã được phân phối từ đầu, các nô tì nào dám tự ý động vào.”

Hoàng hậu bốp bốp thái dương, khoát tay, thái giám Tiểu Tĩnh Nhi liền bị kéo ra ngoài.

Nghe tiếng kêu oan thê lương của Tiểu Tĩnh Nhi sau khi bị kéo đi, năm người còn lại đều run lấy bầy, bởi vì ai nấy đều hiểu rằng, Tiểu Tĩnh Nhi bị kéo ra ngoài sẽ không quay về được nữa.

“Vẫn không muốn nói à, chẳng lẽ các người đều chui từ khe đá ra nên không sợ liên lụy cha mẹ mình?” Minh Lộc nhướn đầu mày, giọng đầy châm chọc.

Hoàng hậu đang định mở miệng nói, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Hoàng hậu kinh ngạc, Hoàng thượng tới?

Phong Cẩn vào trong phòng, ánh nhìn đảo qua những người đang quỳ một lượt, cuối cùng dừng lại ở Hoàng hậu: “Đứng dậy cả đi.”

Đi tới vị trí cao nhất, Phong Cẩn ngồi xuống, mặt không hề có một chút biểu cảm, bình thản nói: “Trẫm nghe nói hôm nay Hoàng hậu thăm vấn tội nô, đứng dịp đi ngang qua nên đến nghe, các khanh tiếp tục đi.”

Hoàng hậu sững sốt trong lòng, không hiểu Hoàng đế có ý gì. Nàng không khỏi liếc nhìn Trang Lạc Yên một cái, chẳng lẽ Hoàng thượng quan tâm đứa con của Chiêu sung nghi này đến thế?

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp đã điều tra rõ, trong năm kẻ ở đây, có hai tên từng tiếp xúc với người trong cung Thục quý phi, một tên có tiếp xúc với người trong cung Nhu phi và Từ chiêu dung, có một tên từng gặp gỡ người hầu của Yên quý tần và Trang tiệp dư, còn một kẻ đã từng tiếp xúc với người trong cung của Thục quý phi, Nhu phi, Diệp thực dung, Yên quý tần. Vừa rồi có một nô tài không chịu khai nhận, đã bị thiếp trừng phạt theo luật, nô tài kia từng hầu hạ trong cung của Nhu phi.” Hoàng hậu tỉ mỉ nói lại quan hệ của mấy nô tài này với các cung, các phi tần phạm là bị điểm danh đến đều bày ra vẻ mặt oan uổng.

Trang Lạc Yên nhú mày, hành động này của Hoàng hậu là cố ý kéo vài người cùng xuống nước, không hiểu có dụng ý gì đây? Trong cung mặc dù không có thứ gọi là “tình tử muội” thật sự nhưng cũng không đến nỗi trở mặt với nhau, cử chỉ này của Hoàng hậu không biết là do có dự định gì khác hay chỉ là cùng đường nên mới làm liều?

“Hửm?” Phong Cẩn nghe Hoàng hậu nói xong, thích thú nhìn về phía mấy phi tần bị kéo vào cuộc, “Ý của Hoàng hậu là, những người này đều rất khả nghi?”

Hoàng hậu hơi cúi người: “Thiếp chỉ nghĩ, các vị tử muội ở đây đều tận tâm hầu hạ Hoàng thượng, sớm rửa sạch hiềm nghi cho họ mới là điều tốt nhất.”

“Hoàng hậu nói có lý.” Phong Cẩn tùy tay chỉ vào một cung nữ, “Nói trẫm nghe, người này từng tiếp xúc với cung nào?”

“Bẩm Hoàng thượng, cung nữ này tên là Tiểu Cúc, làm việc ở Thượng Thục cục, hôm đó nàng ta là người dâng đồ ăn cho Chiêu sung nghi.” Minh Lộc trả lời, “Cung nữ, này từng gặp gỡ người trong cung của Thục quý phi, Nhu phi, Diệp thực dung và Yên quý tần. Nô tài cũng đã tra xét những nô tài có tiếp xúc với nàng ta nhưng không thấy chỗ nào khả nghi.”

“Người nào cũng khả nghi, rồi người nào cũng đều không khả nghi.” Phong Cẩn cười nửa miệng, nhìn Hoàng hậu, “Vậy thì Hoàng hậu của trẫm, khanh nói cho trẫm nghe, chuyện này rốt cuộc là ai hại Chiêu sung nghi? Hay là, kẻ hại Chiêu sung nghi căn bản không phải những người này?”

Hoàng hậu chẳng ngờ Hoàng đế nói năng thẳng thừng, không cho người ta một lối thoát như vậy, lập tức quỳ xuống.

Các phi tần khác thấy Hoàng hậu quỳ, không ai dám ngồi nữa, đều vội đứng cả lên, nín thở im lặng, đương nhiên, cũng không thiếu người cười trộm trong lòng.

“Trẫm chỉ nói vậy thôi, Hoàng hậu không cần căng thẳng quá, tấm lòng của khanh, trẫm hiểu.” Phong Cẩn vươn một tay nâng Hoàng hậu dậy, liếc nhìn năm nô tài, lạnh nhạt mở miệng, “Nếu những người này đều không thừa nhận, vậy trượng tử toàn bộ đi.”

Trượng tử toàn bộ những người này, vậy phải tra tiếp thế nào đây? Hoàng hậu chấn động trong lòng, lại không dám phản đối, chỉ có thể trừng mắt nhìn bọn họ bị người khác kéo xuống.

Cao Đức Trung dẫn mấy thái giám lực lưỡng lôi những nô tài này ra ngoài, vừa tới cửa cung Cảnh Ương, liền thấy Diệp dung hoa và Tương hiền tần cùng nhau đi tới. Diệp dung hoa nhìn đã khiêm nhường khép nép đi nhiều, không ai nhìn ra được mấy tháng trước nàng còn là một Diệp thực nghi rất được sủng ái trong cung.

“Xin bái kiến Tương hiền tần và Diệp dung hoa.” Cao Đức Trung chưa thi lễ xong, Tương hiền tần đã vội miễn cho ông ta.

“Cao công công đây là?” Tương hiền tần là một phi tần vị thấp lại không được lòng Hoàng đế, nào dám lên mặt ra vẻ trước thái giám tổng quản, nàng cẩn thận liếc nhìn mấy nô tài bị áp chế sau lưng ông ta, mơ hồ

đoán được điều gì đó.

Cao Đức Trung còn chưa kịp trả lời, đã nghe Diệp dung hoa kêu lên kinh ngạc.

“Ủa, người chẳng phải là đồng hương của đại cung nữ Mục Nguyệt đang hầu hạ tì tì sao? Ta nhớ năm ngoái người trộm vòng tay của Mục Nguyệt rồi bị phạt trọng, hôm nay lại làm sai chuyện gì rồi?” Diệp dung hoa chỉ vào Tiểu Cúc, nhìn Cao Đức Trung khó hiểu, “Cao công công, nàng ta lại gây ra chuyện gì vậy?”

Cao Đức Trung nhìn Tiểu Cúc, cúi người thi lễ với Diệp dung hoa: “Đa tạ Diệp dung hoa nhắc nhở, nô tài còn có chuyện cần bẩm báo với Hoàng thượng, xin cho nô tài đi trước một bước.” Nói xong, bảo thái giám đang kéo những người này để Tiểu Cúc lại, bản thân quay vào trong cung Cảnh Ương.

Diệp dung hoa càng khó hiểu, nhìn mấy nô tài bị lôi đi cùng với Tiểu Cúc bị giữ lại, quay sang Tương hiền tần: “Tì tì xem, chuyện gì vậy nhỉ?”

Tương hiền tần nhìn vẻ mặt khó hiểu của Diệp dung hoa, cười lắc đầu: “Diệp dung hoa, ta đây cũng không hiểu nữa.”

Hai người còn chưa bước vào, đã thấy một tên thái giám chạy vội ra, nói là Hoàng thượng triệu kiến hai người.

Diệp dung hoa và Tương hiền tần đi vào thiên điện của cung Cảnh Ương, chỉ thấy trong phòng đầy áp người, Tiểu Cúc quỳ gối giữa phòng, trông nhếch nhác đến thảm hại.

“Bái kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.” Diệp dung hoa sững sờ hành lễ, thấy tì tì mình là Diệp thực dung cũng đã ở đó, hơn nữa, sắc mặt còn rất khó coi, nàng khó hiểu nhìn đối phương, tiếc rằng đối phương không thèm nhìn lại, đành bất đắc dĩ thu hồi ánh nhìn.

“Diệp dung hoa, nàng vừa nói Tiểu Cúc là đồng hương của đại cung nữ hầu hạ Diệp thực dung, có phải thế không?” Hoàng hậu nhìn Diệp dung hoa, ánh mắt sáng quắc.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương đúng là hai người bọn họ có quen biết, thiếp vốn cũng không hay việc này, năm ngoái có một lần nghe thấy đại cung nữ bên cạnh tì tì oán giận kể rằng đã bị đồng hương của mình lấy trộm vòng tay, lúc đó thiếp nóng nảy, bèn phạt Tiểu Cúc này hai mươi trọng. Thiếp vẫn nhớ rõ, lúc đó tì tì còn trách thiếp chuyện bé xé ra to, nói chuyện này chỉ là hiểu lầm, sau thiếp không hỏi đến nữa, vì sao...” Diệp dung hoa dường như vừa ý thức được Hoàng thượng và Hoàng hậu đang tra việc gì vội biến sắc, không dám mở miệng nói tiếp.

Hoàng hậu liếc nhìn Hoàng đế, thấy ngài ấy không hề nói năng, bèn gọi: “Người đâu, tới cung của Diệp thực dung mang cung nữ Mục Nguyệt đến đây. Nói xong câu này, thấy sắc mặt Tiểu Cúc biến đổi, trong lòng Hoàng hậu cũng mơ hồ đoán ra điều gì.

Trang Lạc Yên trưng ra vẻ mặt ốm yếu bệnh tật xem vở hài kịch trước mắt, nàng không ngờ quan hệ của tì muội họ Diệp lại kém đến như vậy. Trang Lạc Yên tuyệt đối không tin Diệp dung hoa ngu ngốc đến nỗi nói sạch những gì cần nói rồi mới phát hiện trước mắt đang xảy ra chuyện gì.

Chỉ là vì sao Diệp dung hoa lại đối xử với tì tì của mình như vậy? Làm thế thì nàng ta được lợi gì?

Chưa đến một nén nhang sau, Mục Nguyệt đã bị dẫn tới, nhìn thấy Tiểu Cúc đang quỳ mọp trên mặt đất còn chủ tử của mình đã tái nhợt cả mặt, Mục Nguyệt bình thản quỳ xuống.

“Nô tài này giỏi thật, mi không hỏi xem vì sao Tiểu Cúc lại quỳ ở đây, Hoàng thượng và bản cung vì sao lại gọi mi tới?” Hoàng hậu lạnh lẽo nhìn về phía Diệp thực dung, “Diệp thực dung, đây là cung nữ thân cận của muội, chẳng bằng muội bắt ả thành thật khai ra đi?” Hoàng hậu không ngờ việc này có liên quan tới Diệp thực dung. Diệp thực dung này mấy năm nay vẫn không được sủng ái, dù đứng vào hàng thực dung nhưng vẫn không hề có bất cứ nổi bật gì, ngay cả mấy tháng trước bị sẩy thai cũng không khiến hậu cung coi trọng nàng ta hơn, vì sao lại nhúng tay vào việc này?

Diệp thực dung giật giật cánh môi, không hề mở miệng, cuối cùng chỉ liếc mắt nhìn Diệp dung hoa một cái.

Mục Nguyệt đập đầu thật mạnh, nói: “Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, nô tì nhận tội. Tất cả là do nô tì mang lòng căm hận với Chiêu sung nghi nên nhờ đồng hương Tiểu Cúc hỗ trợ, không có quan

hệ gì đến chủ tử nô tì.”

“Mi có thù oán gì với Chiêu sung nghi, khiến mi gây ra loại chuyện tàn nhẫn nhường này?” Hoàng hậu truy hỏi.

Đuôi mày của Trang Lạc Yên hơi giật giật, Hoàng hậu là muốn đào bới chuyện xấu của nàng? Nàng nhìn kỹ Mục Nguyệt, trí nhớ cũng không có ấn tượng gì với cung nữ này. Chẳng nói gì cung nữ, ngay cả Diệp thực dung, nàng cũng không có nhiều ấn tượng lắm, vậy nên không sao nghĩ ra lí do Diệp thực dung hại mình.

“Bẩm, mấy tháng trước nô tì vì vô tình đụng phải Chiêu sung nghi nên bị Chiêu sung nghi sai người vả miệng nửa canh giờ, còn phạt quỳ ba canh giờ. Ngày ấy là dịp hai năm một lần cung nhân được ra cửa cung thăm người thân, chỉ vì Chiêu sung nghi dễ dàng mất hứng, nô tì đã không được gặp người thân của mình, nô tì sao có thể không hận đây?” Mục Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn Trang Lạc Yên, “Chỉ vì nô tì thân phận thấp hèn liền mặc người giẫm đạp lên sao?”

“Trong cung có quy củ riêng, nô tài va chạm với chủ tử vốn nên bị phạt, dù Chiêu sung nghi phạt mi có hơi nặng, mi cũng không nên vì thế mà làm hại hoàng tự.” Hoàng hậu lạnh lùng nói, “Lẽ nào mi không sợ Hoàng thượng và bốn cung tru di cửu tộc của mi.”

“Nô tì và mẹ sống nương tựa vào nhau, trước đây vài ngày, mẹ nô tì đã đi rồi, nô tì lẻ loi một mình, đâu còn điều gì phải bận khoăn nữa.” Mục Nguyệt nói xong, đột nhiên quay về phía Diệp thực dung đập đầu thật mạnh, Hoàng Hậu phát hiện có điều không ổn, còn chưa kịp ngăn lại, đã thấy khóe miệng và lỗ tai Mục Nguyệt chảy máu tươi, thân thể mềm nhũn gục xuống.

Vài thái giám đi vào kéo thi thể Mục Nguyệt ra, các cung nữ lại tiến vào chà lau vết máu trên sàn, chỉ trong chớp mắt, một sinh mệnh đã được thanh lý sạch sẽ, không còn dấu vết.

Diệp thực dung run run, xụi người trên ghế, mặt không còn một tia máu.

Khắp phòng thoảng chốc yên ắng như nhà mồ, các phi tần đều cúi đầu, không dám nhìn vào nơi Mục Nguyệt đã gục chết.

“Thôi vậy, việc đã đến nước này thì kết thúc đi.” Phong Cẩn đứng lên, mặt không có một chút tình cảm, nói, “Diệp thực dung quản lý người dưới bất lực, triệt phong hào thực dung, giáng xuống thất phẩm quý nhân, chuyển tới thiên điện của Tĩnh Thu các. Chiêu sung nghi có công mang thai long tự, lại bị kẻ gian hãm hại sảy thai, nay từ tông tam phẩm sung nghi thăng lên chính tam phẩm tu nghi.”

Nói xong, Phong Cẩn quay về phía Hoàng hậu: “Gần đây sự vụ trong cung nhiều lên, trẫm lo lắng Hoàng hậu vất vả mà mệt nhọc thân thể, nay để Thực quý phi, Ninh phi, Hiền phi hỗ trợ Hoàng hậu quản lý cung vụ đi.” Dứt lời, hắn không nhìn sắc mặt Hoàng hậu, “Không còn sớm nữa, trẫm cũng nên đi xử lý chính sự.”

“Cung tiễn Hoàng thượng.”

Tiến Hoàng đế đi rồi, nét mặt Hoàng hậu vẫn cố duy trì uy nghiêm, thể nhưng đầu mày khóe mắt vẫn nhiễm đôi chút buồn bã ảm đạm.

“Bốn cung cũng mệt rồi, đều lui cả đi.”

Các phi tần thức thời xin lui, Hoàng hậu đang không được vui vẻ, bọn họ không ngốc đến mức động tới điều kiêng kị của Hoàng hậu lúc này.

Ngay lúc cúi đầu hành lễ, Trang Lạc Yên dường như thoáng thấy Diệp thực dung hoa nhìn về phía Diệp thực dung nở một nụ cười không rõ hàm ý, nhưng khi nhìn kỹ lại, chỉ thấy vẻ ngây thơ lo nghĩ của Diệp thực dung.

Trang Lạc Yên dời ánh mắt đi, quả nhiên, trong hậu cung không có người không biết diễn xuất đâu.

Lần này mặc dù Hoàng thượng không nói rõ trách nhiệm thuộc về Diệp thực dung nhưng một thực dung tông nhị phẩm bị giáng xuống thành thất phẩm quý nhân, đã đủ để chứng minh cái nhìn của Hoàng đế về việc này.

Diệp thực dung bị giáng vị không có lợi gì cho Diệp thực dung, vì sao nàng ta lại làm như thế?

Vị trí của Tĩnh Thu các rất khuất nẻo xa xôi, quanh năm luôn có cảm giác u ám thâm trầm, vào đông lại càng âm u lạnh lẽo, cho nên đối với phi tần trong cung, nơi này bản chất chính là một loại lãnh cung.

Ngày ngày Diệp thực dung bị giáng xuống thành quý nhân liền bị chuyển đến đây. Nàng đứng bên bậu cửa sổ đầy bụi, dù Diệp dung hoa đang đứng trước mặt vẫn không lộ ra bất cứ biểu tình gì. Gỡ đi trâm ngọc vòng vàng, gương mặt nàng lại có vẻ tươi đẹp hơn ngày thường, chỉ tiếc đã không còn người thưởng thức vẻ đẹp ấy.

Diệp dung hoa giễu cợt nhìn nàng, cười lạnh: “Tỉ luôn tỏ cái vẻ chẳng quan tâm ấy, nhưng hình như tỉ đã quên, ta và tỉ làm tỉ muội bao nhiêu năm nay, đương nhiên biết, lúc tỉ càng tỏ ra thờ ơ là lúc tỉ càng quan tâm nhiều. Tỉ đóng kịch quen rồi, từ nhỏ đã là con gái ngoan trong mắt phụ mẫu, vào cung cũng bày ra vẻ hiền thực, ngay cả khi hãm hại ta vẫn cứ tỏ vẻ vô tội thiện lương như thế. Bộ dáng này của tỉ, mấy năm nay ta đã thực sự ghê tởm lắm rồi.”

Sắc mặt Diệp quý nhân cuối cùng đã thay đổi, quay sang nhìn vẻ trào phúng của Diệp dung hoa, trong mắt ánh lên giận dữ: “Phải, từ nhỏ ta đã ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhưng dù như vậy, cha mẹ vẫn cứ thiên vị người. Sau cùng vào cung, người còn muốn tranh giành với ta, ngay cả Hoàng thượng cũng thiên vị người hơn. Ta đây cả đức cả dung nào thua kém gì người, dựa vào đâu mà ta luôn phải để người đứng lên đầu mình?”

“Vì vậy tỉ liền lợi dụng việc sẩy thai mà hãm hại ta, tỉ không chỉ đổ kị ta, mà còn đổ kị các phi tần được sủng ái khác. Tiếc là tỉ có yêu Hoàng thượng đến đâu thì ngài ấy vẫn không ưa tỉ.” Diệp dung hoa hất cằm chế giễu, “Tỉ lấy cái gì so sánh với người ta, vĩnh viễn là bộ dáng dần dộn vô vị, ta có là đàn ông thì cũng không muốn trông thấy tỉ đâu. Dù là tỉ hãm hại ta, khiến ta bị giáng xuống làm dung hoa, nhưng giờ đây tỉ vẫn cứ đứng phía dưới ta, Diệp quý nhân ạ.”

“Phải, ta hại người giáng vị, thế nhưng người khắc nghiệt với cung nhân, kiêu căng ương ngạnh, dù ta không hãm hại người, người cho là mình có thể ngồi ở vị trí đó bao lâu?” Diệp quý nhân cời lớp mặt nạ hiền thực, trên mặt tràn đầy bất mãn, “Hoàng thượng vốn không ưa đứa bé trong bụng ta, ta lại không giữ được lòng Hoàng thượng, đứa bé kia nhất định không thể giữ được. Ta lấy một đứa con chắc chắn không được ra đời đổi lấy thất bại của người, sao lại không làm.”

“Tỉ cho là tỉ sạch sẽ hơn ai?” Diệp dung hoa hừ lạnh, “Uông tần đã chết thế nào, người khác không biết, chẳng nhẽ ta lại không biết chắc? Chẳng phải vì nàng ta tình cờ thấy được màn kịch tỉ bày ra hãm hại ta đó sao, nếu không sao lại chẳng bao lâu sau đã chết bệnh? Tỉ nên biết, nhân mạch của nhà họ Diệp trong cung này, không chỉ có mình tỉ sử dụng được, ta cũng có thể dùng đấy.”

“Tay ta không sạch sẽ, nhưng lần này người hãm hại ta, có từng nghĩ đến Diệp gia? Tội danh sát hại hoàng tử người cũng dám đẩy lên người ta, nếu Hoàng thượng nổi nóng giận lây sang Diệp gia thì phải làm sao?” Diệp quý nhân chỉ vào mặt Diệp dung hoa, “Từ nhỏ người đã tùy hứng làm bừa, vào cung đã mấy năm mà tính xấu vẫn không chịu sửa đổi.”

“Lúc tỉ hãm hại ta cũng đâu có nghĩ tới Diệp gia,” Diệp dung hoa cười nhạt, “Chúng ta chẳng qua chỉ ngang nhau mà thôi, tỉ đổ kị làm hại ta cũng có được gì, tuồng vui này chung quy vẫn là ta thắng.”

Diệp quý nhân bị ánh mắt miệt thị của Diệp dung hoa kích thích, vung tay muốn đánh, lại bị Diệp dung hoa đẩy ngã, nàng ta cúi xuống ghé tai Diệp quý nhân, nói khẽ: “Tỉ nói ta tùy hứng làm bừa, hận ta lợi dụng quan hệ giữa Mục Nguyệt và Tiểu Cúc để hại tỉ, nhưng tỉ có biết vì sao Mục Nguyệt lại nhận lấy tội danh này?”

“Bởi vì, nàng ấy là người của ta, chuyện tỉ tính gài bẫy hại ta, ta đã biết từ lâu rồi. Tỉ nghĩ rằng ta không nhận ra Hoàng thượng đã không còn thích tỉ muội chúng ta hay sao, chẳng qua ta chỉ mượn tay tỉ lấy lùi làm tiến mà thôi, vì vậy, cho đến ngày hôm nay, ta là một ngũ phẩm dung hoa, mà tỉ chỉ là một thất phẩm quý nhân, địa vị của tỉ vẫn cứ thấp hơn ta.”

“Người!” Diệp quý nhân bỗng trợn to mắt, như thể lần đầu biết đến người này.

“Từ đầu đến cuối, kẻ u mê là tử chứ không phải ta.” Diệp dung hoa đứng thẳng lưng, sửa lại trâm bạc trên tóc, “Thời gian không còn sớm, muội muội xin cáo từ đây, tử tử.”

Diệp dung hoa ra đến cửa thiên điện, nghe bên trong truyền ra tiếng đồ vật bị ném xuống đất, môi vẫn giữ nụ cười tủm tỉm, quay đầu lại nhìn cánh cửa tối đen như mực sau lưng, sờ sờ lên hoa tai phỉ thúy. Tử tử, khi còn bé tử đầu không lại ta, vào đến hậu cung sao còn vọng tưởng thắng được ta nhỉ?

Hoàng thượng sao có thể có “chân tình”, tử tử còn ngốc nghếch mà để trái tim rung động, cho nên tử đã bị định trước là sẽ thất bại thảm hại rồi.

“Chủ tử.” Cung nữ chờ bên ngoài thấy Diệp dung hoa đi ra, bèn tiến lên đỡ tay nàng ta.

“Về thôi.” Diệp dung hoa bước ra khỏi cung điện âm u lạnh lẽo này, không hề quay đầu lại.

Trong cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên nhắm nháp từng ngụm canh gà ác hầm nấm đuôi phượng, để mặc Vân Tịch đứng bên cạnh phần hận suy đoán nguyên nhân Diệp quý nhân muốn hại chủ tử mình.

“Diệp quý nhân này thật là độc ác nham hiểm, con mình không bảo vệ được liền muốn hại lấy sang chủ tử.” Vân Tịch lo lắng nhìn gương mặt vẫn hơi nhợt nhạt của Trang Lạc Yên, “Nói gì mà cung nữ này kia căm ghét chủ tử, rõ ràng là ả ta sai sử mới đúng. May mà Hoàng thượng minh giám, giáng vị ả ta, loại người chỉ biết mưu đồ hiểm ác đáng sợ thế này không xứng đứng ở phân vị cao.”

Trang Lạc Yên đặt bát xuống, nhận khăn tay từ Thính Trúc, lau nhẹ khóe miệng: “Người trong hậu cung có ai là không nham hiểm độc ác, sau này cẩn thận một chút là được.”

“Chủ tử nói có lý.” Thính Trúc nhìn sang Vân Tịch, “Phòng bếp đang nấu thuốc bổ cho chủ tử, người đi nhìn xem được chưa.”

Đợi Vân Tịch rời phòng, Thính Trúc mới hơi nghi ngờ nhìn về phía Trang Lạc Yên: “Chủ tử, vì sao người không nói cho Vân Tịch biết chuyện này?”

“Loại chuyện này, càng ít người biết càng tốt,” Trang Lạc Yên nhìn bát canh còn đang bốc hơi nóng nghi ngút trước mắt, “Huống chi đại cung nữ bên cạnh ta biểu hiện chân thực thì càng dễ làm người khác tin tưởng. Chân thật nhất không phải là diễn mà là thực sự nghĩ như vậy, vì thế không nói cho nàng ấy thì tốt hơn.” Vân Tịch hầu hạ mình cho tới nay đều rất trung thành, không hề đa tâm, nhưng gần đây tính tình hơi nóng nảy quá, chuyện này đúng là không nên cho nàng ấy biết.

“Nhưng Vân Tịch nói cũng có lý, thật không ngờ Diệp quý nhân là người hại chủ tử,” Thính Trúc cảm khái, “Nô tì trong cung nhiều năm, vẫn không nhìn ra Diệp quý nhân lại là người như vậy.”

“Nàng ta là loại người nào ta không rõ lắm, nhưng chuyện này không đơn giản như vậy đâu.” Trang Lạc Yên lười nhác ôm bình nước nóng ủ ấm vào trong ngực, “Song, ta rất hài lòng với kết quả cuối cùng này.”

Thính Trúc nghe vậy, nở nụ cười: “Chủ tử mới vào cung chưa đầy một năm, nay thăng lên đến tu nghị đã là rất hiếm, điều đó cho thấy trong lòng Hoàng thượng cũng có chủ tử.”

Muốn một vị Hoàng đế có dã tâm lại biết nhớ thương một người con gái sẽ chỉ là chuyện cười mà thôi, trong lòng Trang Lạc Yên thấy rất rõ ràng, nét mặt lại lộ ra một tia vui vẻ: “Thính Trúc, em đừng nói vậy, Hoàng thượng ngày bận trăm công nghìn việc, phi tần nơi hậu cung lại vô số, ta nào dám hi vọng xa vời.”

Thính Trúc vội bổ sung: “Chủ tử người không biết đấy thôi, ngay cả Thục quý phi tấn chức cũng không nhanh như chủ tử đâu.” Nàng đã nhận ra rất nhanh, mỗi lần chủ tử tấn vị tuy không đặc biệt nổi bật nhưng nhìn từ tần suất tấn thăng và phong hào Hoàng thượng ban cho, đủ để chứng minh sự coi trọng của ngài, “Chủ tử, một tháng này mặc dù người không thể thị tẩm nhưng Hoàng thượng vẫn chưa từng quên người, ban thưởng không ngừng, vậy còn chưa đủ để nói rõ sự coi trọng của hoàng thượng đối với người sao?”

Chủ tử đang truyện trò, Phúc Bảo bước vào bẩm: “Thưa chủ tử, Tương hiền tần và Khổng tài nhân tới thăm người.”

“Mau mời các vị ấy vào đi.” Trang Lạc Yên đứng lên đi ra cửa đón, thấy Tương hiền tần và Khổng tài nhân cùng đi đến.

Vươn tay ngăn hai người hành lễ, đợi họ ngồi xuống, Trang Lạc Yên mới cười cười, nói: “Trời lạnh như vậy, hai người sao lại tới đây?”

“Mấy ngày trước Hoàng thượng hạ chỉ không cho chúng ta tới quấy rầy muội tĩnh dưỡng, vậy nên đến hôm nay mới tới thăm được.” Tương hiền tần nhìn sắc mặt tiêu tụy của Trang Lạc Yên, sẩy thai được hơn nửa tháng, trên mặt đối phương đã đỡ nhợt nhạt hơn, tinh thần cũng khá lên, chỉ có nụ cười vẫn mang theo sự cô đơn và miễn cưỡng như cũ.

Lòng nàng rất hiểu đứa con quan trọng như thế nào đối với một nữ tử, Tương hiền tần an ủi: “Khí sắc của muội đã khá hơn rồi đấy, cẩn thận điều dưỡng thân thể mới là đúng đắn, tần thiếp nghe nói Hoàng thượng mỗi ngày đều hỏi đến tình trạng của muội, muội cũng đừng làm lãng phí sự quan tâm săn sóc của Hoàng thượng.”

“Khiến tỉ tỉ lo lắng rồi.” Trên gương mặt không son phấn của Trang Lạc Yên đã nở một nụ cười thật lòng, thế nhưng tinh thần vẫn kém xưa nhiều lắm.

Tương hiền tần cười khổ trong lòng, nay nàng không được Hoàng thượng coi trọng, Chiêu tu nghi sẩy thai tuy khiến nàng thương tiếc nhưng những người không có được nửa phần ân sủng như các nàng mới thật sự đáng thương. Hôm nay nàng tới thăm Chiêu tu nghi vốn cũng không nghĩ gì, thế nhưng khi nhìn thấy lại mới phát hiện, nữ tử trong hậu cung này đều là người đáng thương, có khác chẳng qua chỉ là bề ngoài trông ai được vẻ vang và có thể diện hơn ai mà thôi.

“Bẩm hai vị chủ tử, đây là điểm tâm mà ma ma mới tới chỗ chúng ta vừa làm, hai vị nếm thử xem có hợp khẩu vị không.” Thính Trúc bưng điểm tâm và trà bước vào, hành lễ với hai người rồi dâng trà bánh lên.

“Là do ma ma giỏi làm mỹ thực mà Hoàng thượng ban cho Chiêu tu nghi để giúp bồi bổ thân thể làm ra đấy à?” Tương hiền tần ném một miếng, gật đầu tán thưởng, nói, “Vừa vào đến miệng là tan, ngọt mà không ngấy, còn thoang thoảng mùi hoa nhài, quả là khéo tay.”

“Tần thiếp được nhờ phúc Chiêu tu nghi rồi.” Khổng tài nhân cũng tán thưởng, “Hoàng thượng quan tâm đến sức khỏe của Chiêu tu nghi như vậy, tu nghi nhất định phải điều dưỡng thật tốt, nữ tử những lúc thế này mà để thân thể thiệt thòi là không bỏ lại được đâu.”

Trang Lạc Yên chọn một miếng điểm tâm bỏ vào miệng: “Các tỉ tỉ lo lắng cho sức khỏe của muội muội như vậy, lòng muội cũng biết rất rõ, chỉ là có vài thứ vẫn không sao buông xuống được mà thôi. Vốn chỉ muốn...” Nàng dừng lại một chút, miệng lộ một nụ cười khổ, “Mà thôi, có gì đáng nói đâu, chẳng qua chỉ là chút chấp niệm không sao tiêu tan, không sao quên đi được thôi.”

“Trẫm đã nói, nàng còn có thể có con chúng ta, cần gì phải tích tụ trong lòng, khiến thân thể mệt mỏi hơn như vậy?”

Giọng nam trầm thấp từ cửa vang lên, ba người vội đứng dậy, “Xin tham kiến Hoàng thượng.”

“Đều miễn lễ đi.” Phong Cẩn vươn tay nâng Trang Lạc Yên dậy, “Sao sắc mặt còn xấu thế này, mấy ngày nay lại ăn uống không ngon sao?”

Trang Lạc Yên thuận theo tay Phong Cẩn đỡ, đứng thẳng người dậy: “Tay nghề của ma ma tốt lắm, Hoàng thượng lo lắng cho thiếp quá nhiều rồi.”

“Nàng cũng biết trẫm lo cho nàng, vậy thì nên điều dưỡng cho tốt, đừng mãi nghĩ ngợi những chuyện đã qua nữa.” Phong Cẩn kéo tay Trang Lạc Yên cùng ngồi xuống, nhìn Tương hiền tần và Khổng tài nhân, “Hai người các khanh cũng ngồi xuống đi, các khanh tới thăm Chiêu tu nghi?”

“Bẩm Hoàng thượng, vừa rồi thiếp và Khổng tài nhân ngắm tuyết lại tình cờ gặp, liền rủ nhau tới thăm Chiêu tu nghi.” Tương hiền tần cẩn thận trả lời.

“Ừ, gần đây sức khỏe của nàng ấy đã khá lên, các khanh tới trò chuyện với nàng ấy cũng tốt.” Phong Cẩn gật đầu, sau đó lại quay sang Trang Lạc Yên nói, “Hôm nay trẫm phong bút, hai ngày nữa là hết năm, đến lúc đó trong cung có mở cung yến, trẫm có nhiều chuyện phải làm, sợ không thể lúc nào cũng trông chừng nàng, bản thân nàng phải tự chú ý chăm sóc mình, đừng để bị lạnh.”

“Hoàng thượng coi thiếp là trẻ con sao,” Trang Lạc Yên đan tay vào tay Phong Cẩn, cười nói, “Vân Tịch và Thính Trúc đều chu đáo cẩn thận, sao để thiếp lạnh được, ngược lại là Hoàng thượng ngài đừng vì quá bận rộn mà ăn nghỉ không đúng giờ giấc, dạo này thiếp thấy ngài gầy đi nhiều rồi.”

“Chỉ cần nàng thả lỏng tâm tư, trăm sẽ không lo lắng đến gầy người nữa.” Phong Cẩn nhéo nhéo má Trang Lạc Yên, trên mặt tràn đầy cưng chiều.

Khóe mắt Trang Lạc Yên thoáng đảo qua chỗ Tương hiền tần và Khổng tài nhân, Hoàng đế à, anh lại giả trò đùa giỡn một cô vợ bé ngay trước mặt hai vợ bé khác, thật sự không có vấn đề gì chứ?

Tình cảnh hiện tại có hơi phức tạp, Trang Lạc Yên và Khổng tài nhân, Tương hiền tần không coi là thân thiết, thậm chí ngay cả tâm tư hai người này thế nào, nàng cũng không biết.

Chưa nói đây là hậu cung của Hoàng đế, dù là trong hiện thực, chỉ cần liên lụy đến một ít lợi ích cá nhân thôi đã đủ để người ta lục đục với nhau. Trang Lạc Yên chưa bao giờ tin rằng hậu cung còn có cái gọi là “tỉ muội thân thiết”, đôi chị em nhà họ Diệp là một ví dụ sống đầy thôi.

Phong Cẩn tựa hồ không hề để ý đến Tương hiền tần và Khổng tài nhân, thấy Trang Lạc Yên ngượng ngùng ra mặt, chỉ cười cười nghịch bàn tay trắng nõn của nàng: “Chưa nói trăm lo lắng cho nàng thế nào, chỉ nói đến việc năm sau trăm tính đại phong hậu cung, nàng cứ thế này thì làm sao dự được?”

Ý của Hoàng thượng là năm sau còn muốn tấn vị cho Chiêu tu nghi lần nữa? Tương hiền tần lúc này đã thấy khiếp sợ trong lòng, tốc độ tấn vị của Chiêu tu nghi một năm nay đã đủ khiến người ghé mắt, cũng đủ thấy được sự sủng ái của Hoàng thượng dành cho nàng ta, vậy mà năm tới còn muốn thăng vị một lần nữa, quả thật là chuyện hiếm có trong hậu cung này.

Nghe nói như vậy, trong mắt Khổng tài nhân chợt rực lên một tia sáng lạ thường, rồi lại nhanh chóng buông mi cúi mặt giấu đi một quyết tâm nào đó.

Trang Lạc Yên cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Hoàng đế vì chuyện sẩy thai mà thăng vị cho nàng là điều đã được dự liệu trước, nhưng năm sau lại tiếp tục đại phong thì nàng chưa nghĩ tới.

Trong lòng nàng bỗng nghĩ tới một khả năng, có lẽ bản thân là một máy bay chiến đấu mà Hoàng đế chuẩn bị cho cuộc tổng thanh trừng sắp tới của hậu cung chăng. Thực quý phi là dùng để đối phó Hoàng hậu, mà mình và Yên quý tần là để kìm hãm Thực quý phi. Nếu không phải nàng diễn trò lâu như vậy, đã tạo thành một gương mặt quen thuộc với Hoàng đế thì sợ là ngay cả tư cách làm một máy bay chiến đấu cũng không có.

Có đôi khi nàng cũng tưởng tượng, nếu Hoàng đế thích một người con gái thì sẽ thế nào, song sau đó lại nghĩ, đây là hậu cung, không phải một sân khấu của tiểu thuyết ngôn tình nào đó. Nàng cũng biết rằng, mặc dù mọi nữ tử luôn có nhu cầu tò mò mãnh liệt, vẫn cứ phải điều tiết một vừa hai phải thôi.

“Hoàng thượng, thiếp có tài đức gì...” Viên mắt Trang Lạc Yên đỏ lên, bàn tay bị Hoàng đế nắm cũng run nhè nhẹ.

“Nàng cứ an tâm điều dưỡng thân thể là đủ, trăm thương yêu nàng không vì nguyên nhân khác, đừng suy nghĩ nhiều quá.” Phong Cẩn vỗ vỗ mu bàn tay Trang Lạc Yên, như muốn đối phương hiểu rằng, mình làm thế không phải vì bồi thường nàng.

Loại sinh vật mang tên “Hoàng đế” kia, tuyệt đối không thích hợp nhiệm vụ an ủi người khác, loại chuyện này tới đó là có thể dừng, không cần giải thích gì nhiều, mà anh ta, điều không nên nói thì lại cứ nói ra, rốt cuộc EQ đã thấp đến độ nào rồi đây?

Tương hiền tần ngồi bên, nhìn nụ cười ngậm lệ của Chiêu tu nghi, đột nhiên nhận ra, mặc dù Trang Lạc Yên tấn chức, đây vẫn chẳng phải một chuyện đáng hâm mộ gì. Chỉ ít, đối với một phi tần yêu Đế vương say đắm lại vừa sẩy thai mà nói, loại bồi thường này có lẽ là một loại thương tổn.

Bỗng nhiên không còn hứng thú nhìn tình cảnh “hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình”, Tương hiền tần đứng dậy hành lễ với hai người: “Thiếp nghĩ Hoàng thượng và Chiêu tu nghi có nhiều điều muốn nói với nhau, thiếp mới nhớ ra mình còn vài chuyện chưa kịp làm, xin được cáo lui trước.”

Khổng tài nhân cũng đứng dậy chào từ già, Phong Cẩn không lên tiếng giữ lại, để hai người cáo lui mới nói với Cao Đức Trung đứng bên cạnh: “Hôm nay trầm nghỉ ở chỗ Chiêu tu nghỉ.”

Cao Đức Trung muốn nhắc nhở hoàng đế hôm nay đã chọn thể bài của Tô tu nghỉ, nhưng thấy thái độ Hoàng đế như vậy biết không thể nhiều lời, bèn lui ra ngoài đi chuẩn bị.

Tương hiền tần và Khổng tài nhân mới đi tới cửa cung Hi Hòa, liền thấy hai thái giám cầm mấy cành hoa mai đi đến. Hai thái giám này, Tương hiền tần có ấn tượng, là thái giám phục vụ bên cạnh Hoàng thượng, rất được Hoàng thượng tín nhiệm.

“Xin ra mắt hai vị chủ tử.” Hai thái giám thể hiện lễ nghi không một điểm sai lầm, hoàn toàn không vì hai người không được sủng ái mà có nửa phần sơ suất.

“Hai vị công công không cần đa lễ.” Tương hiền tần nhìn cành mai trong tay bọn họ, “Mấy cành mai này nở thật đẹp, hai vị công công hái làm gì vậy?”

”Bẩm Tương chủ tử, Hoàng thượng nhớ Chiêu chủ tử không thể ra ngoài chịu lạnh nên không thưởng mai được, liền bảo chúng nô tài chọn vài cành mai thật đẹp mang tới cung của Chiêu chủ tử, để Chiêu chủ tử cũng được ngắm mai nở.” Thái giám lại vái một lần nữa, “Các nô tài xin đi phục mệnh, xin hai vị chủ tử thứ cho tội sơ suất.”

“Hai vị công công còn có chuyện quan trọng, xin cứ tự nhiên.” Tương hiền tần đưa mắt nhìn hai thái giám vội vã vào cung Hi Hòa, khó trách Chiêu tu nghỉ rung động vì Hoàng đế, ân sủng nhường này cũng coi như là độc nhất rồi.

Vịn tay cung nữ giẫm lên tuyết đọng trên đường, phát ra từng tiếng cọt kẹt dưới gót chân, lại có một mùi vị tịch mịch không sao nói thành lời. Khổng tài nhân thở phào thật mạnh: “Tương tử tử hình như có quan hệ rất tốt với Chiêu tu nghỉ.”

“Trong hậu cung nào có điều gì nói được là tốt hay không tốt,” Tương hiền tần cầm một bình nước ủ tay không còn nóng lắm, “Chiêu tu nghỉ tuy được sủng ái nhưng tâm kế không coi là hạng nhất.”

“Trong cung đình này, không có tâm kế, không chết thì cũng thất sủng, trở thành người như tử tử và ta đây, không có ân sủng cũng không có địa vị.” Khổng tài nhân hồ hững nhìn một cung nữ cấp thấp đang ra sức quét tuyết ở xa xa, “Trang Lạc Yên trong vòng chưa tới một năm đã từ tông nữ phẩm uyển nghi tấn thăng thành chính tam phẩm tu nghỉ, đâu phải là việc một kẻ không có đầu óc có thể làm được.”

“Mặc dù nàng ta có đầu óc nhưng lại có một khuyết điểm trí mạng, đó là đã thật lòng yêu Hoàng thượng. Nàng ta không có khả năng lay động được địa vị của Hoàng hậu và Hiền phi.” Tương hiền tần thở dài, “Năm ấy vào cung, ta may mắn được tử tử của nàng giúp đỡ nên mới không uống mạng một cách thiếu minh bạch, cho nên ta hi vọng nàng không vì xúc động nhất thời mà hủy hoại cả đời mình.”

“Từ ngày cùng tử tử bị đưa vào cung cho Hoàng thượng thì đời ta đã bị hủy hoại rồi.” Sắc mặt Khổng tài nhân trở nên tối tăm. “Ta không thể để tử ấy chết một cách vô ích, cả đứa bé của tử ấy cũng không thể chết đi như thế được, dù không lay chuyển được địa vị của Hoàng hậu và Hiền phi, ta cũng muốn cản cho bọn họ một nhất thật mạnh mới cam tâm. Tử có quan hệ thân thiết với tử ấy, từ lúc tử ấy đi cũng luôn chiếu cố đến ta, những điều này ta đều ghi tạc trong lòng, nhưng có những mối thù không thể không báo.”

“Thế nhưng vì sao nàng lại chọn Trang Lạc Yên?” Tương hiền tần nhíu mày, “Nhược điểm của nàng ta quá rõ ràng, đặt vào hậu cung này là một mối nguy quá lớn.”

“Tương tử tử quên rồi sao, đôi khi tình yêu sẽ làm một người đàn bà càng thêm tàn nhẫn,” trên mặt Khổng tài nhân lộ ra một nụ cười phức tạp, “Huống hồ, chó không sửa mới là chó cắn người.”

Tương hiền tần nhìn Khổng tài nhân, môi mấp máy lại không biết nên nói gì để an ủi nàng ta.

Tuy cách lần “sẩy thai” đã hơn hai mươi ngày nhưng Hoàng đế vẫn chưa cảm thú đến độ gỡ trò với Trang Lạc Yên, lúc này thật sự là đắp chặn ngũ thuận tủy.

Phong Cẩn ôm eo Trang Lạc Yên, hơi ấm trên da thịt nàng làm hắn an tâm: “Trầm bảo người chiết mấy cành mai đưa đến cho nàng, nàng có thích không?”

“Hoàng thượng quên sao, thiếp là một tục nhân, phong tư của mai thiếp không thưởng thức được, song hương vị của nó thiếp lại rất thích.” Trang Lạc Yên rúc vào lòng Hoàng đế, đêm đông lạnh thế này, có cái máy sưởi hình người cũng tốt, “Thiếp nghe nói Hoàng thượng thích thưởng mai, thường hay tới vườn mai ngắm cảnh.”

“Trẫm cũng như ái phi, thích hương hoa mai.” Phong Cẩn vội ho một tiếng, “Còn về hình dáng của hoa, quả đúng là không có điểm nào xuất sắc.”

“Vậy Hoàng thượng cũng là tục nhân như thiếp rồi,” Giọng Trang Lạc Yên mang theo chút hưng phấn của người tìm được bạn đồng hành, “Thì ra không phải chỉ mình thiếp không biết thưởng thức nét cao nhã và lạnh lùng của hoa mai.”

Nguyên là một câu rất vô lễ, Phong Cẩn lại nghĩ, người con gái trong lòng này vẫn nên như vậy mới hay, bộ dáng bị thương của nàng mấy ngày trước khiến lòng hắn thật phiền muộn.

Quả nhiên, hắn vẫn thích những nữ tử có sức sống, mà loại tính cách này lại là điểm thiếu hụt của tất cả những phi tần còn lại trong cung, may mà ở Trang Lạc Yên này chưa mất đi điều đó.

Đương nhiên, nếu Trang Lạc Yên biết được suy nghĩ kia của Hoàng đế, nhất định sẽ nói đàn ông là loại sinh vật cuồng ngược. Nữ tử tốt đủ đường với anh ta sẽ bị coi là khô khan thiếu sức sống, mà nữ tử thỉnh thoảng làm nũng tùy hứng trước mặt anh ta, ngược lại sẽ được coi là hoạt bát, đáng yêu.

Đây là... loại bệnh tâm thần gì thế?

Khi Trang Lạc Yên nửa nằm nửa ngồi trong chăn ấm nhìn theo Hoàng đế thỏa mãn đi mất, lên tiếng hỏi Thính Trúc vừa bước vào: “Thính Trúc, hôm qua Hoàng thượng lật thẻ bài của ai?”

Thính Trúc đáp: “Bẩm chủ tử, là Tô tu nghi.”

Trang Lạc Yên chợt bừng tỉnh, quả nhiên là người của phe Thục quý phi, Hoàng đế lần này là vô tình hay cố ý?

Đối với nữ tử trong hậu cung, có một số việc được coi là cực kỳ nhục nhã. Ví dụ như rõ ràng Hoàng thượng đã lật thẻ bài của nàng rồi lại qua đêm ở chỗ một người khác.

Trong cung, Tô tu nghi tuy không được tính là rất được sủng ái nhưng bởi có nhan sắc hơn người nên cũng được chút ít ân sủng từ Hoàng đế, lại thêm nàng ta và Thục quý phi là tử muội, vì vậy trong cung không ai dám làm nàng ta mất mặt. Ai biết, hôm nay lại mất thể diện đến thế, Hoàng thượng thà rằng đến chỗ Chiêu tu nghi mới sẩy thai cũng không muốn tới chỗ nàng ta, chuyện này đồn ra chẳng biết có bao nhiêu người đang cười sau lưng nàng ta đâu.

Huống chi, hiện tại tuy nàng ta và Trang Lạc Yên cùng là tu nghi, thế nhưng Trang Lạc Yên có phong hào, nàng ta chỉ được lấy họ làm hào, so sánh với nhau, Trang Lạc Yên đương nhiên tôn quý hơn.

Vì thế, ngay trên con đường trước cung Hoàng hậu, khi Tô tu nghi tình cờ gặp được Trang Lạc Yên lần đầu xuất hiện sau lần sẩy thai, sắc mặt nàng ta không được dễ coi lắm.

“Đây chẳng phải là Chiêu tu nghi muội muội đó sao.” Xưa nay tính tình Tô tu nghi vốn không được tốt, miệng cười nhưng mắt lạnh lùng nhìn, “Muội muội sẩy thai, sao không ở trong cung nghỉ ngơi dưỡng sức, đi ra làm gì?”

“Chào tử tử,” Trang Lạc Yên nhẹ nhàng cúi người, “Sắp sang năm mới, muội muội thấy hôm nay không có tuyết rơi nên muốn tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

“Muội muội thật là khéo léo biết điều, ta đây không bằng, chẳng trách được Hoàng thượng yêu thương.” Tô tu nghi hơi nhấc mí mắt lên, tỏ vẻ coi thường ra mặt, “Lúc này lại nói chuyện quy củ trước mặt Hoàng hậu nương nương, quy củ của muội muội học được tốt thật đấy.”

“Tử tử khen trật rồi,” Trang Lạc Yên mỉm cười, “Hoàng hậu nương nương là người đứng đầu hậu cung, chúng ta đương nhiên nên tới thỉnh an.”

Không biết là ai làm hại Hoàng hậu bị phân quyền đây, Tô tu nghi lườm một cái, vịn tay cung nữ không thèm ngó đến Trang Lạc Yên nữa: “Thải Tú, đi thôi, chủ tử ngươi không khéo diễn, đương nhiên cũng nhìn không nổi thứ này.”

Trang Lạc Yên bình thần nhìn Tô tu nghi giành trước mình bước vào cung Cảnh Ương, cười cười vịn tay Vân Tịch nói: “Đi thôi.”

Nàng không tin, căn cứ ham muốn kiểm soát của Hoàng đế, chuyện phát sinh hôm nay lại không truyền đến lỗ tai hắn.

Tô tu nghi nói không sai, có đôi khi khéo diễn cũng sẽ khiến người ta thích, nếu không trên đời sao lại có câu “khôn không bằng khéo” hay “nói ngọt lọt đến xương”?

15. Chương 15 – Hết Tập 1

Chương 15

Khi đến thính an Hoàng hậu, quả nhiên có không ít phi tần lấy danh nghĩa ân cần thân thiết để cạnh khỏe Trang Lạc Yên, trong đó Yên quý tần và Tô tu nghi nhiệt tình nhất. Trang Lạc Yên chẳng cần làm gì cả, chỉ trưng ra bộ dáng bị đả kích mạnh mẽ, vừa giúp đối phương hoàn thành “tâm nguyện” không muốn mình được dễ chịu, vừa bày ra dáng vẻ sa sút sau khi sảy thai của mình.

Các phi tần khác chỉ vui vẻ xem diễn trò, không giúp bên nào.

Hoàng hậu xem kịch vui được một lát, thấy sắc mặt Trang Lạc Yên ngày càng khó coi mới lên tiếng: “Cũng sắp đến năm mới rồi, chúng ta nên tới thính an Thái hậu nương nương thôi.”

Trang Lạc Yên kinh ngạc nhướn mày, nàng còn cho rằng Thái hậu ỷ cứ luôn rồi. Nhớ tới thời gian trước Thái hậu đột nhiên nhúng tay vào công việc hậu cung, sau đó lại rút về cung Khang An lễ Phật, không còn quan tâm đến việc trong cung nữa, Trang Lạc Yên vẫn không hiểu, lần đó là do Hoàng hậu ra tay hay do Hoàng đế ra tay khiến bà ta phải rút về.

Còn cả chuyện thái giám cung nữ không hiểu vì sao lại bị sét đánh chết ở bên ngoài Đào Ngọc các, và chuyện trước đó Thái hậu đột nhiên cho trượng tể một cung nữ, hành động này rất không phù hợp với dáng vẻ hiền từ cần có của người vừa mới lễ Phật như Thái hậu.

Yên quý tần thấy Trang Lạc Yên cúi đầu im lặng, cho là nàng còn chưa thoát khỏi đả kích “sảy thai”, bèn cười nói: “Nhìn sắc mặt Chiêu tu nghi không được tốt, là do thân thể vẫn chưa khỏe lại sao?”

“Đa tạ Yên quý tần quan tâm, ta không sao.” Trang Lạc Yên miễn cưỡng cười, theo mọi người đứng dậy, dáng điệu yếu ớt khiến ai thấy cũng cho rằng nàng còn chưa khôi phục.

Yên quý tần nhìn theo bóng Trang Lạc Yên vịn tay cung nữ đi ra cửa, thấp giọng hừ lạnh: “Bày ra vẻ đáng thương ấy cho ai xem.”

Nhu phi đi qua cạnh nàng ta nghe thấy vậy, nhướn chân mày nhìn lại, nửa cười nửa không khế nói: “Người không thích nhìn mặc người, người khác thích là đủ rồi.”

“Người khác” trong miệng Nhu phi là ai, người nghe thấy đều tự hiểu, Yên quý tần không cam lòng trừng mắt nhìn bóng lưng Trang Lạc Yên, lại quay sang nhìn Nhu phi bên cạnh, bĩu môi đuổi theo mọi người.

Cung Khang An của Thái hậu luôn phảng phất mùi đàn hương, Trang Lạc Yên ngoan ngoãn ngồi nghe Thái hậu và Hoàng hậu thân thiết hỏi thăm nhau, thật đúng là không nhìn ra trước đó hai người còn đối chọi gay gắt.

“Ai gia nghe nói Chiêu sung nghi sảy thai rồi?” Cuối cùng, Thái hậu cũng chuyển trọng tâm câu chuyện sang Trang Lạc Yên.

Mọi người ở đây đều biết Diệp gia là nhà mẹ đẻ của Thái hậu, tể muội họ Diệp trước sau bị giáng chức đều có liên quan tới chuyện “sẩy thai”, hiện tại Thái hậu đưa ra việc này, lại cố ý gọi Trang Lạc Yên là sung nghi, ai nghe đều nhận ra, bà ta không ưa Trang Lạc Yên.

Hoàng hậu bình tĩnh trả lời: “Thưa mẫu hậu, trước đó vài ngày, Hoàng thượng đã tấn Trang muội muội thành tu nghi rồi ạ. “

“Thế à, việc này ai gia không biết, ai gia mới chỉ nghe nói Văn Ca bị giáng xuống làm quý nhân, có chuyện gì xảy ra vậy?” Thái hậu ngăn lời Hoàng hậu, nhìn về phía Trang Lạc Yên, “Chiêu sung nghi, người nói cho ai gia, rốt cuộc có chuyện gì?”

Thấy Thái hậu vẫn gọi mình là sung nghi như cũ, Trang Lạc Yên cũng không tỏ ra bối rối, nàng đứng dậy hành lễ với bà ta rồi nói: “Bẩm Thái hậu nương nương, việc này là do Hoàng thượng quyết định, tần thiếp cũng không biết vì nguyên do gì, tần thiếp tin tưởng Hoàng thượng làm việc nhất định là có nguyên nhân chính đáng.”

Sắc mặt Thái hậu trở nên âm trầm, Trang Lạc Yên này lại dám lấy Hoàng đế ra chặn miệng bà, nhưng bà cũng không thể nói Hoàng đế hạ sai ý chỉ. Nghĩ đến mấy thứ Hoàng đế từng đưa mình xem kia, Thái hậu đành tạm thời nuốt cơn giận vào lòng, “Nếu đã vậy, đợi Hoàng đế đến thỉnh an, ai gia sẽ hỏi lại Hoàng đế.”

Tuy Thái hậu không ra sức khó xử Chiêu tu nghi nhưng mọi người ngồi đây đều hiểu, Thái hậu không thích Chiêu tu nghi. Tiếc là bà ta không tham dự công việc hậu cung, nếu không bọn họ sẽ có nhiều trò hay để xem rồi.

Diệp dung hoa vẫn bình thản như thường, không vì những lời của Thái hậu mà hoảng hốt hoang mang, thật không thể nhìn ra Diệp Văn Ca rơi vào tình cảnh hiện nay hoàn toàn là do nàng muội muội này.

Hoàng hậu cười lạnh liếc mắt nhìn Thái hậu, người khác không biết nhưng lòng nàng thì rất rõ, tình cảm mẫu tử giữa Hoàng đế và vị Thái hậu này không thâm sâu như người ta tưởng, ngay cả thỉnh an cũng không phải ngày nào cũng tới. Nếu Thái hậu muốn lôi chuyện này ra chất vấn, sẽ chỉ khiến Hoàng thượng càng thêm phản cảm mà thôi.

Diệp gia đã sớm không còn vẻ vang như xưa, mà Hoàng thượng họ Phong, không phải họ Diệp, Thái hậu chỉ chăm chăm muốn cho nhà mẹ đẻ nở mày nở mặt, lại quên mất điểm này.

“Ai gia mệt mỏi rồi, các người đều về cả đi, Diệp dung hoa và Diệp quý nhân ở lại.”

Trang Lạc Yên đi tới cửa, thoáng quay đầu liếc nhìn bóng lưng tể muội họ Diệp, Thái hậu chẳng thèm kiêng nể gì mà giữ họ lại trước mặt các phi tần, muốn cho Hoàng đế khó chịu thêm sao?

Ra khỏi cung Khang An tràn ngập mùi đàn hương, Thính Trúc phủ thêm áo choàng lên vai Trang Lạc Yên, cẩn thận đỡ nàng lên kiệu, dặn thái giám khênh kiệu: “Đường trơn, các người cẩn thận chút nhé.”

“Cung tiễn Chiêu tu nghi.” Tương hiền tần cùng vài phi tần phân vị thấp cung kính hành lễ, nhìn theo đoàn người Trang Lạc Yên đi xa dần.

“Xem bộ dáng ngông cuồng của nàng ta kia.” Tô tu nghi giận dữ ra mặt, ngồi lên kiệu, “Về cung.”

Bọn người Tương hiền tần lần thứ hai hành lễ cung tiễn, nhìn theo bóng dáng Tô tu nghi, Tương hiền tần lại rĩ mi mắt xuống, thảo nào, rõ ràng là biểu muội của Thục quý phi, bộ dáng cũng không thua kém, vậy mà một người là quý phi, một người chỉ là tu nghi.

Trong cung Khang An, sắc mặt Thái hậu rất khó coi, chỉ tay vào Diệp dung hoa, lạnh lùng hỏi: “Người nói xem người đã gây ra chuyện gì, nay phân vị của hai tể muội các người bị giáng thấp thành như vậy, còn được ích lợi gì hả?”

Diệp dung hoa cong miệng: “Nhưng con cũng không ngờ Hoàng thượng lại xử lý tể tử, con tưởng rằng vạch trần cung nữ kia rồi, Hoàng thượng sẽ nhìn con vài lần.”

“Đầu óc người làm bằng gì hả, nô tì kia là đại cung nữ thân cận của tể tử người, Hoàng thượng sẽ không động đến con bé?!” Thái hậu tức giận, ném ngay thanh ngọc như ý trong tay, chuỗi ngọc đập vào thái dương Diệp dung hoa, lập tức máu tươi đầm đề.

Thái hậu nhìn bộ dáng nàng ta như vậy, không kiên nhẫn xua tay: “Người cút ngay cho ai gia.”

Diệp dung hoa đi khỏi, Thái hậu lạnh lùng nhìn Diệp Văn Ca xưa nay bà ta vốn không ưa: “Người cũng là đồ vô dụng, lui ra đi.”

Diệp quý nhân tái nhợt hai má, ảm đạm mặt mày đi ra ngoài.

“Chủ tử, trán người có sao không, nô tì bảo người ta đi gọi thái y ngay.” Cung nữ bên cạnh Diệp dung hoa lo lắng nhìn chiếc khăn tay đã nhiễm đỏ máu.

“Không việc gì đâu.” Diệp dung hoa vẫn bình tĩnh đỡ trán, “Huống chi nay ta bị Hoàng thượng chán ghét mà bỏ qua, có thái y giỏi nào nguyện đến đâu, y thuật không tốt ta cũng không cần bọn họ đến cho có.”

“Nhưng mà...” Cung nữ còn muốn nói gì đó, Diệp dung hoa đã cản lại.

“Không cần nói nữa,” Diệp dung hoa vẫn thản nhiên lên kiệu, nhìn tuyết phủ trắng mặt đất, “Kết cục này đã sớm được định trước, như vậy cũng tốt.”

Nàng cũng từng được sủng ái, khi ấy người người nịnh bợ, thỉnh an không ngừng. Nay bị thất sủng, đừng nói nịnh bợ, ngay cả chi phí thường ngày cũng bởi mình là cháu gái Thái hậu nên mới không bị cắt xén, hôm nay ngay cả Thái hậu cũng chán ghét mình ra mặt rồi, chỉ e ngày sau cuộc sống trong cung không còn dễ dàng nữa.

Nhưng cho dù như vậy thì vẫn tốt hơn là rơi vào tình cảnh đến mệnh cũng không giữ được. Thái hậu vẫn chưa thấy rõ, còn nàng đã rõ từ lâu, Hoàng thượng sẽ không tha cho Diệp gia, cũng giống như không buông tha Triệu gia vậy.

Diệp dung hoa và Trang Lạc Yên không có mấy dịp chạm trán, vì vậy khi tình cờ gặp trên cùng một con đường, nàng mới thấy rõ vị Chiêu tu nghi đang được thánh sủng không ngừng này. Dung mạo không coi là xinh đẹp nhất hậu cung, ngay cả khí sắc cũng vì sảy thai mà thoát nhìn không được tốt lắm, một người như thế, làm cách nào chỉ trong một năm ngắn ngủi đã từ uẩn nghi thăng lên tu nghi?

Trang Lạc Yên không ngờ lại chạm mặt vị Diệp dung hoa mượn chuyện nàng sảy thai mà hãm hại tí tở, nhìn đối phương nhếch nhác thảm hại, hầu như không nhớ nổi khi xưa vị này còn là tông nhị phẩm thực nghi từng ngạo nghễ thế nào, đến tận khi đối phương xuống kiệu hành lễ với mình, nàng mới kịp phản ứng.

“Diệp dung hoa không cần đa lễ.” Trang Lạc Yên nhìn bộ dáng lễ độ của nàng ta, mới nửa năm ngắn ngủi, người này đã gột bỏ tất cả sự rạng rỡ chói mắt ngày nào, như thể đáng về vốn có của nàng ta là thế này, những kiêu ngạo dương dương khi xưa chỉ là một tấm mặt nạ.

Diệp dung hoa vẫn hành lễ xong mới đứng lên, ánh nhìn chỉ luôn rơi vào ngang cằm Trang Lạc Yên, không hề nhìn thẳng vào mắt đối phương: “Không ngờ lại gặp được Chiêu tu nghi, tần thiếp thất lễ.”

“Trán Diệp dung hoa bị thương chảy máu rồi, đã truyền thái y chưa?” Trang Lạc Yên không buồn nghĩ xem bộ dáng nào mới là con người thật của Diệp dung hoa này, ở nơi đây, người biết diễn trò có vô số, nếu không thật sự cần thiết thì không nên qua mức hiếu kỳ.

“Đa tạ Chiêu tu nghi quan tâm, chỉ là vết thương nhỏ bất cần va vào, không nghiêm trọng lắm.” Diệp dung hoa bình thản trả lời.

Trang Lạc Yên quay sang một thái giám đứng sau lưng, nói: “Chuyện này không để như vậy được, gương mặt của nữ tử rất quan trọng, không thể qua loa. Đến Thái y viện mời Hồ thái y tới xem vết thương cho Diệp dung hoa, bảo ông ta trị liệu cẩn thận.” Nói xong mới quay sang Diệp dung hoa, “Mới rồi Hoàng thượng có ý chỉ triệu kiến ta, ta đi trước vậy.”

“Cung tiễn Chiêu tu nghi.” Diệp dung hoa nhìn theo đoàn người cẩn thận hầu hạ Chiêu tu nghi rời đi, sắc mặt phức tạp không nói thành lời.

“Chủ tử, Hồ thái y là người am hiểu trị liệu vết thương ngoài da nhất, lần này vết thương của người chắc chắn không để lại sẹo đâu.” Cung nữ vui mừng ra mặt, hớn hờ nói.

Không có sủng ái của Hoàng thượng, trên mặt có sẹo hay không thì có khác biệt gì đâu? Diệp dung hoa ngồi lại kiệu, thờ ơ nói: “Về thôi.”

Trang Lạc Yên vào cung Kiền Chính, thấy Hoàng đế đang thoải mái ngồi ở ghế lão gia, phía trước mặt có mấy vũ cơ tuyệt sắc đang nhảy múa, mấy người nhạc công ngồi một bên chơi nhạc, toàn cảnh chỉ có một từ đủ hình dung: Thư thái.

“Thiếp bái kiến Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên chưa lễ xong, Hoàng đế đã kéo nàng ngồi vào lòng mình, “Vũ khúc này do người xuất sắc nhất nhạc phủ luyện ra, trẫm thấy nàng thích xem vũ đạo nên gọi nàng tới thưởng thức trước.”

Trang Lạc Yên nào dám nói cho đối phương biết, nàng xem không phải vũ đạo mà là mỹ nhân đang nhảy múa kia, tất nhiên nàng còn chưa ngốc đến mức đập tắt hứng thú của Hoàng đế lúc này.

Ngồi trên đệm thịt người, Trang Lạc Yên đóng vai một sủng phi đạt chuẩn, hăng hái bừng bừng nhìn các mỹ nhân xoay tròn, cong lưng, thật đúng là thư thái không gì bằng, ngay cả việc Hoàng đế đang nghịch tay mình cũng quên mất.

Trực giác nói cho nàng biết, hôm nay Hoàng đế gọi nàng tới đây, không phải đơn thuần là xem múa.

Dù sao... Với IQ phức tạp của Hoàng đế, nhất định không làm ra được loại chuyện đơn giản như vậy.

“Trẫm nhớ nàng vào cung đã được một năm rồi?” Phong Cẩn không có ấn tượng gì với bộ dáng Trang Lạc Yên khi mới vào cung, ấn tượng khắc sâu đầu tiên có lẽ là ở vườn đào, một cái nhãn mảy, một tiếng cười giòn đều mang theo phong tình khó cưỡng.

“Đã tròn một năm rồi ạ, năm ngoái thiếp vào cung cũng là dịp đại tuyết, lúc Hoàng thượng đi qua thiếp, thiếp còn nhìn lên người đấy.” Trang Lạc Yên cười cười, ý người vào trong lòng Phong Cẩn, “Cung quy nói không thể nhìn thẳng mặt rồng, lúc thiếp nhìn lên, hồi hộp đến cả lòng bàn tay cũng ướt đầm, chỉ sợ bị người ta phát hiện, đuổi khỏi cung mất.”

“Giờ trẫm đang ở bên cạnh nàng, ái phi phải nhìn cho kỹ đấy.” Một tay Phong Cẩn ôm ngang eo Trang Lạc Yên, nói với Cao Đức Trung đang đứng trong góc, “Cao Đức Trung, đi đem thứ trẫm vừa nghĩ ra đến đây.”

Cao Đức Trung nhanh nhẹn lấy đến một tờ giấy, trên mặt viết chỉ chút chữ.

Trang Lạc Yên không hiểu dụng ý của Hoàng đế nên cũng không dám nhìn lên tờ giấy kia.

“Đây là danh sách sắc phong năm tới mà trẫm dự tính, nàng nhìn xem.” Phong Cẩn đưa tờ giấy ra trước mặt Trang Lạc Yên, thái độ rất thoải mái, như thể đây chẳng phải là chuyện liên quan đến địa vị của những thành viên trong hậu cung mà chỉ là một tờ giấy lộn.

Trang Lạc Yên tỏ vẻ bối rối, nhãn nhó nhìn lại Hoàng đế: “Hoàng thượng, thứ này không nên để thiếp thấy mà.”

“Là trẫm cho nàng xem, chẳng lẽ còn ai dám nói này nói nọ?” Phong Cẩn tùy tiện bổ sung một câu, “Trước mặt trẫm, nàng không cần tuân thủ những quy tắc vớ vẩn kia.”

Khi Hoàng đế cưng chiều một người, tất cả mọi quy củ đều có thể không tồn tại, mà khi người đó thất sủng, việc đã từng không tuân thủ quy củ sẽ thành vết nhơ không cách nào xóa sạch.

Trang Lạc Yên chỉ hơi do dự rồi nhận lấy tờ giấy, điều khiến nàng bất ngờ là danh sách thăng chức năm sau có khá nhiều người.

Hiền phi tấn Hiền quý phi, Yên quý tần tấn tòng tam phẩm sung nghi, Tương hiền tần tấn tước tam phẩm quý tần, càng khiến Trang Lạc Yên bất ngờ là, danh sách tấn vị còn có cả Khổng tài nhân và Diệp dung hoa. Khổng tài nhân tấn tòng ngũ phẩm uyển nghi, Diệp dung hoa tấn chính tứ phẩm đức tần, còn nàng nhảy lên thành tước nhị phẩm hiền dung.

Diệp dung hoa vì chuyện tử tử mình sẩy thai mà bị giáng xuống làm dung hoa, nay vị tử tử kia rơi đài, bản thân nàng ta lại được thăng lên đức tần trong khi vẫn bị Hoàng đế ghẻ lạnh, chẳng hiểu Hoàng đế có dụng ý gì đây?

“Tương hiền tần và Khổng tài nhân vào cung đã nhiều năm, nếu không phải tình cờ gặp họ trong cung nàng, trăm cũng không nhớ ra nổi.” Phong Cẩn cầm lại tờ danh sách trong tay Trang Lạc Yên, “Trăm không lưu luyến hậu cung, song đăng cơ đã nhiều năm, phi tần trong hậu cung cũng không ít. Hai người này mặc dù không hợp ý trăm nhưng lại trò chuyện với nàng rất vui vẻ, thăng lên một chút cũng là việc nên làm.”

“Hoàng thượng, xin người đừng vì thiếp mà làm những điều này.” Trang Lạc Yên vành mắt đỏ lên, gục đầu xuống không để hấn thấy rõ mặt mình, “Hoàng thượng là người đứng đầu một quốc gia, chính sự bận rộn, đối với thiếp, chỉ cần Hoàng thượng khỏe mạnh là đủ, thứ còn lại đều không quan trọng nữa. Nếu chỉ vì những chuyện vụn vặt này lại khiến Hoàng thượng vất vả để tâm, thiếp nào có vui gì?”

“Nàng không cần để ý đến những thứ này,” Phong Cẩn vuốt ve đỉnh đầu nàng, “Nàng là ái phi của trăm, vì nàng hao tâm tổn sức một chút cũng đáng giá.”

Người nói ánh mắt bình thản như nước, chỉ là người nghe gục đầu không thấy, mà người nói cũng nhìn không thấy ánh mắt người nghe cũng bình tĩnh không một gợn sóng như vậy.

Năm mới đến, điện Trung Tĩnh đưa tới phân lệ của từng cung, phần của Trang Lạc Yên đương nhiên thuộc hàng thượng đẳng, không người nào dám cất xén, ngược lại điện Trung Tĩnh còn biểu nàng vài thứ nữa.

Phần quà cấp này các sủng phi đều có, Trang Lạc Yên chẳng vờ thanh cao làm gì, thu quà rồi ban thưởng cho bọn họ, làm đầy đủ những nghi thức xã giao cần có.

Từ sau khi Hoàng đế cho nàng xem danh sách tấn vị sắp tới, Trang Lạc Yên lại cảm thấy trách nhiệm trên vai nặng thêm một ít. Hành động này của Hoàng đế đương nhiên không phải vì sủng ái nàng đến mất lí trí. Tương hiền tần, Khổng tài nhân, Diệp dung hoa đều là người từng có qua lại với nàng, lại không thuộc phe phái nào trong cung. Từ sau khi nàng được Hoàng đế triệu kiến, trong cung đã xuất hiện lời đồn, ba người này được tấn thăng vì có nàng tác động.

Hoàng đế đưa ba người này đến trước mặt nàng, là muốn nàng có một phe phái riêng để tranh đấu với các phe khác trong cung?

Hiện nay trong cung có ba phe, một là phe Hoàng hậu, hai là phe Thục quý phi, ba là phe của Nhu phi, những người còn lại đều như nàng, bo bo giữ mình, nhưng nay Hoàng đế đẩy nàng lên cao như vậy, chỉ e, sủng ái có ba phần, bảy phần còn lại là lợi dụng mà thôi.

Một phi tần yêu Hoàng đế, có chừng mực, gia thế không quá cao cũng không đến mức thấp, chẳng phải là quân cờ tốt nhất sao? Nữ tử vì yêu mà trở nên mạnh mẽ, lại vì yêu mà mù quáng, nếu mình thực sự yêu Hoàng đế, chỉ sợ đã cho là Hoàng đế cũng thực sự yêu mình mà không phải là lợi dụng.

“Chủ tử, nô tì vừa mới nghe được một tin đồn rất thú vị nhé.” Vân Tịch bưng trà nóng đi vào, “Trưa hôm nay, Từ chiêu dung ở vườn thưởng mai ngâm thơ, lúc nhìn thấy Hoàng thượng, vì chân đã lạnh đến tê cứng nên ngã sấp trong tuyết, bộ dạng cực kỳ thảm hại.”

Trang Lạc Yên nhướn mày, nàng Từ chiêu dung này quanh năm đều cố duy trì phong thái tài nữ, giữa mùa đông còn phải ăn mặc sao cho có vẻ yếu đuối mong manh, chắc hôm nay làm hơi quá tay, rốt cuộc đã mất mặt.

“Hoàng thượng nói gì không?” Trang Lạc Yên cuối cùng cũng hiểu được tâm tư bà tám của các phi tần trong cung, thâm cung quá buồn chán, không tò mò nghe ngóng chuyện cười của người khác thì đúng là rất nhàm.

“Nghe nói Hoàng thượng sai một thái giám nâng Từ chiêu dung dậy, còn nói một câu, chủ tử đoán xem Hoàng thượng nói gì?” Vân Tịch há hê ra mặt, khiến Trang Lạc Yên không kìm được hứng thú, hỏi ngay, “Nói gì?”

“Lúc đó Hoàng thượng nói, ái phi à, nay đã là mùa đông rồi, sao nàng còn mặc y phục mùa thu thế?” Vân Tịch nhin không được, phì cười, “Nô tì nghe nói, lúc ấy cái vẻ mặt lúc nào cũng tỏ ra mình mảnh mai yếu đuối của Từ chiêu dung đã cứng đờ luôn.”

Khóe miệng Trang Lạc Yên giật giật, quá đáng thật đấy, Hoàng đế lại nói những lời này ngay trước mặt bao nhiêu cung nhân, chắc là cũng chán ngấy bộ dáng này của nàng ta rồi.

Khẩu vị của Hoàng đế sẽ không bất biến, vì vậy hần sẽ chẳng vĩnh viễn dừng lại ở một khuôn mặt. Vậy mới nói, thứ khó phục vụ nhất trên thế giới này, chính là sở thích của Đế vương.

Chủ tớ đang nói chuyện, chợt thấy Phúc Bảo chạy vội vào: “Bẩm chủ tử, thái giám bên điện Trung Tĩnh tới, nói là Hoàng thượng thưởng cho cung chúng ta không ít thứ.”

Trang Lạc Yên đến phòng trà, quả nhiên thấy trong phòng bày la liệt đồ, một thái giám quản sự của điện Trung Tĩnh cười hành lễ với nàng: “Bẩm Chiêu chủ tử, Hoàng thượng có lệnh, ngày mai đã là lễ mừng năm mới, Chiêu chủ tử gần đây gầy đi không ít, cho Thượng Y cục chế tạo gấp vài món y phục mùa đông để bọn nô tài đưa tới, người xem xem có hợp ý không ạ?”

Nói xong, y ra hiệu cho các thái giám mở rương ra.

Trang Lạc Yên tới gần xem, bên trong toàn là áo choàng váy lụa, giày thêu, các loại trang sức, chế tác rất tinh xảo, hình thức cũng mới mẻ, lần này Thượng Y cục phải hết sức cẩn thận tỉ mỉ đây.

“Đa tạ Hoàng thượng ban thưởng, mấy thứ này ta đều rất thích, vất vả Thượng Y cục và các người rồi.” Trang Lạc Yên khoát khoát tay, Vân Tịch và Thính Trúc cầm mấy túi tiền đưa cho các thái giám này.

“Sắp sang năm mới, các vị công công cầm uống trà đi, một năm này ta cũng nhờ các vị chiếu cố.” Trang Lạc Yên cười nhẹ, nâng tách trà nhấp một ngụm nhỏ, nhìn các thái giám liên tục nói không dám, nét tươi cười trên mặt không thay đổi.

Ba mươi tháng Chạp, trên mái ngói lưu ly trong cung vẫn tích một lớp tuyết thật dày, Trang Lạc Yên rời giường nhìn băng đọng trên cây, khi Vân Tịch hầu hạ mặc quần áo chợt cảm khái: “Cũng gần một năm rồi.”

“Đã được một năm rồi ạ,” Vân Tịch sửa sang lại áo choàng cho Trang Lạc Yên, cười nói, “Năm ngoái khi chủ tử vào cung vẫn chưa tới Tết mà.”

Trang Lạc Yên cười cười không nói, Vân Tịch đương nhiên không hiểu, nàng cảm khái là thời gian tới thế giới này.

Hộp trang điểm trước mặt nàng bày khá nhiều loại trang sức, mỗi món mà lưu lại đến đời sau đều thuộc hàng vô giá, lấy một viên đá mắt mèo, Trang Lạc Yên đột nhiên nói: “Ta nghe mấy ngày trước Trang tiếp dư bị bệnh?”

Vân Tịch cười nhạt: “Bẩm chủ tử, nô tì nghe nói từ sau khi bị Hoàng thượng rút thẻ bài, Trang tiếp dư vẫn ốm suốt, hai ngày trước mới khá hơn, Hoàng hậu nương nương hôm qua còn ban cho ít thuốc bổ.”

“Hoàng hậu nương nương xưa nay vẫn thiện tâm.” Trang Lạc Yên cười mà như không cười, nàng và Trang tiếp dư bất hoà không phải chuyện ngày một ngày hai. Hôm qua Hoàng hậu ỉnh vài thất gấm thêu Thục Xuyên, lại ban cho Trang tiếp dư ít thuốc bổ, chén nước này rót rất công bằng.

“Trang tiếp dư là tỉ tử ta, ta cũng nên quan tâm một chút.” Trang Lạc Yên xoay xoay chiếc vòng phi thúy trên cổ tay, “Đem củ nhân sâm trăm năm trong kho tới cho tỉ tử ta đi, để tỉ ấy bồi bổ sức khỏe một chút.”

“Chủ tử nhân từ, nô tì sẽ đưa đồ người ban cho Trang tiếp dư đến đó ngay.” Vân Tịch cúi người, sau đó nhanh nhẹn đi tới kho lấy đồ.

Tối Ba mươi, Thái hậu, Hoàng hậu sẽ nhận các mệnh phụ triều bái, còn các phi tần phải chờ đến buổi tối cùng nhau tới làm đại lễ ba quỳ chín lạy với ba vị tôn quý nhất hậu cung, vì vậy Trang Lạc Yên đứng là hiếm có dịp ngủ thẳng một giấc. Ban cho Trang tiếp dư nhân sâm trăm năm, trong mắt người khác có lẽ là diễn trò, nhưng trong mắt Trang tiếp dư, sẽ là một cử chỉ hạ nhục nàng ta.

Song nàng không quên, khi vừa mới tới thế giới này, mình quỳ ở ngoài cung Hoàng hậu, Trang tiếp dư đã nhìn mình bằng ánh mắt khinh thường rẻ rúng đến nhường nào.

Khi ta sa sút thì nàng ta dùng ánh mắt chế nhạo ta, sao biết được đến khi nàng thất thế, ta sẽ không trả lại cái nhìn năm xưa?

Phụ nữ mà, luôn mang thù dai, Trang Lạc Yên chưa từng ỉn là người có đạo đức tốt.

Khi Vân Tịch mang theo hai cung nữ tới nơi ở của Trang tiếp dư, đại cung nữ của Trang tiếp dư là Tà Vũ đang ngồi ở cửa thêu hoa, nhìn thấy Vân Tịch thì sững sốt, sau đó vội vã đứng lên hành lễ.

Vân Tịch là đại cung nữ của Chiêu tu nghi, Chiêu tu nghi có địa vị cao hơn chủ tử nàng ta, vì vậy cùng là đại cung nữ nhưng địa vị nàng ta vẫn thấp hơn Vân Tịch.

“Vân Tịch cô nương sao lại tới đây?” Tà Vũ mời Vân Tịch vào phòng uống trà, cẩn thận hỏi.

Vân Tịch mỉm cười nói: “Trang tiếp dư có ở đây không, chủ tử nhà ta nghe nói Trang tiếp dư không được khỏe nên sai ta đem tới ít thuốc bổ, nếu Trang tiếp dư có ở đây, xin nhờ Tà Vũ cô nương thông báo một tiếng.”

Tà Vũ biết chủ tử mình và Chiêu tu nghi bất hòa, nhưng hôm nay không thể không cúi đầu: “Vân Tịch cô nương xin đợi một lát.”

Vân Tịch đợi một hồi, thấy Trang tiếp dư vịn tay Tà Vũ đi ra, sắc mặt không tốt lắm, liếc nhìn bộ đồ hơi cũ trên người Trang tiếp dư, Vân Tịch quy củ hành lễ: “Xin bái kiến Trang tiếp dư.”

“Trang Lạc Yên bảo người tới đây làm gì?” Trang tiếp dư lạnh lùng nhìn Vân Tịch.

Vân Tịch cười cười, thẳng lưng lên: “Bẩm Trang tiếp dư, chủ tử nghe nói Trang tiếp dư khó chịu trong người bèn bảo nô tì đưa vài thứ tới, mong Trang tiếp dư không chê.”

“Là đồ của Chiêu tu nghi ta làm sao dám chê?” Trang tiếp dư cười nhạt, “Nếu không, ngay cả vị trí tiếp dư này ta cũng chẳng giữ được đâu.”

“Trang tiếp dư nói quá lời rồi.” Vân Tịch vẫn cười cười như cũ, “Đồ chủ tử ban thưởng đã đưa đến, nô tì cũng nên cáo lui.”

Nghe đến hai chữ “ban thưởng”, sắc mặt Trang tiếp dư lại thay đổi một lần nữa, nàng cắn răng nói: “Tần thiếp cảm tạ Chiêu tu nghi ban thưởng.”

Nay nàng không bằng Trang Lạc Yên là sự thật, nếu không phải vì Trang Lạc Yên, sao nàng lại bị rút thế bài, làm sao đến nông nỗi ngay cả mặt Hoàng thượng cũng không thể thấy?

Vân Tịch ra khỏi phòng uống trà, chợt nghe bên trong truyền đến một tiếng “bịch”, như là tiếng một cái hộp bị quăng xuống đất.

“Vân Tịch cô nương...” Tiểu cung nữ đi sau Vân Tịch tỏ ra căm giận, tựa hồ không hài lòng trước thái độ không biết điều của Trang tiếp dư.

Vân Tịch cười cười: “Tùy nàng ta đi.”

Ngày lành của Trang tiếp dư còn ở phía trước kia.

Tiệc tất niên của hoàng thất từ xưa đến nay luôn cực kỳ xa hoa và tinh xảo, song từ sau khi Thành Tuyên đế kế vị, bởi không có nhiều huynh đệ cùng thế hệ nên từ đó về sau, tiệc tất niên không tổ chức xa hoa như thời tiền đế.

Nhân dịp lễ mừng năm mới, Trang Lạc Yên rất thức thời mặc bộ váy hoa do Hoàng đế mới thưởng, cẩn thận trang điểm trước gương, để sắc mặt mình hồng hào đầy sức sống.

“Chủ tử, sao người lại...” Vân Tịch nhìn chủ tử nhà mình lộng lẫy khác hẳn xưa, không rõ vì sao chủ tử lại không trang điểm giống bộ dạng nhạt nhòa thường ngày của mình.

“Thế mà đã một năm rồi,” Trang Lạc Yên vẽ đôi chân mày lá liễu, cong cong khoe miệng, “Ai cũng muốn hôm nay vui vẻ hơn, ta cần gì phải làm ra bộ dạng kia khiến người khác ngột ngạt.”

Vân Tịch giật mình hiểu ra, đáng vẻ nhu nhược mong manh đương nhiên sẽ khiến người xem thương cảm, nhưng làm một phi tần của hậu cung còn phải biết thời biết thế, năm hết Tết đến là cần phải vui vẻ hoạt bát, nếu phải nhìn thấy bản mặt nhăn nhó uể oải, ai mà cao hứng nổi?

Tiệc tất niên vẫn tổ chức ở điện Thái Hòa, tham gia yến tiệc ngoài người của hoàng thất còn có sứ thần các nước phụ thuộc, rất náo nhiệt. Trang Lạc Yên vừa mới vào điện liền gặp Yên quý tần cũng phục trang lộng lẫy đi tới.

”Tần thiếp ra mắt Chiêu tu nghi.” Yên quý tần hơi cúi người, “Khí sắc của Chiêu tu nghi khá lên nhiều, chắc là sau khi sảy thai thân thể đã khôi phục không ít.”

Yên quý tần này tha thiết mong muốn chọc vào “nỗi đau” của nàng đến thế cơ à? Trang Lạc Yên rất phối hợp, sắc mặt nhanh chóng cứng lại: “Khí sắc của Yên quý tần hôm nay cũng tốt lắm.”

Yên quý tần tươi cười như hoa: “Cũng tạm.”

Phía trên long tọa, Phong Cẩn cầm một chén rượu, ánh mắt thoáng đảo qua một góc, đưa cho Cao Đức Trung: “Cao Đức Trung, trầm nhớ là mấy tháng trước có nói trong vòng hai năm không tấn vị cho Yên quý tần?”

Cao Đức Trung khom người đáp: “Bẩm Hoàng thượng, đúng là người đã nói vậy. Hoàng thượng trăm công nghìn việc có lẽ đã quên, là do nô tài không được việc, quên nhắc nhở Hoàng thượng chuyện này, xin Hoàng thượng tha tội.”

“Mà thôi, mỗi ngày người cũng không ít việc.” Phong Cẩn khoát tay, giọng bình thản nói, “Nếu đã vậy, bảo điện Trung Tỉnh không cần chuẩn bị đồ ban thưởng cho Yên quý tần tấn vị, nàng ta vừa không có công sinh dục hoàng tử, lại không có đức cai quản hậu cung, đứng ở phân vị quý tần là đủ rồi.”

Hoàng đế nói không lớn nhưng cũng đủ để Hoàng hậu ngồi bên cạnh nghe rõ, nàng không đổi sắc mặt quay sang nhìn Yên quý tần mềm mại xinh đẹp trong làn váy hồng nhạt, mắt lóe lên một tia trào phúng.

Chuyện người nào trong cung sắp được thăng vị đã truyền ra ngoài, lúc này Hoàng thượng rút ý chỉ thăng vị của Yên quý tần, còn nói thêm như vậy, rốt cuộc khiến Yên quý tần phải mặt xám mày tro rồi đây. Mà vị Yên quý tần này cũng thật là không có đầu óc, chỉ luôn làm những chuyện khiến Hoàng thượng khó chịu, dù có đôi phần thánh sủng thì cũng b nàng ta tiêu xài sạch rồi.

Người trong hậu cung này, đi ra ngoài phải nhớ mang theo đầu óc mới được.

Yên quý tần còn không biết số phận của mình trong hậu cung đã được định đoạt, khiêu khích Trang Lạc Yên một phen xong, nàng ta vui vẻ ngồi xuống vị trí của mình, mặt vẫn dương dương tự đắc.

Vị trí của Trang Lạc Yên và Tô tu nghi liền nhau, nàng ngồi bên trái Tô tu nghi, chỉ một vị trí đã đủ thấy thân phận ai cao ai thấp. Chào hỏi một phen xong xuôi, Trang Lạc Yên ngồi xuống, tay đỡ bộ điều có hình con bướm bằng vàng trên tóc, nghiêng đầu quan sát tôn thất và sứ thần các nước ngồi phía đối diện.

“Thính Trúc, người mặc đồ màu vàng ánh đỏ kia là Thái tử Cao Mỹ quốc?” Trang Lạc Yên lấy khăn tay che miệng, thấp giọng hỏi Thính Trúc đứng sau lưng.

“Bẩm chủ tử, đúng thế, hai ngày trước vị Thái tử này còn tặng cho cung chúng ta mấy cây nhân sâm trăm năm đấy.” Thính Trúc cũng hạ giọng nói, “Người tặng quà còn nhờ chủ tử nói tốt cho bọn họ vài câu.”

“Bọn họ coi ta là cái gì,” Trang Lạc Yên cười nhạo, “Mấy cây nhân sâm vớ vẩn mà làm như chúng ta chưa thấy bao giờ vậy.” Đối với Cao Mỹ quốc này, Trang Lạc Yên không có chút thiện cảm nào.

Thính Trúc thấy chủ tử nhà mình không hề khách khí như vậy, thoáng ghen lời, trong trí nhớ của nàng, chủ tử vẫn luôn là người tương đối rộng lượng, đột nhiên nghe những lời khinh thường như thế khiến nàng bắt đầu nhớ lại xem vị Thái tử Cao Mỹ kia có điểm nào khiến chủ tử ghét như vậy.

Hay có lẽ là... chủ tử không thích ăn nhân sâm?

Đến tận khi yến tiệc bắt đầu, Thính Trúc vẫn không nghĩ ra nguyên nhân.

Chuyện Chiêu tu nghi sảy thai đã truyền khắp triều đình, có điều cụ thể thì nhiều người không được biết. Song chuyện Hoàng đế coi trọng Chiêu tu nghi ai ai cũng thấy, Trang gia ở kinh thành cũng ngày càng có uy vọng, chỉ tiếc Trang gia là thư hương thế gia, lại luôn sống rất khiêm nhường, một số người muốn luôn cúi cũng không tìm được cửa.

Bên hoàng thất, từ khi Thành Tuyên đế kế vị đến nay luôn bị quản chặt, rất biết vâng lời, không có ai luẩn quẩn trong lòng đi tìm xui xẻo nên cũng không nhiều lời trước việc của hậu cung. Chuyện nhà Hoàng đế, bọn họ nhúng tay vào làm gì?

Vì vậy, khi mọi người thấy Chiêu tu nghi xuất hiện lộng lẫy xinh đẹp trên yến tiệc, váy áo là lượt xa hoa, nét mặt cũng không thấy vẻ đau ốm, đều cảm khái trong lòng, chẳng trách được Hoàng thượng sủng ái, một cái đầu biết thời biết thế lại không vì được sủng sinh kiêu như vậy quả là hiếm có.

Chưa biết chừng vị Chiêu tu nghi này sẽ là một Thực quý phi kế tiếp cũng nên, sau này chuyện liên quan đến Chiêu tu nghi, bọn họ vẫn nên quan tâm một chút, tuy là người của hoàng thất nhưng trong mắt Hoàng đế, bọn họ đâu có so được với một sủng phi?

Những lời thủ thủ bên gối đôi khi có uy lực hơn tấu chương nhiều.

Trang Lạc Yên đương nhiên không biết được suy nghĩ của các tôn thất, đối với người trong hậu cung, cái nhìn của người khác không quan trọng, mà quan trọng là... Hoàng đế thấy thế nào.

Yến tiệc của hoàng gia tuy xa hoa tinh xảo nhưng có một điểm không được hay, đó chính là mỗi món ăn dâng lên, Trang Lạc Yên còn chưa kịp ăn được mấy đĩa đã bị hạ xuống đổi món mới, nàng cảm thấy bày đầy bàn mỹ thực như kiếp trước vẫn thích hơn.

Vân Tịch và Thính Trúc cẩn thận hầu hạ Trang Lạc Yên dùng bữa, còn phải xem xét rõ món nào không thích hợp người mới sẩy thai, chủ tử mới “sẩy thai” chưa được một tháng, phải rất cẩn thận.

Thính Trúc nhìn món ăn mới mà cung nữ đưa lên: “Món này quá cay, không cần dâng.” Diễn trò phải diễn đến cùng, ít nhất phải làm ọi người đều tin tưởng, chủ tử nhà mình thực sự mới sẩy thai.

Trang Lạc Yên ăn một miếng điểm tâm, nhìn lên đài, trên đó vũ cơ và nhạc công đang diễn màn “Thiên địa hợp”, hơi mệt mỏi chớp chớp mắt, kéo áo choàng vào sát người thêm một chút.

Thính Trúc thấy thế, vội đưa bình nước nóng vào tay Trang Lạc Yên.

Sau màn múa “Thiên địa hợp” là một điệu múa tì bà mừng xuân, Trang Lạc Yên nhìn vũ cơ dẫn đầu, cảm thấy khá quen mặt, nghĩ nghĩ một lát mới nhớ ra, đây là vũ cơ nhảy múa cho Hoàng đế xem hôm nàng được gọi tới nhìn danh sách tấn phong.

“Bẩm Hoàng thượng, kỹ thuật của vũ cơ này quả thực rất uyển chuyển đẹp mắt, không thua Thực quý phi năm ấy,” Hoàng hậu cười nói, “Từ sau khi xem Thực quý phi múa, thiếp đúng là đã nhiều năm chưa được thấy một vũ điệu nào thoát tục đến thế.”

Sắc mặt Thực quý phi không được đẹp lắm, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Hoàng hậu nương nương quá khen rồi.”

Phong Cẩn nhìn hai người, rồi quay sang vũ cơ múa chính, lên tiếng: “Nếu Hoàng hậu thấy nàng ta cũng khá, vậy phong tước nhân đi, trẫm cũng thấy kỹ thuật múa của nàng ta có thể sánh cùng Thực quý phi.”

Trang Lạc Yên nghe xong đối thoại giữa ba người, khoe miệng hơi giật giật, Hoàng đế này độc miệng ghê, một câu có thể đả kích cả Hoàng hậu và Thực quý phi.

“Chẳng qua chỉ là một vũ cơ mà thôi.” Tô tu nghi hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm, nếu không phải Trang Lạc Yên ngồi gần thì cũng không nghe ra câu oán giận vừa rồi của nàng ta.

Trang Lạc Yên tỉ mỉ quan sát vũ cơ kia, mày ngài xinh đẹp, mắt ngọc răng ngà, eo lưng mềm mại như không thể nắm chặt, có thể tính là tuyệt sắc. Chỉ là Hoàng đế lấy một vũ cơ so sánh với Thực quý phi, có vẻ làm xấu mặt quý phi rồi.

Tô gia ở kinh thành tuy không coi là hiển vinh phú quý, Thực quý phi tuy là dựa vào kỹ thuật múa hơn người mới lọt vào mắt Hoàng đế nhưng tốt xấu cũng có tiếng thế gia, vũ cơ này ai biết được xuất thân thế nào?

Sau màn múa, Hoàng đế cho đòi vũ cơ lại gần: “Nàng tên gì?”

Vũ cơ dịu dàng cúi đầu, mang theo phong tình vô hạn: “Bẩm Hoàng thượng, nô tì tên Nga My(*) ạ.”

(*) Nga My: Nghĩa là đôi mày đẹp.

“Người đẹp cuốn rèm châu, ngồi lặng đôi mày chau.”(*) Phong Cẩn hơi trầm ngâm, “Một cái tên hay, vậy phong nàng làm Trân tài nhân, chuyển đến thiên điện Lâm Nguyệt hiên.”

(*) Hai câu trong bài “Oán tình” của nhà thơ Lý Bạch thời Thịnh Đường, bản dịch thơ của Khương Hữu Dụng.

Vũ cơ tên Nga My lộ vẻ vui mừng ngượng ngùng trên mặt, vội quỳ xuống tạ ơn.

Trang Lạc Yên không khỏi nhìn kỹ vị Trân tài nhân mới ra lò này vài cái, Hoàng đế đọc bài thơ này không coi là điềm tốt gì. “Người đẹp cuốn rèm châu, ngồi lặng đôi mày chau. Chỉ thấy lệ ngấn ướt, nào biết giận ai đâu”. Đây là một bài thơ nói lên nỗi oán giận của người vợ bị ruồng bỏ, Hoàng đế lấy bài thơ này để hình dung vị tài nhân mới, không biết là muốn coi nàng ta như một món đồ chơi hay là có ý ám chỉ điều gì khác.

Thấy Hoàng đế lại nạp một mỹ nữ tuyệt sắc nữa vào cung, các phi tần khác đều hơi khó chịu, phần sau yến tiệc càng không có hứng thú.

Trang Lạc Yên cũng lộ ra đôi phần cô đơn không thể che giấu trên nét mặt, nhưng tay gấp đồ ăn không hề giảm tốc độ, bất kể lúc nào, không nên làm mình làm mẩy với mỹ thực.

Nếu nói lúc này trong lòng ai cảm thấy khó chịu nhất thì đó phải là Thục quý phi, nàng nhìn vị Trân tài nhân kia liền cảm giác Hoàng hậu cố tình khiến mình mất mặt, thế nhưng ngại vì thân phận, nàng đành gắt nuốt cơn giận này xuống.

Hoàng hậu đã sớm khôi phục sắc mặt như thường ngày, nàng cười nhạt nói: “Nếu Hoàng thượng đã yêu thích, thiếp cũng không nên thờ ơ quá. Hòa Ngọc, lấy thất gấm Tô Châu màu đỏ trong kho của bốn cung thưởng cho Trân tài nhân, có lẽ chỉ nhan sắc của Trân tài nhân mới hợp với thất gấm đó.”

Hoàng hậu vừa dứt lời, quả nhiên sắc mặt các phi tần ở đây càng thêm khó coi, thủ đoạn kéo thêm thù hận cho địch nhân của Hoàng hậu có thể nói là trơn tru thành thạo.

Thục quý phi cười cười, tiếp lời: “Nếu Hoàng hậu nương nương đã khen nàng như vậy, nói chúng ta không bằng, bốn cung cũng nên thưởng nàng chút gì đó.” Nói xong, quay sang Lăng Sa, “Đem cây trâm đính hồng ngọc của bốn cung thưởng cho Trân tài nhân.”

Lại đá quả bóng sang cho Hoàng hậu rồi? Trang Lạc Yên nghĩ chiêu “chuyển di đại pháp” này Thục quý phi sử dụng rất tốt, cúi đầu đưa một mũi quạt lên miệng, vui vẻ ngồi xem cuộc vui.

Ai biết, sau khi hai người mở màn, các phi tần khác cũng bắt đầu lần lượt ban thưởng, Trang Lạc Yên nhìn nàng Trân tài nhân đang lộ vẻ vui mừng ra mặt, lau khóe miệng nói: “Ta đây không có vật quý hiếm gì, liền thưởng cho Trân tài nhân chiếc vòng ngọc phỉ thúy mới được ban thưởng hôm kia đi.”

“Tạ ơn Chiêu tu nghi ban thưởng.” Trân tài nhân quỳ xuống cảm tạ, gương mặt ửng lên vì mừng.

Trang Lạc Yên lạnh nhạt thu hồi ánh nhìn, bị Hoàng đế thu vào hậu cung trong tình cảnh này, không biết cuối cùng là vinh quang hơn người hay là ảm đạm kết thúc đây?

Tô tu nghi nhìn Trang Lạc Yên cúi đầu suy tư, đột nhiên mở miệng cười: “Chiêu tu nghi hình như tâm tình không được vui?”

Trang Lạc Yên quay sang nhìn Tô tu nghi, nàng ta xác định chỉ muốn đả kích mình?

“Tô tu nghi vì sao nói vậy?” Trang Lạc Yên cười cười trông lại Tô tu nghi.

Tô tu nghi nhìn vào cặp mắt kia, chẳng biết có phải ảo giác của nàng ta hay không, dưới ánh sáng rực rỡ của pháo hoa, ánh mắt ấy mang theo một tia châm chọc khó nói.

Các phi tần khác rất ăn ý nhìn về phía hai người, bất kể ai trong số hai người này bị xúi quẩy thì bọn họ đều không thiệt chỗ nào.

“Chỉ là thấy Chiêu tu nghi không có tâm trí dùng bữa nên mới lẩm miệng hỏi một câu thôi.” Tô tu nghi thả đôi đũa bạc trong tay xuống, không để mắt tới ánh nhìn chằm chọc của Trang Lạc Yên, “Hay có lẽ ta nhầm rồi.”

“Đa tạ tỉ tỉ quan tâm, muối muối chẳng qua không có hứng dùng bữa lắm mà thôi.” Trang Lạc Yên nhàn nhạt đáp lại ngẩng đầu nhìn phía Hoàng đế và Hoàng hậu, quả nhiên thấy hai người cũng đang nhìn về bên này.

Phong Cẩn và Trang Lạc Yên bốn mắt nhìn nhau, bất gặp một nỗi cô đơn không sao nói lên lời trong đôi mắt bình tĩnh ấy, hắn thu hồi ánh nhìn, chậm chậm mở miệng: “Sức khỏe của Chiêu tu nghi chưa hồi phục, khẩu vị không tốt, đưa bát tổ yến hầm chim trĩ này tới cho Chiêu tu nghi, món này tốt cho dạ dày.”

“Thiếp tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng.” Trang Lạc Yên đứng dậy hành lễ.

Nhu phi trào phúng cười, Tô tu nghi này thật không biết tự lượng sức mình, giờ đang là lúc Trang Lạc Yên nổi bật nhất, nàng ta tưởng có thể lấy loại chuyện nhỏ nhặt này ngáng chân người ta, cuối cùng, chỉ có bản thân mất mặt. Nghiêng mắt nhìn Thục quý phi vẫn ung dung ngồi, nàng nghĩ, hai người này thật không giống chị em họ, thảo nào địa vị không như nhau.

Canh tổ yến hầm chim trĩ được chế biến rất cầu kỳ, đun nhỏ lửa hầm rất lâu mới xong, Trang Lạc Yên múc một thìa canh nếm thử, quả là mỹ vị, nếu nàng nhớ không lầm, đây chính là một món canh rất nổi tiếng trong “Mãn Hán toàn tịch”.

Thấy Trang Lạc Yên hình như thích món này, nét mặt Phong Cẩn tươi hơn một chút, quay sang nói với Hoàng hậu: “Trẫm biết mà, xưa nay nàng ấy thích ăn ngon, giờ có mỹ thực, khẩu vị liền tốt ngay.”

Hoàng hậu cười: “Chiêu tu nghi thích mỹ thực, chẳng trách Hoàng thượng lại ban thưởng mấy vị ma ma thạo nấu nướng cho phòng bếp của cung Hi Hòa.”

Phong Cẩn cười gật đầu: “Nàng ấy thích ăn, trẫm cũng chịu thua nàng ấy rồi, lại không thể cứ để nàng ấy làm bữa, phải một ma ma biết làm mỹ thực đến hầu hạ, trẫm cũng yên tâm.”

Mấy lời này, người nói có thể có dụng tâm riêng, người nghe lại chắc chắn giật mình một phen. Hoàng thượng tỏ rõ ý bất mãn về chuyện ăn uống của Chiêu tu nghi có vấn đề, đồng thời cảnh cáo nàng không nên động tay động chân hay sao?

Hồi ấy Thục quý phi như vậy, hôm nay Chiêu tu nghi cũng là thế này, Hoàng thượng thật sự thích những cô nàng xuất thân từ gia tộc nhỏ vậy sao? Thục quý phi có dụng mạo xinh đẹp lại giỏi vũ đạo, coi như có sở trường, Trang Lạc Yên này thì có gì tốt?

“Đâu phải Hoàng thượng không có biện pháp với muối ấy, chẳng qua là không nỡ lòng mà thôi.” Hoàng hậu vẫn cười cười như cũ, “Tính tình Chiêu tu nghi như vậy thiếp cũng thích, khó trách Hoàng thượng thiên vị muối ấy hơn.”

Phong Cẩn uống một hớp rượu, nhìn về phía Trang Lạc Yên đang cúi đầu ăn canh, mỉm cười nói: “Đúng vậy, loại tính tình này trẫm luôn luôn không đành lòng nặng lời.”

Bàn tay Hoàng hậu siết chặt đôi đũa, nụ cười trên mặt vẫn không hề thay đổi.

“Nhưng tính tình nàng ấy vẫn còn trẻ con lắm,” Hoàng đế đặt chén rượu xuống, “Thục quý phi mới hợp ý trẫm nhất, công dung ngôn hạnh đều hiếm có trong cung.”

Sợ là Thục quý phi chỗ nào cũng tốt cả, Hoàng hậu siết đôi đũa đến trắng cả đốt ngón tay, nếu Trang Lạc Yên khiến nàng không thích thì Thục quý phi này lại là mối hận lớn trong lòng nàng. Tiếc rằng trong hậu cung dù có thêm bao nhiêu nữ tử xinh tươi trẻ trung thì người Hoàng thượng sủng ái nhất vẫn là Thục quý phi này.

Nhu phi, Yên quý tần, Chiêu tu nghi, Diệp dung hoa, những người đó đều đã từng hoặc đang được Hoàng thượng sủng ái, nhưng so với Thục quý phi, bọn họ chẳng bằng một góc nàng ta.

“Thục quý phi đúng là hiếm có.” Hoàng hậu khô khốc nói một câu, nhìn về phía nghệ nhân biểu diễn xiếc trên đài, như thể diễn xuất của họ thật sự xuất sắc khiến cho nàng không tự chủ được mà bị mê hoặc rồi.

Thục quý phi ngồi bên cạnh đang cúi đầu dùng bữa, khóe miệng lộ ra một ý cười nhàn nhạt, bên trong còn mang theo chút ngọt ngào hạnh phúc khó nói thành lời.

Dâng cháo và trái cây tráng miệng rồi, Thượng Thực cục liền cho dọn dẹp đồ ăn, tiếp tục dâng trà và điểm tâm để các chủ tử thưởng thức khi xem ca múa, cho đến giờ tỵ của ngày đầu năm mới, Hoàng đế liền ban bố một vài ý chỉ ban thưởng.

Ôm bình nước nóng uể oải xem đến hết buổi trình diễn cấp quốc gia, sau đó lại xem Hoàng đế ban thưởng mấy món ăn may mắn và chữ “Phúc” do chính Hoàng đế viết cho vài vị đại thần đắc lực, ban thưởng cho những thành viên trong tôn thất, rất giống màn phát phong bao lì xì cho nhân viên của ông chủ.

“Thánh thượng có chỉ, trăm đẳng cơ đã nhiều năm, nay hậu cung mỹ quý媛 ở đây, liền đại phong chư phi.”

“Hiền phi tấn Hiền quý phi, Chiêu tu nghi tấn Chiêu hiền dung, Tương hiền tần tấn Tương quý tần, Diệp dung hoa tấn Diệp đức tần, Khổng tài nhân tấn Khổng uyển nghi...”

Theo chuỗi tên được đọc ra, có người vui vẻ, có người cô đơn, mà người lúng túng nhất chính là Yên quý tần.

Danh sách tấn phong không phải bí mật, từ lâu đã có tin từ điện Trung Tĩnh truyền ra, ai sắp được thăng vị thì hậu cung đều biết cả, vậy mà Yên quý tần vốn cũng được tấn thăng nay lại không có trong danh sách, ai nấy đều buồn cười.

“Ý chỉ này vốn định mấy ngày sau mới công bố nhưng hôm nay trăm vui vẻ nên cho tuyên lúc này, công việc cụ thể giao cho bộ Lễ và điện Trung Tĩnh chuẩn bị, Khâm thiên giám chọn một ngày lành để cử hành đại điển tấn phong.” Phong Cẩn đứng lên, hơi ngắc đầu, mọi người đều quỳ xuống, hô vạn tuế ba lần.

Sau đó khắp bầu trời rực rỡ pháo hoa, gần như chiếu sáng toàn bộ kinh thành.

Trang Lạc Yên quỳ trên mặt đất, len lén ngẩng đầu nhìn vị Hoàng đế đứng ngạo nghễ phía trên, trong khoảnh khắc chợt thấy hân thật cao lớn, quả là khí phách hiên ngang hơn người, là hàng boss bự khó hàng phục nhất.

Tiệc tối náo nhiệt cuối cùng cũng chấm dứt, mọi người đều ra về, bỏ lại sau lưng một bầu trời đầy pháo hoa. Trang Lạc Yên ngồi trên kiệu hơi lay động theo từng bước chân, nhìn lên những tia sáng chợt lóe trên bầu trời, bỗng nhiên có gì đó lạnh lẽo rơi xuống mặt.

“Nương nương, tuyết rơi rồi.” Vân Tịch ngẩng đầu nhìn trời, nói với thái giám nâng kiệu, “Các người cẩn thận một chút.”

Nay Trang Lạc Yên đã là trắc nhị phẩm hiền dung, có thể tự xưng “bổn cung” với người dưới, nô tài cũng phải gọi nàng là “nương nương” mà không phải “chủ tử” – một từ mà bất kỳ phi tần phẩm cấp thấp kém nào cũng dùng.

“Ừ, năm nay tuyết rơi đúng dịp, chắc là mùa màng sẽ có thu hoạch tốt lắm đây.” Trang Lạc Yên mở mắt nhìn hoa tuyết rơi xuống mặt, tan ra khiến nàng thấy hơi lạnh.

“Nương nương cũng biết mấy thứ này ư?” Thính Trúc cười nói, “Quê nô tì có câu tục ngữ, lúa mạch đắp ba tầng chăn, năm sau gối màn thần ngủ.”

Trang Lạc Yên nghe vậy bèn cười cười, câu này nàng từng đọc trong sách giáo khoa tiểu học, hôm nay chợt nghe đến, đúng là có chút cảm giác xuyên không rồi.

Ngẩng đầu lần thứ hai, trên bầu trời tối đen, pháo hoa đặc biệt đẹp và rực rỡ, nàng thở một hơi thật dài, thế là một năm đã qua.

Mùng Một tháng Giêng, mệnh phụ triều bái, Hoàng đế ngủ lại cung Cảnh Ương cửa Hoàng hậu.

Mùng Hai tháng Giêng, Hoàng đế ngủ lại thiên điện của Lâm Nguyệt hiền, Trân tài nhân mới tấn phong được nhận thánh sủng.

Mùng Ba tháng Giêng, Hoàng đế ban thưởng cho Trần tài nhân không ít đồ châu báu quý giá, đồng thời khiển trách Yên quý tần vì đã gây khó dễ cho Trần tài nhân, khiến cho vị tài nhân mới phong này nổi bật khắp cung.

“Tuyệt rồi cuộc cũng ngừng rồi.” Trang Lạc Yên vịn tay Thính Trúc, chậm rãi bước trên con đường lát đá đã được quét dọn sạch sẽ, trong ngự hoa viên, nhiều loài hoa đã úa tàn và bị cắt tỉa, may có mấy loài cây sinh trưởng quanh năm tô điểm cho ngự hoa viên một mảnh xanh biếc thanh bình.

“Lạc Nhi, ngự hoa viên thật là đẹp, mấy tháng nữa trăm hoa đua nở, không biết còn đẹp đến đâu nhỉ?” Một giọng nói thánh thót vang lên sau bụi cây, ngữ điệu còn mang theo một tia đắc ý.

“Bẩm chủ tử, nay vào đông ít hoa, những lúc khác đều rất đẹp.”

Trang Lạc Yên nhú mày, Thính Trúc đi bên cạnh nàng thấy thế bèn nhẹ giọng hỏi: “Ai ở bên đó?”

Lát sau, một nữ tử áo đỏ đi ra, trên nền tuyết trắng trông nổi bật chói mắt.

“Tần thiếp xin bái kiến Chiêu hiền dung.” Nữ tử áo đỏ thấy rõ Trang Lạc Yên bèn vội quỳ xuống thỉnh an, vạt áo đỏ ánh lên rực rỡ.

Trang Lạc Yên nhìn kỹ một chút mới nhận ra đây là vũ cơ được phong tài nhân trong yến tiệc trừ tịch, hình như tên là Nga My?

“Trần tài nhân mời đứng lên đi.” Trang Lạc Yên vươn tay khẽ nâng, nhìn bốn phía, “Trời lạnh thế này, nàng còn ra đây đi dạo sao?”

Thính Trúc lại hơi bất mãn, nàng Trần tài nhân này sao dám đặt tên cho cung nữ trùng với tên nương nương nhà mình?

“Trong phòng ngột ngạt nên tần thiếp muốn ra ngoài tản bộ một lát, không ngờ gặp được nương nương.” Trần tài nhân cẩn thận đáp, “Nương nương cũng tới ngắm cảnh sao?”

Một tài nhân không được phép hỏi đến hành vi của một phi tần địa vị cao hơn mình, Trang Lạc Yên không muốn trách cứ nàng ta vì điểm này, hồ hững đáp: “Ninh phi nương nương mời bổn cung tới thưởng trà, bổn cung cũng quanh quẩn trong phòng mấy ngày nay nên muốn ra ngoài một chút, ngắm cảnh thì không phải.”

Trần tài nhân bưng tỉnh: “Thì ra là thế, tần thiếp không được mời nên không biết.”

Trang Lạc Yên cười cười không nói thêm.

Đợi khi đoàn người Trang Lạc Yên đi xa, Trần tài nhân mới hâm mộ cảm thán: “Không biết khi nào ta mới được tôn quý như vậy nhỉ?”

Lạc Nhi cẩn thận nhìn về phía đoàn người Chiêu hiền dung, khẽ lên tiếng: “Nô tì nghe nói, Chiêu hiền dung là một trong những nương nương được sủng ái nhất trong cung đấy.”

Trần tài nhân nghe thấy vậy, ánh mắt càng thêm nóng bỏng.

——HẾT TẬP 1——

o~(^o^)-o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghe-lam-phi-tap-1>